

Giới thiệu [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát

Số Chương: 100

Thể Loại: Truyện Ngắn Truyện Ma Huyền Bí Linh Dị

Độ Tuổi 13+

Tổng hợp những câu chuyện huyền bí và kinh dị về những tồn tại bí ẩn xung quanh chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhà hoang

Trước nhà tôi là một cái nhà để hoang. Chó mèo suốt ngày vào đấy ỉa đái đầy ra, hôi thối không tả nổi. Nhưng cha chung không ai khóc thành ra chẳng có ma nào buồn dọn.

Bọn trẻ con hay bảo tôi là trong cái nhà ấy có ma thật. Tôi thì không tin lắm. Ma quỷ nào ở được cái chốn thối hoắc như thế? Kể cả khi chó mèo không vào ỉa đái lung tung thì chỗ ấy cũng không thể chứa ma được bởi nó vốn dĩ được xây lên để làm văn phòng cho một công ty địa ốc. Mà văn phòng làm việc hành chính thì lấy đâu ra người chết mà lo ma quỷ? Về sau, công ty nhà đất nọ phá sản. Thời buổi tiền tệ mất giá, lạm phát tăng cao, kinh tế suy thoái, không ai muốn mua lại ngôi nhà đó cả. Cuối cùng nó bị bỏ lại, lăm lăm như một cựu chiến binh già nua, cứ mãi hồi tưởng lại những tháng năm huy hoàng.

Một đêm hè khó ngủ, tôi ra ngoài sân hóng mát. Gió đêm lùa vào trong ngõ cuốn theo cả rác rến và lá khô. Để đỡ phải ngồi không, tôi bèn châm thuốc hút.

Bỗng tôi thấy từ ngôi nhà bỏ hoang có một đoàn người đi ra. Trời tối mòm mòm, lại ở khoảng cách xa, tôi chỉ thấy hàng chục cái bóng đen thù lù lù lướt nói đuôi nhau. Bộ dạng của họ trông cực kì quái dị. Có người béo quay như một con lợn nái. Có người lại gầy nhẳng, không khác gì bộ xương khô. Có người lại cụt chân, phải chống bốn cánh tay xuống đất để di chuyển. Một người khác thì có tận ba chân. Người khác nữa lại có cái đầu to như bánh xe ô tô. Họ cứ đi rờn rợn từ trong ngôi nhà ấy ra, không hề để ý tôi đang nửa ngác nhiên nửa hãi hùng với điều thuốc lá cháy đỏ lấp ló trên tay.

Đột nhiên tôi thấy thằng bé hàng xóm vẫn hay sang nhà tôi chơi đứng ngay bên cạnh. Trong ánh sáng vàng đục lờ mờ của ngọn đèn tròn lơ lửng trước hiên nhà, gương mặt thằng nhóc ấy tái xanh. Môi nó thâm sì như người nghiện lâu năm.

Thằng bé nhìn tôi mấy giây, rồi không đợi tôi hỏi, nó bảo:

- Em bảo rồi mà. Ngôi nhà ấy có nhiều ma lắm.

Nói rồi, nó chạy theo đám đông không rõ là người hay ma kia, để mặc tôi đứng một mình, run như cầy sấy.

Tôi không biết mình đã vào nhà bằng cách nào và đã ngủ suốt đêm kiểu gì. Tôi chỉ biết rằng, sáng hôm sau, người ta nháo nhào đi tìm thằng nhóc.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phá hoại

Nhà tôi là nhà mặt phố, chuyên kinh doanh thực phẩm tươi sống. Tầng dưới là chỗ bán hàng, có một kho nhỏ để trữ hàng đông lạnh. Tầng hai là hai phòng ngủ của vợ chồng tôi và thằng con năm nay mới 7 tuổi.

Đêm ấy, tôi thấy ruột gan mình hơi cồn lên. Tại lúc tối tôi ăn hơi ít, nên giờ lại đâm ra đói. Để khỏi làm phiền đến vợ, tôi rón rén bước xuống cầu thang.

Khi còn cách tầng dưới mười bậc thang nữa, tôi nghe có tiếng gầm gừ như tiếng chó ăng. Nhà tôi đâu có nuôi động vật? Tôi lắng tai nghe xem mình có nhầm không, thì tiếng gầm gừ ấy vẫn không biến mất. Trái lại, nó còn rõ ràng hơn, như âm thanh truyền qua một cái headphone vậy. Và ngoài tiếng ấy ra tôi còn nghe tiếng chóp chép nhai nuốt.

Có con vật hoang nào đó đã chui vào nhà tôi chăng? Nếu thật vậy thì tôi phải nhanh xuống nhà dưới. Nhà kinh doanh thực phẩm mà để chó mèo phá hoại thì chỉ có nước sạt nghiệp! Nghĩ thế, tôi vội vã chạy xuống, với tay bật công tắc đèn.

Thật khủng khiếp. Cái cửa kho bị mở toang. Thịt thà cá mủ đông lạnh từ các ngăn khác nhau bị lôi ra, nằm la liệt trên sàn. Ghê rợn hơn nữa là trên những đồ thịt cá tươi sống ấy có dấu răng nhọn và to tướng như răng thú hoang.

Tôi lăm lăm con dao thái thịt trên tay, cố ý dề dang hăng cho con thú kia biết rằng có người ở đây hòng dụ cho nó ra khỏi kho thịt sống.

Nhưng sau cùng, tôi không thấy gì cả. Sau màn cảnh cáo của tôi, âm thanh nhai nuốt lẫn gầm gừ kia biến mất hẳn. Tôi nhìn ra ngoài, cửa vẫn đóng chặt.

Hết đêm hôm ấy, tôi đã lau dọn bằng sạch mớ hỗn độn trên sàn. Chuyện ngày hôm ấy, tôi chưa kể cho bất cứ ai nghe, kể cả vợ tôi. Sẽ như thế nào nếu cô ấy biết rằng thứ quái vật kia vẫn ở trong nhà?

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Nuôi vịt

[Hỏi tôi còn học cấp 2, trong dịp đi tham quan với lớp, chúng tôi có dịp ngồi kể chuyện ma cho nhau nghe. Một trong những người tham gia kể chuyện là Mỹ, bạn tôi. Câu chuyện của cô ấy chỉ là chuyện bịa, vừa nghĩ vừa kể nên không logic lắm. Tuy nhiên tôi vẫn thấy nó khá thú vị. Vậy nên chẳng có lí do gì để tôi không biên tập lại rồi viết ra cho độc giả cùng đọc.]

Đó là một đêm hè nóng nực, oi bức. Những người dân sống xung quanh trường cấp hai A. nếu không ngủ được thì hẳn là đã nghe thấy tiếng kêu quang quác của một lũ vịt.

Ông bảo vệ trường A. nhìn đàn vịt béo quay không biết từ đâu ra. Vịt xuất hiện trong sân trường lúc nửa đêm, chẳng là của ai, càng không phải của ông. Nhưng máu tham nổi lên, ông ra túm lấy hai con, đập cho chết rồi bỏ vào cái túi treo lưng lẳng trước cửa phòng trực.

Sáng hôm sau, ông mang cái túi đựng vịt về cho vợ. Khỏi phải nói bà nhà vui thế nào. Không ai thắc mắc vịt ở đâu ra, kể cả con trai lẫn con dâu ông.

Đến bữa cơm, bà vợ ông bê đĩa thịt luộc lên. Anh con trai thì ra mua mấy chai bia. Còn cô con dâu lại loay hoay với nồi canh măng.

Bữa ăn diễn ra rất bình thường, hay ít ra là bề ngoài của nó. Một lúc lâu sau, khi ai nấy đã ăn đầy bụng thịt vịt, thì sự lạ bắt đầu xảy ra.

Trừ cô con dâu, thì ba người trong nhà tự dưng ngủ say như chết. Họ nằm lăn ra sàn, ngáy o o, bụng căng phồng sau một bữa no say. Hình như chỉ đợi có thế, cô con dâu lẳng lặng đi vào bếp, lấy con dao chặt củi bỏ thẳng vào đầu ông bố chồng đáng kính. Ông chết không kịp kêu. Rồi đến mẹ chồng, đến chồng. Cả ba người họ bị băm vằm ra mà không kịp ý thức được rằng mình đã chết.

Nót ngày hôm ấy, giữa một vùng máu loang đầy sàn nhà, cô vợ trẻ nọ ngồi cầm dao xả thịt cả nhà chồng. Những tảng thịt người đỏ máu được xếp chồng lên nhau trong một cái chậu nhựa to mà cả nhà vẫn thường dùng để rửa bát.

Sáng hôm sau, cô dậy thật sớm, đem đông thịt người sống ra chợ bán. Thật khó có thể tin được một phụ nữ trẻ, mảnh mai như thế lại khiêng nổi cái chậu thịt nặng trĩu, tanh lợm mùi thịt sống. Nhưng chỉ mới đi được nửa đường thì có người đàn ông có làn da xanh xám, hai mắt trũng sâu lại gần, hỏi:

- Thịt gì đây?

- Thịt người đấy. - Cô vợ trả lời. Hai mắt đỏ kè long lên sòng sọc không khác gì mắt chó dại như đề phòng người đàn ông đứng trước mặt.

- Tôi đang cần mua thịt người đấy. - Ông ta rút từ trong túi ra một xấp tiền lẻ. - Tôi mua hết.

Cô vợ nhận tiền mà không thèm đếm, chỉ lẳng lặng đặt chậu thịt người xuống đất. Rồi cô quay lưng bỏ về nhà, nơi mà ba cái xác không còn ra hình người nằm giữa mớ nội tạng vụn lẫn với máu vẫn đang chờ cô.

Còn người đàn ông kia lăm lét nhìn quanh xem có ai đang nhìn mình không. Mấy phút sau, ông mới dám khệ nệ bung cái chậu lên rồi đem về nhà. Đàn vịt của ông cần ăn.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Soi gương

Tôi vừa mua một bộ bàn ghế trang điểm cho mẹ. Trông nó hơi cổ kính. Các hoa văn, cách trang trí... ừm... tôi không biết tả thế nào. Nhưng mà trông nó rất cổ. Chỉ biết thế thôi.

Mẹ tôi có vẻ mê cái bàn phần ấy. Hay nói đúng ra là bà mê soi gương để trang điểm, chải tóc. Có gì lạ đâu? Mẹ tôi là người phụ nữ thích làm đẹp. Mặc dù tôi cũng là con gái, nhưng tôi không quan tâm chuyện ngoại hình lắm. Tôi không thích động vào bất cứ thứ đồ trang điểm nào, nên tôi để cái bàn phần mẹ dùng một mình. Đẳng nào nó cũng được đặt trong phòng bố mẹ tôi.

Mọi chuyện dần dần trở nên khó hiểu khi mẹ tôi đắm ra say mê cái bàn trang điểm ấy. Bố con tôi về nhà, lăm hôm thấy bếp núc lạnh tanh. Khắp nơi bụi bặm vì không được lau dọn. Hai bố con đành bỏ công bỏ tiền ra mua đồ ăn sẵn về. Ngày Chủ Nhật lễ ra là lúc cả nhà cùng ở cạnh nhau thì cũng chỉ có tôi và bố lao vào dọn dẹp nhà cửa. Mẹ tôi vẫn ngồi đó soi gương.

Chỉ sau một tháng ăn đồ tiệm, bố tôi đã phát cáu lên. Ở tầng trên, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng bố mẹ cãi nhau trong phòng. Tôi thấy hơi có lỗi vì đã rước cái gương ấy về nhà. Mẹ tôi giờ chỉ yêu cái nhân ảnh trong gương chứ đâu còn thiết tha gì gia đình?!

Tôi buồn bã lắc đầu thờ dãi rồi cũng mò xuống nhà dưới. Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với mẹ. Tôi muốn mẹ biết là chính tôi, tôi là người dễ dãi nhưng giờ tôi cũng phát ngấy com tiệm. Tôi đã chán lắm cái cảnh mẹ vừa ăn vừa soi gương.

Cửa phòng bố mẹ không đóng. Có lẽ con giận của họ sôi lên đến độ quên đi cả sĩ diện. Từ bé tới lớn tôi chưa từng thấy bố mẹ mình cãi nhau mà lại để hở hênh cho tôi biết. Chứng tỏ chuyện hôm nay phải vô cùng nghiêm trọng.

Tôi bước vào phòng. Nhìn gương mặt dờ dãi của bố và vẻ ngang ngược hiện rõ trên mặt mẹ. Họ không nói gì nữa, chỉ nhìn nhau thờ hồng học. Tôi đẩy mẹ sang một bên. Mẹ nhìn tôi, mặt lộ rõ vẻ sừng sốt. Nhưng tôi kệ. Tôi nhấc cái ghế mua cùng bộ bàn phần lên, phang thật lực vào cái gương soi mặt. Mảnh thủy tinh vỡ vụn, văng tung tóe.

Mẹ tôi rú lên. Bà ngã ngồi xuống đất, hai tay sờ soạng khắp người. Trong khoảnh khắc, cơ thể bà vỡ tung ra như một kẻ liều mạng ôm lựu đạn bên người. Máu thịt mẹ vương vãi, bắn cả vào mặt hai bố con tôi. Những gì còn sót lại của mẹ dính lẫn với mảnh vụn thủy tinh từ cái gương trên sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Xe bus

Chuyến xe bus ấy là chuyến cuối cùng của ngày. Hành khách chẳng còn mấy ai. Chỉ có tôi, bác tài luống tuổi và anh phụ xe trẻ măng. Khi đi đến một ngã tư, bác tài cho xe dừng đèn đỏ thì anh phụ xe gọi chuyện với tôi:

- Cô đi đâu mà đi muộn thế?

- Dạ em đi học về muộn.

- Eo. Thế mà không sợ ma nhĩ?

Tính tôi vốn hay đùa, lại thích nói chuyện nên không hề thấy khó chịu trước câu hỏi vô thường vô phật của anh phụ xe:

- Ma thì em chưa thấy bao giờ. Người em mới sợ chứ em không sợ ma. Em nghĩ ma nó gặp em là nó bỏ chạy trước!

Mặt anh phụ xe có cái nét gì đó rất khác thường. Anh bước lại gần tôi rồi bảo:

- Khoảng năm phút nữa xe sẽ đỗ ở trước cái nhà số 136 đường Y. Cái nhà ấy trước đây giàu lắm em ạ. Em có thấy không? Nhà 136, rồi 136A, 136B với 136C thật ra là một. Về sau mới bán dần bán mòn cho người ta.

- Ô? Thật hả anh?

Anh phụ xe gật đầu:

- Thật mà em. Anh biết mà. Nhà ấy ngày xưa có người chủ giàu lắm, tiền rừng bạc bể có véo dần mà ăn cả đời cũng không hết. Nhưng mà giàu quá rồi lại sinh ra tật ham mê cờ bạc, thành ra nợ nần chồng chất. Chủ nhà bán sạch gia sản đi cũng không trả nổi nợ nên phải treo cổ tự tử. Người ta hay bảo là nhà 136 có ma. Để tí nữa qua đây tôi cho chỉ cho cô xem.

Tính tò mò bị kích thích, tôi cũng muốn xem chuyện dị thường mà anh phụ xe bảo là chuyện gì cho dù trong lòng vẫn bán tín bán nghi. Khi xe bus dừng ở cách nhà số 136 khoảng 20m thì thành linh có tiếng va đập rất mạnh vào ô cửa kính ngay chỗ tôi ngồi.

Thứ vừa đập vào cửa là một cái thân người đàn ông mà tôi chỉ thấy từ cổ trở xuống. Và trên cái cổ ấy còn nguyên cái thòng lọng thắt chặt. Tôi còn chưa kịp định thần thì sợi dây treo cổ từ từ hạ xuống mỗi lúc một thấp hơn cho tới khi hai con mắt tròn trĩnh của người chết nhìn chằm chằm vào mặt tôi.

Tôi vội linh hồn lao ra khỏi xe, guồng chân chạy như bay về hướng ngược lại. Tôi chẳng biết đi đâu nữa. Tôi không thể về nhà được. Cái nhà số 136 ấy chính là nhà tôi đang ở. Còn bộ mặt chết chóc của con ma trên xe bus lại giống hệt mặt của anh phụ xe khi nãy.

Khi không thể chạy nổi nữa tôi mới dừng lại. Tim tôi vẫn còn động thình thịch trong lồng ngực. Bỗng tôi thấy mắt giọt nước rơi xuống đầu mình. Ướt ướt. Chắc là mưa. Tôi ngẩng đầu lên trời nhìn theo phản xạ.

Chỉ thấy ngay trên đầu tôi có một cái xác chết đàn ông treo lơ lửng trên cành cây. Mắt tròn ngược, lưỡi lè ra, nhò nước dãi lên đầu tôi.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hiếu khách

Tôi không biết từ lúc nào mà mình bị lạc trong khu rừng này. Có lẽ là từ khi lớp sương đục lờ lờ từ từ giăng kín không gian xung quanh, khiến tôi không nhìn thấy nổi chân mình nữa.

Tôi lần tay dưới đất, nhặt một cành cây làm gậy dò đường. Sương chiều càng lúc càng dày hơn, đặc như lớp vỏ bông mềm của bánh bao. Bên trong bánh bao là thịt, còn bên trong lớp màn trắng mờ ảo này là tôi, những con thú hoang cùng với mùi đất ẩm lẩn với lá mục. Vậy là đủ cả rau lẫn thịt.

Đây là lần đầu tôi đi du lịch một mình, cũng là lần đầu tiên tôi đặt chân đến chốn ma thiêng nước độc thế này. Hơn lúc nào hết, tôi muốn tìm đường ra khỏi đây càng nhanh càng tốt. Nhưng bao nhiêu kiến thức đi rừng, tìm đường, định hướng đều thành vô ích. Tôi đã quên sạch.

Bỗng từ trong hơi sương chiều trắng toát, tôi thấy một ngôi nhà dựng kiên cố đang nằm im lìm như muốn né tránh ánh mắt của nhân loại. Nó giống như những nhà trọ trong khu du lịch suối nước nóng ở Nhật Bản.

Tôi lại gần, gõ vào cánh cửa ba lần liên tiếp.

Chủ nhà mở cửa ngay. Đó là một người đàn bà tuổi đã khá cao, lưng hơi còng nhưng đôi mắt vẫn có vẻ tinh anh và nhanh nhẹn. Bà nhìn tôi như dò xét rồi hỏi cộc lốc:

- Ngủ nhờ hử?

- Dạ vâng. Cháu bị lạc. - Tôi bỏ mũ cúi chào để bày tỏ thiện chí. - Bà cho cháu ở lại đến sáng mai cháu đi ngay. Tồn kém bao nhiêu cháu xin chịu.

- Tiền nong gì? Vào đi! - Bà già mở rộng cánh cửa đón tôi vào. - Chả mấy khi có khách!

Tôi xúc động muốn rót nước mát vì sự hiếu khách của bà cụ. Và tôi còn xúc động hơn khi thấy trong ngôi nhà xinh xắn của bà có đủ các loại tranh ảnh về đồ ăn. Đại đa số là món Việt Nam. Chỉ có mấy thứ đồ bánh bao, sủi cảo, há cảo là đồ Tàu. Thấy thế, bụng tôi lại sôi lên. Từ trưa tới giờ tôi chưa kịp ăn gì cả.

Bà già hình nghe được tiếng ruột tôi réo ầm ĩ nên lập tức đề nghị:

- Ăn gì nhé, tôi đem ra cho?

Rồi không đợi tôi trả lời, bà đi nhanh về phía bếp, để một mình tôi ngồi đợi giữa ánh nến chập chờn. Tôi nhìn qua qua ô cửa kính đóng kín, sương đã tỏa kín cả khu rừng.

Bà già bung lên một đĩa bánh cuốn cùng với bát nước chấm có tinh dầu cà cuống thơm lừng. Tôi đỡ lấy, đặt cả hai lên chiếc bàn trà thấp lè tè:

- Mời bà xoi trước!

- Tôi ăn nhiều rồi. Cậu cứ ăn. - Bà ngồi sang bên cạnh.

Tôi không khách sáo nữa. Việc gì phải thắc mắc tại sao lại có bà già sống một mình trong rừng? Mà sao bà lại làm nhiều bánh cuốn thế nhỉ? Hay bà biết là sẽ có khách? Tôi ăn từng miếng một ngòm ngòm, cảm thấy không thể ngừng ăn được.

Chợt có cái gì dắt vào răng tôi. Tôi thò tay vào mồm cạy ra.

Đó là một cái móng tay sơn xanh, dính đá giả.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bồn cầu

Ông Hùng sống với anh con trai. Năm ngoái, anh mới li dị vợ. Thằng con tám tuổi sống với mẹ. Thành ra ngôi nhà ba tầng chỉ còn có hai bố con, một già, một trẻ. Sợ bố ở nhà buồn, anh con trai thuê thêm cô giúp việc rồi đều đặn cho bố tiền.

Tuổi già thường thấy cô đơn. Ông bèn mua một con chim cảnh bé xíu, treo toong teng trong cái lồng trước hiên nhà. Khi thì chị giúp việc chăm, khi thì ông chăm. Một chủ một chim suốt ngày quần quýt bên nhau.

Dịp nghỉ lễ 30-4, chị giúp việc về quê. Anh con trai sang nhà vợ cũ, đón thằng cu con đi chơi Tam Đảo cho bố con có dịp gần gũi nhau. Ông Hùng ở nhà một mình đêm ấy. Người già ngủ không sâu. Nửa đêm, ông Hùng chợt thấy có tiếng gì như tiếng một vật lầy nhầy, dính dóp trườn trên sàn. Những hình ảnh hỗn độn rùng rợn tràn vào tâm trí khiến ông già không dám ra khỏi giường. Tất nhiên ông không tài nào ngủ nổi. Một hồi dài sau đó, ông nghe thấy tiếng cọt kẹt cọt kẹt và vật lạ kia lại trườn bò trên sàn nhà.

Sáng hôm sau, chưa kịp đánh răng rửa mặt, ông Hùng đã chạy ra nhà ngoài. Không thấy con chim cưng của ông ở trước hiên, hốt lủ lo như mọi hôm. Cửa lồng mở toang, bên trong chỉ còn lại mấy đôm máu khô và những cái lông vũ bé tí teo, xác xơ đến tội nghiệp. Ông Hùng run lên vì giận dữ thì ít mà sợ hãi thì nhiều.

Ông lần theo những vết máu li ti trên sàn. Chúng dẫn ông vào trong nhà vệ sinh.

Cái bồn cầu bị đóng kín như cái miệng ngậm chặt lại. Ông Hùng cầm cây chổi chà nhà xí hất nắp cầu lên. Từ bên trong bồn xí, một cái lưỡi đen sì, nhót nhát phóng vọt ra như con rắn khổng lồ.

*Lời tác giả: Đọc xong chắc ung thư lút đồ vì không dám đi cầu. Ó.Ồ

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngủ chung

[Câu chuyện sau đây dựa trên một chuyện có thật, xảy ra cách đây tầm 60 năm trước và ông nội tôi là người trong cuộc. Ông đã kể cho tôi chuyện này cùng với vài chuyện ma khác. Đây là một câu chuyện rất thú vị, nhưng để các bạn dễ theo dõi tôi sẽ đổi bối cảnh sang hiện đại hơn.]

Mùa đông Hà Nội thừa sức làm cho những người khỏe mạnh nhất cũng phải run lên vì giá rét chứ đừng nói đứa con gái còi cọc như Hà. Nó nằm cuộn tròn như con sâu trong cái chăn bông, mơ màng màng, nửa thức nửa ngủ giữa tiếng chuông điểm mười hai tiếng.

Phòng riêng của Hà đã đóng kín cả cửa chính lẫn cửa sổ. Chỉ có một ô cửa thông gió mở ra, cách đầu giường Hà nằm tầm hai mét. Gió đông lùa qua cái khe nhỏ xíu, len lỏi vào trong lớp chăn dày khiến Hà run lên bần bật.

Chợt Hà thấy lưng mình lạnh hắt đi. Hình như có cái gì phẳng lì, dẹt dẹt vừa dí sát vào sống lưng Hà. Lỗ chân lông nó lập tức dựng đứng lên vì biết đó là một bàn tay. Bàn tay ấy lạnh ngắt với những ngón tay có móng sắc như dao cào nhẹ trên lưng Hà như muốn khêu nó dậy. Hà không đủ can đảm để quay đầu lại nhìn thẳng vào con ma sau lưng mình.

Con ma hình như vừa trườn lại sát hơn, đến mức Hà cảm thấy rất rõ có kẻ lạ đang ôm cứng lấy lưng nó. Một mớ tóc mỏng mảnh, ngắn cùn cùn cọ vào tai Hà. Mấy giây sau, không thấy Hà phản ứng lại, con ma thì thâm bằng giọng nửa âm nửa dương:

- Mày ngủ chưa?

- ...

- Mày ngủ mất rồi à?

Hà không trả lời. Nó sợ muốn sồn dải ra quần. BỐ ai mà ngủ nổi với một con ma lạnh toát như ướp đá sau lưng?! Thấy Hà nằm đông cứng như một cái xác chết để qua đêm, con ma ngồi dậy, bước những bước xa dần và tan biến vào trong màn đêm tĩnh lặng.

Nằm yên mãi, Hà nhắm chặt con mắt đã đi mất rồi. Lúc này Hà mới để ý toàn thân nó vẫn còn run rẩy như người mắc bệnh sốt rét rừng. Giờ là mùa đông mà Hà toát mồ hôi đầm đìa lạnh cả sống lưng.

Hà nghe ngóng thêm một lúc nữa rồi mới dám từ từ mở mắt ra.

Trong luồng ánh sáng yếu ớt, mờ ảo như ánh nền của cây đèn ngủ bên giường, Hà thấy một cái mặt trắng nhợt nhạt, ướt sũng và chảy rữa như vừa vớt từ dưới đáy ao lên. Cái mặt ghê rợn nhe hàm răng cái mả ra cười với Hà, nụ cười rộng ngoác đến tận mang tai:

- Tao biết là mày chưa ngủ mà!

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Quái vật

[Dựa trên một giấc mơ của Mỹ - bạn tôi từ nhiều năm về trước.]

Hiếm có mùa hè nào nóng như mùa hè năm nay. Nóng đến độ Ly tưởng tượng mình đang dần trở thành một con lợn bị quay chín. Mồ hôi nhom nhóp trên da thịt nó, làm con bé cứ mười phút lại phải vớ cái khăn bông bên cạnh lau từ đầu đến chân.

Lúc này, người nhà Ly cũng thấy sự nực nội đang gia tăng như thể cả ngôi nhà bị nén vào trong một cái nồi áp suất khổng lồ. Ai nấy đều dờ dẩn. Chỉ có bà nội Ly là vẫn thản nhiên ngồi ngủ gật trên chiếc tràng ki kê ở góc nhà. Bà đã già lắm rồi. Đến tên của mình bà cũng còn quên, bà còn để ý gì tới thời tiết nữa?

Bỗng Ly thấy giữa cái nắng chói chang của buổi trưa tháng Sáu, có một bóng người cao lêu nghêu khập khiễng bước lại gần cửa hàng tạp hóa của gia đình Ly. Người ấy trùm kín phần thân trên bằng một cái áo măng tô đen đã bị sờn rách nhiều chỗ. Còn nửa người dưới được cuộn chặt bởi cái quần tây màu cứt ngựa. Giữa mùa nóng, sao lại có kẻ ăn mặc thế này? Ly ngẩng lên nhìn vào mặt bị khách lạ.

Hắn ta không có mắt. Hai hốc mắt là hai cái hố đen ngòm như hang động không đáy, sẵn sàng nuốt chửng Ly vào bên trong. Mũi hắn chỉ là hai cái lỗ bé xíu phập phồng lên xuống. Và cái mồm hắn ta thì đích thị không thể là mồm người! Vì cái mồm ấy chẳng có môi trên, môi dưới, lại rộng ngoác tới mang tai và đầy những răng. Cái nào cũng nhọn hoắt, vàng khè, chìa ra ngoài khiến dài rớt nhều ra tong tong. Thấy Ly đang kinh hãi trở mặt nhìn mình, dị nhân đi sát cái đầu trọc lóc của hắn lại gần mặt Ly hơn như muốn con bé phải hét lên vì khủng hoảng.

Bố Ly thấy sự bất thường bèn đánh thức bà mẹ già và vợ dậy rồi tính nên cho quái nhân kia một trận. Nhưng không kịp nữa. Kề nửa người nửa quỳ phóng tới chỗ bà cụ đang ngồi mơ màng, nhanh như một con sói đói thấy mồi. Những móng vuốt sắc như dao của hắn cắm vào cổ bà cụ. Và cũng với tốc độ ấy, hắn nhai nát cái đầu bà làm máu và dịch nhầy bên trong trào ra, chảy cả xuống sàn.

Bố Ly liều mạng xông vào, dùng tay không gỡ con quái ra khỏi bà mẹ tội nghiệp lúc này chỉ còn là cái xác vô hồn. Cánh tay ông vừa dính vào con quỷ thì lập tức bị nó túm lấy, bẻ gãy như người ta bẻ cái chân của một con ghẹ luộc.

Ly đứng đó nhìn. Hai con mắt nó lồi ra vì nỗi kinh hoàng xảy đến quá nhanh. Thứ quỷ sứ ấy đã kịp túm lấy mẹ nó, xé toạc mảng da trên lưng bà cho vào mồm nhai như bò nhai rom.

Sắp đến lượt Ly rồi.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mặt thốt

1. Vì đang trong dịp nghỉ Tết nên phòng ký túc xá số 304 chẳng còn mấy ai. Chỉ có An và Ngọc ở lại. An mồ côi, chẳng còn bố mẹ, cũng không có họ hàng thân thích. Còn Ngọc thì buồn chuyện gia đình, suốt ngày thấy tranh chấp chuyện giấy tờ, đất đai nên ở lại với bạn cho vui. Hai người bình thường vốn không thân thiết vì học khác khoa, lại chẳng đăng ký chung một lớp nào. Đây là dịp hiếm hoi để An và Ngọc nói chuyện với nhau, giúp hai người gần gũi nhau hơn.

Đêm 30 Tết, trời không trăng không sao. Cái không khí âm u của tòa nhà cũ dùng làm ký túc xá cho sinh viên càng trở nên rõ rệt hơn khi thiếu vắng bóng người. Để tăng thêm cảm giác mạnh trong lúc chờ tiếng pháo hoa giao thừa vang lên, Ngọc bắt đầu kể cho bạn một chuyện ma mà cô từng nghe hồi còn ở quê nhà:

" Có một ông công nhân đi làm ca ba, lúc về nhà đã khuya lắm rồi, từ bề không có lấy một bóng người. Ông ta đang đi trên đường thì thấy một người có cái mặt trắng toát, không mắt không mũi lại gần. Ông ta sợ quá, chạy vào một cửa hàng tạp hóa còn mở cửa. Chủ cửa hàng thấy thái độ của ông công nhân trông là lạ, bèn hỏi:

- Ô cái ông này sao trông sợ thế?

- Tôi... tôi sợ quá!

- Sao? Gặp ma hay sao mà run như cây sậy thế?

Ông công nhân nghe thấy chữ "ma" thì rùng mình, bèn kể hết đầu đuôi câu chuyện cho người chủ cửa hàng tạp hóa nghe. Nhưng ông ta kể chưa xong thì tay chủ hàng tạp hóa đã tự xóa trắng tron mặt mình và cười hé hé:

- He he... Có phải con ma ấy trông như thế này không?"

An chau mày bảo:

- Tao thấy mày kể không hay lắm, vì nó cứ sai sai thế nào ấy!

- Sai ở đâu? - Ngọc nhủu mày.

- Sai ở chỗ cái mặt con ma như thế thì làm gì có mồm mà cười hé hé!

Nói rồi An vuốt mạnh mặt mình, khiến cái mặt cô phẳng lì, trơn nhẵn như tờ giấy.

2. Hồi nhỏ tôi đã gặp một chuyện tương tự mà tôi không nhớ. Chỉ đến dịp Tết vừa rồi tôi về thăm ông nội, ông mới kể cho tôi nghe. Quả đúng là tôi đã gặp một chuyện ma kiểu này thật.

Năm đó tôi còn chưa đi học. Một tối nọ ông nội tôi cho tiền đi mua quà vặt. Trong ngõ nhà tôi có một cái ngách, tôi hay gọi là "chỗ nhà ông râu xồm". Lúc nhỏ tôi chúa sợ những ông râu ria xồm xoàm hoặc râu quai nón vì có cảm tưởng họ rất dữ tợn. Cứ đi qua cái ngách đó là tôi chạy thật nhanh, cố gắng để không nhìn vào trong vì rất sợ là ông râu xồm sẽ nhảy ra dưới ánh đèn vàng vọt.

Khi về đến nhà, tay vẫn cầm gói kẹo, tôi hỏi ông nội tôi là:

- Ông ơi có ma không hà ông?

Ông nội tôi đã từng gặp ma rồi, nhưng mà không muốn tôi sợ nên mới nói:

- Không con, làm gì có ma?

- Thế mà lúc nãy con thấy có một người mặt trắng toát, phẳng lì chẳng có mắt mũi gì cả ông ạ.]

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đôi chỗ

Cánh đồng lúa chờ gặt lúc nửa đêm chỉ toàn những âm thanh rúc rích của côn trùng và lũ thú ăn đêm. Tuy nhiên, thỉnh thoảng cũng có mấy tiếng khóc của trẻ con vọng lại từ một nơi nào đó xa lắm, xa đến độ Hồng không biết là chỗ nào.

Gió đêm thổi qua những ngọn cây xạo xạc, cứ như có kẻ đang vin vào cái chạc ba nào đó, đu qua đu lại để dọa Hồng. Lâu lắm rồi Hồng mới về thăm nhà, lại bắt taxi để về vào lúc nửa đêm nửa hôm thế này. Hồng ngại không muốn gặp người làng. Đôi mắt người nhà quê nhìn kẻ hồi hương cay nghiệt lắm! Hồng không chịu được.

Đi được nửa đoạn đường đất trơn như da lươn, Hồng bỗng thấy ròn rợn. Hồi trước Hồng chẳng bao giờ thấy sợ ma. Nhưng giờ thì Hồng sợ thật. Ở thành phố đã lâu, quen với ánh đèn lúc nào cũng chiếu sáng suốt đêm từ những quán bar, các câu lạc bộ người lớn và mấy cửa hàng 24 giờ, Hồng đâm ra sợ bóng tối.

Cơ mà may quá! Đằng kia có hai người đang đứng loay hoay làm cái gì, hình như là dựng bù nhìn rơm. Ở nhà quê, có mấy thằng choai choai suốt ngày phóng xe máy rú ga âm ỉ rồi hú hét trên đường làng, chẳng cho ai ngủ. Người dân đành dựng mấy cái hình nộm rơm, đội mũ mặc áo, xỏ giày y như người, cốt để làm cho mấy tay tổ lái giật mình.

Hồng chạy lại gần hai người ấy, nỗi sợ trong lồng ngực vui hẳn đi quá nửa. Nhưng hai người ấy không để ý tới Hồng. Họ vẫn tiếp tục làm việc của họ. Hồng bèn lấy điện thoại, bật đèn flash soi cho rõ mặt hai người ấy, soi cả hai con bù nhìn rom đang cứng đờ trên cọc gỗ.

Nhưng mà Hồng đã lầm. Bởi ngay sau khi ánh sáng chiếu vào bốn cái mặt của người rom và người thật, Hồng nhận ra trên cọc là hai cái đầu người đầm máu, còn những kẻ mà Hồng cứ ngỡ chúng mang mặt người kia, hóa ra chỉ toàn rom là rom.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đi theo

[Dựa trên một câu chuyện có thật mà tác giả là người trong cuộc, xảy ra gần mười năm trước.]

Ba giờ chiều. Ngõ nhỏ vắng tanh. Chỉ có tôi và mấy cuốn sách giáo khoa vừa mua trên tay. Khu nhà tôi ở lúc ấy rất ít trẻ con. Người lớn thì đi làm, còn các ông bà già ngủ trưa còn lâu mới dậy.

Một người bán bánh mì đội cái thúng to tướng trên đầu xuất hiện từ lúc nào. Tôi không để ý lắm. Nhưng tiếng rao mỗi lúc một to hơn. Người đàn bà trông lam lũ, gầy gò như thế, không hiểu sao có thể rống lên những âm thanh như thể kéo còi tàu. Và chỉ một lúc sau, tôi bắt đầu nhận ra bà ta đang đi theo tôi về nhà. Tôi đi nhanh hơn, nhưng cái bóng của bà bán bánh mì ấy cũng nhanh chóng bắt kịp tốc độ của tôi. Tôi đứng lại, nín thở, xem người kia có đuổi theo mình nữa không.

Không, bà ấy vừa quay lưng đi rồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được tảng đá nghìn cân đè trên ngực. Để chắc ăn hơn, tôi quay lại nhìn người đàn bà kia một lần nữa.

Lẽ ra tôi không nên làm vậy. Vì ngay sau khi tôi nhìn vào tấm lưng đầm ướt mồ hôi kia, bà bán bánh mì lập tức im bật. Cái đầu bà ta vẫn đội thúng bánh mì, nhưng nó đang từ từ quay ngược lại. Tôi có thể nghe rõ mồn một tiếng xương cổ bị vặn gãy kêu răng rắc.

- Bánh mì đây!

Tôi học tốc chạy vào nhà, chốt chặt cửa lại. Người đàn bà quái đản vẫn chưa buông tha cho tôi. Mấy ngón tay xanh xao của bà ta thò qua khe cửa, không ngừng cào cấu lớp sơn chống gỉ.

- Bánh mì đây!

- ...

- CON KHỐN NẠN MÀY CÓ MỞ CỬA RA KHÔNG TAO SẼ GIẾT CHẾT MÀY MỞ CỬA RA MỞ RA MAULÊNMAULÊNMAULÊN
ARGGGGGGGGGGGGGGGGG!!!

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quạt trần

Tôi cuộc tiền với các bạn là tất cả những người đang đọc truyện này đều ít nhất một lần tưởng tượng rằng cái quạt trần trong lớp rơi vào đầu mình. Hình ảnh hãi hùng ấy cũng tương tự với việc bạn đứng trên ban công rồi nghĩ đến cảnh mình rơi xuống nát xác.

Câu chuyện của tôi cũng gần giống thế.

Khi còn là sinh viên năm nhất, tôi thường phải học ở phòng 307. Nó cũng như mọi giảng đường khác với bảng đen, máy chiếu, bàn ghế và mấy cái cửa chớp ngủ si mở ra hết cỡ cũng chả có tí gió nào lùa vào. Sáu cái quạt trần được bật hết lên mà vẫn không xoa dịu nổi sức nóng của mùa hè. Tôi vẫn thường ghen tị với bọn được học ở tòa nhà 15 tầng mới xây, cái nhà đó lắp điều hòa ở mọi phòng.

Một hôm tôi đang nằm vò vật trong lớp chờ vào học thì có tiếng gì đó rất lạ phát ra trên trần nhà nghe như tiếng loa rè. Ban đầu tôi tưởng đó là cái quạt trần bị hỏng hóc ở chỗ nào đó. Cơ mà rõ ràng đó là tiếng người. Tuy nhiên tôi không để ý lắm. Có thể một nhóm sinh viên nào đó ở tầng trên nói chuyện gây ồn ào chăng? Và lại tính tôi vốn cả nể thiên hạ, nếu có bạn bè ở đây cùng tôi thì chúng nó có thể chửi vu vơ đôi câu, chứ tôi thì chẳng bao giờ.

Vấn đề là... những buổi sau, khi ở lại nghỉ trưa trong lớp, trông đồ cho bạn bè, tôi vẫn thấy cái tiếng lè rè ấy, càng ngày càng to hơn. Tôi bắt đầu cảm thấy bị làm phiền. Nhưng tôi không thể bỏ hết đồ đạc của bạn mình ở trong lớp rồi hùng hổ lên chửi cho cái bọn tầng trên vô ý thức một trận được. Tôi bèn đem mọi chuyện kể cho bạn bè nghe. Tuy thế, họ không tin tôi, họ chỉ cho là tôi bị ảo giác và có đứa còn trêu rằng tôi nên gặp bác sĩ tâm thần. Bạn tôi có lí. Vì âm thanh ấy chỉ phát ra lúc tôi đang ở trong lớp một mình. Tôi cũng thử lên trang web của trường xem lớp nào học ở tầng trên mà ồn ào thế, thì thấy ngày hôm đó không có lớp nào học trên tầng 4 cả.

Một tháng sau, cái âm thanh khó chịu ấy chuyển dần thành tiếng va đập của một vật gì cứng như đá. Y như thể có một đội quân đang duyệt binh trên đầu tôi vậy. Tôi không biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra, và cũng vì không biết nên tôi càng hoang mang tợn. Những tiếng va đập ngày một rõ hơn, tôi có thể thấy những vết nứt xung quanh cái quạt trần. Tình hình có vẻ nghiêm trọng đây, tôi nghĩ thế và báo lại cho phòng Quản lý cơ sở vật chất. Họ hẹn sẽ lên kiểm tra ngay.

Tròn một tuần kể từ vết nứt đầu tiên xuất hiện, những âm thanh như khủng bố tinh thần tôi vẫn tiếp tục phát ra đều đều. Hình như bên cơ sở vật chất họ chỉ hứa cho có thôi, chứ họ cũng quên khuấy mất chỗ này rồi. Nhưng tôi không phải chịu đựng tiếng ồn ấy thêm nữa, hay đúng ra là lớp phó đời sống chịu thay tôi.

Không chịu đựng được sức nặng của cái quạt trần, trần nhà đã vỡ toác và rơi mất một mảng gạch vữa lớn lẫn với cái quạt còn chạy vù vù theo quán tính xuống đầu con bé lớp phó tên Thu. Thu chết ngay. Cánh quạt đã chém vào giữa mặt Thu làm hai con mắt văng cả ra ngoài. Ngoại trừ cái xác của Thu, chúng tôi còn thấy một cái bao tải, bên trong có một xác chết phụ nữ cùng hàng đồng chất khừ mùi.

Công an đến điều tra rất lời thôi. Họ bảo người phụ nữ trong bao tải chết được hơn một tháng rồi. Nhưng không hiểu vì sao những vết cào cấu trên các mảng trần nhà còn rất mới, cứ như cái xác ấy tự biết phá trần nhà chui ra vậy.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thử nghiệm

Mười bảy tuổi, học lớp 11, vậy mà Duyên vẫn chưa có kinh nguyệt. Ngực nó phẳng lì, chẳng có gì ngoài hai cái núm vú bé tí như hai con ốc vít. Ở âm hộ cũng không có lông mu. Nhìn từ trên xuống dưới, trông Duyên chỉ như đứa học sinh tiểu học. Cơ thể Duyên không có những đặc trưng của một thiếu nữ. Tuy vậy, nó vẫn đạt chiều cao tầm 1m60, ngang ngửa với bạn đồng lứa.

Mấy lần Duyên đi khám, bác sĩ đều bảo Duyên ăn kém. Mỗi bữa lưng bát cơm thì làm sao mà lớn nổi? Thiếu dinh dưỡng đâm ra gầy gò ốm yếu là phải rồi! Cơ mà Duyên vẫn không muốn ăn. Đúng ra là nó không ăn nổi. Sức chứa của dạ dày chỉ đến thế!

Cho đến lần khám định kì này thì khác. Bác sĩ Hằng đẩy mắt kính như muốn nhìn cho rõ hơn những giấy tờ lằng nhằng đầy từ ngữ chuyên môn trước mặt bà. Gương mặt bà có nét khó khăn như thể một học sinh gặp bài toán lạ.

- Kết quả cho thấy cháu chỉ còn ba tháng nữa để sống nếu không điều trị ngay từ bây giờ. Cháu bị một thứ bệnh gọi là Napra. Bệnh này làm cho cháu cứ gầy mòn dần, ốm yếu dần cho đến chết. Giờ bệnh đã tới giai đoạn cuối.

Duyên sững sờ nhìn bà bác sĩ như thể bà chính là thần chết. Nó còn trẻ quá. Nó còn chưa được vào đại học. Nó đã nhắm đến một trường có tiếng trong thành phố. Giờ thì chỉ còn ba tháng... ba tháng...

- Rất may là chúng ta có thứ này. -Bác sĩ Hằng đứng lên, tiến về phía cái tủ kính bị khóa ở sau lưng bà. Bên trong ngổn ngang các loại giấy tờ và những cái hộp trắng, hình như toàn là hộp thuốc. -Đây là loại thuốc do bệnh viện này nghiên cứu hòng chữa cho những người như cháu. Thuốc đang trong giai đoạn thử nghiệm trên cơ thể người. Việc tôi cho cháu sử dụng loại thuốc này là trái phép...

- Thế nào cũng được! Cháu muốn sống. -Duyên cắt ngang. Nó đang đặt cược mạng sống của mình vào những hộp thuốc không nhãn mác. Nhưng thế có thấm vào đâu? Thiếu gì kẻ trên thế giới này đang chết dần chết mòn vì AIDS. Họ chỉ mong duy trì cái mạng của mình, được ngày nào hay ngày nấy. Duyên có cơ hội chữa bệnh miễn phí, tội gì không làm?

Duyên nhận lấy hộp thuốc. Bên ngoài là một cái nhãn mới được dán vào:

NGÀY MỘT VIÊN. KHÔNG UỐNG QUÁ LIỀU ĐỂ TRÁNH TÁC DỤNG PHỤ.

Ngay sau khi uống những viên thuốc đầu tiên, Duyên đã nhận ra cơ thể nó có thay đổi rõ rệt. Nó đã thấy ngực mình đau và từ từ nhú lên. Quàng vú và đầu v* to hơn, hai bầu ngực cũng bắt đầu gồ lên. Chỗ cần to thì to hơn, chỗ cần nhỏ thì nhỏ lại. Duyên đã giống thiếu nữ. Chỉ một tháng sau khi uống những viên thuốc bí mật kia, Duyên có kinh nguyệt lần đầu.

Cơ mà Duyên không đi tái khám. Nó không có thời gian. Nó bận đi chơi với mấy cậu bạn học đang từ từ để ý đến nó.

Chỉ có Hoàng - người Duyên thích nhất khỏi là chẳng hề để ý xem Duyên trông như thế nào. Hoàng thích mấy đứa con gái ngực to hơn. Duyên tuy có phát triển, nhưng mà ngực nó vẫn chỉ ở cỡ bình thường và hình như đang chững lại sau khi nó có kinh nguyệt.

Liệu uống tăng liều lượng lên có ảnh hưởng gì không? Chắc là không. Duyên thấy nó cũng như mấy loại thuốc giúp người ta tăng cân thôi. Nó bắt đầu nghi ngờ căn bệnh "Napra". Làm gì có bệnh Napra! Duyên đã Google cái thứ bệnh quái quỷ ấy rồi. Nó không tồn tại. Bà bác sĩ có lẽ đang thử nghiệm thứ thuốc tăng cân hoặc một loại thuốc tăng hormones nữ tính nào đó.

Vậy thì uống thêm một viên cũng chẳng hại gì. Duyên nhún vai và bỏ tọt hai viên thuốc vào mồm. Những phản ứng của cơ thể ngay lập tức chứng minh rằng Duyên đã sai. Nó lăn lộn trên sàn vì đau đớn. Ruột gan như thể bị đốt cháy. Máu chảy tràn ra qua mắt, mũi, mồm, tai, hậu môn và âm đ*o. Rất, rất nhiều máu. Duyên xây xẩm mặt mày vì đau và mất máu quá nhanh.

Khi tỉnh dậy, Duyên thấy nó đang ở trong một cái buồng kính hình trụ cao xấp xỉ 2m. Duyên nằm trong cái ống ấy, nhìn ra xung quanh. Có vô số những cái ống như thế. Bên trong chứa người. Nam và nữ. Họ hoàn toàn trần truồng như Duyên. Duyên thờ hồng học. Nó đưa mắt nhìn về hướng có ánh sáng mờ mờ. Bác sĩ Hằng đang đứng ở đấy. Bà ta đang cất xẻo lồng ngực một đứa con gái có cặp vú khổng lồ đang chảy tràn sữa dưới ánh đèn mờ. Con bé bị trói cứng xuống cái bàn, nó gầy gò nhưng không la hét được. Bác sĩ Hằng đã bịt kín mồm nó bằng một nhùi giẻ.

- Tỉnh rồi à? Tốt lắm. Mày sẽ là người tiếp theo. Mày đâu phải người cuối cùng muốn mua thuốc của tao? Tao phải điều chế liên tục chứ.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mèo hoang

[Dựa trên những chuyện có thật.]

Khu chung cư T. ở quận M. rất nhiều mèo hoang. Chúng kêu suốt đêm suốt ngày. Tuy vậy người ta không thấy phiền, vì nhờ có mèo hoang, bọn chuột không phá phách nhiều nữa. Chuột ở khu này như thể thành tinh vậy. Ngày trước chúng quậy phá kinh hồn. Một bà góa trung niên thấy mấy cái bánh chưng treo ở tay vịn cầu thang bị cắn nát, lăm bằm chửi "Đ.mẹ con chuột". Sáng hôm sau, bà thấy quần áo của bà trong tủ bị nhai rách tả tơi. Bà mẹ con dùng chung cái tủ, cơ mà bọn chuột chỉ cắn đồ của bà! Còn ông Hoàng bán bánh khúc ở đầu đường thấy lăm chuột quá bèn rải dĩa bà chuột ra nhà. Nhưng mà chẳng có con chuột nào chết cả. Chúng không ăn bả.

Từ hồi có bọn mèo thì đồ có con chuột nào dám lọ mọ quanh khu này. Trong đàn mèo ấy có một con mèo già đen sì như hòn than với đôi mắt là hai đốm lửa lập lòe. Nó già quá rồi. Nó không tham gia vào bản hợp xướng của những con mèo khác mỗi đêm.

Một hôm, con mèo già ấy chết. Nó nằm còng queo trước cửa nhà ông Hoàng bán bánh khúc. Ông đem chôn nó ở một bãi đất trống mà người ta vẫn hay quăng đủ thứ rác rưởi ra. Dĩ nhiên, ông không quăng con mèo tội nghiệp như người ta quăng rác. Ông tìm một chỗ sạch sẽ để làm nơi an nghỉ cuối cùng của con mèo. Thân già với nhau có lẽ dễ đồng cảm chăng?

Sau hôm con mèo già chết, thì lũ mèo hoang bỗng không kêu meo meo nữa. Bọn chuột lại được dịp phá hoại. Điều quái đản nhất là những người già trong khu chung cư lần lượt qua đời. Từng người từng người một. Ông Hoàng bán bánh khúc không nằm ngoài số đó. Chỉ trong vòng một tháng đã có ngót nghét chục người quy tiên. Hằng đêm, thay vì tiếng éo éo mèo gọi mèo, người ta nghe thấy tiếng khóc hờ người chết và tiếng trống kèn inh ỏi.

Tôi sống ở ngay tầng một. Đêm nào cũng thấy mấy con mèo gầy gò chạy qua. Tôi vẫn thường đem đồ ăn thừa cho chúng nó. Nhưng chẳng hiểu vì sao mấy hôm nay không thấy bọn nó đâu. Sao bọn nó không kêu? Đã cả tháng nay rồi, chẳng lẽ chúng nó bị bắt làm thịt?

Đêm thứ bốn mươi chín kể từ ngày bọn mèo biến mất, tôi vẫn không thấy mèo. Nhưng mà tôi thấy người. Thăng Bá ở tầng bảy chơi với tôi từ hồi còn còi truồng tấm mư. Lớn lên hai đứa bạn học bạn làm, tuy không bám dính lấy nhau như lúc nhỏ nhưng vẫn hay nó chuyện. Chẳng hiểu sao đêm nay nó lại lọ mọ xuống đây. Nóng bỏ mẹ ra, trời chẳng có tí gió nào mà Bá cứ đứng sừng sững. Thấy thằng bạn như bị ma bắt hồn, tôi lần la ra gọi chuyện:

- Ê Bá này.

- Gì?

- Đạo này chẳng thấy bọn mèo kêu nữa nhì? -Tôi liếc nhìn thằng bạn chí cốt. Bá là thằng có tật ăn nói bặt mạp. Suốt ngày mở mồm ra là ** **. Mặt Bá lúc nào cũng nhăn nhó cười cợt. Vậy mà hôm nay nhìn nó nghiêm túc như ông giáo sư già bước vào giảng đường dạy môn Triết học.

- Tại bọn mèo bạn tiền con mèo già về địa phủ đấy.

Nói câu ấy, mặt Bá không đổi sắc. Nó cứ lơ lơ như kẻ bị nhập. Tôi thấy gai gai, bèn dập tắt điếu thuốc đang hút rồi vào nhà trùm chăn ngủ tới sáng.

Hôm sau, tôi thấy Bá đang ngáp ngáp dài tập thể dục ở khoảng sân trước chung cư. Trông nó khác hẳn hôm qua. Cái mặt nó lại nhăn nhó như con tều.

- Sao mà gấp gấp gấp dài thế hả Bá? Thiếu ngủ hả?

- Đêm qua tao đi club với bọn bạn học hồi cấp 3. Ba giờ sáng mới vác xác về nhà. Đêm buồn ngủ vì mà tí vẫn phải đi làm. -Bá vừa nói vừa vắn mình.

Ba giờ sáng Bá mới về nhà, vậy thì nửa đêm hôm qua, ai nói chuyện với tôi?

Đó là câu hỏi tôi không trả lời được.

Từ đêm hôm ấy trở đi, bọn mèo lại kêu. Bọn chuột ngừng phá. Và cũng không có thêm người nào chết trong khu chung cư này nữa.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Người lạ

Tôi: Xin chào.

Người lạ: Xin chào. Bạn ăn tối chưa?

Tôi: Tôi ăn rồi. Bạn ăn chưa?

Người lạ: Bạn vẫn chưa nhận ra tôi sao? Chúng ta là người quen.

Tôi: Sao bạn biết tôi là người quen của bạn?

Người lạ: Vì tôi là một người có khả năng phi thường. Tôi biết mọi thứ trong quá khứ, hiện tại và tương lai.

Tôi: Vậy bạn nói xem tôi là ai nào?

Người lạ: Bạn tên là Nguyễn Lan Anh, 15 tuổi, học lớp 10A3 trường THPT Cầu Giấy. Bạn đang sống với bố và mẹ kế. Bố bạn là Nguyễn Văn Tài. Mẹ kế là Lê Thị Hồng Hà. Bạn nuôi một con chó. Con chó ấy tên là Cici...

Tôi: Phương hả?

Người lạ: Tôi không phải Phương.

Tôi: Thế chắc là Thảo rồi.

Người lạ: Đoán sai rồi. Bạn đoán nữa cũng không đúng đâu.

Tôi: Vậy bạn là ai mới được chứ?

Người lạ: Tôi đã bảo rồi, tôi có tài năng thần bí. Tôi có siêu năng lực mà.

Tôi: Thế bạn đoán xem hôm nay tôi mặc áo màu gì?

Người lạ: Bạn mặc đồ ngủ màu vàng chanh có in họa tiết hoa cúc.

Tôi: Bố hay di thế? Chắc là một trong hai người đang trên con rồi!

Người lạ: Đoán sai rồi. Nghe này, tôi không muốn trên chộc bạn đâu. Tôi có tài biết được những điều đã xảy ra trong quá khứ, hiện tại và tương lai. Cửa sổ phòng bạn sẽ bị gió thổi cho mở tung ra trong vòng ba... hai... một.

Tôi: Vãi! Nó mở ra thật kia! Trời ạ tôi out đây! Bạn làm tôi ghê quá!

Người lạ: Đừng out. Tôi có chuyện này cần nói cho bạn biết. Bạn sắp gặp nguy hiểm. Đừng ra ngoài hành lang.

Bạn đâu rồi?

Tôi: Tôi đây. Ở ngoài hành lang có gì đó sợ lắm! Nó to mà còn lông lá nữa.

Người lạ: Tôi bảo rồi mà! Bạn có tin tôi không? Bạn sắp gặp nguy hiểm! Trốn đi!

Bạn lại đi đâu mất rồi?

Tôi: Tôi đây, tôi đang ở dưới gầm giường.

- Cảm ơn. Tao không có chân nên không bò ra được. Giờ thì mày tự chui vào rồi.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hát ru

[Dựa trên một câu chuyện có thật mà bố tôi là người trải nghiệm.]

Đoạn đường làng ấy rất vắng vào lúc nửa đêm. Tất cả những đoạn đường khác cũng thế. Một cây đa sừng sững ở ngay đầu đường. Mảnh trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên đầu Hồng như một cái miệng cười quái đản. Ánh sáng hiem hoai từ vầng trăng hắt xuống những tán cây rậm rạp, vẽ lên nền đất vô số hình ảnh méo mó, dị dạng.

Hồng thấy hơi sợ sợ. Bà nội bảo đi chơi nhớ về sớm. Nhưng mà Hồng mãi chơi quá. Nó chẳng muốn về sớm tí nào. Lúc này Hồng bắt đầu hối hận.

Đi ngang qua một cái cây khá to, Hồng bỗng thấy có thứ gì dài dài đang thõng xuống đất.

Một đồng tóc người. Người ấy mặc đồ trắng toát, tóc xỏ tung xuống dài như con trăn. Hồng thấy rõ đó là một người đàn bà đang ngồi trên một chạc cây cao quá tầm với. Hình như bà ta biết Hồng đang nhìn nên từ từ quay đầu lại. Hồng nghe có cả tiếng xương cổ gãy răng rắc bị bẻ.

Cái mặt của bà ta trông trơn, phẳng lì như mặt thớt, chẳng có mắt mũi gì cả.

Hồng chỉ biết chạy thật nhanh. Cảnh âm u hai bên đường trôi vùn vụt về phía sau. Sau lưng Hồng vẫn văng vẳng mấy tiếng hát ru con, tưởng gần mà hóa ra nghe như từ cõi xa xôi nào đó vọng về.

Về đến nhà, Hồng ôm cứng lấy bà ngoại. Tim nó vẫn còn đánh trống thình thình như muốn phá vỡ lồng ngực chui ra. Nghe Hồng kể bằng giọng đứt quãng, bà cụ đứng dậy, châm hương thắp. Bà khấn gì, Hồng không biết. Có lẽ bà đang cầu xin các đấng linh thiêng khuất mày khuất mặt cho hai bà cháu được bình an. Hồng không cần gì cả, ngoài một giấc ngủ ngon cho tới sáng. Nhưng sau cùng, Hồng lại không ngủ nữa. Bà ngoại Hồng đang hát ru Hồng bằng giọng hát âm âm i i của con ma kia.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bóng ma

[Dựa trên một câu chuyện có thật.]

Không biết hôm nay là ngày gì mà các phòng trọ ọp ẹp ở gần bệnh viện Nhi Trung ương đều kín chỗ. Phải khó khăn lắm tôi mới xin bà chủ nhà một chỗ nằm được. Người đàn bà tuổi ngót nghét sáu mươi chỉ cho tôi cái ghế dài kê sát góc nhà và bảo:

- Anh nằm tạm đây với ông râu quai nón này. Hai người nằm tráo đầu tráo đuôi. Mỗi người tôi lấy mười nghìn. Nhưng mà ông ấy, với mấy chú kia, - Bà quay đầu nhìn sang một nhóm ba người đàn ông đang ngáy o o như kéo bê, nằm la liệt dưới đất. - mai là đi luôn rồi. Nếu anh có ở tiếp thì bảo tôi. Ở chung với ông râu quai nón nhé! Tôi lấy rẻ, ba mươi nghìn một ngày.

Tôi gật đầu đồng ý ngay. Để gì mà tìm được chỗ ngủ? Cho dù cái nhà trọ tạm bợ ấy có hôi thối, bẩn thỉu vì mùi mồ hôi và hơn hết là mùi cứt mèo chưa chua, tôi vẫn phải ở. Ở đây còn hơn ra nằm ghế đá ở bệnh viện. Hứng sương đêm rồi lại ốm ra đấy thì ai trông con bé con?

Trời nóng, ngôi nhà bị hun như cái ổ chuột bị xông khói mà bà chủ nhà ki bo nhất nhất không lắp điều hòa. Con mèo cái của bà ta hình như sắp đẻ, cứ nằm cuộn tròn cái bụng to tướng ở dưới cái ghế thang. Nó nhìn tôi, meo meo meo meo mấy tiếng.

Tôi tản bộ ra ngoài, định mười một giờ đêm sẽ trở lại. Ghế đầu ăn bát phở, no bụng, ngủ cho ngon giấc. Ở gần bệnh viện Nhi Trung ương có hai con dốc. Một dốc dẫn xuống khu nhà trọ xập xệ. Dốc bên kia dẫn sang hồ Ngọc Khánh. Ra đó hóng mát thì phải biết.

Khi tôi về đến cái hẻm nhà trọ, đã quá nửa khuya. Bà chủ nhà có giận tôi không nhỉ? Chắc hẳn bà sẽ bức lắm. Người già hay ngủ sớm. Tôi bắt bà chờ đến giữa đêm thế này...

Chợt tôi thấy có gì khác lạ trong hẻm. Một luồng gió lạnh buốt, lạnh thấu xương thổi ập tới làm tôi rùng mình. Trời không trăng không sao, chỉ có ngọn đèn vàng vọt tỏa ra thứ ánh sáng nhờ nhờ yếu ớt lơ lửng sau trận gió lạnh hiêm hoi của mùa hè. Tôi đảo mắt nhìn quanh, và thấy vệt một cái! Có cái gì vừa lướt qua người tôi. Nó trắng toát, lạnh như ướp đá. Rồi sau đó lại thêm ba cái bóng nữa. Cái nào cũng trắng, trong suốt và lao đi vun vút.

Ma! Là ma chứ còn gì nữa?! Tôi hoảng hồn chạy vào nhà trọ, miệng lưỡi như cuộn lại với nhau không sao nói được. Cơ mà bà chủ nhà vẫn chưa ngủ. Bà ra mở cửa cho tôi ngay. Mặt bà có vẻ gì căng thẳng, lo âu lắm.

Thì ra con mèo cái của bà đã đẻ. Nó đẻ bốn con mèo con. Con nào cũng có lông trắng.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ma quỷ

Có một sự thật là tôi ghét cay ghét đắng giáo viên dạy môn Toán hồi lớp 5. Một người đếm từ 1 đến 100 cũng không ra hồn như tôi đương nhiên không thích Toán. Một giáo viên tôi tề chỉ kiển cho tình trạng của tôi trở nên khó khăn hơn. Giáo viên môn Toán của lớp tôi khi ấy, bà H. là một người theo đạo Phật. Bà không bao giờ tin chuyện ma quỷ. Thứ ma quỷ bà nhắc đến nhiều nhất là "ma trong tim mình ấy".

Thay vì dạy môn Toán cho chúng tôi, hoặc cho bọn tôi cái gì hấp dẫn dễ làm, bà H. mang băng phim về đề tài quả báo đến cho học sinh xem. Tôi không biết cái phim ấy là phim gì, chỉ nhớ lảng máng nó có cảnh tra tấn, cưa người,... dưới địa phủ.

Ngoài mấy câu chuyện Phật giáo của bà, bà còn mang những cuốn sách theo kiểu hạt giống tâm hồn, truyện Phật giáo, truyện lịch sử cho học sinh mượn. Tôi chỉ mượn có vài lần. Đọc cho biết. Cá nhân tôi không thấy chúng có gì hấp dẫn. Chủ nhân của chúng thì tôi càng không ưa. Tôi đến phát ốm vì cái luận điệu "Các nhà khoa học đều nhất trí rằng không có ma". Vâng! Hẳn là bà đã phát biểu thay cho một cả một cộng đồng về một điều mà cả ngàn năm nay người ta vẫn đang tranh cãi! Với cả, thôi nào, chúng tôi là học sinh. Việc đầu tiên chúng tôi phải làm là học chứ không phải ngồi cả ngày để nghe nói về những giáo lý của nhà Phật. Người lớn còn chẳng hiểu hết được nữa là bọn oắt con vắt mũi chưa sạch!

Một trong những trò cù chuối nhất bà H. từng bày ra là hỏi học sinh có mua từ điển tiếng Việt không. Vâng, từ điển tiếng Việt. "Từ điển tiếng Việt do nhà in cạnh nhà cô sản xuất". Mặc dù bà H. không bắt cả lớp phải mua nhưng có những đứa đếch biết vì ngu hay vì cực kì ngu mà mua tận hai quyển khác nhau! Và bà H. cũng không ngăn cản học sinh của bà làm những trò đại ngu đàn như thế.

Ôi, tôi lại lạc đề mất rồi! Cứ mỗi lần nói xấu giáo viên là tôi lại như thế đấy!

Câu chuyện của tôi xảy ra sau một lần tôi thấy bà H. bị một mẫu hành lá dính vào răng trong khi tôi đang bị bà gọi lên bảng vì không làm nổi mấy bài toán. Tôi đã cố cảnh báo cho bà biết.

- Thưa cô... cô có...

- Có gì? Làm sao? Sao lại không làm bài? - Bà H. nhìn tôi với ánh mắt rõ ràng là không chứa tí hài lòng nào. Như thể tôi là một thứ mụn ghẻ hôi hám mà bà chờ đủ ngày đủ tháng để bung tôi đi thật xa. Cơ mà bà không biết trước khi bung tôi thì bà nên bung cái mẫu hành xanh đáng ghét trên răng bà đi thì hơn.

- Ồm... thưa cô... - Tôi cố gắng dùng body language để nói cho bà H. biết. Mặc dù điều tôi muốn làm lúc ấy là gào ầm lên cho cả lớp hay để chúng nó xầm xì, chỉ trích, nhao nhao lên còn bà giáo viên đáng ghét ấy phải thò tay vào sờ cả hàm răng xem chỗ nào bị dính hành.

- Sao cái gì?

- Thôi, không có gì đâu ạ. - Tôi thờ dài. Tôi chán lắm rồi.

Nhưng ngay khi tôi vừa thờ hất ra, thì bà H. lè lưỡi liếm cọng hành con con dính ở bộ nhá của bà. Liếm một thứ bị dính ở răng cửa bằng cái lưỡi mềm và tròn thì khó lắm, và nó khó hơn gấp vạn nếu bạn thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của nó. Tuy nhiên, với bà H. thì đó là một chuyện tương đối dễ với bà.

Cái lưỡi của bà H. có hình dạng như lưỡi rắn. Nó chẻ ra làm đôi, nhọn hoắt như hai cái chân nhện mà lại mềm dẻo như đuôi con thạch sùng. Với hai đầu lưỡi bà H. chỉ mất một giây để gỡ cái mẫu hành chương mất ra.

- Con còn gì để nói nữa không?

- Không ạ. - Tôi lảng đi, cố gắng không nhìn vào cái mồm bà H. Tuy vậy, tôi vẫn biết lưỡi bà đã trở lại bình thường.

Còn bà H., chắc chắn chưa bao giờ bình thường. Ít nhất là trong suy nghĩ của tôi.

Về chỗ ngồi, tôi quay sang con A. A. là một "tín đồ" của bà H. Nó luôn luôn nhắc lại câu nói "Ma quỷ chỉ tồn tại trong tim mình" của vị giáo viên đáng kính kia.

- Tôi biết rồi A. ạ. Cô H. nói cũng có phần đúng đấy. Không phải ở đâu cũng có ma quỷ. - Tôi đặt vấn đề.

A. trả lời bằng giọng kẻ cả:

- Đã bảo mà! Ma quỷ chỉ có ở trong tim mình thôi!

- Ồ, không những trong tim. Mà có thể là ở lưỡi ấy. - Tôi mỉm cười để kết thúc câu chuyện vô thưởng vô phạt.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Giọng cười

[Dựa trên một chuyện có thật của tác giả nhiều năm về trước.]

Nhà bà ngoại tôi nằm ở dưới dốc bệnh viện Nhi Trung ương hay còn gọi là bệnh viện Nhi Thụy Điển. Khu ấy ngày xưa có tên là khu "đầm tròn", còn đi thêm một đoạn nữa về hướng dốc viện Phụ sản là khu "đầm bầu".

Bạn biết đấy, khi bạn dành quá nửa tuổi thơ của bạn ở gần hai cái bệnh viện, thì bạn sẽ được nghe vô khối chuyện ma.

Cũng có thể bạn sẽ trở thành nhân vật chính trong cái chuyện ma ấy. Như tôi đây này.

Có thể những người đồng lứa với tôi không nhớ, nhưng mà thời điểm đó, sở hữu một cái điện thoại Nokia 6xxx là khá sang chảnh rồi. Di tôi có một cái. Cái điện thoại ấy là của mẹ tôi cho đi.

Nhạc chuông Nokia có một kiểu rất dở hơi, nó mô phỏng tiếng cười của một đứa bé gái. Hí hí hí ha ha ha há hà hà. Đêm khuya thanh vắng mà nghe cái tiếng cười TRẺ CON ấy vang lên trong khi bạn sống gần NHÀ XÁC bệnh viện NHI thì cũng đủ hiểu nó khủng khiếp thế nào. Còn di tôi, di cái nó làm chuông báo tin nhắn. Di nằm nhắn tin trước khi đi ngủ. Cứ vài giây, cái điện thoại lại hí hí hí ha ha ha há hà hà hà một lần. Điều ấy làm bà ngoại tôi cáu điên lên. Bà bảo:

- Mẹ con Th.! Hí hí cái gì mà hí hí! Nghe ghê cả người.

Di tôi đương nhiên không quan tâm đến việc mình đang khủng bố tinh thần cả nhà. Cuối cùng, khi nhận ra mình không thể dùng hết một trăm tin nhắn khuyến mại trong ngày và kim ngân của đồng hồ đã nhích dần sang con số mười hai, di chịu nhắm mắt ngủ. Cái điện thoại của nọ được đặt sang một bên.

Người trọ đã đi ngủ hết. Mấy đứa trẻ con họ đã thôi quấy khóc từ lâu. Ngoài tiếng côn trùng rình rích ở cái buồng tắm lụp xụp cách nhà chính mười bước chân, tôi không còn nghe thấy âm thanh nào nữa. Ngọn đèn tròn vàng vọt ngoài sân đang đưa trước mấy con gió đêm hiêm hiêm. Tôi từ từ cuộn người lại, dỗ mình đi ngủ.

Tôi bỗng tỉnh dậy. Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu. Đôi mắt chưa quen với bóng tối khiến tôi không tài nào nhìn được cái đồng hồ treo ở góc nhà. Sao tôi lại dậy nhỉ? Tôi nhận ra ngay lý do. Có một người đang đứng ở đầu giường, ngay cạnh chỗ di tôi đang nằm. Đợi một chút cho mắt quen với ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn tròn ngoài sân, tôi nhìn kỹ hơn thì hóa ra đó là một người đàn bà. Bà ta sờ tay vào cái điện thoại của di.

Tiếng cười hí hí ha ha lại vang lên một lần nữa. Nhưng lần này không phải là chuông tin nhắn điện thoại. Thứ âm thanh quái đản ấy phát ra từ cái mồm rộng ngoác của bà ta. Mà rộng là đúng rồi, vì bà ta không có hàm dưới. Tôi có thể thấy cái lưỡi bà ta dài thòng xuống, chạm vào cả di tôi.

Từ trong cổ họng của kẻ lạ mặt, tiếng cười nhí nhảnh của trẻ con phát ra giống y như tiếng điện thoại kêu. Bà ta lặp lại cái tiếng đó thêm vài lần nữa rồi bò xuống gầm giường.

Và tôi không thấy bà ta chui ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bạn cũ

Tôi là một người có khả năng ghi nhớ khá tốt. Ít nhất là tôi tự nghĩ như thế. Có những chuyện từ rất lâu rồi nhưng tôi vẫn nhớ. Tôi có thể kể vanh vách những thứ từ đòi nào đòi nao cho mọi người nghe và khiến họ trầm trồ kinh ngạc.

Không giống với mọi người, tôi thích dọn dẹp mớ đồ cũ, vì khi làm thế tôi có thể thấy vô vàn thứ hay ho. Ví dụ như một cục pin đã cũ chẳng hạn. Với mọi người, nó là một loại rác. Nhưng với tôi, nó là một cuốn video ghi lại cảnh bố dựng tôi miễn cưỡng phải ra đầu ngõ mua đôi pin Con Thỏ mới thay vì đập cái điều khiển bồm bộp. Hay một hạt quýt khô đét nhắc lại cho tôi nhớ cực kì nhiều năm về trước, khi bà nội tôi chưa mất, tôi từng được cô tôi và người yêu của cô đưa đi chơi. Trên đường đi, họ đã đưa cho tôi một nửa quả quýt có vỏ khá mỏng. Người yêu cô vừa hút thuốc vừa lái xe. Trời rất lạnh. Đường vắng tanh. Một quán cà phê. Bụi. Tết. Một người mặc áo đen với cái sọc xám sau lưng áo. Tiếng nhạc bài "Sóng tình".

Đây, vô vàn thứ tôi có thể nhớ ra. Cho đến một lần...

Đó là năm tôi học lớp Mười Một, khi tôi đang dọn nhà đón Tết thì tìm thấy một bức ảnh cũ từ khi học cấp một, tôi nhận ra có một bạn tôi không nhớ mặt. Tôi không có một tí khái niệm nào về người bạn ấy. Một cậu bé cao ráo, hơi gầy và có tóc xoăn. Bức ảnh để lâu, chất lượng không còn tốt. Đôi chỗ đã bị mờ. May làm sao tôi có thể nhìn cậu ta khá rõ.

Cậu ấy là ai nhỉ? Tôi không biết. Chẳng lẽ là một con ma? Nhưng nếu cậu ấy là ma thì chúng tôi phải đi xuyên qua cậu ấy chứ?! Hoặc giả như cậu ấy đứng ở góc nào đó trong bức hình, không làm phiền đến ai. Đằng này cậu ta đứng chính mình ở giữa đội hình của lớp, ngay cạnh lớp trưởng và cô giáo chủ nhiệm. Thậm chí cậu và lớp trưởng Nam Anh còn đặt tay lên vai nhau. Chứng tỏ họ rất thân nhau. Một bạn nam chơi thân với lớp trưởng thì không thể mờ nhạt đến mức tôi không thể nhận ra!

May mà tôi có số điện thoại của Nam Anh. Cậu ấy cũng học chung cấp ba với tôi. Nam Anh sẽ nhắc cho tôi nhớ.

- Cháu chào bác. Cháu là Mỹ Linh, bác cho cháu gặp bạn Nam Anh với ạ.

- ...

- ...

- ...Linh à? Có việc gì thế?

- Ồm... tớ muốn hỏi là cậu có nhớ ra hồi tiểu học cậu chơi với ai không? - Tôi ấp úng. Trong phút chốc tôi bỗng thấy mình "dị" quá. Tự nhiên lại làm phiền bạn bè bằng cái chuyện không đâu.

- Hồi đấy tớ chỉ chơi với thằng Đức, thằng Phong, thằng Đạt... Với cả thằng Dũng nữa! Mà cậu hỏi để làm gì?

Tôi phớt lờ câu hỏi của Nam Anh:

- Cậu có chắc là không kẻ thiếu ai không? Ai mà cậu chơi cùng hồi lớp 5 ấy. Cuối năm lớp 5. Cậu đã khoác vai đứa đó để chụp ảnh kỉ niệm.

- Làm gì có à?

- Rõ ràng có mà, tớ đang cầm ảnh đây! - Tôi gất vào điện thoại.

- ĐẢ BẢO LÀ KHÔNG CÓ AI CƠ MÀ?! TỚ KHÔNG BIẾT GÌ HẾT!

Dứt câu, Nam Anh cúp máy. Cậu ta gác máy lên, nhất định không cho tôi gọi lại. Thái độ bất ngờ của cậu ta làm tôi càng tò mò về người bạn lạ lùng kia.

Đêm hôm đó, tôi đột ngột tỉnh dậy. Hình như trong phòng tôi có thứ gì rất lạ. Hơi lạnh đang phả ra từ một kẽ nứt nào đó của không gian đặc quánh bóng tối. Tôi vội tay bật công tắc đèn ở đầu giường.

Mất điện rồi.

Thình lình một cơn gió mạnh ủa vào làm bật tung hai cánh cửa sổ. Tiếng bản lề kêu lên ken két. Kế đó là một tràng cười khằng khặc của cái bóng vừa luồn qua khung cửa đã tháo chấn song. Trắng hắt vào, mờ mờ tờ tờ. Cái bóng đứng lù lù, đen sì và nhoe nhoe. Nó đứng ngay cạnh tôi, cười mãi không dứt.

Tôi bị ngất do quá sợ hãi. Khi mở mắt ra thì mặt trời đã lên. Đồng hồ chỉ bảy giờ sáng.

Khắp phòng tôi là vô số dấu chân người. Chúng bé như dấu chân trẻ con. Toàn là chân trần. Ở khắp mọi nơi. Sàn. Tường. và cả trần nhà.

Tấm ảnh chụp chung hồi tiểu học đã bị thùng một lỗ ở ngay chỗ cậu bạn kì lạ mà tôi không nhớ ra tên.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Di cư

Nhà tôi nuôi một con mèo cái, loại mèo ta, rất to. Nó béo đến độ nhìn từ xa trông chẳng khác nào con chó.

Một hôm, tôi phát hiện ra nó đang có bầu. Bụng nó căng ra. Đi đứng lặc lè. Mỗi ngày nó ăn nhiều hơn cả tôi. Tôi sống một mình nên việc cho mèo ăn rất khó. Nhất là bây giờ có bầu, con mèo ăn nhiều khủng khiếp. Hầu như lúc nào nó cũng đói. Tiếng ngoao ngoao đòi ăn chẳng bao giờ dứt dù là giữa nửa khuya.

Thế nhưng, hôm ấy khi vừa từ chỗ làm về, tôi không thấy con mèo của tôi đâu cả. Hàng xóm cũng bảo họ bị mất mèo. Mèo đực, mèo cái, mèo đã thiến, mèo tam thể đực. Mèo ta, mèo Nhật, mèo Myanmar, mèo Thái, mèo Anh, mèo Nga, mèo Mỹ, mèo Ai Cập. Mèo trắng, mèo đen, mèo tam thể, mèo nhị thể, mèo đôi môi, mèo xám. Tất cả đã biến mất. Như thể bọn mèo bốc hơi. Như thể chúng đã len lút hành quân bỏ trốn một cách êm thấm bằng mấy cái đệm thịt ở chân.

Trộm mèo ư? Không đâu. Sáng nay tôi vẫn thấy con mèo của tôi. Trộm không thể bắt hết mèo giữa ban ngày ban mặt.

Đêm hôm đó, tôi không tài nào ngủ được. Con mèo của tôi giờ này đang ở đâu? Nó đã bị bắt ăn thịt rồi sao? Mèo của tôi đang có chửa, chắc người ta chưa giết nó đâu. Tôi đã tìm cả buổi tối ở khắp các quán thịt mèo, các cửa hàng thú nuôi.

Lạ làm sao, mèo ở quán ăn và mèo ở cửa hàng đồng loạt biến mất. Trên Twitter, một ca sĩ nổi tiếng đăng bức ảnh con mèo cưng của anh ta cùng với cái emoticon buồn thiu thối. Mèo trên toàn thế giới đã tan biến.

Đến khoảng ba giờ sáng, tôi đột ngột tỉnh dậy, hoàn toàn tỉnh táo. Tôi nhìn ra cửa sổ và thấy con mèo của tôi đang đứng bằng hai chân sau. Nó nhìn tôi như lưu luyến bằng đôi mắt trong veo tựa hai viên kim cương trong bóng tối. Tôi vội vã ngồi dậy, tay bán vào chấn song cửa, dõi theo con mèo. Nó quay lưng đi, hai chân trước ôm lấy cái bụng tròn vo. Xung quanh con mèo của tôi còn có rất nhiều con mèo khác. Chúng nối đuôi nhau chui vào một cái tàu bay to tướng như xe bus hai tầng ở bên Anh Quốc.

Khi những con mèo đã lên hết, phi thuyền bắt đầu cất cánh. Tôi đứng chết trân nhìn cái phi thuyền quái dị ấy từ từ phát ra ánh sáng xanh lá rồi bay lên. Khắp bầu trời, những đốm xanh lá khác đang cùng bay về phía ngôi sao sáng nhất.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 23: Tắc nghẽn

Đó là câu chuyện xảy ra từ bảy năm trước.

Sau khi li hôn, mẹ tôi dọn ra ở trong một phòng trọ nhỏ. Tôi ở chung với mẹ, mặc dù bản thân tôi không khoái cái phòng trọ ấy tí nào. Nó bé tí, hôi hám, và ngột ngạt mặc dù mẹ con tôi lau dọn thường xuyên. Mẹ còn mua cả sáp thơm hoặc xịt khử mùi nhưng xem ra tình hình không mấy khả quan.

Mùa hè năm đó, tôi hầu như chỉ ở trong nhà trọ của mẹ. Mẹ tôi đi làm từ sáng đến tối mịt. Một mình trong căn phòng bé tẹo có cái buồng vệ sinh nhỏ tí hon, lúc nào cũng bốc mùi khai thối, tôi thấy cứ... ghê ghê. Phòng trọ của mẹ con tôi chỉ có loại cầu tiêu ngồi xổm. Mỗi khi đi, tôi cứ nghĩ đến cảnh một cánh tay lạnh ngắt, thối rữa thò ra sờ vào mông mình. Nhìn đâu tôi cũng tưởng tượng ra những hình ảnh quái dị. Nhất là cái mảng ố vì ẩm mốc trên trần nhà. Cái vết bẩn ấy lúc nào cũng làm tôi sợ. Trông nó như một cái mặt người đang la hét.

Một hôm, đường ống nước thải bị tắc. Mẹ tôi dội bao lần cũng không trôi mấy cục phân. Cứ muốn đi vệ sinh là tôi và mẹ phải chạy sang cửa hàng fastfood bên đường đi nhờ. Nhưng nhờ mãi làm sao được? Nghĩ thế, mẹ tôi mua một cái thông cống, một ít bột tẩy cầu tiêu về tự xử lí. Tôi phụ mẹ hót hết chất thải ra, đổ vào túi nilon buộc kín lại, vứt ra bãi rác. Mùi thối vẫn không dứt.

Bỗng nhiên, cái đồ thông cống mẹ tôi cầm bị kẹt cứng lại. Mẹ giằng kiếng gì cũng không lôi được ra. Tôi thấy có vật gì đen đen bám dính lấy cái thông cống.

Tóc, toàn tóc là tóc. Những sợi tóc rất dài. Mẹ con tôi không có tóc dài như thế. Tôi bảo mẹ nên tránh ra thì hơn, rồi lấy hết sức bình sinh kéo mạnh. Một âm thanh lục súc tõm lợm vang lên. Cái hồ xí ngập những tóc. Trong mớ tóc bắn thiu nhầy nhụa, tôi thấy có một ngón tay đã rửa ra.

Cảnh sát tới. Họ lật tung cái hồ xí ấy lên. Trong đường ống thoát nước, người ta tìm ra một xác chết phụ nữ bị gẫy dập hết xương. Không hiểu cô ta chui vào cái ống ấy bằng cách nào?!

Chương 24: Bóng tối

[Dựa trên một câu chuyện có thật]

Câu chuyện này xảy ra cách đây ngót nghét mười ba năm.

Sau khi bố mẹ tôi qua đời trong một vụ tai nạn giao thông, tôi chuyển về ngoại thành sống với dì ruột và chồng dì. Ở cái chỗ nửa tỉnh nửa quê ấy, ngôi nhà ba tầng của dì Giang có thể được coi là khang trang. Từ trên ban công tầng ba nhìn ra ngoài, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là một khu đất mô xây chi chít. Bạt ngàn mộ. To nhỏ đủ kiểu. Hàng hàng lớp lớp bia mộ mọc lên mỗi ngày một nhiều. Lúc ấy, tôi mới mười tuổi. Nỗi buồn mất cha mẹ khiến tôi như chai sạn khi phải đối mặt với sự chết chóc. Dì tôi cũng buồn. Tôi biết dì buồn vì có mấy lần tôi thấy dì lén lấy tay chùi nước mắt. Dì nhớ mẹ tôi.

Chồng dì Giang - chú Khải là một người rất tốt bụng. Chú không thường xuyên ở nhà mà lại đi công tác suốt. Thành ra ngôi nhà rộng thênh thang chỉ có tôi và dì.

Đêm hôm đó, tôi phát hiện ra toàn khu chỉ có mình nhà tôi mất điện. Cứ như ngôi nhà này đã bị cách li bởi một thế lực vô hình đang ẩn mình trong bóng tối. Dì tôi dò dẫm xuống nhà dưới, kiểm tra lại đường dây, cầu chì... Dì dặn tôi ngồi yên, đừng đi đâu kéo vấp ngã.

Tôi ngồi thu lu trên giường. Ngoài cửa sổ, những con đom đóm lập lòe lướt qua như hàng đàn ma trôi. Khu này cực kì nhiều đom đóm. Chúng đang bu kín cả nghĩa địa.

Bỗng tôi thấy có một bóng người lướt vào phòng. Phải dì Giang đấy không?

- Di ơi? - Tôi gọi để xem dì có trả lời không. Nhưng dì tôi im lặng không đáp. Tay dì chạm vào công tắc đèn. Tạch tạch tạch. Đèn không sáng.

- Nếu dì không sửa được thì dì gọi thợ điện đến cho họ sửa. - Tôi mở khóa bàn phím điện thoại, đưa cho dì.

Nhưng ngay lúc ánh sáng mờ mờ từ cái điện thoại lóe lên, tôi nhận ra ngay đó không phải dì tôi. Cái bóng người ấy đã biến mất như tan vào không khí.

Một cảm giác rờn rợn chiếm lấy tôi. Tôi nhảy vọt lên giường, cuộn mình trong chăn dù trời mùa hè nóng như thiêu như đốt. Con ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, làm tê cứng các giác quan. Ngoài hành lang, có tiếng lộc cộc như tiếng chân người đi guốc gỗ. Thời buổi này làm gì có ai đi guốc gỗ? Cái suy nghĩ ấy làm tôi nhớ tới những người đang nằm dưới mộ ở khu đất thánh mờ mịt ngoài kia.

Khi tôi sắp sồn đái ra quần thì tôi lại nghe tiếng dì gọi:

- Khiêm ơi! Khiêm!

Và liền sau đó là ánh đèn chớp liên hồi rồi chuyển sang sáng rõ.

Đêm hôm đó, tôi nhất định không chịu ngủ một mình. Dì đành chiều ý tôi dù không biết tại sao tự dưng thằng cháu mình đâm ra ương ngạnh. Tôi nằm ở rìa ngoài, mắt hé ra xem bóng ma kia có xuất hiện lần nữa không. Nhưng chẳng có gì cả. Tôi yên tâm như thế rồi ngủ thiếp đi lúc nào không rõ.

Tôi lại tỉnh dậy. Ánh đèn trong phòng cứ chớp tắt liên tục. Có một cái bóng đang đứng ở chỗ công tắc điện. Bàn tay dì Giang từ từ đặt lên vai tôi, ra hiệu cho tôi nằm yên. Trong ánh sáng nhiễu loạn, tôi còn nghe thấy tiếng cười khanh khách khoái trá, rồi từ từ chuyển sang sắc sặc điên dại như tiếng linh cầu kêu.

Đèn sáng bình thường. Cái bóng không nghịch phá nữa. Giờ đây, tôi mới có thể nhìn ra đó không phải cái bóng nào cả, đó là dì Giang của tôi. Mắt dì nhắm nghiền. Hình như dì mộng du.

Vậy thì cái tay từ nãy đến giờ đặt trên vai tôi là...

Chương 25: Nhật ký [Xâm lược]

[Lần này tôi đăng 5 phần liên tiếp để ăn mừng việc tôi không phải thi lại môn nào. Trừ GDQP ra, vì tôi bỏ môn này để đi du lịch hồi tháng 9.]

Đây là cuốn nhật ký của tôi, Võ Thanh Hằng lớp 9A3 trường THCS Thành Hoa. Tôi sinh ngày 07-11-2000. Bố tôi là Võ Văn Đồng, mẹ tôi là Nguyễn Thị Yên. Tôi từng sống ở số nhà 773 đường Lộc, phường 10, quận Phòng Phong, thành phố Tân Tĩnh.

Nếu ai đó tìm thấy cuốn nhật ký này, tức là tôi đã chết rồi. Làm ơn đừng hủy nó. Hãy đưa nó cho những người khác cùng đọc, cùng xem và bảo họ kể cho tất cả mọi người. Tôi hy vọng bố mẹ tôi có thể biết được tình trạng của tôi, cũng như tôi có thể biết họ còn sống hay đã chết.

Bố, mẹ, con xin lỗi vì những gì con đã từng làm sai khiến bố mẹ buồn lòng. Xin bố mẹ đừng buồn nếu như con đã chết. Rất nhiều người đã mất đi gia đình của mình. Những người còn sống như bố mẹ hãy dựa vào nhau để sống tiếp.

Con yêu bố mẹ.

Hằng

Ngày 15-02-2015

Đã lâu rồi tôi không viết nhật ký. Nhưng giờ đây có muốn hay không tôi cũng phải viết.

Sáu tiếng trước, có một cột khói xuất hiện ở phía Tây thành phố kèm theo tiếng nổ đình tai nhức óc. Tôi tưởng đó là bom nguyên tử. Nhưng theo tôi được biết thì bom nguyên tử nổ sẽ tạo ra cột khói hình nấm. Vậy thì chắc là một loại vũ khí nào đó khác. Lúc đó, tôi nghĩ thế. Cô giáo tôi cũng nghĩ thế. Mọi người chắc cũng nghĩ thế. Chúng tôi đã thờ ơ bỏ qua hình ảnh hãi hùng ấy để tiếp tục chú tâm vào bài giảng. Hôm nay, chúng tôi học Toán.

Năm tiếng trước, mọi người trong lớp bắt đầu thấy có gì đó không ổn. Mất điện rồi. Điện thoại không có sóng. Mọi thiết bị điện tử khác đều không liên lạc được. Học sinh các lớp khác cũng thế. Ổn ào kinh khủng. Giáo viên cố gắng trấn an chúng tôi nhưng... không ổn. Có gì đó rất lạ, rất lạ đang xảy ra. Cả lớp tôi bắt đầu mở hết cửa sổ. Lúc đó là khoảng 4h30p chiều mà trời đã tối đen. Bạn thân nhất của tôi là My, bảo rằng không phải trời tối sớm. Nó chỉ cho tôi về phía mặt trời. Đúng là vẫn còn mặt trời nhưng nó đang bị một đám khói đen sì che khuất. Nó lại nói với tôi rằng không được kể cho ai. Giấu mọi người càng lâu càng tốt.

Bốn tiếng trước, có một mùi rất thối lùa vào trong lớp tôi. Bọn con gái bắt đầu sợ hãi. Lớp phó Lan Anh khóc òa lên. Nó bảo nó muốn về nhà. Tôi cũng muốn về nhà mặc dù không biết bố mẹ tôi có ở nhà lúc này không? Họ có thấy trời đột ngột chuyển sắc rất xấu không?

Cô giáo Bình dạy Địa lý lớp tôi bảo hiện tượng này là do có một cơn bão điện gì đó. Bão vào tháng Hai ư? Tôi không tin. Làm gì có chuyện ấy!

Ba tiếng trước, tôi thấy bầu trời lại chuyển màu. Chính xác là tôi có thể nhìn rõ hơn. Không phải màu đen mà là màu xanh ultramarine. Đó là màu tôi thường dùng khi vẽ cảnh biển. Khi thấy nó xuất hiện trên bầu trời, tôi có cảm giác thế giới của tôi đã đảo lộn.

Học sinh trong trường bắt đầu chạy loạn. Chúng nó bắt đầu chia ra thành các nhóm khác nhau nhưng tựu chung lại chỉ có vài kiểu. Kiểu thứ nhất, bao gồm mấy thằng tay chân nhanh hơn đầu óc. Mặt chúng nó đỏ gay, mồ hôi không ngừng phun ra những từ tục bậy. Tôi có thể thấy trên da chúng những cái nhọt nước rất nhỏ. Tôi cố gắng tránh xa chúng hết sức có thể. Kiểu thứ hai thì lại ngồi khóc thút thít như trẻ lên ba vậy. Chúng nó co rúm vào nhau tạo thành một khối như chùm bóng bay. To. Dễ vỡ. Cuối cùng là các giáo viên và một số nhỏ học sinh, có cả tôi nữa. Chúng tôi là những người đang cố tỏ ra bình tĩnh và muốn mọi người cùng tỏ ra bình tĩnh như mình. Trang - cái đứa ghét tôi nhất lớp cũng khóc nức nở với tôi. Tôi quát lên "Sao mà khóc?!". Tôi ước gì tôi có thể khóc như nó.

Hai tiếng trước. Tôi thấy những cái nhọt trên da mọi người xuất hiện ngày càng nhiều. Vì thế, tôi cố tránh khỏi họ, càng xa càng tốt. Có tiếng gì đó ở ngoài. Tôi không biết. Ai đó đã khóa hết cửa các phòng học khi chúng tôi không để ý. Hình như có tiếng còi báo động. Tôi không biết nữa. Tôi nhận ra mình chẳng biết gì cả. Trong tình huống này, chúng tôi giống nhau. Một lũ cừu chờ rơi vào lò mổ.

Một tiếng ba mươi phút trước. Thằng Dũng đã chết. Chúng tôi không biết nguyên nhân chính xác gây chết là gì nhưng rõ ràng nó có liên quan đến mấy cái mụn nhọt ghê tởm kia. Đây, đây là hình dạng của mấy cái mụn.

Khi Dũng chết, chúng tôi thấy khắp người cậu ta là những cái mụn như thế này. Chúng to như đầu ngón tay. Khi Dũng ngã xuống, mấy cái mụn vỡ ra. Kiên bảo chúng tôi trước khi chết Dũng bị sốt. Sốt rất cao. Mắt Dũng chuyển sang đục lờ. Có hiện tượng co giật. Những người có mụn khác bắt đầu hoang mang. Họ quần áo đồng phục lên người thật chặt để khỏi cho ai thấy mấy cái mụn này.

<Ở đây tác giả chèn thêm một mẫu giấy xé từ vở học sinh. Mẫu giấy rất nhỏ, ghi:

"Đoàn Mạnh Dũng. 06-06-2000. Nhà ở quận Phòng Phong. Xác đặt ở pâng 3, phòng học lớp 9A3 trường THCS Thành Hoa.">

Một tiếng mười lăm phút trước. Lớp tôi có thêm hai người chết. Bạn tôi, My đã chết. Cả cô giáo Bình dạy Địa nữa. Chúng tôi đành để họ nằm trên sàn vì chẳng ai có gan sờ vào. Kể cả những đứa đã bị nổi nhọt. Tôi lờ mờ hiểu rằng có một thứ bệnh dịch nào đó đang tấn công thành phố này. Hoặc là cả thế giới này. Nguyên nhân đến từ đám khói xanh ultramarine khổng lồ đang bao trùm bầu trời kia.

Tôi sẽ ghi ra cuốn sổ này tên và thông tin của những người đã chết, phòng trường hợp ai đó muốn tìm lại họ. Trong lúc tôi loay hoay với cuốn sổ, thực chất là một quyển vở tôi mới mua sáng nay, bạn bè tôi cũng bắt chước làm theo tôi. Chúng nó vừa viết vừa khóc. Không phải ai cũng có vở mới. Chúng nó viết vào vở cũ, vở đang dùng. Lan Anh lớp phó gợi ý chúng tôi nên dùng vở của những bạn vừa chết. Không ai phản đối. Để thể hiện sự tôn trọng với

bạn bè và cô giáo, tôi lấy hai tờ giấy viết thông tin cá nhân của họ vào. Mỗi người một tờ. Phòng khi người thân của họ muốn nhận dạng.

Phòng 9A3 Thcs Thành Hoa. Nguyễn Diễm My 24-12-1999, bố Cung mẹ Hậu, nhà ở số 33 đường Vạn Niên quận Phòng Phong. Cô Trần Thị Bình dạy Địa lý, chồng tên Đường.

Ngoài ra chúng tôi còn thấy những kí hiệu lạ được viết tràn lung tung lên các chỗ trống. Các kí hiệu này chưa từng được tìm thấy ở bất kì đâu trên thế giới.>

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dừng dăng [Xâm lược]

Bố tôi mắc bệnh tâm thần từ sáu năm trước. Chẳng ai biết nguyên nhân là gì. Chỉ là một buổi sáng bố tôi tỉnh dậy và nhất định không chịu đi làm. Ông nằm co mình trong chăn, khóc nức nở như đứa trẻ lên ba và luôn miệng thở than:

- Khổ quá! Đau đớn quá!

Mẹ tôi cũng khóc. Nhưng bà không khóc theo kiểu của bố. Nước mắt của bà ăn mòn da thịt, tạo thành những nếp nhăn đánh dấu một thời kì đầy vất vả trong cuộc đời bà. Trong cái rủi có cái may, bố tôi điên nhưng ông không phá phách. Ông chỉ ngồi một chỗ mà thôi. Sáng sáng, ông ra ngoài sân ngược nhìn lên bầu trời. Bất kể nắng mưa gió bão. Ngày nào ông làm việc ấy, và suốt gần một giờ đồng hồ bố tôi nói với đám vô hình nào đó trên trời cao:

- Dừng! Dội thêm chút nữa!

Ông dội gì thế? Tôi không biết. Ông đã kiên trì dội chờ suốt sáu năm. Nhưng mẹ tôi không đủ kiên nhẫn như bố. Bà lặng lẽ bỏ đi theo một người đàn ông khác. Ngôi nhà chỉ còn tôi và bố, đủ khiến tôi thấy cô đơn mỗi khi bố ra sân giao tiếp với các thế lực siêu nhiên do ông tự tưởng tượng ra.

Hôm qua, bố tôi ngồi chờ dẫn trên giường. Ông không tìm kiếm sự trợ giúp trên trời cao nữa. Ông nhìn tôi, kéo tôi lại rồi khóc. Nước mắt của bố chảy dài, nóng như máu.

- Cuối cùng bố cũng được thấy con đem bằng đại học về. Bố vui lắm.

Từ phía xa, rất xa, tôi thấy một cột khói xanh đậm bốc lên dày đặc. Bố tôi không để ý đến nó. Ông dắt tôi ra ngoài sân. Từ nay, chúng tôi không phải chờ dội gì nữa.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bệnh nhi [Xâm lược]

Ngày 10-02-2015

Hạ đón Phụng ở trường Tiểu học Tiên Phong về nhà. Dọc đường đi, Hạ nhận ra con bé rất xanh. Nó xanh xám như một người chết, ngồi cứng đờ sau lưng Hạ. Cô sợ con ốm, bèn dừng xe lại, đưa tay lên trán nó hỏi:

- Phụng, con ốm à?

- Mẹ ơi con mệt quá. -Phụng vẫn ngồi đờ đẫn vô hồn.

Hạ rút tay lại. Người con gái cô lạnh như ướp đá.

Ngày 11-02-2015

Phụng ngủ li bì từ chiều hôm qua. Con bé không dậy, không ăn uống gì cả. Nó đi tiêu đi tiểu tại chỗ. Hạ lau nước mắt nhìn con mà ruột đau như cào xé. Cô chạy ra phố, mua bịch bím người lớn về đóng cho Phụng. Hạ phải bắt taxi đưa Phụng vào viện. Tốn kém mấy cũng được, Hạ không nỡ nhìn con như thế này.

Nhưng về đến nhà, Hạ không thấy Phụng đâu cả. Nó không còn nằm trên giường nữa. Vết phân và nước tiểu của Phụng dãn Hạ vào nhà bếp. Phụng ở trong bếp. Nó không đứng trên sàn.

Nó đứng trên trần nhà. Hai con mắt nó mở to tướng, sáng lóe như đôi đèn pha ô tô. Máu từ thất khiểu chảy ra, nhỏ tong tóc xuống sàn.

Ngày 12-02-2015

Phụng ở trong bệnh viện, nằm một phòng riêng. Bác sĩ phát hiện trong người nó có những virus kì lạ, thành phần không có trên Trái Đất. Con bé lỳ đờ, vật vờ trên giường. Dãi rớt lỏng nhòng. Hạ đang nghĩ đến việc bắt Phụng ngâm cái gì trong mồm vì đứa con gái quý giá của cô cứ liên tục muốn cắn lưỡi.

Buổi chiều, Phụng bắt đầu nổi mụn nhọt đầy người. Trong lúc các bác sĩ, chuyên gia trong và ngoài nước đang vò đầu bứt tóc tìm ra phương án chữa trị thì có một người phụ nữ bước vào phòng bệnh của Phụng. Bà ta cao, gầy, trông lòng không như nhánh củi khô đốt. Không như mọi người, bà ta có nước da hơi xanh, màu xanh biển đậm. Ngoài ra bà ta còn có sáu ngón tay trên mỗi bàn tay.

Khi người đàn bà lạ lùng bước vào, tất cả đều đứng yên, kể cả Hạ. Không ai nói với ai câu nào. Hạ thấy có một sức mạnh vô hình nào đó ghì chân cô, bịt miệng cô. Tim Hạ đập như đánh trống. Con mụ quái vật kia định làm gì Phụng?

Mụ ta chẳng làm gì cả. Nhưng Phụng, Phụng đang từ từ ngồi lên. Nó ngồi cứng đờ như một cái xác bị dưng dấy đột ngột sau khi có con mèo đen nhảy qua.

Rồi Phụng đặt chân xuống đất.

Rồi Phụng bước ra ngoài trước ánh mắt bất lực của mọi người trong phòng. Nó đi theo người đàn bà có nước da màu xanh.

Ngày 13-02-2015

Hạ khóc đến đỏ mắt. Cô tưởng rằng mình không còn nước mắt để khóc nữa. Những người mặc đồ bảo hộ, đeo mặt nạ phòng độc dẫn Hạ đi, nhốt Hạ vào một buồng bệnh kín. Người ta sợ rằng cô đã bị nhiễm bệnh như Phụng. Họ đem cô đi cách ly. Giờ này, Phụng ở đâu?

Màn hình TV bé tí trong phòng bệnh phát toàn những tin tức, những bộ phim, chương trình ca nhạc nhảm nhí. Hạ muốn tìm một chút thông tin gì đó liên quan đến Phụng. Nhưng càng tìm Hạ càng thấy bất lực. Không có gì cả.

Đến 11h đêm, khi Hạ đang nằm trần trọc không sao ngủ được thì cái TV bỗng tự bật. Hạ co rúm người lại. Chuyện gì đang diễn ra thế? Hình như TV không bắt được tín hiệu. Màn hình nhòe nhoẹt các chấm trắng đen.

Bỗng Hạ thấy trên TV là Phụng. Nó xanh xao, người đầy mụn nhọt nhưng đúng là Phụng! Hạ xòe xọc chạy lại, miết mười đầu ngón tay lên màn hình như muốn nhảy hẳn vào trong thế giới của những kẻ sống trong TV. Cô muốn ôm Phụng.

Phụng chớp chớp mắt. Đôi mắt nó trắng dã, không còn lòng đen. Mọi nó xám lại như con nghiện lâu năm. Nó đang nói gì đó Hạ không nghe rõ. Phụng nói to hơn. Càng lúc càng to. Hạ vẫn không hiểu gì. Nó nói bằng thứ ngôn ngữ Hạ chưa nghe thấy bao giờ.

- Mẹ ơi, mẹ có nghe thấy gì không?

Hạ giật mình nhìn chăm chăm vào màn hình.

- Mẹ ơi con muốn về nhà con muốn về nhà mẹ ơi đau quá mẹ ơi THẢ CHÁU RA CHÁU MUỐN VỀ VỚI MẸ MẸ ƠI CỨU CON VỚI CỨU CON CON KHÔNG MUỐN Ở ĐÂY HỌ CẮT CON RA MẸ ƠI CỨU CON VỚIIIIIII!!!

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Người chồng [Xâm lược]

Tôi và Ngân bắt đầu chung sống từ ba năm trước. Ban đầu, bố mẹ tôi nhất định không đồng ý vì Ngân có một đứa con riêng. Tôi cũng có một đời vợ là Nguyên, cô ấy mất vì bệnh ung thư xương năm năm trước. Khi ấy chúng tôi chưa có con.

Ngân thì chưa bao giờ lấy chồng. Nàng là một single mom. Đứa con gái của Ngân - Yến, khi đó mới có ba tuổi. Chúng tôi gặp nhau sau một bữa liên hoan ở công ty.

Tình yêu của tuổi ba mươi không giống như tình yêu của bọn trẻ mới dậy thì. Nhanh, nóng bỏng và nồng cháy. Chúng tôi lao vào nhau như thiêu thân, và nhận ra mình không thể rời xa nhau được nữa.

Cho tới buổi sáng hôm đó, tôi thấy một quả cầu rực cháy rơi xuống sân nhà mình nơi Ngân đang đứng phơi quần áo. Tiếng nổ rất lớn làm tôi điếc đặc. Tôi tưởng mình đã chết. Chết ngay từ khi những mảnh cơ thể của Ngân bắn tung ra tứ phía. Tôi khóc. Thật kì lạ là trong thời khắc ấy tôi vẫn đủ thời gian để nhỏ nước mắt.

Từ đó đến nay đã nửa năm rồi. Đêm nào tôi cũng mơ thấy Ngân. Khi thì nàng đứng ở sát bên cạnh tôi mà khóc ra cả sông máu. Khi thì tôi thấy nàng đứng thập thò ngoài cửa như chờ tôi gọi vào nhà, rồi một lúc sau tôi mới nhận ra một nửa người bên phải của Ngân không còn nữa. Cũng có khi tôi thấy mình đang nằm trên giường, bên cạnh là mùi da thịt Ngân, thơm tho và mát mẻ cho tới lúc tôi sờ trúng vào cái ổ bụng toác hoác của nàng.

Những giấc mơ về Ngân vừa ngọt ngào vừa khủng khiếp. Chúng chẳng khác nào dùng một cây kim tiêm không lò cắm vào tim mình, bơm đầy chất thuốc giảm đau. Đau đấy, rồi lại sưng, rồi lại đau tiếp.

Tôi thật sự rất nhớ nàng. Bé Yến cũng rất nhớ mẹ. Khi mẹ nó chết, nó mới học lớp 1.

- Chúng nó bảo mẹ con mất dạy, lằng lộn nên bị trời phạt. Lằng lộn là gì hả bố? - Yến vừa khóc, vừa hỏi tôi như thế.

- Chúng nó nói vớ vẩn, linh tinh. Con đừng nghe theo! Mẹ con không có tội lỗi gì cả! Cái từ đó rất bậy!

Thật khó khi phải nói với trẻ con rằng mẹ nó sẽ không làm bữa sáng cho nó nữa, không tắm cho nó nữa, không kể chuyện cho nó trước khi đi ngủ nữa. Tuy vậy, điều đó vẫn dễ hơn là giải thích cho bên công an, cảnh sát về những gì tôi đã thấy.

Tệ hơn, người ta nghi tôi là thủ phạm giết Ngân và lạm dụng tình dục Yến. Họ kiểm tra và phát hiện trên người con bé có những vết cào cấu ở gần bộ phận sinh dục. Bà ngoại Yến nhất quyết đòi đón cháu gái bà về. Bà bảo không nghi ngờ tôi, nhưng nếu để Yến tiếp tục sống với tôi thì người ta tưởng bà thờ ơ, bỏ bê cháu. Vậy thì có khác gì bà đang bảo với mọi người rằng tôi đúng là kẻ bệnh hoạn nên bà mới đón cháu về?

Tôi cứ sống thế. Đau đớn, nhớ mong, tức giận và không hiểu nổi mình phải chờ đợi điều gì xảy tới tiếp theo.

Rồi đến một ngày khác, tôi thấy những kẻ có nước da màu xanh biển và mười hai ngón tay đang đứng ở chân giường tôi. Tôi chẳng cảm thấy gì cả. Tôi không còn thấy sợ hãi hay đau đớn nữa. Chúng đứng đó, nhìn tôi, rồi chúng nhìn nhau.

- Chào ngài, chúng tôi tới đón ngài về. Mong ngài đừng buồn bã nữa, ngài không có lỗi gì cả. Chỉ là "đạn lạc" thôi.

- Sau nhớ cẩn thận hơn nhé. - Tôi ngồi bật dậy, ngo ngoáy bàn tay cho ngón thứ sáu trời ra. Rồi bàn tay tôi cũng chuyển dần sang xanh.

- Vâng, chúng tôi sẽ không để ai chết...

- Ta không nói về Ngân! - Tôi nói như hét vào mặt thẳng thuộc hạ trước mặt. - Cái khối đó không phun Chất Xanh! Vì sao hả?

Một hồi lâu sau, khi đã chán ngấy sự rụt rè của bọn ngốc trước mặt, tôi mới nói:

- Thôi, đứng đó đủ rồi. Sáng mai chúng ta sẽ kiểm tra toàn bộ các khối còn lại! Tốt nhất là đừng có làm hỏng việc nữa!

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cô lập [Xâm lược]

Tin nhắn thoại thứ nhất gửi vào ngày 01-02-0009.

Người gửi: Đội Phương Đông

Người nhận: Đội Phương Tây, Đội Phương Nam và Đội Phương Bắc.

Tôi là Tô Mỹ Ánh. Làm ơn lắng nghe thật kỹ vì tôi chỉ có thể nói một lần thôi. Hiện giờ tôi đang ở cùng Tô Thụy Ngọc Minh, các người đều biết Tô Thụy Ngọc Minh đúng không chị ấy là thủ lĩnh của Đội Phương Đông. Chị ấy đang bị thương rất nặng, có thể phải bỏ một chân của chị ấy đi. Tôi chỉ muốn nói rằng trong trường hợp xấu nhất [có tiếng khóc] nếu như Tô Thụy Ngọc Minh chết thì hãy cử thêm người đến cho đội chúng tôi. Chúng tôi rất neo người. Nếu chị ấy chết... [có tiếng người gào thét]. Hết!

Tin nhắn thoại thứ hai gửi vào ngày 08-02-0009.

Người gửi: Đội Phương Đông

Người nhận: Đội Phương Tây, Đội Phương Nam và Đội Phương Bắc.

Tôi là Lê Hải Vượng, là người kế nhiệm Tô Thụy Ngọc Minh ở Đội Phương Đông. Xin hãy lắng nghe thật kỹ, tôi chỉ nói một lần thôi. Tô Thụy Ngọc Minh đã chết rồi, làm ơn cử thêm người đến chỗ chúng tôi. Tình hình quanh khu Đông hiện nay rất căng thẳng. Bọn Da Xám đã tiến sát tới hàng phòng ngự cuối cùng của chúng tôi. Chúng tôi không có gì ngoài một đồng gạch đá vờ vờ với gậy gộc! Hết!

Tin nhắn thoại thứ ba gửi vào ngày 10-02-0009.

Người gửi: Đội Phương Đông

Người nhận: Đội Phương Tây, Đội Phương Nam và Đội Phương Bắc.

Tôi là Tô Mỹ Ảnh, người của Đội Phương Đông. Hãy lắng nghe thật kỹ vì tôi chỉ nói một lần thôi! TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐƯỢC ĐEM NGƯỜI HAY BẤT CỨ THỨ GÌ LẠI GẦN CĂN CỨ CỦA ĐỘI PHƯƠNG ĐÔNG TRONG BÁN KÍNH 1KM! Chúng tôi đã tìm ra nguyên nhân cái chết của Tô Thụy Ngọc Minh! Chị ấy không chết vì bị thương, chị ấy nhiễm bệnh dịch! Có thể chúng tôi đang ở giai đoạn ủ bệnh! Từ hôm nay tôi sẽ gửi tin nhắn liên tục. Nếu ngày nào đó không có tiếng tin nhắn thì tức là chúng tôi chết sạch rồi. Khi ấy hãy tới đốt hết căn cứ này đi! Hết! [có tiếng khóc lóc, la hét]

Tin nhắn thoại thứ tư gửi vào ngày 11-02-0009.

Người gửi: Đội Phương Đông

Người nhận: Đội Phương Tây, Đội Phương Nam và Đội Phương Bắc.

Tôi là Tô Thụy Kha, anh trai của Tô Thụy Ngọc Minh. Nghe cho kỹ vào tôi không nói lại đâu! Tôi muốn nhắn cho mọi người biết rằng hiện chúng tôi chỉ còn 30 người. [có tiếng khóc] 4 người đã bị bọn Da Xám giết. Bọn Da Xám bỏ đi rồi, chúng đánh hơi thấy gì đó không ổn. Lúc này Vượng đã bắt được một con Da Xám tên là Phượng. Bọn Da Xám đã bị phẫu thuật loại bỏ toàn bộ cơ quan sinh sản nhưng chúng vẫn có thể mang thai. Mang thai cái gì thì tôi chưa biết. Tự tay tôi sẽ mổ sống chúng ra. Hết!

Tin nhắn thoại thứ năm gửi vào ngày 12-02-0009.

Người gửi: Đội Phương Đông

Người nhận: Đội Phương Tây, Đội Phương Nam và Đội Phương Bắc.

Tôi là Tô Mỹ Ảnh. Chú ý lắng nghe nhé vì tôi chỉ nói một lần. Tôi đã bắt được thêm một con Da Xám tên là Yến. Nó cũng bị loại bỏ hoàn toàn cơ quan sinh sản rồi, mà nó cũng có thai! Hôm qua Tô Thụy Kha chưa kịp mổ con Phượng ra thì chúng tôi đã thấy mấy con quái vật Da xanh chui ra từ trong bụng nó! Bọn chúng chui ra bằng cách xé nát bụng mẹ! [có tiếng cười nói điên loạn, chửi bới âm ỉ] Chúng tôi có giả thuyết cho rằng...[mất kết nối] argeggggggggghhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!! Hahahahah!!!

Tình hình hiện tại - Ngày 03-05-0009.

Theo đúng như lời những người ở Đội Phương Đông yêu cầu, chúng tôi đã phóng hỏa căn cứ của họ. Họ đã phát điên trước khi chết. Họ thu âm một đồng tin nhắn thoại xong không thèm gửi đi. Sau đó thì chèn chèn bê tha, mổ xẻ lẫn nhau và làm đủ trò dị hợm khác.

Chúng tôi đã tìm thấy xác của Tô Thụy Ngọc Minh, cô ta được chôn ở ngay gần cổng căn cứ của Đội Phương Đông. Cái xác ấy có tới sáu ngón tay mỗi bàn tay và màu da xanh không khác gì bọn quái ngoài hành tinh! Cô ta đúng là quái ngoài hành tinh thật nhưng chưa tìm ra nguyên nhân vì sao cô ta lại theo phe chúng ta?! Nhưng tôi đoán rằng chúng coi Tô Thụy Ngọc Minh là tội đồ hay kì thị gì đó vì cái căn nhiễm bệnh dịch của cô ta là căn người 100%. Nếu cô ta là một đứa con lai giữa Da Xanh và người thường thì có lẽ chúng ta nên bắt cóc vài con Da Xanh về mà hiếp dâm xem có đẻ ra được một đội quân tinh nhuệ như cô ta không!

Chúng tôi cũng tìm thấy hai cái xác của bọn Da Xám. Mặc dù chúng từng là con người nhưng sau các cuộc khám nghiệm thì chúng tôi thấy chúng không còn là người nữa đâu! Chúng là cái máy dè của bọn Da Xanh! Cơ quan sinh sản của chúng quái dị lắm!

Thôi, nói thế thôi, tìm người lập Đội Phương Đông mới đi nhé! Mỗi đội còn lại tự cắt cử ra 3 đến 5 người để lập Đội Phương Đông mới. Đây là Đội Phương Đông thứ sáu rồi!

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Hấp dẫn

Không biết từ lúc nào mà Khanh có thói quen nhìn chăm chăm vào gương sau mỗi lần tẩy trang. Lần nào làm như thế nó cũng có cảm giác khó chịu. Thật ra người như Khanh gặp phải nhiều điều khó chịu lắm. Nhưng thứ khó chịu nhất, nhức nhối nhất Khanh gặp phải là... nó thấy mình chưa đủ xinh đẹp.

Thật ra Khanh không phải người xấu xí hay khó coi. Nó là hot girl Khanh Luna của trường THPT Minh Thành. Tất cả mọi người đều thích ngắm nhìn Khanh, ít nhất thì Khanh cũng nghĩ như thế. Khanh cũng chẳng phải là kẻ hay đòi hỏi, nó vốn hài lòng với cuộc sống của mình. Con nhà giàu, học trường điểm, xinh đẹp, học khá, được nhiều bạn trai mến mộ, thỉnh thoảng lại có mấy tờ báo lá cải đến phỏng vấn mấy câu nhảm nhí. Vậy tại sao tự nhiên Khanh lại sinh ra cái tật khó chịu với nhan sắc của chính nó thế?

Phải lùi trở lại hai tháng trước khi lớp Khanh có một học sinh mới chuyển vào thì chúng ta mới thấy được nguyên nhân khiến cho hot girl Khanh Luna đâm ra bất mãn. Đó là một học sinh nữ mới, đến từ trường THPT chuyên Apollo quận kế bên. Con bé đó tên là Vũ Kim Trâm. Nghe nói bố mẹ nó vỡ nợ trốn vào miền Nam nên nó phải chuyển tới trường này học. Học phí của Apollo quá đắt so với khả năng chi trả của cô chú Trâm - những người đang rủi ro thương đũa cháu gái bỗng chốc thành ra không cha không mẹ.

Trâm ngay lập tức trở nên nổi tiếng sau khi chuyển tới lớp mới. Bọn con trai cả khóa trên lẫn khóa dưới lẫn đồng khóa đều nườm nượp chạy theo xin tài khoản Facebook của Trâm để kết bạn. Trâm chỉ mỉm cười bảo rằng không có, nó chưa bao giờ dùng mạng xã hội vì không thích, vì ngại phiền phức. Có hề gì? Một thằng fan cuồng học lớp Mười ngay lập tức lập fanpage cho Trâm - đặt tên page là "Trâm Cáo" vì thấy cô nàng có vẻ trong sáng, dễ thương giống diễn viên Shin Min-ah đóng phim "My Girlfriend is Gumiho". Khanh nghe nói vì Trâm không dùng Facebook nên thằng nhóc (tên là Vinh) làm admin cái trang hâm mộ đó luôn. Từ đó trở đi, trong trường có những thằng luôn rình rập cầm điện thoại chụp trộm Trâm Cáo và một lũ con gái tay chân của Khanh chờ dịp dìm hàng cô nàng hot girl mới nổi kia. Mọi tấm ảnh chụp trộm Trâm của những thằng rồ dại hâm mộ nó đều được đăng Facebook. Chính vì điều đó, Khanh mới phát hiện ra một điều Trâm hơn hẳn, vượt xa Khanh - gương mặt của Trâm không hề có đến một góc chết! Bất kể chụp ở góc độ nào Trâm cũng có vẻ xinh đẹp. Ngay cả khi ăn - lúc mà người ta dễ bị dìm hàng nhất, Trâm trông vẫn dễ thương chứ chẳng có tí gì phàm phu tục tử. Mọi đường nét trên cơ thể Trâm đều rất hấp dẫn. Cùng tuổi với Trâm, nhưng cơ thể Khanh vẫn chưa có vẻ đầy đặn, quyen rũ ở phụ nữ như đối thủ của mình.

Chính từ thời điểm đó, Khanh Luna bắt đầu cảm thấy mình không còn là Khanh Luna nữa. Nó chỉ là Khanh.

Vậy Khanh phải làm thế nào bây giờ? Nó suy đi tính lại một hồi lâu trước gương, rồi nghĩ ra một trò tương đối bản thủ - nói xấu Trâm. Khanh chẳng cần nói xấu Trâm, Trâm vốn đã có một vết nhơ trong sơ yếu lý lịch: bố mẹ trốn nợ trong miền Nam. Khoản nợ ấy phải cực kỳ lớn thì hai bậc phụ huynh kia mới đành cắn răng bỏ người chạy lấy của, vứt cô con gái độc nhất ở lại với cô chú nó. Giờ chỉ cần phao tin lung tung, phao tin đi khắp mọi nơi thì cái danh hot girl Trâm Cáo sẽ bị nghiền nát như quả cà chua thối.

Thế là Khanh bắt đầu thực hiện âm mưu của nó. Nghe thì có vẻ đao to búa lớn chứ thật ra dễ lắm, Khanh chỉ việc nhờ mấy con lâu la dưới trướng nó như Thanh Baby, Hồng Momo, Vân Hồ... Bọn này cũng là hot girl cả, chỉ có điều không đủ nổi tiếng như Khanh để được lên báo, để danh tiếng chúng nó vượt qua cánh cổng trường Minh Thành. Chơi với Khanh chúng nó chẳng bị thiệt hại gì, lại còn được thơm lây mỗi khi cả bọn ra quán cà phê, chụp chung một vài tấm ảnh sang chảnh rồi tag nhau vào. Giúp nhau nổi tiếng thêm thì tốt chứ sao? Trong trường này, từ trước đến nay thì quyền lực ảo của Khanh là tối thượng, chỉ thua một xú xiu hot boy Minh Tổng. Sau lưng Tổng Nguyễn Thiên Minh còn vài chục thằng loi nhoi nữa. Tất cả bọn chúng, Khanh, Minh, những đứa lâu la ăn theo, cấu kết với nhau, gán bó không rời để tạo thành một hệ thống quyền lực ảo dựa trên những cái like, share trên Facebook. Sự xuất hiện và nổi tiếng nhanh chóng mặt của Trâm Cáo đã làm cái hệ thống ấy lung lay một nửa. Phe nữ với sự đứng đầu của Khanh Luna đang bị Trâm Cáo áp đảo. Fanpage của Trâm Cáo đã được hơn bốn mươi nghìn lượt like. Khanh hiện đang có ba trăm nghìn. Nhiều hơn gấp bảy tám lần nhưng Khanh vẫn lo ngại.

Thế là tin đồn về Trâm Cáo từ từ lan ra. Khanh thấp thòm chờ đợi. Y như một bà nội trợ vừa là quần áo vừa để ý chảo cá rán trong bếp.

Khanh thất bại. Nhanh đến độ khi nhìn những điều đang xảy ra trước mắt Khanh vẫn không tin rằng mình đang từ từ bị tiếm ngôi. Trâm Cáo không chìm. Người ta đang để ý đến Trâm và đặt cho con bé những cái nick name dài dằng dặc như hot-girl-có-bố-mẹ-trốn-nợ-mà-vẫn-chăm-ngoan-học-giỏi. Tệ hơn nữa, Khanh nhận ra Trâm Cáo là hot girl được lòng các bậc phụ huynh. Họ còn trông mong gì hơn nữa ngoài một đứa con gái vừa xinh, vừa ngoan, vừa giỏi, vừa không suốt ngày cầm cúi chúi đầu vào mạng xã hội.

Đó là điều tệ hơn, còn tệ nhất là tin đồn Trâm Cáo và hot boy Minh Tổng đang hẹn hò với nhau.

"Hình như Trâm Cáo với Minh Tổng vừa add friend xong để relationship "Đang hẹn hò" trên Facebook đấy!"

"Hôm qua tao thấy Minh Tổng với Trâm Cáo đi chơi với nhau mà."

Những tin đồn kiểu như thế khiến cho Khanh sôi máu lên vì tức tối. Bọn đàn ông ngu ngốc chẳng mấy đứa để ý đến cái địa vị ảo của chúng nó! Minh Tổng là hot boy suốt mấy năm liền, chẳng có ma nào nhắm nhe tranh quyền đoạt vị. Còn Khanh, Khanh mới chỉ ở trong trường hai năm nhưng đã có kinh nghiệm đối phó với những loại phò phạch còn nhiều gấp mấy lần các bà có chồng lẳng nhăng cứ một tuần lại đánh ghen một lần. Khanh phải thâm sâu hơn thế, phải hiểm độc hơn thế để giữ vững cái ghế của nó.

Trong thế giới của những hot girl hạng bét như Khanh, nổi tiếng thì dễ lắm. Một vài tấm ảnh nửa kín nửa hở. Đồi ba dòng status gây shock. Thế là chỉ sau một đêm, đứa con gái vô danh tiểu tốt nào đó sẽ nghiễm nhiên có quyền bước lên đài danh vọng. Nhưng duy trì sức nóng thì rất khó. Khanh luôn luôn ý thức được rằng mình chỉ có hai con đường: hoặc là càng ngày càng hot, hoặc là chìm vĩnh viễn. Khi đã rơi vào cái hố sâu không đáy của sự mờ nhạt, Khanh sẽ không còn gì hết. Thậm chí nếu danh tiếng của Khanh sụp đổ vì thứ gì tồi tệ như phốt, clip sex, thì từ đó trở về sau nó sẽ không còn cơ hội để mà ngóc đầu lên.

Ngay tại thời điểm Khanh Luna nghĩ thấy tận mắt Trâm Cáo và Minh Tổng tay trong tay, nó nhận ra rằng sẽ có một cuộc chiến ngầm ngay dưới trường ngôi trường này.

Khanh Luna lập tức nghĩ ngay đến điều mà nó hay làm nhất: bắt nạt và đánh người khác. Đó là một phương thức để bộc lộ quyền lực của Khanh: tao thích thì tao có quyền đánh mày. Lí do: Khanh thích.

Trâm chưa là cái gì so với hệ thống cai trị mà Khanh đã xây dựng nên. Trâm có Minh Tổng, nhưng Minh Tổng không dám đánh ai như Khanh dám dấn mặt tất cả những "con đĩ" dấn dây vào nó.

Khanh chỉ việc rình Trâm ra về.

Chỉ việc rình đến lúc Trâm về thôi, đứng cùng với bọn lâu la nữa.

Cũng là ngần ấy việc, chỉ làm nhiều đó việc, vậy mà Khanh vẫn thấy lo lắng. Cả đêm nó không ngủ được. Hình ảnh Trâm Cáo hiện ra trong óc Khanh như một nỗi ám ảnh đè nặng lên lồng ngực. Thoáng trong giây lát, một khoảnh khắc nào đó giữa giấc ngủ không yên ổn của Khanh, nó thấy một cái bóng không lồ có những vật gì dài như con rắn đang ngo ngoe.

Rồi cuối cùng Khanh cũng thiếp đi. Khi đó, trời đã gần sáng. Một mùi gì đó rất khét thoảng qua, nhưng Khanh không để ý lắm. Có lẽ những người vô gia cư đang đốt lửa để sưởi.

Khanh quên mất rằng giờ đang giao mùa từ hè sang thu, trời không lạnh. Chẳng ai phải đốt lửa sưởi cả.

"Dàn hot boy - hot girl diện đồ đen đến dự đám tang của Vân Hồ"

Một cái title ngu ngốc. Bị xóa và thay đổi ngay trong vòng năm phút kể từ lúc đăng lên. Khanh quăng cái điện thoại lên bàn. Mùi khét hòm qua Khanh nghĩ thấy, giờ này hiện ra thật rõ nét trong khứu giác vốn đã tê liệt sau mấy tiếng đồng hồ ngửi nhang khói. Nhà Vân Hồ chỉ cách nhà Khanh có mười phút đi bộ.

Hồ Thị Thanh Vân chết lúc ba giờ ba mươi phút sáng hôm qua. Trâm Cáo cũng đến nhưng chỉ thập thò bên ngoài cửa. Nó sợ chó. Khanh nghĩ đến việc tìm ở đâu đó nhiều, thật là nhiều chó để tổng con điểm Trâm đáng nguyên rửa vào. Bọn chó sẽ xé xác Trâm ra.

Khanh chợt rùng mình vì suy nghĩ độc ác đến độ biến thái của chính nó. Trâm Cáo không cần phải chết. Chỉ cần Trâm Cáo trở lại thành Trâm thôi. Chỉ cần Trâm đừng giành giật gì với Khanh nữa.

Nhưng hình như quá muộn rồi. Vì Khanh đã thấy dưới các bức ảnh ở tang lễ, mấy dòng comments đầy chảy tràn như thác lũ.

"Bạn nữ tóc đỏ đứng ngoài cùng xinh thế."

"Hóng Facebook bạn tóc đỏ."

"Trâm Cáo trường Minh Thành."

"Khanh Luna bị lu mờ."

"Vũ Kim Trâm trường Minh Thành đây mà. Bạn này học cùng khóa với tớ này."

Khanh ném cái điện thoại gần bảy triệu vào tường. Mặt kính cường lực có cường đến mấy cũng không chống chịu lại nổi cơn giận của Khanh đang càng lúc càng sôi lên sùng sục. Hai mắt Khanh đã bắt đầu đỏ kè. Đỏ như mái tóc của Trâm trong ảnh. Tóc Trâm đen tuyền, lúc nào tóc Trâm cũng đen. Nhưng bức ảnh nào chụp Trâm cũng nhuộm một màu đỏ rực như đóa hồng nhung trên tóc nó. Khanh đã thử lên chụp Trâm vài lần, nhiều kiểu khác nhau, chỉ khi dùng những bộ lọc như sepia hay đen trắng mới không thấy sự thay đổi của màu tóc. Còn âm bản thì... Chẳng hiểu sao Khanh không chụp được Trâm khi dùng âm bản. Ảnh liên tục bị mờ bởi những vệt sáng lạ lùng to bằng cả thân mình Trâm. Những vệt ấy liên tục ngoằn ngoèo đi động khắp khung hình ngay cả khi Khanh quay video.

Sau khi Vân Hồ chết được một ngày, Khanh thấy Trâm Cáo ngồi cạnh Khang Blue. Khang Blue là người yêu Vân Hồ. Nhưng giờ thành người yêu cũ rồi. Tất nhiên rồi. Cơ mà sao lại... sao lại đi với Trâm nhỉ?

Chẳng phải Trâm với Minh Tổng..

Chẳng phải đây là cơ hội cực tốt để đim hàng Trâm à?

Khanh cảm thấy đây như là cơ hội trời cho nó. Trời đang trả lại cho nó những gì nó xứng đáng được hưởng. Trời đang cho nó một cơ hội để đập Trâm đi mà không sợ đánh người bán tay.

Rồi Khanh lại tiu nghỉu như mèo bị cắt tai. Từ phía nhà vệ sinh, Minh Tổng bước ra, âu yếm khoác vai Trâm và nhận lại một bọc gì đó từ tay Khang. Khanh chợt nổi tính hiếu kì. Nó muốn biết trong cái bọc ấy có gì.

Từ hồi Trâm Cáo xuất hiện, Khanh bị ám ảnh bởi rất, rất nhiều thứ. Nhan sắc, danh tiếng, bọn ăn theo, mùi khét hằng đêm, cái chết của Vân Hồ. Giờ là cái bọc trong tay Khang đưa cho Minh Tổng. Hơn lúc nào hết, Khanh muốn biết trong bọc có cái gì. Nỗi khao khát trong lòng Khanh dâng cao đến mức quái lạ, y như một kẻ nghiện đánh hơi thấy mùi heroin cách nơi mình đứng mười mét. Khanh vô thức bước theo chân Trâm Cáo.

Bầu trời tối sầm lại. Vài người bắt đầu lấy điện thoại ra quay video về hiện tượng lạ lùng của tự nhiên. Bây giờ mới là bây giờ ba mươi phút sáng. Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ không có mưa.

Khanh cũng không bỏ lỡ cơ hội được phát tán cảnh lạ, nó cũng quay, bằng cái điện thoại khác. Cái điện thoại hôm qua nó đã đập. Lẽ ra Khanh vẫn sẽ mang cái điện thoại nứt màn hình đến trường nhưng sâu khi thấy lượt theo dõi trên Facebook Trâm Cáo tăng thêm cả trăm nghìn lượt, dần dần đuổi kịp Khanh Luna, nó đã điên tiết thêm lần nữa rồi đập cho cái smartphone đơ luôn. Không sao, Khanh chỉ cần mề nheo là bố mẹ nó sẽ quảng cho con một cục tiền để nó im mồm đo cho họ theo dõi xem tài khoản đã tăng thêm được mấy triệu. Điện thoại mới, Khanh sẽ khai trương điện thoại mới bằng cái video này. Dĩ nhiên là selfie thì Khanh đã selfie rồi. Đã đăng mấy tấm rồi. Nhưng video thì chưa.

Ổng kính vừa mở, Khanh đã để mái tóc của Trâm Cáo lọt vào. Lạ làm sao, mái tóc đỏ đã biến mất, thay vào đó mà một màu trắng toát.

Khanh đuổi theo, giờ thì có cho vàng nó cũng không thèm ngừng lại. Thứ nhất, một điều gì đó đag xoắn lộn cộn cào trong ruột nó, đòi nó nhìn bằng được cái vật trong tay Minh Tổng. Thứ hai, Khanh có một niềm tin mãnh liệt rằng Trâm Cáo không phải là người thường. Con quỷ cái ấy đang ra sức quyến rũ đàn ông. Nhìn nó đi! Ngoài Khanh chạy theo vì tò mò còn có hàng đàn người khác bị kéo về hướng Trâm Cáo. Mấy thằng lâu la của Minh Tổng đang vây kín Trâm Cáo lại như một hàng rào làm bằng thịt sống. Chúng bước đi như những con robot được lập trình sẵn. Hình ảnh Trâm rơi khỏi ống kính.

Khanh muốn quay tiếp, nó cần bằng chứng để chứng minh cho thiên hạ thấy rằng họ đang phụng thờ một con đĩ nguy hiểm.

- Tao biết là bọn mày sẽ đi theo mà.

Trâm Cáo đứng đó, khoác một bộ y phục giống như trong các bộ phim cổ trang của Trung Quốc mà Khanh hay xem mỗi lúc rảnh rỗi. Trâm đã trang điểm, búi tóc đúng theo kiểu các bà phi, bà hậu thời xưa.

- Tao muốn giết hết chúng mày luôn một thể.

Khanh cố gượng để thoát ra nhưng không được. Nó đã bị nhét giẻ vào mồm. Hai chân hai tay bị trói cứng lại với nhau. Trong tư thế nửa nằm nửa ngồi trên sàn, Khanh nhìn như một con ốc mượn hồn đang cố sức chui ra khỏi vỏ. Bên cạnh Khanh, cũng trong tình trạng tương tự là Thanh Baby, Hồng Momo. Ngoài ra còn những hot girl khác, bấy lâu nay vẫn tranh chấp với Khanh từng miếng mớng dính của cái bánh danh tiếng tin hìn. Khanh điểm mặt chỉ tên từng người. Hạ Bi, Hàn Thiên Băng, Sabine Nguyễn An, Châu Châu, Gia Hân, chị em song sinh Kim Sa - Kim Ngân. Toàn những gương mặt quen thuộc. Chỉ thiếu Vân Hồ.

- Tao phải giết người bằng cách thiêu sống họ. -Trâm Cáo tiếp tục bài diễn thuyết bệnh hoạn. Giờ thì không cần bức anh nào, Khanh cũng có thể thấy tóc Trâm bạc trắng và hai cái răng nanh của con bé chìa ra ngoài.

Lửa bùng lên. Những cậu hot boy mới nổi lần nổi lâu rồi đều đồng loạt kéo ra. Chúng đồng loạt chìa tay ra, hy vọng trâm sẽ đặt những ngón thon dài, trắng muốt có vuốt sắc lên tay chúng như một sự ban ơn. Trâm không do dự. Nó đưa tay cho thằng nhóc đã lập trang Facebook "Trâm Cáo" cho nó. "Trâm Cáo" được số like gấp đôi "Khanh Luna" chỉ sau một đêm.

Khanh nhìn ra cửa. Nó cố sức vùng vẫy. Những đứa khác cũng ra sức vẫy vùng. Nhưng chẳng ai thoát ra được. Nước mắt Khanh bỗng trào ra. Không biết là vì cay mắt hay vì đau đớn.

Khanh để đôi mắt mình đuổi theo cái bọc vải huyền bí kia. Minh Tổng đã gỡ nó ra. Một cái mũ miện đính đầy đá quý được đặt rất vừa vặn lên mái tóc trắng như sợi bạc của Trâm. Trời đã tối hẳn. Trăng đang lên cao. Trăng mọc vào lúc tám giờ sáng. Vậy mà những kẻ ngoài kia không thấy cảnh tượng ấy lạ lùng. Chúng mãi dõi những đôi mắt đờ đẫn lên vị nữ hoàng mới có chín cái đuôi khổng lồ trắng như tuyết.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Sống lại

Có một chuyện tôi gặp hồi tôi học lớp 10 như thế này. Hồi đấy lớp tôi có hơn ba chục mạng, trong số đó có Thúy. Thúy thật ra cũng không có gì nổi trội lắm. Hoàn toàn bình thường.

Cho đến một hôm đi tham quan, Thúy bị rơi xuống hồ bơi của khu du lịch. Lúc chúng tôi biết rằng bạn ấy đuối nước, vớt lên thì mới biết là Thúy chết rồi. Hô hấp nhân tạo kiểu gì bạn ấy cũng không tỉnh lại.

Đến lúc chúng tôi đem tấm chăn mỏng định phủ lên thì Thúy ngồi dậy đòi ăn. Bạn ấy ăn rất nhiều. Nhiều lắm ấy! Bao nhiêu đồ ăn chúng tôi đưa cho Thúy hết mà bạn ấy vẫn kêu đói. Rồi đồ ăn cũng hết. Thúy bắt đầu gào lên chửi rủa cả lớp, chửi cả thầy cô, chửi luôn mấy anh chị hướng dẫn viên. Tôi vốn là đứa nhát gan, nhìn thấy Thúy lồng lộn là tôi sợ chết khiếp!

Không có đồ ăn, Thúy phát rồ lên rồi tóm lấy bạn Giang lớp trưởng lớp tôi, nhất quyết không thả ra. Không ai có thể lại gần Thúy mà không làm Thúy lên cơn điên cầu véo Giang. Mà không chỉ cầu véo thôi đâu, Thúy còn cắn Giang chảy cả máu. Tôi thề là lúc đấy Thúy còn sùi bọt mép gầm gừ như thú dữ ấy! Hai mắt bạn ấy đỏ quạch, như kiểu sắp khóc ra máu đến nơi! Thế là mọi người phải gọi công an đến.

Nhưng khi công an tới, Thúy đã lôi Giang vào rừng. Đó là một khu du lịch sinh thái không rộng lắm nhưng cũng có rừng, có suối. Công an họ nhờ hướng dẫn viên chỉ đường. Chúng tôi chia nhau ra, mỗi nhóm đi một khoảng để tìm Thúy và Giang.

Tuyệt nhiên, tuyệt nhiên không có một tiếng la khóc nào hết.

Chúng tôi không bao giờ tìm thấy hai người bọn họ. Ngay cả bây giờ lớp tôi cũng không biết họ ở đâu.

Nói thế thôi, tán nhảm cũng chẳng có tác dụng gì. Đẳng nào chúng tôi cũng không cố gắng tìm Thúy và Giang nữa. Bao nhiêu lần lục tung khoảng rừng bé tẹo mà vẫn chẳng thấy bóng chim tăm cá. Cơ mà chắc Thúy vẫn ở trong rừng, và đợi một ai đó đi lạc. Bọn học sinh cuối cấp đi tham quan với lớp, ư khám phá ư mạo hiểm, kiểu gì chẳng chui đầu vào rọ.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bạn thân

Tôi cũng có một chuyện kinh dị muốn kể cho mấy người nghe. Đây là chuyện bắt đầu từ hồi tôi học lớp Tám cơ. Lúc đó tôi vẫn còn sống ngoài Hà Nội.

Hồi đấy lớp tôi có hai thằng chơi rất thân với nhau là thằng Trung và thằng Đạt, đến cái sịp có khi chúng nó cũng mặc chung được. Bọn nó không phải người đồng tính. Chỉ là chơi thân với nhau, anh em thân thiết thôi. Thằng Trung thì học rất giỏi môn tiếng Anh còn sở trường của thằng Đạt là môn Toán.

Cho đến một hôm thằng Đạt bị bóng nặng, phải cưa cụt hai chân hai tay. Nhưng mà như thế thì không sống lâu được. Thế là cưa tứ chi xong ba ngày thì Đạt chết.

Từ đấy thằng Trung cứ như người mất hồn. Có những lúc mọi người thấy nó ngồi lơ dờ, ai gọi gì cũng không ậm ừ. Chỉ đến lúc có người đập mạnh vào lưng Trung mới giật mình tỉnh ra. Hồi thì nó chối, nhưng mà bạn bè cho là Trung bị khủng hoảng tâm lý nên rất thông cảm. Không ai nỡ bắt nạt Trung, ngay cả khi nó bắt đầu làm những trò rất... dị! Có hôm chính mắt tôi thấy Trung bắt gián, gián nhè! Bắt gián đầy một cái lọ to dùng! Rồi nó còn suốt ngày làm nhảm như kiểu đọc bùa!

Xong rồi chuyện lạ bắt đầu xảy ra. Cuối năm lớp Tám, bọn tôi thi học kì, chia phòng, lấy số báo danh. Lúc thằng Trung cầm thẻ học sinh đi qua cửa thì ông giám thị kêu nó đứng lại. Ông ấy bảo cái mặt Trung với mặt người trong ảnh thẻ học sinh khác nhau hoàn toàn. Thế có lạ không? Mà lúc ông giám thị nhìn lại thì chẳng thấy gì hết! Đợt thi đấy Trung được tận mười điểm Toán, trong khi bình thường chỉ được sáu, bảy điểm.

Một lần khác, lần đó lớp tôi định tổ chức sinh nhật bất ngờ cho Trung. Bọn tôi mới để thằng Trung ở lại một mình trên lớp giờ Thể dục. Hết tiết, lớp trưởng My đem bánh gatô lên. Biết gì không? My bảo có đúng một người ngồi trong lớp, nhưng là Đạt, là mặt Đạt rõ ràng! Lúc My vào lớp rồi thì mặt Đạt lại hóa thành mặt Trung!

Năm lớp Chín, Trung chuyển trường. Từ đấy đến nay tôi không gặp nó nữa. Nhưng mà tôi biết nó vừa ly hôn vợ. Vợ nó vốn là bạn học chung với tôi năm cấp ba mà, con Nhã. Nhã kêu với mấy đứa nữa là có những lúc hai người đang làm chuyện vợ chồng thì mặt Trung bỗng thay đổi, chẳng giống mặt người sống.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chị gái

Đến lượt tôi, để tôi kể cho mà nghe. Chuyện của chính tôi luôn! Có thể mấy người không tin đâu nhưng đây là người thật, việc thật.

Hồi mà mẹ tôi mang bầu tôi, thì đi siêu âm lần nào bác sĩ cũng cho biết là chỉ có một thai thôi. Bụng mẹ tôi cũng không to. Nhưng không biết vì sao lúc đẻ mẹ tôi lại đẻ sinh đôi. Chị gái tôi là Hoàng Oanh, còn tôi là Hoàng Yến.

Mặc dù mẹ tôi sinh đôi nhưng chúng tôi không giống nhau chút nào. Chị Oanh rất xinh, mặc dù tôi hồi bé cũng không xấu xí nhưng rõ ràng mọi người thích chị Oanh hơn. Tuy nhiên tình trạng đấy cũng không kéo dài. Ngay cả bố mẹ tôi, ban đầu họ yêu chị hơn, nhưng về sau không thể nữa. Thậm chí tôi

thấy bố mẹ tôi còn rất ghét chị.

Chị tôi từ khi đẻ ra đến năm sáu tuổi thì rất hiền hòa, dễ chịu. Chỉ khi chị bắt đầu đi học thì mới đâm ra trái tính trái nết. Bố mẹ tôi đang ăn cơm, đột nhiên chị ré lên cười phe phé rồi đổ cả bát cơm vào sọt rác. Ban đầu, bố mẹ tôi cũng như mọi người chỉ nghĩ rằng chị mới đi học, giờ giấc thói quen sinh hoạt đột ngột thay đổi nên chị có chút rối loạn. Nhưng càng ngày những biểu hiện của chị Oanh càng nghiêm trọng. Khi thì chị đại tiểu tiện bừa bãi ra quần áo khi đang có khách đến chơi nhà. Khi thì chị chui vào nhà vệ sinh của hàng xóm để phóng uế. Ăn trưa ở trường, chị tôi cũng móc họng để nôn ra bàn, khiến bạn bè xung quanh ghê cổ nôn theo.

Có một đêm, đang ngủ thì tôi bỗng mở mắt ra, tỉnh như sáo. Tôi nhìn cái đồng hồ ở cạnh giường. Mới có ba giờ sáng. Khi tôi nhìn sang giường bên kia thì thấy chị Oanh đang lơ lửng trên không. Cứ như có một người nào đó vô hình đang bế thốc chị gái tôi lên. Chỉ có ma quỷ mới làm được như thế!

Từ đêm hôm đó trở đi, tôi cứ nằng nặc đòi bố mẹ cho ngủ chung. Đi học tôi cũng không chịu đi cùng chị Oanh nữa. Thậm chí quần áo, đồ dùng, tôi cũng đòi mỗi đứa một đồ riêng.

Về phần chị Oanh thì chị càng ngày càng dở điên dở dại. Bố mẹ tôi luôn nói rằng đó là thời kì khó khăn nhất trong đời họ. Có hai đứa con gái thì một đứa loạn thần, một đứa nhiều nhưng. Đùng trách tôi! Lúc đó tôi chỉ là trẻ con! Tôi sợ những gì tôi nhìn thấy. Chị Oanh là một ví dụ.

Cơ mà vấn đề tự dung lại được giải quyết. Đầu đuôi là năm tôi học lớp Ba, chị Oanh tôi luôn nói sáng hằng đêm khiến tôi không tài nào ngủ được. Đêm nào cũng như đêm nào, chị luôn la hét "Đùng bắt cháu đi", "Cháu muốn ở lại"...

Chị Oanh bị bắt đi thật. Người ta bảo hôm đó, tôi nhất định không chịu về nhà chung, chị đành đi đường khác. Chị bị một người đàn ông cao gần hai mét, mặc đồ thể thao dắt đi. Ông ta đưa chị Oanh nhà tôi đi, và tuyệt nhiên từ đấy chúng tôi, gia đình, bạn bè, công an, cảnh sát... chẳng ai nhận được tin tức về chị. Có một điều lạ là khi người ta đem mẫu DNA của chị tôi ra phân tích thì chị không có chung huyết thống với gia đình tôi. Chính xác là người ta nhận ra chị không có DNA của loài người.

Từ đó đến nay đã gần hai chục năm rồi. Bố mẹ tôi chưa bao giờ ngừng áy náy vụ mất tích của chị Oanh. Điều họ áy náy không phải là để mất đi đứa con chẳng ra người cũng không ra ngợm, mà là họ đã không thấy đau khổ khi chị bị bắt đi. Họ vui mừng, như kiểu trút được một gánh nặng.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Mất tích

Tôi còn nhớ rất rõ lần cuối cùng nhìn thấy Dũng. Nó cầm cái giẻ lau bảng, đi về hướng nhà vệ sinh nam để giặt cho sạch những bụi bặm đã dính bết vào từng sợi vải. Cả lớp 12D4 chúng tôi không ai nghĩ rằng Dũng sẽ mất tích.

Lúc đầu, khi không thấy Dũng trở về, ai cũng tưởng rằng thằng này trốn học bằng cách giả bộ đi giặt giẻ lau. Nhưng xét lại tôi thấy vô lý lắm. Bởi nếu muốn trốn ra ngoài thì sao không giả vờ đi tiểu? Đi giặt giẻ rất dễ bị để ý nếu như giáo viên đợi mãi mà không thấy học sinh quay lại. Cô giáo dạy môn Sử lớp tôi lầm bầm:

- Tí cậu Dũng về, tôi sẽ cho cậu ấy nghỉ luôn môn của tôi, khỏi phải trốn.

Ai ngờ Dũng nghỉ thật. Chẳng ai thấy Dũng vào tiết sau, rồi tiết sau nữa. Mọi người bắt đầu thấy lo lắng. Lớp trưởng Kiều gọi vào máy di động của Dũng nhưng những gì Kiều nghe thấy lại là: "Số mấy quý khách vừa gọi không tồn tại... ". Chỉ mới hôm qua thôi Kiều còn gọi cho Dũng, vậy mà...

Mấy đứa khác đưa ra giả thuyết rằng Dũng bị bắt cóc. Tôi không đồng tình với ý kiến ấy. Nhà vệ sinh nam chỉ cách lớp tôi có vài bước chân. Người lạ đi qua thì kiểu gì cũng bị mấy đứa trong lớp nhìn thấy. Hơn nữa một nam sinh lớp 12 to cao, nặng cỡ 70-80kg thì làm sao mà đường hoàng lòi ra khỏi trường được?

Gia đình Dũng kéo đến, làm ầm lên. Nhất là mẹ Dũng, mồm bà cứ quang quác chửi rủa, không nề nang ai. Thầy hiệu phó, người có tiếng là hiền lành trong trường tôi cũng phải nổi cáu lên với bà. Nhưng hình như sau câu giận, thầy tỏ ra hơi ân hận. Một người đàn bà mất con xứng đáng được thông cảm.

Công an cũng tới hỏi han những câu rất lồi thối mà chẳng có kết quả gì. Chuyện Dũng mất tích thậm chí còn được đưa lên các trang báo lá cải. Facebook của các thành viên trong lớp bị mò ra, mấy thằng mấy con lêu bếu suốt ngày inbox hỏi không đầu, đòi phỏng vấn. Tôi chỉ muốn bắt chước các ngôi sao tổ chức họp báo rồi ỉa vào mồm lũ ăn hỏi trên nỗi đau của người khác.

Khi tất cả chúng tôi đã hết hy vọng, thì đột nhiên Dũng trở về. Dũng xuất hiện trước cửa lớp sau bốn mươi chín ngày mất tích. Nó đứng đó, chững chững nhìn cả lớp trong khi cả lớp chững chững nhìn nó. Thế rồi, chúng tôi xông đến ôm Dũng. Lúc ấy, bọn tôi nhận ra trên tay Dũng vẫn cầm cái giẻ lau mà gần hai tháng trước nó đã đem đi.

Chuyện Dũng trở lại quả là một kỳ tích. Học sinh lẫn giáo viên, cùng lớp và khác lớp tất thầy đều chạy tới xoa nắn các khớp xương của Dũng. Có đứa nhạy cảm quá còn khóc vì xúc động. Lớp trưởng Kiều đem cái bánh ngọt mới mua dúi vào tay Dũng để biểu lộ sự ân cần của một người bạn.

Dùng kể:

Khi Dùng ra khỏi lớp, thì nó thấy trước mặt có một đứa con gái. Trời nắng to, nắng hắt sâu vào hành lang, khiến da Dùng như bốc cháy dưới lớp áo đồng phục. Vậy mà con bé kia đứng đấy, cứng đờ như một cái xác chết bị xiên vào cọc cho thẳng. Dùng thấy ghê ghê, nó đứng tránh sang một bên rồi đi tiếp, mặc kệ đứa con gái sau lưng. Nhưng vừa đi thêm được vài bước thì con bé lạ mặt dùng hai bàn tay lạnh như ướp đá tóm chặt vai Dùng, xoay người Dùng lại, mặt đối mặt. Ngay lúc ấy, tim gan Dùng như muốn tống tháo hết ra ngoài. Mặt con bé kia đã rữa nát, đôi bọ lồm ngồm bò trong hai hốc mắt rỗng không. Ở dưới váy đồng phục của đứa con gái, máu đang nhỏ ra tong tong. Một vật gì tròn tròn như cục thịt đầy máu đầy me rơi ra, ngo ngoáy trên vùng dịch nhầy tanh tưởi.

Dùng chỉ thấy có thế. Khi tỉnh dậy, nó nhận ra mình đang ngồi trong một cái hốc rất chật hẹp chỉ đủ để duỗi chân ra nằm. Cái hốc ấy tối mò mò, mùi hôi thối xông lên rất khó chịu. Bên cạnh Dùng có một đồng lớn nhón gì đó bao gồm những vật dài dài, cứng cứng và cong như lưỡi mác. Ngoài ra còn có một quả cầu tròn có lỗ thủng. Khi sờ kĩ hơn, Dùng mới phát hiện ra đó là một bộ xương người. Nó lại ngất đi. Lúc tỉnh dậy, Dùng đã ở ngay trước cửa lớp, tay vẫn cầm cái giẻ lau bảng.

Một tháng sau, tôi chuyển trường, những chuyện kì lạ còn lại phải mãi về sau tôi mới biết. Có lẽ vì mấy chuyện đó quái dị quá nên nhà trường cũng như bên công an, cảnh sát bùng bít đi. Tuy nhiên, các học sinh trong trường vẫn đồn ầm lên. Chúng nó kể rằng sau khi Dùng trở về, Dùng bỗng thay đổi hẳn một trăm tám mươi độ. Nó hay ngồi một mình, lơ đãng nhìn vào khoảng không trước mặt. Ai gọi Dùng cũng không thừa không đáp. Một lần nọ, Dùng bỗng mang búa đến trường. Mọi người cản thế nào cũng không ngăn nổi Dùng phá bức tường trong nhà vệ sinh nam - cái nhà vệ sinh mà ngày trước Dùng đã mất tích ở đấy. Khi bức tường sụp mất một mảng, người ta phát hiện ra trong tường có một khoảng trống vừa đủ để một người ngồi bên trong. Cơ mà chẳng có người nào cả.

Thay vào đó, lẫn với gạch và xi măng là một xác chết nữ đang mang thai, mặc đồng phục. Tay và chân cái xác có dây thừng trói chặt, còn trong miệng xác chết là một cái giẻ lau.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Báo tử

Trọng hắt mặt lên, nói bằng giọng kẻ cả:

- Chào tao chưa con kia?

Đứa con gái vẫn ngồi im. Mặt nó cứng đờ, không có phản ứng gì. Nếu nhìn lướt qua, Trọng sẽ nghĩ Hoài là một con mannequin.

Hoài là học sinh mới. Học sinh mới thường thì không bị bắt nạt. Nhưng cái lớp này khác. Lớp 8A5 này là của Trọng. Trọng là vua của lớp này. Đứa nào không thích thì chuyển lớp! Trọng nghiêng ngàng vênh váo, hờ tì là bụm đứa này táng đứa kia. Nhưng chẳng ai dám làm gì Trọng ngoài chửi rủa sau lưng. Trọng là con Hiệu trưởng. Nó có biết sợ ai? Bỏ nó nó còn không sợ.

Vậy mà Hoài dám lơ đi mệnh lệnh của Trọng. Đến cả tù nhân trong trại giam thiếu thốn đủ thứ cũng phải làm thủ tục chào buổi sáng hoàng nữa là ngay giữa cái lớp đủ tiện nghi này. Hoài lơ Trọng đi tức là tự nó đặt mình ra ngoài vòng luật rừng. Được! Mày chết! Mày biết tay ông! Trọng nghĩ thế và vung tay tát thật mạnh.

Bàn tay Trọng chỉ cách má Hoài có vài phân thì đột ngột Hoài quay mặt ra nhìn thẳng vào mắt Trọng. Mặt Hoài tái xanh như anh lính bị sốt rét rừng mấy năm. Hai hốc mắt Hoài thâm quầng, xám xịt như hai hố đen vũ trụ. Cái nhìn toát ra từ đôi mắt Hoài cực kì khó chịu. Nó nửa như soi mói, nửa như giễu cợt, lại có chút gì đó tà ác và ma quái. Mắt Hoài rất đen, đen đến độ Trọng không thấy bóng nó soi lên hai con ngươi. Và nụ cười, nụ cười của Hoài quả thực có thể dán vào bất cứ bức tranh minh họa truyện kinh dị nào và làm tăng thêm độ rùng rợn của bức tranh đó. Miệng Hoài méo xệch, nửa như khóc nửa như cười. Nụ cười rộng đến gần mang tai và phô ra đủ hai hàm răng trắng ớn như răng lợn. Ngũ quan trên gương mặt Hoài tựa như làm bằng chất dẻo, được gắn vụng về lên một cái mặt phẳng lì đồng chất.

Trọng bước lùi lại mấy bước. Lúc này là ba giờ chiều. Cả lớp đã ra ngoài chơi hết. Chỉ có Hoài và Trọng ở lại. Khung cảnh vắng vẻ xung quanh cộng với cái mặt ma quái của Hoài làm Trọng rùng mình sợ muốn đái ướt quần. Trong thoáng chốc, mặt Hoài biết đôi. Đó không còn là gương mặt bằng nhựa nữa mà là cái mặt thịt tươi nát be nát bét như bị đi vào máy nghiền. Những mảng da đã tróc hết, máu chảy ướt cả cái áo đồng phục trắng toát.

Cảnh tượng kinh khủng khiến Trọng đái ra quần thật. Một dòng nước nóng nóng, khai khai trào ra, lênh láng trên sàn nhà.

Trọng không màng đến sĩ diện, nó chạy biến ra ngoài với cái quần tây vẫn ướt sũng nước đái khai mù. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, đây là lần đầu tiên Trọng gặp ma. Thậm chí Trọng còn không biết chắc Hoài có phải là ma không. Nhưng phải hay không cũng cứ chạy đi! Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

Trọng chạy nhanh như một con chó lao vun vút trên hành lang. Thấy có một nam sinh đứng quay lưng về phía mình, Trọng tính chạy lại nhờ giúp đỡ. Nhưng không, vì bộ mặt của cậu ta cũng báy nhầy y như mặt Hoài.

Trống đánh. Học sinh bắt đầu chạy lên lớp. Trọng nhìn chúng, cổ bám víu lấy một người quen, một thằng tay chân vẫn đi sau nó bợ đỡ để kiếm tiền tiêu vặt. Trọng không nhận ra ai. Bởi tất cả đều có cái mặt nát bét như mặt Hoài. Chúng giống hệt nhau. Đều là những cái thầy sổng đang dần dần bước lại gần Trọng. Những cánh tay, những đôi chân hình như sắp xỏ vào Trọng mà cầu xé, mà giày xéo. Mấy bóng áo trắng bắt đầu chuyển sang màu đỏ và đen.

Trọng không đủ sức để hét nữa.

Học sinh trong trường đã hóa ra quỷ.

Chạy, phải chạy. Trọng muốn chạy đi mặc dù cái quần bị đái ra ướt sũng làm chân Trọng rất khó chịu.

Trọng chỉ kịp nhìn xuống sân trường.

Nó nhắm mắt lại và nhảy xuống.

Thầy giám thị nhìn bọn học sinh, đứa nào đứa nấy mặt tái mét. Thầy nhìn vội xuống sân trường, nơi xác Trọng đang nằm sổng xoài, tư thế quái dị như một con búp bê bị vặn gãy hết tay chân.

- Sao lại thế này? - Thầy làm bầm nhưng vẫn đủ cho bọn học sinh nghe thấy. Một đứa đáp bằng giọng run như cây sậy:

- Nó tự nhảy xuống đấy. Bọn em có biết gì đâu? Tự nhiên nó tiểu ra quần rồi... thế thôi!

Thầy giám thị đưa mắt quan sát một lần nữa. Rơi từ trên tầng bốn xuống thì sống làm sao được. Mà úp người sắp thế kia, hẳn là cái mặt Trọng nát bét rồi. Báo cho ông Hiệu trưởng biết rồi mang nó đi táng là vừa.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Quan Âm

- Ông già mày mang cái gì vào trong lớp thế kia? - Lan nói bằng giọng chán nản. Cô đã chán lắm ông trưởng hội phụ huynh lớp 12A2.

Huy cũng chán không kém, nhưng anh ngại không muốn nói ra sợ bố anh buồn.

Ông Thuận làm hội trưởng hội phụ huynh đã mấy năm nay. Thật ra thì giữ chức vụ đó cũng không có gì khó, chỉ cần có nhiều tiền là được. Về chuyện quản lý các công việc thuộc quyền hành của mình, ông Thuận làm rất tốt, không có gì đáng trách. Nhưng ông hay tha lỗi ở đâu đó về những bức tranh phong cảnh, tranh chép rở tiền, treo khắp lớp 12A2 để "bồi dưỡng tâm hồn cho các cháu". Cô chủ nhiệm cũng như lũ học sinh, đương nhiên không thích cái kiểu trang trí lố lẹt ấy nhưng vì sợ mất lòng ông Thuận, chẳng ai nói gì.

Thằng Huy nhìn bức tranh bố nó mới đem tới. Nó không am hiểu đạo Phật, chỉ biết các hình người xiên xẹo in trên giấy kia là hình Quan Âm Bồ Tát. Huy quay sang hỏi Lan:

- Sao tự nhiên bố tao lại mang cái này về nhỉ?

Lan biết thừa câu hỏi của Huy chỉ là một lời cảm thán trước sở thích gàn dở của bố anh. Tuy nhiên, để tránh cho cuộc trò chuyện giữa hai người đi vào ngõ cụt, Lan lại phun ra một tràng kiến thức theo thói quen:

- Quan Âm tiếng Tàu đọc là "Kuan-Yin", tiếng Nhật đọc là "Kannon". Đây được coi là Nữ thần của Lòng từ bi, mang hình hài phụ nữ của Bồ Tát Avalokitesvara và thường được tả là có nghìn cánh tay, mỗi cánh tay cầm một con mắt. Là người bảo trợ các bà mẹ, nên người ta thường cầu xin Quan Âm Bồ Tát trong những trường hợp không sinh đẻ.

Huy nghe rõ lời giải thích của Lan, nhưng anh không chú ý lắm. Dù là kẻ mù kiến thức tôn giáo nhưng Huy chắc rằng bức tranh ông Thuận treo quá ư là xấu xí. Bức tranh rất to, to bằng người thật nên Huy dễ dàng quan sát được từng đường nét của nó. Đương nhiên nó không phải là tranh cổ mà chỉ là tranh in lem luốc. Vị Quan Âm trong tranh không có nghìn tay, mà đang bế theo một đồng tử. Nét mặt của một đấng đại từ đại bi lẽ ra phải hiền hòa, cảm thông thì đôi mắt lại quắc lên như giận dữ. Huy dí sát mắt vào nhìn, thấy những ngón tay của Quan Âm dài như vuốt lang sói.

- Nhìn chả giống Quan Âm Bồ Tát, trông cứ như yêu quái chuẩn bị ăn thịt thằng bé kia! - Huy tặc lưỡi. - Mà cũng không giống thằng bé nữa, giống lợn lai chó!

Câu nói của Huy khiến Lan bắt đầu để ý bức tranh kỹ hơn. Công nhận Huy nói đúng. Màu sắc trong tranh quá mức rực rỡ, chủ yếu dùng hai màu đỏ và

đen. Hai nhân vật trong tranh, một bên thì mặt mũi tà ác, một bên thì giống súc vật. Ai đó vẽ ra bức tranh này chắc hẳn có ác tâm muốn báng bổ thần thánh.

Lan ghé tai Huy nói nhỏ:

- Mày bảo bố mày mang tranh này về mà treo, chứ để đây tao thấy rùng rợn thế nào ấy.

- Thôi đi! Sao mày khôn thế? -Huy giãy nảy lên. -Nhà bố tao thì cũng là nhà tao! Mày kêu tao mang cái tranh này về chắc đêm tao không dám đi đại ỉm!

Lan không nói gì thêm, cô lo âu nhìn bức tranh một lần nữa. Trong tích tắc, Lan thấy hình như đôi mắt của Quan Âm trong tranh hình như vừa quắc lên liếc cô để cảnh cáo.

Không chỉ Lan và Huy, mà cả lớp 12A2 đều thấy bức tranh kia rất xấu và đáng ghê tởm. Ông Thuận sống quá nửa đời người, lại làm ăn buôn bán, sao lại không phân biệt được xấu đẹp, chính tà mà rước cái của ấy về treo? Nhưng thói xấu của người Việt Nam là không chịu góp ý thẳng thắn đã ăn sâu vào máu nhiều người nên chẳng ai dám lên tiếng.

Từ hôm có bức tranh Quan Âm độc ác treo trong lớp, học sinh cũng như giáo viên các môn đều thấy một luồng năng lượng quái dị bao phủ quanh mình. Huy cảm nhận được điều này rất rõ, và anh một mực cho rằng bức tranh xấu xí báng bổ kia chính là nguyên nhân. Lan - người nặng đầu óc khoa học cũng bắt đầu nghi ngờ bức tranh đang gây ra những tác động xấu cho lớp 12A2. Mùa đông, mọi người hay mua xôi giầu trong hộp bìa để giờ ra chơi ăn sáng. Lan cũng không nằm ngoài số đó. Sáng nay, cô cũng mua xôi ở cổng trường. Hộp xôi thập cẩm thơm nức mùi chả quế kho, pate, gà sả ớt. Nhưng mới vào lớp được vài phút, mùi chua thối đã bốc ra từ trong hộp xôi ỉm. Khi mở ra, Lan thấy phần ăn sáng của cô đã bị hỏng. Mùi thối xộc lên làm Lan suýt lộn mửa. Lan nuốt ực, nhưng bọn đòi bọ trong hộp xôi lại có một bữa no nê.

Ngoài Lan ra, mấy đứa khác trong lớp cũng gặp chuyện quái dị. Thăng Lân mang theo mấy quả trứng gà công nghiệp để giờ Hóa đem đi làm thí nghiệm. Ai ngờ, chưa đến giờ ra chơi, năm quả trứng đã biến mất. Lân giục cả lớp đi tìm, bởi không có trứng thì không làm được bài, không làm được bài thì cả lớp bị điểm kém. Tìm mãi chẳng thấy đâu, thăng Lân thờ dãi nhìn bức tranh Quan Âm, hồi bức tranh bằng giọng xác xược:

- Quan Âm có ăn trứng của bọn này không đấy?

Tức thì, một dòng chất lỏng vàng chảy ra ở đôi môi đỏ như máu của Quan Âm. Bọn học sinh giật mình bu kín lấy bức tranh. Thy - đứa con gái gan nhất lớp lấy tay quạt quang môi vị Bồ Tát trong tranh và sùng sốt kêu lên:

- Lòng... lòng đỏ trứng gà chúng mày ơi!

Một lần khác, lớp trưởng Đông mang đến lớp một chai thuốc diệt côn trùng vì mấy hôm liền anh thấy gián bò lổm ngổm quanh bức tranh Quan Âm. Mặc dù thấy cái tranh ấy rất ghê tởm, Đông vẫn phải làm vệ sinh cho nó. Việc xịt thuốc vào tranh có thể làm hỏng tranh, nhưng Đông lại thầm mong chuyện đó xảy ra. Anh đã chán ngấy cái tranh vừa xấu xí vừa kinh dị này. Nếu bây giờ Đông xịt thuốc vào đúng hai bộ mặt thú vật tà ác trong tranh, không biết có kết quả gì không? Nghĩ thế, Đông nín thở, cầm bình xịt xịt thẳng vào gương mặt độc ác của Quan Âm.

Bức tranh không hỏng, nhưng hành động của Đông không khác nào chọc điên con quỷ đang ẩn trong tranh. Anh chợt thấy sống lưng mình lạnh buốt như đang ngủ trên một khối băng tuyết và da anh thì trợn trợn, ngứa ngáy như kẻ bị ghẻ lở. Từ phía sau bức tranh, một đàn gián, rất nhện đủ kích cỡ, màu sắc, hình dạng và chủng loài bò ra như đoàn người di cư trước khi núi lửa phun trào. Cảnh tượng hãi hùng ấy khiến Đông sợ chết khiếp, tưởng chừng như anh có thể chết đi vì kinh hoàng.

Ngoài những chuyện đó ra, những hiện tượng lạ lùng vẫn liên tục tiếp diễn. Học sinh trong lớp thỉnh thoảng bị chảy máu mũi hoặc hai lỗ tai. Giáo viên tìm mãi không thấy số đầu bài. Sách vở, đồ đạc bị thay đổi vị trí khi trong lớp không có ai. Tranh ảnh (ngoại trừ bức tranh ma quái kia ra) bị tráo chỗ hoặc xoay lệch về hướng tranh Quan Âm. Mỗi sáng đến lớp, mọi người đều ngửi thấy mùi thối bốc ra từ phía bức tranh. Có khi lại là một vệt máu dài chảy ra, kéo dài hàng mét. Trong lớp lúc nào cũng phảng phất mùi tử khí lạnh lẽo, đầy đe dọa.

Ngần ấy chuyện đáng sợ xảy ra khiến lớp 12A2 dần chìm vào trong không khí tang tóc dù chẳng có ai chết. Chính xác hơn là chưa có ai chết. Vì mặt đứa nào đứa nấy trông chẳng khác nào những con bệnh nằm liệt giường chờ tử thần tới cướp đi sinh mạng. Những hố mắt trũng sâu, những làn da bủng beo bệnh tật càng ngày càng nhiều. Cô chủ nhiệm Hằng cũng phải thốt lên trong buổi sinh hoạt cuối tuần:

- Chuyện gì thế này? Cô biết là các em là học sinh lớp 12, chỉ mấy tháng nữa là thi cử. Nhưng các em phải biết giữ sức khỏe chứ? Một hai đứa ham học quá cô còn hiểu được chứ cả lớp đều như xác ve là sao?

Cả lớp im lặng không buồn trả lời. Biết giải thích thế nào bây giờ? Chẳng lẽ lại nói với một cô giáo dạy môn Vật lý rằng "bọn em sợ ma đến mất ăn mất ngủ"? Nhưng Huy, chính Huy cũng không chịu nổi tà khí phát ra từ bức tranh nữa. Anh đứng phắt dậy, không chờ sự cho phép của cô Hằng cũng như sự đồng thuận của bè bạn, phun ra hết những sợ hãi, lo âu một tháng nay.

Cô Hằng không biết phải giải thích những hiện tượng kỳ lạ đó như thế nào. Chính bản thân cô cũng từng nghe kể rằng bảy năm trước, trường này phát hiện ra một xác chết nữ sinh mang thai bị giấu trong tường nhà vệ sinh. Người phát hiện là một nam sinh mất tích suốt bốn mươi chín ngày đột ngột trở về. Trong đời, cô Hằng hiếm khi bận tâm đến chuyện ma quỷ, chỉ có khi nào nghe người ta kể bằng giọng nửa âm nửa dương, cô mới đặt dấu hỏi rằng liệu có ma không?

Suy nghĩ hồi lâu, cô Hằng bèn bảo:

- Cô không phải người duy tâm. Nhưng nếu các em thấy sợ qua thì đem bỏ bức tranh ấy đi. Tốt nhất là đem chôn thật kỹ, thật kín. Và nhớ là đừng cho ai biết chuyện này, nếu hở ra cô sẽ bị kỷ luật mất.

Chẳng cần cô Hằng dặn, rất nhiều học sinh các lớp kế cận đã biết đến sự tồn tại bất thường của "con quỷ đội lốt Quan Âm lớp 12A2". Chúng đồn thổi nhau những chuyện có thật lẫn điều toa. Không khí sợ hãi đang dần lan ra toàn trường. Nếu việc chôn bỏ bức tranh có tác dụng, thì nỗi kinh sợ sẽ tan đi rất mau, trả lại sự yên bình cho lũ học sinh lớp 12 an tâm ôn thi.

Thế là ngay cuối giờ học, mấy đứa học sinh hè nhau nhấc bức tranh ra khỏi tường. Vì khung gỗ của tranh khá nặng, nên những thằng lực lưỡng, đồ con nhất lớp nhận nhiệm vụ gỡ tranh Quan âm ra. Khôi - một trong bốn đứa phải tháo khung tranh thốt lên:

- Tranh chảy máu kia!

Đúng là tranh chảy máu thật. Máu đen đặc rỉ ra từ mắt, mũi và miệng Quan Âm. Máu còn chảy ra từ bốn góc khung tranh. Mùi hôi thối xộc lên nồng nặc như thể trong phòng có một xác chết đười ề lâu ngày không đem chôn. Thối đến độ vài ba đứa khác phải chảy nước mắt nước mũi.

Cái tin lớp 12A2 phá tranh Quan Âm quỷ ám được lan truyền đi rất nhanh. Học sinh lớp khác, cả những đứa biết rồi lẫn bọn chưa biết gì chỉ vì hiếu kỳ mới kéo nhau đến xem bu kín đặc như kiến bu mỗi trước cửa lớp 12A2. Tuy nhiên chẳng có ai đứng được lâu vì mũi học bị tra tấn bởi mùi thối bốc ra từ trong tranh. Bức tranh quái dị mỗi lúc mỗi thối khắm hơn. Vài đứa trong lớp xanh mặt, cúi người ôm bụng nôn thốc nôn tháo.

Đột ngột tất cả cửa sổ trong lớp bật tung ra. Gió thổi ùa vào như một trận cuồng phong cuốn theo rác rến và lá khô. Hơi lạnh buốt khiến gần bốn mươi mạng trong lớp nổi da gà da vịt. Rồi liền kề sau đó là những tiếng rầm rầm nối tiếp nhau. Cửa sổ lần cửa ra vào lần lượt đóng hết lại như thể trong lớp có cả một đội quân vô hình chỉ chờ lệnh là đồng loạt sập cửa.

Một vài đứa vội chạy ra dùng thân mình húc vào cửa. Mấy cái cửa ọp ẹp, thường ngày chỉ chực chờ gãy bản lề rơi xuống đất thế mà giờ này nhất định không di chuyển một li. Tất cả mọi người trong lớp đều nhận ra đây là một tình huống nghiêm trọng. Bức tranh đang nổi điên. Đúng hơn là con quỷ trong tranh đang phát rồ lên vì bị đuổi khỏi đây. Và để chứng minh cho suy nghĩ của Huy, những bức tranh phong cảnh trên tường bắt chợt đồng loạt rơi xuống đất. Mảnh thủy tinh từ khung tranh vỡ vụn, bắn tung tóe.

Lúc ấy, ở bên ngoài lớp, có cỡ hai mươi đứa học sinh đang bàn ra tán vào. Một thằng nhóc có đôi tai vênh như tai dơi hỏi một câu vu vơ:

- Bọn nó phá tranh Quan Âm thế thì có bị trừng phạt không nhỉ?

Đứa con gái thấp lùn đáp:

- Cái tranh đấy mà bảo là tranh Quan Âm mới là báng bổ! Đứa nào vẽ ra cái tranh đấy ắt ắn có thù với đạo Phật!

Một đứa khác tiếp lời, nhưng câu nói của nó không ăn nhập gì với đề tài đang được đem ra bàn luận:

- Sao bọn 12A2 im bất thế? Hay là...

Hay là có chuyện gì rồi? Cả bọn đưa mắt nhìn nhau.

Thằng tai dơi đưa tay bịt mũi, rồi nhìn bạn bè một lượt nữa. Nó lấy hết can đảm giơ chân đạp mạnh vào cánh cửa.

Trong lớp chỉ còn một cô gái đang ngồi với tư thế kiết già và tay bắt ấn. Trên mình cô ta vẫn còn mặc nguyên bộ đồng phục nhưng máu dính bết bết. Thằng tai dơi thốt lên:

- Chị Lan! Chị Lan phải không? Sao lại...

Người ngồi giữa lớp đúng là Lan. Xung quanh cô ngổn ngang bàn ghế và những bức tranh phong cảnh bị vỡ khung. Những người khác đã biến mất.

Trên mặt Lan nở một nụ cười quái dị. Rồi cô bỗng phá lên cười sằng sặc, miệng không ngớt chửi rủa bằng thứ giọng rề rề như loa phường.

Sau lưng Lan, bức tranh ma quái đã được treo vào chỗ cũ. Nhưng hình ảnh Quan Âm lẫn đồng tử trong tranh không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Về nhà

Ông Khá không nhớ rằng ông đã về nhà kiểu gì. Nhưng không sao, dù sao trên người ông cũng chẳng trầy xước gì, chẳng mất mát gì. Ngõ dài trong đêm lơ mờ sáng. Hơi men làm hai chân ông cứ vướng vào nhau. Ông vừa đi vừa dụi mắt, thỉnh thoảng lại ngáp dài. Dù sao cũng khuya lắm rồi.

Chẳng được mấy bữa như hôm nay, người bạn cùng đơn vị với ông thời chiến tranh biên giới Việt - Trung, mấy chục năm không gặp tự dưng tái ngộ. Hai người dắt nhau vào trong quán bia, rồi cả kẻ đề ngỗng đến tận tối mịt.

Ông Khả hát lẩm nhẩm mấy bài nhạc chế tục tũ, thỉnh thoảng lại khanh khách lên tự cười mình.

Bỗng ông thấy ở giữa ngõ có một đứa trẻ con cỡ sáu bảy tuổi đang đứng. Dưới ngọn đèn vàng vọt, da đứa bé gái tái xanh và thân hình gầy gò của nó mờ ảo như sương khói. Giờ đã là nửa đêm, sao lại có đứa trẻ con đứng trong ngõ là thế nào? Ông Khả rùng mình. Hơi rượu bay sạch. Ông nuốt khan, nghĩ đến những chuyện ma quái ông thường nghe hồi còn nhỏ. Bao nhiêu năm sống ở thành phố, giữa ánh đèn điện sáng trưng, ông Khả ngỡ rằng chẳng có con ma con yêu nào hiện ra mà hù dọa ông được.

- Ông đưa cháu về nhà với?

Tiếng của đứa bé gái như từ cõi nào xa lắm vọng về khiến ông Khả lạnh toát sống lưng. Ông gặp ma, gặp ma thật rồi! Ông muốn chạy, nhưng lại sợ rằng đứa bé gái ma quỷ này sẽ đuổi theo ông.

- Ồm... cháu con cái nhà ai? - Ông Khả hỏi.

- Cháu là con bố Đông, mẹ Mai. - Đứa bé đáp. - Nhà cháu ngay gần đây thôi nhưng mà cháu sợ ma lắm.

- Ôi làm gì có ma! Cháu đừng sợ!

Ông Khả nói với đứa bé mà như tự nói với chính ông. Ông đang sợ ma, và con ma thì đang đòi ông phải đưa nó về nhà.

- Thế... thế thì nhà đó ngay gần đây thôi! Để ông đưa cháu về! - Ông Khả không dám từ chối. Đẳng nào thì nhà Đông cũng chẳng xa xôi gì, hơn nữa nếu ông muốn về nhà, ông cũng phải đi qua chỗ đó. Sống trong khu này lâu, chuyện nhà này nhà kia biết hết, ông Khả chưa từng nghe Đông có vợ chứ đừng nói là có con. Vậy đứa bé này ắt là ma rồi! Thôi thì con ma tí hon này cũng không có vẻ gì là muốn hại ông. Ông cứ dắt nó đi, có khi đêm nay ông ngủ, nó lại cho ông con đề để làm giàu?

Thế là ông Khả và đứa bé, một người một ma, bước cùng nhau trên con đường hẹp. Mấy ngọn đèn nhỏ trong ngõ bỗng dưng chớp tắt liên hồi rồi đồng loạt nổ tung. Mảnh thủy tinh rơi đầy dưới chân ông Khả. Xung quanh ông và đứa trẻ giờ chỉ toàn là bóng tối và vàng trắng sáng lờ nhờ yếu ớt trên đầu. Ông Khả ước mong sao mấy ngôi nhà đóng kín cửa kia sáng đèn, nhìn thấy ông để ông có thể ồ té chạy thật nhanh, thoát khỏi bóng ma quái ác đang đeo bám ông.

Quảng đường đi từ đầu ngõ đến nhà Đông chỉ vài chục bước chân, nhưng hôm nay sao lại dài thế? Ông Khả lại liên tưởng đến chuyện ma đưa lối, quỷ đưa đường khiến người ta đi thành vòng tròn trong ngõ cụt.

- Ông có sợ ma không hả ông? Cháu sợ ma lắm!

Ông Khả không đủ can đảm để nhìn vào bộ mặt nhợt nhạt của đứa bé con. Ông đáp bằng giọng run như cây sậy:

- Ông sợ ma, sợ ma chứ. Nhưng mà... đi hai người thì không sợ cháu nhỉ?!

Nhưng đứa bé đã biến mất. Nó chưa trả lời ông mà đã đi rồi. Ông Khả toát mồ hôi lạnh toát, vắt giò lên cổ chạy về ngôi nhà chìm sâu trong màn đêm.

Chị Mai ôm chầm lấy con, sụt sùi khóc, hỏi:

- Ôi, con đi đâu mà giờ này mới về! Mẹ tìm con mãi! Sao con lại về được nhà?

- Ông kia đưa con về. - Đứa con gái chỉ ra cửa, nơi bóng tối đang phủ kín những ngôi nhà nhỏ trong ngõ.

- Ông nào? - Mai ngơ ngác.

- Ông ấy biến mất rồi.

Đúng là chẳng có người đàn ông nào cả.

m*TXN3;

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Biến chứng

Ngày thứ nhất

Thăng về nhà khi đồng hồ chỉ một giờ sáng. Trước khi đi, anh đã dặn Hoa - đứa em khác cha khác mẹ đừng khóa cửa. Anh sẽ sẽ vặn tay nắm cửa, và hé mắt nhìn vào cho quen dần với bóng tối. Hình như Hoa chưa ngủ. Nó đang ngồi im như pho tượng, tay cầm vật gì như chiếc bút bi to và dài. Ánh sáng lờ mờ hắt từ ngọn đèn ngoài ngõ vào đủ để cho Thăng thấy, tay Hoa cầm một con dao. Đó là loại dao gọt hoa quả rất nhỏ mà nhà Thăng chỉ mua có hai con. Hoa đang cầm dao, ngồi trơ như phỗng đá. Mặt nó quay vào ban thờ, không biết thức hay đang mộng du.

Thăng nín thở lại gần. Anh nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai Hoa và bảo:

- Bống, nằm xuống, nằm xuống ngủ đi.

Hoa vẫn ngồi lặng lẽ, nó chợt đứng lên và bước những bước nhẹ nhàng trên mười mấy bậc cầu thang. Thăng vội chạy vào trong bếp, tay vớ lấy con dao chặt xương, đi sau đứa em. Mắt Hoa đang nhắm nghiền. Còn Thăng thì không dám chớp mắt.

Bống Hoa dừng lại, quay lưng và bước xuống. Nó mò vào trong bếp, để con dao ở chỗ cũ và ra ngoài. Thăng chờ cho đến khi Hoa nằm xuống cái chiếu trúc trải ở nhà ngoài mới cất con dao đi. Ngần ngừ một lúc, anh vớ lấy tất cả dao, kéo, nĩa và cho vào trong tủ thờ, khóa lại.

Đêm đó, Thăng bấm chốt cửa. Anh lén sang phòng bố và mở cửa xem ông và mẹ kể đã ngủ chưa. Họ ngủ rồi. Thăng thở phào nhẹ nhõm. Anh bước đi, yên tâm đôi chút. Rồi nghĩ thế nào, Thăng lại bấm chốt cửa phòng. Anh xuống tầng hai, và lặp lại ngàn ấy hành động với cánh cửa phòng bà nội.

Không hiểu sao, đêm ấy Thăng chỉ mơ thấy toàn máu là máu.

Ngày thứ hai

Thăng ngủ đến mười hai giờ mới dậy. Anh đã dậy một lần từ sáu giờ sáng để xếp đồng đồ sắc nhọn trở lại chỗ cũ. Vừa mở cửa ra, Thăng thấy mặt bố mình hầm hầm. Hai mắt ông long lên sòng sọc như chuẩn bị giết người. Mẹ kế của Thăng đang khóc.

Một mùi gì đó rất lạ bỗng thoang thoảng bay qua. Thăng vội xuống nhà dưới, thấy nồi thịt kho sắp cháy đến nơi. Anh tắt bếp. Hoa vẫn ngồi ở nhà ngoài. Mái tóc nó ướt sũng mồ hôi, trông bần bần như lâu lắm không gội đầu. Mặt nó xanh hắc đi sau trận ốm liệt giường. Tay Hoa mân mê một cuốn sổ màu hồng. Thấy Thăng, Hoa vội quay mặt đi và giấu cuốn sổ xuống gầm tủ thờ.

Ngày thứ ba

Ông Thăng không tài nào ngủ được. Bà Hồng cũng không thể ngủ được. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Con bé Mai năm tuổi đã ngủ say.

Đột ngột ông Thăng nghe thấy có tiếng TV bật rất to ở dưới tầng một. Đã hai giờ sáng rồi. Chẳng lẽ mẹ già của ông lại còn thức để mở TV? Bà vốn bị lãng tai bẩm sinh, thường chỉ đọc môi chứ hiếm khi căng tai ra nghe ai nói. Xem TV bà chỉ đọc chữ, xem hình. Ai lại bật TV to thế?

Ông Thăng lại nghe cả tiếng nước xối ào ào trong nhà vệ sinh. Có cả tiếng vòi hoa sen lẫn tiếng vòi trong lavabo. Lại còn cả tiếng xả đại bồn cầu. Hình như có người nào đó đang đánh thức cả nhà dậy. Ông sức nhớ đến Hoa - đứa con riêng của vợ đang ngủ dưới tầng một. Đạo này nó hay lọ mọ dưới nhà vào ban đêm. Hay là Hoa? Ông Thăng mở cửa, và thấy đèn đuốc sáng trưng. Các đèn cầu thang từ tầng bốn xuống tầng một, bao gồm cả đèn bếp lẫn đèn sân thượng đều rực sáng. Ông thấy là lạ. Trong cái là lạ ấy, có đôi chút ròn rợn. Ông lẳng lặng khép cánh cửa đằng sau lại và đứng hắng một tiếng.

Không có ai trả lời.

Ông Thăng lại đằng hắng to hơn.

Tiếng nước chảy vẫn chưa dứt.

Ngày thứ tư

Sau sự cố điện nước hôm qua, ông Thăng quyết định ông sẽ ngủ dưới tầng một xem sao. Hoa sẽ ngủ với vợ và con gái ông.

Đêm. Tiếng chim lợn kêu từ bãi tha ma gần nhà khiến ông Thăng lại trần trọc khó ngủ. Nằm trên cái chiếu mà hàng ngày Hoa thường ngủ, ông Thăng thấy có cái gì khác lạ ở con bé. Ông nghĩ ngợi một lúc rồi ngồi dậy.

Có tiếng chân người từ tầng trên bước xuống. Nhưng khi thấy ông Thăng ho nhẹ, cái tiếng ấy ngưng hẳn.

Ngày thứ năm

Thăng cầm tờ báo trên tay, mặc dù anh không có thói quen đọc báo trong giờ ăn cơm. Mọi người đều nhìn Thăng bằng ánh mắt kỳ lạ.

Thăng không đọc báo. Anh đang giả vờ đọc báo để nhìn trộm Hoa. Mặt nó xanh và hốc hác như con quỷ đói. Đứa con gái gần hai mươi tuổi từng nặng hơn sáu mươi cân giờ trông gầy gò xương. Có lẽ quá trình ăn kiêng, cũng như các loại thuốc Hoa dùng đã làm con bé thành cái xác khô biết đi. Ở Hoa

không có nét đáng thương của những người mắc bệnh kinh niên không thể chữa trị. Nó trông thật quái đản và độc ác. Như một kẻ khát khao được đáp trả một miếng thịt người để chữa lành những vết thương trên cơ thể.

Thăng thốt nhớ đến chuyện đêm hôm qua. Đã có tiếng gõ cửa. Khi anh mở cửa thì thấy mẹ kế đang đứng trước mặt. Khi đó mới mười một giờ. Bà Hồng bế con Mai đang ngủ khi, đưa tay lên ra hiệu cho Thăng im lặng.

Cánh cửa phòng ông Thăng và bà Hồng xích mở. Hoa đang đứng cầm con dao giống y đúc con dao hôm trước Thăng thấy. Anh ghé tai bà Hồng, thì thầm:

- Con Bồng mộng du ấy mà. Cô vào đây với cháu.

Bà Hồng lập tức làm theo.

Hoa cầm dao, mắt mở trừng trừng không hề chớp lấy một cái. Nó bước từng bước một xuống dưới. Ông Thăng đang ngủ ở tầng một. Hoa định làm gì?

Một tiếng ho nhẹ vọng lên.

Hoa buông con dao xuống dưới cầu thang và quay lại giường ngủ.

Hôm nay, khi đối diện với Hoa, Thăng nghĩ anh nên hỏi nó vài câu. Dù sao cũng là anh em một nhà.

- Bồng này, mày có hay ngủ mơ không?

Hoa nhướn mắt nhìn ba gương mặt người thân. Nó gõ nhẹ tay lên trán theo thói quen và bảo:

- Có chứ. Hôm qua em cũng mơ đấy.

- Mơ thấy gì thế? -Ông Thăng hỏi uớms thừ.

- Hình như là... mơ đi tìm người. Cháu cũng không rõ lắm! -Hoa nhún vai.

Rồi nó bật cười:

- Nhà mình tích góp vốn để đánh đề hay sao?

Cả bốn cùng cười ồ lên. Không c tiếng cười nào là thật.

Ngày thứ sáu

Thăng hí hoáy lục lại cái túi đựng laptop của Hoa. Con bé luôn để cái túi ấy dưới tầng một và ngủ ngay bên cạnh. Thăng lần sò một hồi cũng tìm thấy cuốn sổ màu hồng hôm trước Hoa giấu.

Anh giật quyển sổ mỏng dính vào đít quần và chạy nhanh lên phòng. Quên cả khóa cửa, Thăng nóng ruột mở ra xem.

"Bộ Y tế

Bệnh viện Nội tiết Trung ương

Số thẻ bảo hiểm...

Số hồ sơ: xxxxxxxx

SỔ ĐIỀU TRỊ BỆNH CẦN CHỮA TRỊ DÀI NGÀY

Họ và tên: Nguyễn Thị Kim Hoa

Năm sinh: 1995

Nghề nghiệp: Sinh viên

Giới tính: Nữ

Địa chỉ:...

Số điện thoại:... "

Thăng vội lật sang mấy trang kế tiếp.

"Phần khám và chẩn đoán bệnh

Ngày 5 tháng 4 năm 2014

Chẩn đoán bệnh: Bướu giáp lan tỏa, nuốt vướng. Viêm tuyến giáp tự miễn.

Điều trị: Levothyroxine 100mcg. 1/2 viên/ngày trước ăn sáng 30 phút. "

Bên dưới còn ghi thêm vài loại thuốc bổ. Chủ yếu là calcium và vitamin C.

Thăng lại lật sang trang tiếp. Mấy tờ giấy biên lai, hóa đơn và kết quả xét nghiệm rơi ra. Anh xem lần khám gần nhất.

"Ngày 8 tháng 7 năm 2014

Chẩn đoán bệnh: Viêm tuyến giáp tự miễn. Men gan tăng cao.

Điều trị: Levothyroxine 100mcg. 1/2 viên/ngày trước ăn sáng 30 phút."

Ngoài ra còn có một loại thuốc bổ gan. Thăng không chú ý lắm. Anh nuốt khan, tay gõ lên bàn phím máy tính.

"Viêm tuyến giáp tự miễn".

Một loạt kết quả hiện ra.

Thăng lại lạch cạch gõ thêm

"Biến chứng của bệnh viêm tuyến giáp tự miễn."

Thăng nhấn vào một kết quả.

"...Tâm thần kinh: Trầm cảm có thể xuất hiện từ rất sớm và có xu hướng nặng lên theo tiến triển của bệnh. Viêm tuyến giáp mạn tính cũng có thể gây suy giảm tình dục ở cả nam và nữ, gây suy giảm các chức năng tâm thần khác như trí nhớ, khả năng tập trung, giấc ngủ..."

Bỗng có tiếng mở cửa. Thăng nín thở ngồi yên. Một bóng người đứng ngay đằng trước mặt anh, tay cầm một con dao chuyên dùng để thái thịt. Thăng cố tìm một vật gì đó thật nặng để ném vào người kia.

Nhưng chẳng có gì cho Thăng tự vệ cả.

Người kia vẫn lừ lừ đi đến.

- Thăng ạ, bệnh tật chỉ là cái có thôi.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bưu kiện

Trần Kim Sa, sinh viên năm thứ hai Học viện Jane Addams hiện đang ở trong ký túc xá của nhà trường. Phòng 905, thuộc khu ký túc xá mới của tòa nhà mười lăm tầng. Tòa nhà này được xây từ bốn năm trước. Ngoài Sa ra, phòng 905 còn có năm sinh viên nữ khác. Hôm nay họ đã đi ra ngoài cả. Hình như là đi siêu thị hay đi chợ trời đấy, Sa không để ý lắm. Cô ngồi lại trong phòng, mở laptop ra để kiểm tra xem có e-mail mới không. Chỉ toàn là những chương trình khuyến mại, giảm giá của mấy hãng mỹ phẩm, đồ gia dụng. Sa lăm băm một mình:

- Tiền ăn thì dẻo có lại còn...

Cánh cửa sổ bị gió thổi đột ngột mở tung ra. Sa liếc mắt nhìn rồi thờ dài, đứng dậy đóng cửa. Cô nhìn từ tầng chín xuống dưới đất. Một người nào đó, không biết là đàn ông hay đàn bà, trông nhỏ xíu như con kiến đang khệ nệ bụng kéo sau lưng một cái thùng khá to. Sa không biết đấy là cái thùng gì, mà cô cũng chẳng quan tâm. Chắc là có sinh viên nào muốn chuyển sang ký túc xá nhà mười lăm tầng nên dọn đồ đi.

Sa quay trở lại với công việc hiện tại sau khi chốt chặt hai cánh cửa sổ. Cô thấy một e-mail vừa gửi đến. Trần Kim Chung - chị họ của cô vừa gửi cho một xấp tài liệu môn Lịch sử nghệ thuật tôn giáo.

Chợt có tiếng gõ cửa. Chỉ gõ hai cái rồi thôi. Sa lại thờ dài thêm cái nữa rồi nghĩ thế nào lại không đứng lên mở cửa nữa. Cô gọi với ra:

- Cửa không khóa, mời vào.

Cánh cửa từ từ mở ra. Tiếng bản lề khô dầu vang lên, nghe ken két rất khó chịu làm Sa phải nhăn mặt. Cửa ở khu ký túc này thuộc loại đẩy vào trong phòng nên Sa có thể thấy có một vật gì rất lớn được đặt ngay trước cửa. Cô hơi ngạc nhiên, vì khi cửa mở ra hoàn toàn, cô thấy rõ đó là cái thùng. Chính là cái thùng lúc nãy mà Sa thấy người ta kéo đi dưới sân trường. sa bèn đưa mắt nhìn khắp dãy hành lang. Bây giờ là khoảng ba giờ chiều, mọi người vẫn đang nghỉ trưa nên Sa chẳng nghe thấy tiếng kêu nào cả. Ngay cả tiếng kính coong của thang máy cũng không. Chẳng lẽ cái người vừa nãy đã leo bộ suốt mười lăm tầng, mang theo cái thùng to tướng này? Sa nhún vai, quay trở lại kiểm tra cái thùng bí ẩn.

Đó là cái thùng cao tầm một mét, được dựng từ bìa các tông, xung quanh bọc một lớp băng dính trắng lẫn vàng, bịt kín mọi lỗ hổng. Trên cái thùng không hề có thông tin gì cả. Thường thì loại thùng lớn cỡ này chỉ dùng để chứa TV, minibar hoặc một loại đồ điện tử gì đó có kích thước lớn. Nhưng Sa nhìn mãi mà không thấy dấu vết gì của nhãn hiệu như Samsung, LG, Sony,... Khi sa bức bối, định bỏ vào trong phòng thì cô bỗng thấy một mảnh giấy nhãn nhỏ, bị dán băng dính đè lên và có màu gần giống màu cái thùng các tông.

"Người gửi:

Người nhận: Trần Kim Sa, sinh viên lớp D12-TG-A, phòng 905, nhà 15 tầng, Học viện Jane Addams,... thành phố H."

Sa cau mày. Rõ ràng đây là bưu kiện gửi cho cô, nhưng sao lại không có tên người gửi là thế nào? Sao khi nãy người đưa thư không bảo cô ký nhận rồi hăng về? Chắc là người đó vội quá nên quên chẳng? Sa nhún vai tỏ vẻ không quan tâm rồi kéo cái thùng vào phòng, sát vào cạnh giường. Trong thùng chắc là vật gì bằng kim loại, vì Sa thấy rất nặng. Phải chặt vật lắm cô mới lôi cái thùng nặng trĩu vào phòng được.

Một cơn gió lạnh đột ngột ào vào phòng qua đường cửa sổ, làm cánh cửa chính đóng sầm lại. Sa giật thót người. Khi nãy chính tay cô đã chốt cửa sổ rất cẩn thận, sao giờ... Nhưng Sa nhanh chóng gạt những suy nghĩ đáng sợ đi. Cô dồn sự chú ý vào cái thùng các tông kỳ lạ. Không biết trong này là thứ gì? Phải chăng có ai đó muốn tặng quà cho Sa mà ngại, không dám ra mặt?

Sa tìm một cái kéo. Một cái kéo to may ra mới có thể cắt được mấy lớp băng dính dày cộp. Cô lục lọi cái chạn bát một lúc cũng thấy một chiếc kéo mà cả phòng vẫn thường dùng để cắt gói mì ăn liền. Loay hoay thêm vài phút, vật lộn với đồng băng dính vừa dày vừa to vừa chặt, Sa cũng xong việc. Cái thùng các tông trơ ra. Những mảng giấy bị rách loang lổ. Sa nín thở, gỡ nắp ra và nhìn vào bên trong.

Trong thùng là năm cái đầu người. Những vết cắt ở cổ đã khô lại. Máu đông thành từng vệt loang lổ. Đám tóc dài thướt của những cái đầu lâu bện chặt vào nhau, nên thoát trông không khác gì chùm quả nặng trĩu của một thứ thực vật quái dị. Sa kinh hãi nhận ra đó là đầu của năm con bạn cùng phòng. Những cái đầu kia, những đôi mắt kia, khi nãy còn tràn đầy sinh khí. Giờ thì trơ ra, vô hồn, không có sức sống và nhợt nhạt như đầu cá chết.

Sa cuống quýt đập cái thùng ra xa. Mồm cô khô khốc không sao ngậm vào được. Cô nhảy lên giường, kéo chăn trùm kín đầu, tự lừa mình rằng hình ảnh vừa rồi chỉ có thể diễn ra trong một cơ ác mộng mà thôi. Chỉ cần Sa nhắm mắt lại rồi mở mắt ra là xong.

Nhưng không, Sa chưa kịp nhắm mắt lại thì bên ngoài có tiếng đập cửa thình thịch. Cô cắn vào tay mình đến độ bật máu tươi để khỏi hét lên. Ngoài cửa có tiếng gọi của một người không ra nam, không ra nữ. Tiếng gọi âm âm i i như từ cõi ngoài vọng về:

- Quý khách làm ơn ra ký nhận bưu phẩm giúp tôi.

Sa thấy tim mình hình như sắp nổ tung.

- Quý khách làm ơn ra ký nhận bưu phẩm đi nào!

- ...

- Ra đây nào ra đây nào ra đây đi nào ra đây ra đây ra đây hi hi hi hi hi nhanh lên nào!

- ...

- HAHAAHAHAHAHAHAHAHAHA MAU RA ĐÂY ĐI NÀO!!!

Trần Kim Chung, sinh viên trường Đại học Dân lập Đông Phương hiện đang ở trong ký túc xá của nhà trường. Theo đúng kế hoạch thì Sa, đứa em họ kém Chung một tuổi sẽ đến đây lúc bây giờ tối. Cô rời bàn máy tính, dọn dẹp qua loa và mở tủ lạnh ra. Chung hơi ngạc nhiên vì thấy trong ngăn rau có một cái hộp xốp, không biết khi nãy ai bỏ vào. Chung càng ngạc nhiên hơn khi trên hộp có một cái nhãn có nét chữ viết tay rất vụng.

"Người gửi:...

Người nhận: Trần Kim Chung, sinh viên lớp K14-LSTG-A, phòng 1509 ký túc xá trường Đại học Dân lập Đông Phương, thành phố H."

Thế là Chung vội lấy cái hộp và mở ra.

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Bạch Dương - Phi tang

Tuấn không bao giờ nhận mình là người nóng nảy và vội vàng nặc dù chính anh cũng biết điều đó hoàn toàn đúng. Con em của Tuấn là Tú Anh thường xuyên xem tạp chí cho bọn nhãi ranh và ca cẩm suốt ngày về mười hai cung Hoàng đạo.

Mười hai cung Hoàng đạo ở đây không phải là thập nhị Can Chi trong tử vi phương Đông mà là Hoàng đạo của phương Tây. Dựa theo vị trí của Mặt Trời và các chòm sao trên đường Hoàng đạo mà người ta biết mình thuộc cung gì. Tuấn có xem một lần. Sinh ngày mùng một tháng Tư tức là cung Bạch Dương. Người thuộc cung Bạch Dương thường nóng nảy, thích đi tiên phong và có năng khiếu lãnh đạo. Tuấn thấy như thế cũng có cái đúng và cũng có cái sai. Đúng ở điểm Tuấn hiền nhưng cục. Bình thường thì không sao nhưng khi gặp chuyện Tuấn hay nạt nộ, chửi bới thậm chí dùng vũ lực.

Hôm nay thì cái tính nóng nảy đã làm hại Tuấn.

Tuấn đã có bạn gái, tên là Nga. Nga kém Tuấn một tuổi và đã đi làm. Cô có một cửa hàng kinh doanh quần áo ở ngay gần nhà Tuấn. Đó cũng là chỗ ở của Nga, vì cô không sống chung với cha mẹ. Hai ông bà đã mất từ lâu trong một lần bệnh dịch tàn quét ngôi làng bé nhỏ. Tuấn chờ hai năm nữa, khi anh ra trường thì anh và Nga sẽ tổ chức đám cưới, nặc dù bố mẹ Tuấn phản đối rất dữ dội. Nhất là mẹ Tuấn - người rất mê tướng số thường dặn con trai rằng Nga có tướng đảm đang, lấy Nga về thế nào Tuấn cũng mọc hàng tá sừng trên đầu. Tuấn thì không quan tâm, bởi người ta kêu đàn bà có bảy mươi hai tướng đảm đang. Nhưng xét ra thì người đàn bà nào cũng có ít nhất một trong bảy mươi hai tướng đó, tức là tất cả phụ nữ, già trẻ lớn bé, ai cũng đảm hết.

Mọi chuyện sẽ cứ thế diễn ra trong êm đẹp nếu như Tuấn không phát hiện Nga có người khác, mà cái người khác đó lại còn có vợ con rồi. Chuyện ngoại tình của Nga, chúng ta chẳng cần nhắc đến làm gì bởi nó cũng giống như nhiều chuyện ngoại tình khác giữa một thằng già nhà giàu và một đứa con gái hám tiền.

Điều đáng nói là trong lúc tranh cãi với Nga, Tuấn đã lỡ tay đánh chết cô. Tuấn chỉ định tát cho Nga vài cái để cái đồ đàn bà dâm loạn ấy chừa đi. Ai ngờ đầu Nga không tránh khỏi cái tát đầu tiên của anh. Cô ngã ngửa ra sau, ót đập vào cạnh bàn và ngã vật ra trên sàn nhà lạnh lẽo. Tuấn lay làm sao, Nga cũng không dậy. Ban đầu, anh còn định gọi cấp cứu nhưng nghĩ vài giây, anh lại thôi. Chắc chắn là Nga đã chết rồi. Giờ mà đưa vào bệnh viện thì thế nào Tuấn cũng mang tội giết người. Tuấn còn trẻ, chưa tốt nghiệp đại học mà phải ngồi tù thì tương lai anh sẽ ra sao? Nghĩ đến cảnh phải nằm co quắp trong xà lim, Tuấn rùng mình. Vậy thì phải giấu cái xác này đi. Nhưng giấu đi đâu? Muốn giấu thì phải giấu ngay đêm nay, càng nhanh càng tốt. Trong óc Tuấn bỗng hiện lên hình ảnh của một công trường xây dựng cách nhà anh tầm hai cây số. Khu đất ấy đang xây dở một căn nhà nhỏ, nhưng do nợ nần ngập đầu, chủ nhà không kịp bán đi đã trốn luôn vào Nam. Giờ thì nơi đó chỉ toàn là cỏ hoang và chuột bọ. Nếu chôn ở đó, thì cũng phải mất một thời gian người ta mới phát hiện ra. Nhiều đó là đủ cho Tuấn trốn đi rồi.

Nghĩ đến đó, Tuấn quyết định hành động luôn và ngay. Anh lấy tấm chăn trong phòng ngủ của Nga bọc xác chết lại. Cầm cái chăn trên tay, Tuấn lại nghĩ về việc con đàn bà mất dạy này lăn lộn trên giường với thằng khốn nạn nào đó. Tuấn giận ừ lên đến cổ. Anh vứt cái chăn xuống đất, đi lại trong nhà, mọi góc không chừa một khe hở nào để lấy tiền. Tuấn biết chắc rằng Nga có số vốn riêng, bao gồm ngoại tệ và vàng giấu ở đâu đó. Chưa kể các món nữ trang như vòng cổ, nhẫn, khuyên tai. Nếu lấy hết đi, thì Tuấn có thể dàn dựng một cuộc bỏ trốn do vay nợ tín dụng đen. May ra anh có thể thoát khỏi sự nghi ngờ của cảnh sát cũng như gia đình Nga. Còn nếu không may, vẫn bị nghi ngờ, Tuấn sẽ lấy tiền bạc của Nga trốn đi, trốn càng xa càng tốt. Thế là chỉ vài giờ sau, khi kim ngân chỉ số mười hai, Tuấn đã lấy được tất cả tiền bạc, vòng vàng của Nga, vứt hết vào trong một cái túi xách to tướng của cô. Người Nga giờ đã lạnh, gương mặt cô hình như xám hẳn đi.

Ngoài trời, một tiếng sét nổ vang làm Tuấn giật mình. Mấy hôm nay đêm nào cũng mưa to. Mưa cứ rả rích suốt ngày. Tuấn thấy như thế thật là tốt. Chẳng ai buồn mò ra đường vào đêm mưa thế này. Tuấn tin rằng mình có thể thực hiện kế hoạch phi tang xác chết một cách trót lọt. Trước khi bắt đầu công việc tối quan trọng, Tuấn tìm xem trong nhà có gang tay không. Anh dùng tạm đôi bao tay bằng nỉ, loại dùng một lần rồi bắt đầu lột trần người chết ra. Quần áo của Nga được Tuấn nhồi vào trong một cái túi nỉ. Tí nữa khi trời sáng, Tuấn sẽ vứt ra bãi rác. Tuấn cũng không quên tháo đôi khuyên tai vàng treo lủng lẳng trên tai Nga và đút vào túi áo. Rồi Tuấn cẩn thận dùng dây thừng, dây nỉ để trói chặt xác chết lại như người ta bó một khúc giò. Xong, anh bọc thêm cái chăn ở bên ngoài và thảm cầu khẩn rằng khi bị phân hủy, cái chăn này sẽ giúp mùi thối rữa không bị bốc ra.

Như thế là tạm xong. Giờ thì Tuấn phải ngồi một lúc, chờ khi đường vắng hẳn thì mang cái xác đi chôn. Sẽ nhanh thôi. Tuấn tự nhủ thế. Anh bỗng thấy tay mình run và lỗ chân lông trên người cứ dựng đứng hết cả lên. Anh như bưng tỉnh. Anh nhận ra mình đang dần thân vào một trò chơi điên rồ có thể khiến anh ăn cơm tù mãi đời.

Không sao, Tuấn tự trấn an mình, không sao. Nga không còn họ hàng thân thích gì ngoại trừ mấy người cô chú ở dưới quê. Bạn bè của Nga chỉ toàn mấy đứa con gái đi đời, cặp với hết người này đến người khác để có tiền tiêu pha. Vậy thì Nga có chết thối ra đây cũng chẳng ai thêm quan tâm. Khách hàng của Nga, những con mụ rồi hơi ngồi ở nhà mua mấy thứ váy vóc hàng chợ được đội giá thật cao sẽ không tài nào tưởng tượng ra được chuyện Nga bị giết và bị chôn xác ở bãi đất trống. Tuấn hít vào lồng ngực một hơi đầy căng phổi, rồi thở ra chậm chậm như làm một động tác yoga hồng tự trấn an mình.

Thế là bốn tiếng sau, Tuấn phi tang xong cái xác. Ngay cạnh chỗ chôn xác Nga có một khoảng đất cũng bị đào nham nhờ trông còn rất mới. Tuấn không dám động đến chỗ ấy mà chôn xa xa một chút. Đất bị ngâm nước nặng chình chịch. Nhưng hình như nỗi sợ hãi đã tiếp thêm sức mạnh cho Tuấn, khiến đôi tay anh làm việc nhanh như cái máy. Rất nhanh, Tuấn đào được một cái huyệt hẹp và rất sâu, vừa đủ để tống cái xác vào. Anh dự định khi nào có thời gian rảnh sẽ đem xác chết nhét vào thùng rác hay cái hòm nào đấy, đem đổ bê tông, buộc thêm nhiều vật nặng vào rồi quẳng xuống sông. Nga sẽ

không thể nổi lên được, kéo theo tội ác của Tuấn chìm vào bóng tối.

Xong xuôi, Tuấn dắt xe ra về khi mưa vẫn rả rích. Anh vừa đi vừa nhìn những cửa hiệu san sát hai bên đường. Những chủ hiệu cũng như những người bán hàng đó, sáng mai sẽ làm việc như thường lệ, không mấy may nghĩ về chuyện đêm qua đã có một cái xác bị quăng quật rồi vùi sâu dưới mấy tấc đất. Tuấn cũng bắt đầu nghĩ về tương lai, và anh nhận ra rằng từ giờ trở đi, lòng anh sẽ nặng trĩu vì phải chôn giấu một bí mật động trời.

Nhưng khi đã về đến nhà, Tuấn sực nghĩ ra một điều mà khi nãy trước khi về, anh quên không kiểm tra lại. Đó là đôi khuyên tai vàng của Nga mà trước lúc bọc xác Nga lại Tuấn đã tháo ra và nhét trong túi áo. Anh hoảng hốt đưa bàn tay còn ướt đẫm nước mưa lên thò tay vào trong túi xem đôi khuyên tai còn đó không. Không. Một chiếc đã bị rơi mất. Tuấn phải quay lại ngay lập tức trước khi có ai đó nhặt được và tò mò lúng lục quanh khu đất trống xem chiếc còn lại đang ở đâu. Anh nhảy vội lên xe máy và phóng đi như điên. Chỉ khoảng một, hai tiếng nữa thôi là trời sáng. Các ông bà già sẽ đi tập thể dục. Lỡ có ai đó mò ra thì... Tuấn rùng mình lạnh buốt sống lưng.

Thật ra thì Tuấn hoảng loạn quá mức, chứ nơi chôn xác Nga cách nhà anh không xa và chưa chắc anh đã làm rơi chiếc hoa tai ở đó. Trên đường đi, Tuấn cũng nghĩ thế, nhưng anh vẫn muốn kiểm tra lại thật kỹ. Tuấn không tiếc một chiếc hoa tai nên rơi ở đâu cũng được, trừ bãi đất trống.

Khi đến nơi, Tuấn bỗng đứng sững lại vì có một bóng phụ nữ đang khom người, soi đèn pin vào chỗ khi nãy Tuấn chôn Nga. Anh sợ đến tái mặt, nhưng không dám để lộ bất cứ phản ứng gì đáng nghi ngờ.

Người phụ nữ, chính xác là một cô gái trẻ chỉ cỡ hai mươi tuổi cũng tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Tuấn xuất hiện vào lúc trời mù mịt như thế này. Tuấn thấy cô gái trông rất xinh xắn, hơn hẳn Nga. Cô mặc cái áo mưa giấy rẻ tiền, tay ôm khư khư cái đèn pin mà ánh đèn vẫn chiếu thẳng vào chỗ đất Tuấn vừa chôn Nga. Bên cạnh đó cũng có một chỗ đất còn nguyên dấu hiệu đào xới mà khi nãy Tuấn cũng thấy, nhưng không để ý lắm và không dám đụng vào. Anh hắng giọng rồi hỏi:

- Cô tìm gì thế? Để tôi tìm giúp cho?

Tuấn chẳng phải người từ té đến độ giúp một cô gái lạ mặt, dù là một cô gái cực kỳ xinh đẹp trong lúc dầu sôi lửa bỏng này. Anh chỉ muốn kiếm có để có thể đường đường chính chính vào trong đám cỏ rác ướt đẫm nước mưa để mò cái hoa tai khôn nạn. May sao, cô gái ngần ngừ một chút rồi cũng gạt đầu, không hề mấy may nghĩ xem sao lại có thằng đàn ông lạ hoắc từ đâu chui ra đòi giúp mình.

Tuấn hỏi:

- Vậy... cô tìm cái gì?

- Tôi tìm một cái nhẫn.

Tuấn gật gù. Một cái nhẫn dù sao cũng không khó để tìm như cái hoa tai của Nga. Anh mạnh dạn bước đến chỗ mình vừa chôn Nga, và thấy ở khu đất có dấu hiệu đào bới khi nãy anh có để mắt tới có vật gì sáng lấp lánh. Tuấn mừng hóm, mừng như bắt được vàng theo đúng nghĩa đen. Anh khom lưng nhặt lên. Nhưng bỗng Tuấn khựng lại. Ngoài chiếc hoa tai Tuấn đang tìm, Tuấn còn bắt được cả chiếc nhẫn. Trên nhẫn có khắc chữ:

"Trúc - 4-4-xxxx"

Anh gọi cô gái, mà giờ anh biết cô tên là Trúc lại gần và bảo:

- Tôi thấy...

Và cái Tuấn vừa thấy, trôi lên trên mô đất cạnh chỗ chôn xác Nga là một cái ngón tay trương phềnh. Ngón tay rất dài, có lẽ là của một người đàn ông. Không còn nghĩ ngợi gì nữa, Trúc đã giết người. Cô cũng như Tuấn, tới đây để phi tang xác chết. Nhưng có lẽ do không đủ sức đào một cái huyệt thật sâu và không bọc thi thể lại, nước mưa đã ngấm xuống và khiến ngón tay người chết trương phình, trôi lên khỏi mặt đất. Tuấn sùng sột vô cùng, nhưng sau đó vài giây, mặt anh giãn ra và nhìn Trúc bằng ánh mắt triu mến.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Mặt nước

Kim chải lại mái tóc dài, cột sau lưng bằng một sợi dây màu anh đào, không quên thắt thành hình cái nơ nhỏ nhỏ. Đầu vào đây cả rồi cô mới tô thêm chút son rồi gật gù hài lòng với chính mình trong gương.

Trước đây, Kim vốn là đứa con gái nghịch ngợm, suốt ngày leo trèo, đánh nhau. Người ngợm lúc nào cũng lem luốc, sứt sẹo và không bao giờ trang điểm. Hồi ấy, Kim cắt tóc ngắn như con trai. Nếu có ai từ xa đứng nhìn cô, thì họ cũng tưởng cô là con trai thật.

Nhưng mọi chuyện thay đổi kể từ khi Kim mười tám tuổi và có bạn trai. Đó là anh chàng tên Hoàng, học cùng khóa, thích Kim kể từ một lần anh ta đeo Kim về khi xe cô bị hỏng. Từ đó đến nay, Kim đã thay đổi một trăm tám mươi độ. Cô cũng tô son, đánh phấn và để tóc dài. Tủ quần áo của Kim được

bổ sung thêm các loại váy và giày búp bê. Không biết Hoàng nghĩ sao, chứ bố mẹ Kim rất mừng vì con gái mình càng ngày càng nữ tính.

Giờ thì Kim đã hơn hai mươi, cô và Hoàng vẫn yêu nhau và thậm chí cũng đã nghĩ đến việc cưới xin. Gia đình hai bên và bạn bè rất mực ủng hộ.

Hôm nay, Kim có hẹn đi chơi với Hoàng ở bờ hồ M., nằm trong công viên Y. Hôm nay là thứ Bảy, các cặp đôi yêu nhau ra đó âu yếm rất nhiều. Vì gần nhà, nên Kim hẹn Hoàng rằng cô sẽ đến trước, để Hoàng khỏi phải vòng qua nhà đón cô. Anh đồng ý và dặn thêm rằng Kim cứ đợi ở cái ghế đá mà đằng sau trồng một bồn thủy trúc.

Kim vẫn nhìn xuống mặt hồ đen thẫm. Những chiếc lá vàng cuối thu trôi lơ lửng, trông giống mấy cái thuyền tí hon đang nương theo chiều gió, dạt sang bờ bên kia. Bãi cỏ công viên đầy những đôi lứa đang ôm ấp, hôn hít và thậm chí là sờ soạng nhau. Kim ngại ngần quay đi chỗ khác. Nhưng từ phía ở đâu cũng có những người như vậy. Không còn cách nào khác, Kim đành cúi mặt, nhìn xuống hồ. Để khỏi phải ngửa mặt, Kim đứng lên, quyết định không ngồi ghế đá nữa mà ngồi bệt xuống mấy bậc thang mà người ta vẫn hay ngồi câu cá trộm.

Mặt nước lại động thêm một lần nữa. Kim thấy rõ những vòng tròn đồng tâm lan tỏa trên mặt hồ như có vật gì rất to vừa bị ném xuống. Một tiếng ị oạp như tiếng ngụp lặn vang lên làm Kim giật mình, trở mắt nhìn chăm chăm xuống.

Chỗ bóng Kim in xuống hồ, có vật gì dài như con rắn đang ngo ngoe. Kim nghiêng đầu sang trái, nó cũng sang trái. Kim nghiêng đầu sang phải, nó cũng gẩy giữa sang phải.

Rắn nước chẳng?

Kim đang nheo mắt để nhìn cho thật kỹ, thì chợt cảm thấy có cái gì ướt ướt sau gáy mình. Cô sờ lên đầu, thì thấy cái đuôi tóc dài thướt của cô ướt sũng, lẫn trong đám tóc rối tung là một bụi rậm có những cái vẩy gồ lên. Chúng trơn nhớt, gầy gầy và có đủ mọi kích cỡ.

Kim hét toáng lên, mắt đỏ và rơi xuống hồ. Kim không biết bơi nên chỉ vài giây sau, cô đã chìm ngấm.

Người xung quanh xúm lại. Họ la hét, giục người khác nhảy xuống cứu cô gái tội nghiệp. Một chàng trai trẻ chen lên, định nhảy xuống cứu thì mọi người chỉ cho anh thấy từ đáy hồ, có những vật gì đen sì, dài và to như con thằn lằn đang trôi lên, bơi thành vòng.

Bỗng một con cóc đầu lên. Đó là cái đầu của một người phụ nữ với đầy đủ tóc tai ướt sũng. Cái đầu chớp mắt mấy lần rồi kéo theo những đồng bạn của nó xuống dưới đáy hồ.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Kim Ngưu - Vợ hiền

Kết hôn với Hương đã ba năm, Phong thấy vợ mình quả là không chê vào đâu được. Nàng xinh đẹp, đảm đang, thông minh. Và quan trọng nhất là Phong thấy nàng chung thủy vô cùng. Thiếu gì những thằng đàn ông nhìn Hương với ánh mắt thèm thuồng? Trong số đó có cả sếp của Phong, lão Bình. Tay đó sẵn sàng bỏ ra cả mùi của dê chiêm đoạt Hương, nhưng đời nào Hương thèm để ý đến lão? Nàng chỉ yêu chồng, yêu hết mực. Chính vì thế, nên Phong luôn luôn mong rằng anh có thể mang hạnh phúc đến cho nàng một cách trọn vẹn nhất.

Phong và Hương quen nhau từ hồi học THPT, trong đám tang một người bạn gái học cùng trường. Hương và Nhung - tên người đã khuất, vốn là bạn thân của nhau. Nhung qua đời vì tai nạn giao thông, nên Hương không hề được nhìn mặt bạn mình lần cuối. Đến lúc hạ huyệt, Hương khóc hết nước mắt, và vô tình nàng gục đầu vào vòng tay của một người lạ. Người lạ ấy chính là Phong. Tình cảm giữa hai người càng ngày càng lớn hơn. Cho đến những năm đầu đại học thì họ chính thức trở thành một cặp.

Cuộc sống của Phong và Hương trôi đi rất nhanh. Ba năm qua đi, Phong và vợ chưa từng cãi vã. Hai người, mặc dù thỉnh thoảng vẫn có những suy nghĩ khác biệt, thậm chí đôi nhau chan chất, nhưng sau cùng vẫn tìm ra cách giải quyết trong êm đẹp.

Hôm nay, là sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của Hương. Phong dự định sẽ mua một cái bánh kem cho nàng. Trước khi đi làm, anh đã dặn vợ hãy cứ chuẩn bị quần áo, đầu tóc gọn gàng, không cần nấu nướng gì cả. Họ có thể đi ăn nhà hàng tối nay.

Phong ghé qua tiệm bánh, chọn một cái bánh đã được bắt kem hình hoa hồng. Anh dặn thợ bánh vẽ thêm ký hiệu chòm sao Kim Ngưu lên. Thỉnh thoảng Phong vẫn thấy Hương đọc mục tử vi trên báo, và thường cười cười bảo chồng rằng "chúng ta chẳng hợp nhau chút nào cả". Phong cũng cười lại, thầm chê bọn viết bài chiêm tinh chẳng đúng tí nào, toàn là nói láo ăn tiền, thế mà Hương cứ thích xem.

Cửa mở toang. Ngôi nhà giống như một bãi chiến trường với ngổn ngang chai lọ, bát đĩa vỡ, lọ hoa, các loại gia vị và nước sốt đổ lênh láng khắp nhà. Phong đánh rơi hộp bánh đang cầm trên tay. Anh chạy lao vào nhà, hét lớn:

- Hương ơi! Em ở đâu?

Không có tiếng ai đáp lại.

- Hương! Hương ơi! -Phong lặp lại bằng giọng tuyệt vọng hơn.

Anh bắt đầu lùng sục khắp các ngõ ngách của căn nhà. Phòng nào cũng bừa bộn, cũng bị lục tung lên như thể một con bão vừa lướt qua đây vậy. Phong muốn khóc. Hương đâu rồi? Hay là nàng đã bị làm sao?

Bỗng một vật cực nặng giáng xuống đầu Phong. Anh thấy đau nhói sau gáy và ngã vật ra sàn nhà tắm.

Khi Phong tỉnh dậy, trước mặt Phong là một hình ảnh mà anh ngỡ mình sẽ không bao giờ thấy nữa. Đó là Hương, mặc bộ đồng phục cấp ba, thả tóc xõa, đeo kính gọng trắng và cầm một chiếc ô đen.

- Anh có nhận ra đây là ai không?

Phong chỉ đủ sức gật đầu.

- Những người thuộc chòm sao Kim Ngưu rất kiên nhẫn.

Hương dựng chiếc ô vào một góc nhà và nhìn chồng mình ánh mắt lạnh nhạt. Khi này, nàng đã trối nghiến Phong vào một cái ghế, dựng ở giữa nhà như mấy tay xã hội đen chuẩn bị tra khảo kẻ thù.

- Anh là người đã lái xe đâm trúng Nhung.

- Chuyện đó...

- Anh không cần thanh minh hay giả thích. Vì tôi đã biết sự thật rồi. Anh nghiến nát chân cô ấy, sau đó lại chèn qua lần nữa để Nhung chết hẳn. Đó là hành động hết sức dã man.

Đến nước này thì Phong không còn gì để nói nữa. Hương đã biết hết mọi chuyện. Chẳng cần nàng nhắc, Phong cũng khó mà quên được một ngày cuối đông, mưa phùn giăng giăng đục lờ như màn sương mảnh. Đó là ngày Phong được lái thử chiếc ô tô của bố mình. Phong đã chọn con đường vắng, ít xe cộ qua lại. Chẳng ngờ lại có hai nữ sinh đi qua. Có lẽ họ đang tìm một lối tắt để về nhà sau ca học thêm buổi tối. Nhưng người băng qua đường trước là Nhung, và Phong cũng chỉ nhìn thấy Nhung nằm nát như dưới bánh xe. Hương - trước cảnh tượng kinh khủng ấy, đã từ chối ra mặt. Nàng đã nói dối cảnh sát, nói dối người thân, nói dối tất cả mọi người rằng nàng chẳng biết gì cả.

Đề hôm nay nàng đưa Phong ra ánh sáng. Không phải ánh sáng của công lý, mà ngọn lửa địa ngục thiêu đốt tên sát nhân đã che giấu tội ác suốt mười năm nay.

Hương lấy băng dính dán miệng Phong lại trước khi anh đủ sức la hét gọi người tới cứu. Rồi nàng kéo một chiếc ghế ngồi đối diện anh và bảo:

- Tôi biết là sau hôm nay, tôi không thể nào thoát tội giết người được. Anh cũng thế. Nhưng tôi vẫn yêu anh, phải đấy, tôi vẫn yêu anh dù anh là kẻ độc ác, dã man, hay ít ra cũng từng là kẻ độc ác, dã man. Trong ba năm chung sống với anh, tôi chưa từng bị anh nói nặng lời. Tôi luôn yêu anh như người vợ yêu chồng mình tha thiết.

- ...

- Tôi không mong rằng anh sẽ tha thứ cho tôi. Bởi mười năm qua chính tôi cũng chưa thể tha thứ cho anh được. Tuy thế, tôi vẫn phải giữ lời hứa với anh rằng chúng ta sẽ bên nhau cho đến lúc chết.

Dứt lời, Hương kéo ghế ngồi sát bên chồng. Nàng ngồi tựa đầu vào vai chồng và nhắm mắt như đang ngủ. Hơi thở đều đặn của nàng phả vào gáy Phong. Gió lùa vào từ cửa sổ làm cửa chính đóng sập lại. Phong cũng nghiêng đầu, để da anh chạm vào mái tóc mềm như tơ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* Tàn Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Bất ổn

Món mì trộn do canteen trường THPT Thiên Mã làm cực kì khó ăn, nếu không muốn nói thẳng ra là tởm quá! Tuyệt lẽ lưỡi, đẩy đĩa mì ra xa rồi uống nốt chai Sprite để trôi bớt cái vị nhờ nhờ trong mồm. Cô đứng dậy, thờ dài nhìn đĩa mì còn thừa quá nửa rồi bảo con bạn thân đang ngồi cạnh:

- Về lớp thôi. Cái của nợ này tao không ăn nổi!

Trà chưa đứng dậy vội. Cô nhìn Tuyết bằng ánh mắt nghi ngờ rồi kéo đĩa mì Tuyết bỏ dở về phía mình. Trước đôi mắt ngạc nhiên của Tuyết, Trà cầm đĩa gấp thừ một gấp cho vào mồm rồi bảo:

- Đúng là không ngon thật nhưng đâu có kinh dị như mày nói? Tao thấy vị nó như mì gói bình thường thôi mà!

Tuy thế, Trà không nuốt mà lại nhè ra vì cô đang ăn kiêng, phải loại bỏ ra khỏi thực đơn mọi món ăn chưa tinh bột.

Tuyết lắc đầu nguầy nguậy và giục:

- Tao ăn thấy kinh lắm! Về lớp đi! Sắp vào học rồi.

Trà bất đắc dĩ phải đứng lên theo. Chuyện này vẫn thường xuyên xảy ra. Tuyết nói - Trà làm, ngay cả khi Trà không thích cái bản tính xấu của bạn mình là hách dịch. Tuy nhiên, tính Trà vốn cả nể nên cô bỏ qua hết. Cũng có thể vì thế mà hai người chơi với nhau được lâu.

Vừa đi, Tuyết vừa gãi. Hình như cô vừa có gì đó đổi khác thì phải. Cô nghĩ thế và cứ gãi lòng bàn tay mình mãi. Đang bước những bước dài, Tuyết bỗng thấy một trận gió lạnh thổi qua, cuốn lá khô, bụi và rác rến bay thốc lên, bám vào ống quần Tuyết. Đi bên cạnh cô, Trà hầu như không để ý gì đến thời tiết. Nhưng khi thấy Tuyết đột ngột dừng lại, Trà vội quay sang, hỏi:

- Mày lại sao thế?

Tuyết không đáp, chỉ cúi nhìn xuống dưới chân. Những thứ bắn thiu, bụi bặm dính chặt vào hai ống quần đen khiến Tuyết như bà nông dân vừa lội ruộng. Trà giục:

- Thôi, kệ đi. Vào lớp rồi tao lấy giấy lau cho mày.

Thế là Tuyết thất thểu bước về lớp với hai ống quần bẩn. Trà đi song song bên cạnh, thỉnh thoảng lại liếc xung quanh xem có ai để ý đến bộ dạng rệu rã của Tuyết không. Cô không muốn chỉ vì đĩa mì không ngon hay cái quần bị bẩn mà Tuyết đâm ra khó chịu cả ngày. Cơ mà nhìn mặt Tuyết, Trà không thấy dấu hiệu gì cho thấy con bần gắt của con bạn sắp sửa tái phát. Trông Tuyết buồn. Buồn và mệt mỏi như thể cô đã thức trắng mấy đêm.

Lại thêm một cơn gió nữa thổi qua. Trà thấy mắt mờ, dễ chịu. Nhưng không biết vì sao Tuyết cứ run lên bần bật.

- Để tôi đưa Tuyết vào lớp. - Một cậu con trai lại gần, dìu Tuyết đi trước mặt Trà.

Trà nhận ra đó là Trường - học cùng lớp 12B7. Cậu ta có vẻ rất thích Tuyết nên thường xuyên giúp đỡ những chuyện lặt vặt. Khi thi cho mượn tiền để trả phí gửi xe, khi thi cái bút cây thước, khi thi cho chép bài tập về nhà,... Trường là người tốt, nhưng Trà vẫn thấy cậu ta có điểm gì đó không ổn. Tuyết hình như cũng có cảm nhận tương tự nên thường chỉ cảm ơn Trường và cho đến nay vẫn coi Trường như một cậu bạn tốt.

Lúc này đây, nhìn Trường kéo Tuyết đi, Trà bỗng mơ hồ nhận ra một điều gì đó kỳ lạ. Tuyết vô tư để Trường nắm tay mình. Hình như cô mệt quá đâm ra không câu nệ, không giữ kẽ nữa. Trà nhìn theo một lúc rồi quay lưng bước đi, vào lớp qua cửa sau, ngồi vào bàn của mình. Chỉ khi tiếng trống báo hiệu hết giờ nghỉ vang lên, Trà mới giật mình, tự kéo tâm trí ra khỏi những cơn ác mộng giữa ban ngày.

Ngồi trong lớp, giáo viên cứ thao thao giảng về các cấu trúc ngữ pháp, từ mới mà Tuyết thấy đầu óc cô lù lù, học mãi không vào. Nhìn Trà vẫn tỉnh táo, tập trung, Tuyết bỗng thấy khó chịu khủng khiếp. Cô đứng phắt dậy trước sự ngỡ ngàng của cả lớp và lớn tiếng chửi:

- Mày thi hay ho gì? Chẳng qua mày học giỏi hơn tao thôi! Đừng hòng lên mặt với tao!

Trà không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô chỉ biết Tuyết không ổn. Cô bèn đứng dậy, ra hiệu cho mọi người im lặng và hạ thấp giọng xuống để cầu hòa:

- Mày bình tĩnh.

- Tao không im đấy! Thứ bạn bè đâm sau lưng nhau có cho không tao cũng dí vào! - Tuyết vẫn chửi. Hai mắt cô vẫn long lên sòng sọc. Răng cô nhe ra như thể sắp sửa xông vào cắn xé Trà.

Trước tình hình ngày càng căng thẳng, Trường xông ra như một vị cứu tinh. Cậu ôm lấy Tuyết và thì thầm vào tai cô cái gì đó. Mặt Tuyết chợt dờ ra như kẻ si dại vì chơi thuốc. Cô lảng lảng ngồi xuống. Một dòng nước dài chảy ra từ trong mồm, biểu hiện của bệnh tật và sự suy yếu cả thể xác lẫn tinh thần. Tuyết cứ ngồi lì đờ như thế cho đến lúc chuông reo. Cô nhắm nghiền mắt lại và gục luôn xuống bàn. Hai tay Tuyết buông thõng xuống. Trà vội chạy tới. Nhưng muộn mất rồi, Tuyết đã ngưng thở. Trà lay thêm mấy lần nữa. Dĩ nhiên lay thì lay thôi, chứ Trà cũng biết rằng Tuyết khó mà tỉnh dậy được nữa.

Mọi người trong lớp bắt đầu xôn xao. Có đứa bấm gọi cấp cứu. Có đứa lại bấm gọi cảnh sát. Có đứa khác chạy đi mời giáo viên đến làm việc.

Ở dưới canteen, người bán hàng vẫn tiếp tục làm mì trộn.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đồ chuông

[Như các bạn thấy thì tôi đã sửa lại một số tên chương, để chắc chắn rằng bộ truyện "Tàn sát" có tròn 100 chương. Hiện tại tôi đã viết được 80%, và chỉ đợi sửa chữa, thêm mắm thêm muối vào rồi đăng lên. Sau khi "Tàn sát" đăng được 50 truyện, tôi sẽ lấy ý kiến các bạn xem có nên viết thêm một bộ nữa tương tự hay không :D]

Son ngồi gác chân lên ghế, mắt chăm chăm nhìn vào bộ phim mát mẻ trên màn hình TV. Cái đĩa phim nóng bỏng này Son mới mua về, và gã vẫn chưa xem tí nào. Khi cô diễn viên sexy xuất hiện, uốn éo lau nhà trước mặt nhân vật ông bố chồng, Son bắt đầu thò tay vào quần. Nhưng chợt gã khựng lại, vì cô diễn viên người Nhật trên phim trông giống hệt Ly - đứa con gái mà gã đã vứt bỏ.

Ly thua Son mười một tuổi, là một cô gái chẳng có gì đặc biệt. Chỉ bằng mấy mảnh khốe đơn giản, Son đã dụ dỗ được Ly ngay, đưa cô lên giường và đá đít cô khi cô báo tin có bầu. Những chuyện như thế vẫn thường xảy ra. Bởi người ta ít khi nghĩ đến hậu quả xấu của những việc mình làm, hoặc có nghĩ đến thì họ cũng sẽ tìm ra lý do để bao biện.

Sáng nay, Son nghe tin Ly tự sát. Gã biết thế thôi, bởi trên mạng người ta có đăng. Chứ Ly đâu có cách nào để liên lạc với gã. Trước khi dụ dỗ một đứa con gái, hãy nhớ kỹ rằng, không được cho nó biết địa chỉ cũng như số điện thoại thật của mình. Son nhớ rất kỹ điều đó.

Gã nhìn màn hình, nhìn bộ ngực đầy đặn của cô diễn viên trông giống hệt Ly thêm vài phút nữa rồi tắt TV.

Đồng hồ vạn niên điểm liền tám tiếng nhạc ì ề. Son liếc nhìn màn hình điện thoại, con số 7.30 hiện lên rõ mồn một. Gã định chỉnh lại đồng hồ treo tường thì thấy con số 0730 đang nhấp nháy sáng.

Son mơ hồ cảm thấy gì đó không hay. Nhưng gã mặc kệ. Gã cần tắm một cái rồi nằm lên giường, mở điện thoại xem phim khiêu dâm tiếp. Mấy hôm nay không có gái, gã rạo rức lắm rồi. Vừa đứng lên, mới bước được vài bước thì Son lại nghe có tiếng chuông cửa. Gã bực bội quăng cái điện thoại xuống sofa, chạy ra mở cửa.

Chẳng có ai ở đó cả.

Đoán là có đứa nào nghịch ngợm, định trêu chọc mình, Son chửi đồng mấy câu rồi đóng sập cửa lại.

Lại có người bấm chuông tiếp.

Son như điên lên, gã mở cửa ra một lần nữa. Nhưng dĩ nhiên, ngoài kia là một quãng hành lang dài, ngập trong bóng tối và chẳng có ma nào đứng đó. Những cánh cửa của các căn hộ xung quanh đóng im ỉm. Bây giờ đang dịp nghỉ lễ, mấy gia đình đó đã về quê hết. Nhà nào cũng có ổ khóa to dùng móc trước cửa. Vậy ai đã bấm chuông? Và kẻ bấm chuông chạy đi đâu mà nhanh như thế?

Son chưa kịp đoán ra thì gã lại nghe tiếng chuông điện thoại rền rĩ một bản nhạc pop. Thoáng nhìn thấy số của Ly, gã tắt ngay. Nhưng gã vừa tắt xong thì chỉ vài giây sau, Ly lại gọi tiếp.

Cơ mà... Ly đã chết rồi?

Và Ly không biết số điện thoại này.

Thế thì ai đang gọi nhỉ?

Son nhìn vào dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại một lần nữa. Đúng là số của Ly rồi.

Một con ớn lạnh chạy lan ra toàn thân Son.

Đồng hồ lại điểm báo giờ trong khi mới 7 giờ 36 phút.

Điện thoại Son lại đổ chuông tiếp.

Và tiếng chuông cửa lại dồn dập. Có một kẻ nào đó đang sốt ruột, đang điên tiết lên chờ ở ngoài. Lần này kẻ đó không chỉ bấm chuông mà còn gõ cửa ầm ầm như ăn cướp.

Son run rẩy nhìn điện thoại. Số của Ly vẫn hiện lên như một bản hợp đồng sinh tử mà gã đã trót ký vào đó bằng máu của mình. Gã điên cuồng tháo sim ra. Gã tháo cả pin ra. Nhưng cái điện thoại vẫn tro tro. Chuông vẫn đổ. Giờ này, Son mới biết thế nào là hối hận. Gã đang thật sự ân hận vì đã ruồng bỏ đứa con gái kia. Để giờ này nó quay lại, ám ảnh gã, giày vò gã. Tuy vậy, Son ân hận chỉ vì gã không muốn chết. Chỉ vì gã không muốn bị ma ám mà thôi. Chứ gã không hề thật tâm thương xót cho người quá cố và đứa con chưa thành hình.

Như kẻ bị thôi miên, Son mở toang cánh cửa, phóng người lao xuống mặt đất từ tầng mười hai. Cái điện thoại trên tay gã rơi xuống vỡ tan tành. Gã đoán rằng khi rơi xuống, gã cũng sẽ nát bét như thế.

Tuy vậy, Son không roi.

Một bàn tay lạnh ngắt giữ chặt cổ chân gã, lôi ngược gã lên.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Người đẹp

[Em gái mưa.]

Dương có cảm tưởng như cơn mưa tầm tã ngoài kia là nước mắt của bầu trời. Nỗi buồn thời tiết gây ra những nỗi buồn sâu kín hơn, lắng mạn hơn và khó có thể dập tắt được.

Quán cà phê Con Mưa được khai trương từ năm 2009, hôm nay vừa tổ chức lễ sinh nhật quán tròn năm tuổi. Là bạn thân của Đăng - chủ quán, Dương cũng được đặc cách. Thay vì giảm giá 50% như mọi ngày, hôm nay Dương được miễn phí hoàn toàn mọi loại đồ ăn lẫn đồ uống. Thật ra, khi mới mở quán, Đăng đã nài nỉ Dương nhận cái thẻ thành viên đặc biệt, ưu đãi 100% nhưng Dương không chịu. Anh không muốn làm phiền bạn bè. Tuy vậy, để Đăng khỏi giận, Dương vẫn nhận tấm thẻ ưu đãi 50%.

Giờ là chín giờ tối. Khách trong quán chỉ còn một vài người. Dương dợm đứng dậy, chuẩn bị ra về thì một người phụ nữ đẩy cửa bước vào. Thân hình nàng mảnh mai, bước chân di uyển chuyển và mái tóc cắt ngắn ôm sát khuôn mặt thanh tú. Càng nhìn ngắm, Dương càng bị thu hút. Anh muốn chạy tới xin số điện thoại của nàng, làm quen với nàng. Anh muốn biết tên nàng là gì? Nhà nàng ở đâu? Nàng bao nhiêu tuổi? Và quan trọng nhất là... nàng có cô đơn giống anh không?

Người phụ nữ xinh đẹp đến trước mặt Đăng, gọi một cốc trà hoa quả mang về. Đăng ngần ngại nhìn nàng một lúc lâu rồi mới như bưng bình, luống cuống lấy cốc pha trà. Khi người đẹp quay lưng ra ghế ngồi đợi, Đăng vội vã lấy điện thoại lên chụp hình của nàng. Gương mặt hoàn hảo không tí vết, không góc chết lọt vào ống kính. Phía sau là màn mưa đang hắt vào cửa kính, tạo thành một cảnh nên thơ. Người đẹp dưới mưa. Vừa đẹp, vừa buồn, vừa lắng mạn. Y như trong những bản tình ca cũ.

Ở một góc nhỏ của quán cà phê Con Mưa, có cậu sinh viên trường Mỹ thuật đang hí hoáy vẽ lại người đẹp trước mắt. Vừa vẽ, cậu vừa lén ngắm nàng. Bao cô người mẫu có số đo ba vòng chuẩn như thân Vệ Nữ, bao nhiêu bức tranh vẽ mỹ nhân trong suốt lịch sử nhân loại, không ai sánh được một góc người đẹp này.

Dương không lôi điện thoại ra chụp lén, cũng không có giấy bút để vẽ lại nàng. Anh muốn tiến sát tới để bắt chuyện. Nhưng ngay khi anh đứng lên thì Đăng nói vọng ra từ trong quầy:

- Trà hoa quả của chị đây. Tặng chị thẻ ưu đãi 100% khi đến quán Con Mưa nhé!

Người đẹp từ chối món quà của Đăng. Nàng vội vã lấy chiếc ô màu vàng dựng ở cửa và biến mất cùng một chiếc taxi.

Dương quyết định không đợi nữa. Anh vội chạy lao ra ngoài. Mưa hắt vào mặt lạnh buốt. Nhưng nàng đã đi khỏi. Chiếc taxi đi nhanh quá, Dương không kịp nhìn biển số.

Anh quay vào, vừa lúc thấy mặt Đăng và mặt cậu sinh viên kia tái mét hẳn đi. Bức tranh cậu ta vẽ một người đàn bà không có mặt. Còn ảnh Đăng chụp lại thì bị mờ ngay chỗ mặt người đẹp. Dương nuốt nước bọt, nhưng cổ họng anh chất đắng và khô không khô. Một vệt máu lẫn với nước mưa kéo thành sợi dây đỏ loang lổ từ chỗ quầy tính tiền ra đến cửa.

Trong cơn mưa chiều nay, chắc hẳn còn nhiều người đẹp như thế nữa.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tóc mây

Đạt cầm chìa khóa xe lên, tung hứng vài cái rồi bỏ tọt vào túi. Gã đứng đĩnh bước ra xe, ngồi lên, hất mặt rất ngề và phóng đi trước ánh mắt khó chịu của mấy cô chạy bàn. Quán cà phê Tóc mây nổi tiếng là có chủ dễ dãi, nên những thằng như Đạt rất hay đến uống chịu. Chúng nợ nhiều đến độ mấy cô phục vụ nhăm nhăm với nhau và thấy số tiền lên đến vài chục triệu. Tuy thế, ông Quốc - chủ quán Tóc mây vẫn cho bọn du thủ du thực ấy uống nợ, và

trông ông không có vẻ gì là một chủ nợ hay bức bối. Quán của ông vẫn phát lên đều đều. Những cô chạy bàn vẫn được hưởng tiền lương, tiền thưởng đều đặn.

Trước khi bắt đầu câu chuyện này, chúng ta phải nói sơ qua một chút về gia đình của ông Quốc. Gọi là ông, nhưng ông Quốc mới năm mươi tuổi. Vợ ông mất từ lâu. Ông có hai người con, một trai một gái. Anh con trai là Quân, năm nay hai mươi bảy, đã lấy vợ và sống ở quận khác. Cô con gái yêu của ông Quốc là Quỳnh, qua đời năm năm trước trong một tai nạn giao thông khủng khiếp. Nếu còn sống thì cô Quỳnh cũng phải hai mươi sáu tuổi rồi. Nghe nói, lúc còn sống, Quỳnh là người rất xinh đẹp. Tóc cô dài, thả xuống thì đến tận đầu gối. Mấy cậu con trai học cùng trường thường xuyên theo về tận nhà. Tất nhiên, đám thanh niên si tình ấy đều bị ông Quốc vác dao dọa chém chết. Lần duy nhất ông Quốc để cho họ yên là ngày đưa ma Quỳnh ra đồng.

Từ dạo ấy, ông Quốc trầm tính hơn. Căn nhà ba tầng có mặt tiền hướng ra đường, ông vẫn tiếp tục kinh doanh quán cà phê. Như để tưởng nhớ cô con gái yêu xấu số, ông đổi tên quán thành Tóc mây. Trước đó, ông không bao giờ cho ai nợ tiền. Ấy vậy mà con ông chết rồi, ông đổi tính thành dễ dãi. Những kẻ ác mồm nói rằng ông hối hận, muốn làm việc thiện thì cũng đã muộn.

Quay lại thời điểm hiện tại, chúng ta sẽ theo chân gã thanh niên tên Đạt về nhà gã. Nhà Đạt thuộc loại nhỏ. Tuy vậy, gã vẫn có cửa. Có nhiều là đằng khác bởi bố gã giàu lắm, làm đến chức gì thì Đạt cũng không biết. Ấy thế mà sao Đạt lại nợ tiền ông Quốc? Gã thích thế. Gã thích cái việc vào trong quán Tóc mây, vênh vênh cái mặt vốn dĩ đã căng căng, nạt nộ các cô chạy bàn và cấp đít đi không cần trả tiền.

Về đến nhà, Đạt phải nẹt pô âm ỉ, bấm còi inh ỏi thêm mấy cái nữa rồi mới dắt xe vào trong sân. Cửa mở sẵn, không thấy cái ổ khóa to đùng như mọi khi. Chắc mụ giúp việc mới chạy đi đâu đấy!

Đạt cởi giày ra, đặt lên cái giá mà trên đó cũng có thêm chục đôi giày đắt tiền khác. Thấy đôi nào cũng được lau sạch sẽ, Đạt mới hài lòng bước vào nhà trong. Gã đi thẳng vào phòng tắm, thuận tay cầm điều khiển bật cái TV màn ảnh rộng. Tiếng nhạc phát ra sâu sã ừ ừ như ru ngủ.

Một sợi tóc rất dài, dài đến hàng mét rơi ra từ áo Đạt mà gã không biết.

Nước xả ra từ vòi sen mát lạnh, làm Đạt thấy khoan khoái vô cùng. Nhưng gã bỗng thấy nước dưới chân cứ dềnh lên, không chảy vào cống thoát. Đạt bèn nhìn xuống. Dòng nước từ vòi sen vẫn chảy trên đầu, làm mất gã nhòe nhoẹt trông cái gì cũng mờ mờ. Có thứ gì đen đen đang bu kịt lấy cái chặn cống. Trông như một búi tóc to. Tóc Đạt ngắn. Mụ giúp việc chẳng bao giờ tắm trong này và nếu có, thì mụ cũng phải dọn sạch tóc đi rồi. Đạt vội tắt nước.

Nước dưới chân gã trôi ồng ộc xuống cái cống thoát. Cái chặn cống sạch bong, hoàn toàn không có vật gì nghẽn lại.

Ngoài phòng khách, tiếng hát trong TV đột nhiên ngưng bật. Đạt nghe thấy một bản tin phát ra, hơi nhiễu, nhưng gã vẫn nhận ra đó là một bản tin vắn tắt.

"...Một vụ tai nạn giao thông... nạn nhân nữ... quán cà phê Biển lặng... ngày 10/11... tóc bị cuốn vào... đang điều tra... giao thông bị tắc nghẽn... mọi người hãy cảnh giác..."

Đạt chau mày. Gã không muốn nghe chuyện chết chóc. Nhất là khi gã đang ở nhà một mình vào lúc tám giờ tối. Bản tin vẫn chưa ngừng. TV bắt đầu phát lại bản tin tai nạn giao thông ấy.

"...tai nạn giao thông... quận... nạn nhân nữ... hai mươi một tuổi... ngày 10/11/2009... tóc... cuốn vào bánh xe... bị kéo lê hàng chục mét..."

Đạt chợt nhớ ra hôm nay là 5/6/2014. Sống lưng gã lạnh toát. Gã nhớ ra rằng ông Quốc - chủ quán Tóc mây có một cô con gái tên Quỳnh chết trẻ. Cô ta chết vì tai nạn giao thông từ năm năm trước. Và cái bản tin mà gã đang nghe, cái bản tin phát ra với giọng đều đều mà quái giống như vọng lên từ dưới đất, chính là nói về cái chết của Quỳnh. Tin tức từ năm năm trước không kênh nào phát lại. Và cũng chẳng một đài truyền hình nào có phát thanh viên đọc bản tin bằng cái giọng rùng rợn như thế.

Nghĩ vậy, Đạt không ra phòng khách tắt TV mà lên thẳng tầng trên để nghỉ. Cửa phòng vẫn khóa. Điều này làm cho Đạt yên tâm hơn rất nhiều. Bởi trong các câu chuyện ma mà thiên hạ hay kể cho nhau nghe thì đừng đại gì mà vào phòng khi thấy cửa mở sẵn.

Đạt cời trần trụi trực, nằm trên cái đệm êm ái và ngửa ngáy thọc tay vào trong quần. Tối nay, Đạt thêm một đứa con gái nào đấy xinh xinh tới đây chiều chuộng gã một tí. Nếu cần thì Đạt có thể vung tiền ra để con bé ấy ngủ luôn ở đây cho đến sáng. Có người nằm chung giường, Đạt không thích lắm nhưng dù sao cũng đỡ sợ hơn. Cứ sợ mãi thì khó mà ngủ được. Nghĩ thế, Đạt lấy điện thoại để gọi cho Trinh, một trong những cô gái mà Đạt thấy rất giỏi chiều khách. Ngoài Trinh ra Đạt còn có số điện thoại của Chi, mà gã thấy Chi xinh hơn Trinh nhiều. Nhưng Chi tóc dài quá, làm Đạt cứ ghê ghê mỗi khi cô cười lên bưng gãi, tóc tai rũ rượi trông như ma. Thôi thì gọi Trinh.

Mười lăm phút sau, Trinh xuất hiện ở ngay trước cửa nhà Đạt. Mụ giúp việc vẫn chưa thấy về, mà có về thì mụ cũng sẽ không dám ý kiến ý cò gì hết. Sau một màn vỗ nống, bóp vú nham nhở, Trinh bước vào phòng tắm, để Đạt nằm tênh hênh chờ đợi. Gã thò tay vào trong ngăn kéo tìm bao cao su, nhưng tay lại bị cái gì đó mảnh như sợi chỉ quấn lấy. Cảm giác ngón tay bị mắc kẹt khiến Đạt hoảng sợ rút tay lại ngay. Chẳng có gì cả. Có lẽ mọi thứ chỉ là do gã tưởng tượng ra mà thôi.

Trinh đã tắm xong. Cô lấy cái khăn lau qua cơ thể trắng nõn một chút rồi leo lên giường với Đạt. Gã đưa tay xoa nhẹ nhẹ lên tấm lưng trần, rồi lại nắm bóp ngực Trinh vài lần nữa rồi mới bảo:

- Tắt đèn đi.

Trinh làm theo, không bàn cãi gì cả dù cô thấy rất khó chịu khi phải hành sự trong bóng tối. Đạt không thích để đèn khi quan hệ bởi nằm ngửa mà nhìn

đèn thì chói mắt lắm.

Căn phòng chìm vào bóng tối. Chỉ nghe thấy tiếng thờ. Không ai phát hiện ra cánh cửa phòng đột ngột bị hé ra một khoảng đủ cho một người nào đó bước qua. Đạt rời khỏi người Trinh và bảo:

- Xuống mút cho anh đi!

Trinh lại làm theo, vẫn không bàn cãi gì cả. Làm nghề nào cũng phải chiều khách, huống hồ là làm nghề này. Cô trườn xuống, tựa đầu lên đùi Đạt. Đạt lần tay xuống, ấn nhẹ vào đầu Trinh. Bỗng Trinh dừng lại, nằm im như một khúc gỗ. Đạt bực bội nắm tóc Trinh kéo lên thì đèn bật sáng. Trên tay Đạt lúc này là một mảng da đầu be bét máu me và một đồng tóc rối bù dính đầy bụi đất.

Đèn lại tắt.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chuyện ma

[Chị gái mưa.]

- Mày biết không? Ở trường này ngày xưa nhé, có một chị bị cụt chân trái, phải đi xe lăn đến trường. Một hôm...

- Một hôm làm sao?! - Thành sốt ruột hỏi.

- Một hôm chị đó bị bạn bè cùng lớp trêu chọc, giấu mất cái xe lăn. Trời chiều, mưa tầm tã mà chị ấy không thể về nhà được. - Tâm tiếp tục kể bằng giọng trầm trầm.

Đình chen vào:

- Sau đó thì chị ấy lang thang lên sân thượng và ngã lộn cổ xuống cái bể nước đúng không? Phải ngót ngét một tuần sau người ta mới tìm thấy chị ấy. Chuyện này tao nghe từ hồi chưa vào trường này cơ!

Câu chuyện Tâm đang kể là một "truyền thuyết" của trường THPT Vạn Hoa. Gọi là "một truyền thuyết", bởi vì ngoài chuyện đó ra, trường này còn nhiều chuyện khác có nội dung đáng sợ không kém. Dĩ nhiên tính chân thực của mấy chuyện rùng rợn như thế chưa từng được kiểm chứng. Mỗi lần kể là mỗi lần thêm mắm dặm muối. Người kể cứ bịa, người nghe dù biết là bịa cũng cứ nghe. Tâm chính là một trong số những người kể chuyện ma rất siêu. Cô như một chuyên gia về chuyện ma trường Vạn Hoa vậy. Thế nên hôm nay, Phụng mới được nghe Tâm kể về câu chuyện nổi tiếng nhất trường.

Phụng năm nay mười tám tuổi, nhưng vì đi học muộn một năm nên giờ cô mới chuyển vào học cùng bọn 11D7. Ngay từ khi bước chân vào lớp, Phụng đã nhận được sự chú ý của đám đông vì "chưa từng thấy có một đứa con gái nào trong trường Vạn Hoa đẹp bằng Phụng". Trong số những thằng con trai để ý tới Phụng, có Đình và Thành là gan nhất, dám ra bắt chuyện trực tiếp với người đẹp. Đình hối lộ Tâm vài gói bim bim để Tâm ra kể chuyện ma cho Phụng nghe. Kế hoạch thành công mỹ mãn. Người đẹp hoàn toàn bị thu hút bởi câu chuyện kinh dị. Phụng hỏi:

- Phải tới một tuần sau mới tìm thấy chị ấy à? Thế người ta tìm ra kiểu gì?

Tâm nhăn nhó cười và kể tiếp bằng giọng âm u, ma quái hơn lúc nãy, cốt để làm cho mọi người cùng thấy sợ chứ không riêng gì Phụng:

- Có một anh bị đau bụng. Sáng hôm đấy không biết ăn bậy ăn bạ cái gì mà nôn thốc nôn tháo. Khi anh ta ra chỗ vòi nước, vịn vào vòi nước để súc miệng thì thấy nước có mùi hôi thối, khó chịu. Và trong nước có lẫn một cái móng chân cái...

- Thôi đừng kể nữa sợ quá! - Phụng ré lên. Cô co rúm người, tình cờ lại chạm vào người Thành đang đứng ngay đằng sau.

Thành sượng ron người, cậu quay sang nhìn Đình và nở một nụ cười đắc thắng.

Tâm chưa thôi:

- Từ đó trở đi, mỗi đêm, người ta đều nghe thấy tiếng xe lăn kêu cọt kẹt cọt kẹt đi lại quanh trường. Một hôm nọ, có nhóm bạn quyết định ở lại để khám phá xem có ma hay không. Và họ không bao giờ trở lại nữa.

Phụng giờ đã bình tĩnh hơn, nhưng cô vẫn chưa hết sợ. Cô hỏi:

- Thế... chuyện có thật không?

- Thật chứ sao lại không? - Một giọng cất câu chen vào.

Người vừa xen vào cuộc nói chuyện ấy chính là lớp trưởng Lâm. Lâm là người khó tính nhất lớp, và cũng là người già nhất. Thường ngày anh rất ít khi mở mồm ra nói, nhưng cũng giống như con cóc, Lâm mà mở miệng nói là trời đất phải rung chuyển. Thấy lũ bạn túm năm tụm ba kể chuyện dị đoan, Lâm mắng:

- Mấy người học không chịu học, chỉ giỏi bu lấy nhau để kể chuyện mê tín! Làm gì có ma? Lũ học sinh đó rủ nhau bỏ nhà đi chơi, tụ tập hút chích đánh nhau đua xe bị công an bắt ở ngoại thành chứ ma nào bắt?!

- Thế còn chuyện... chị gái kia thì sao? Chắc phải có năm bảy phần là thật chứ! - Phụng đặt câu hỏi cho Lâm, nhưng cũng là đặt câu hỏi cho mấy người bạn mới.

Tất cả đưa mắt nhìn nhau. Riêng Lâm thì bộc lộ rõ trong ánh mắt và trên những cơ mặt nhăn nheo một sự khó chịu cực điểm. Tuy nhiên, vì Phụng là con gái và là bạn mới, Lâm không dám quát nạt. Anh cuộn tròn cuốn sổ đầu bài trong tay, nện mạnh xuống mặt bàn và bảo:

- Thích thì tối nay ở lại xem có không!

- Ở lại thì ở. Sợ gì mà không ở? - Tâm nói bằng giọng thách thức.

Trời đổ mưa tầm tã. Những hạt mưa to như hạt ngô rơi rào rào trên chiếc ô màu hồng của Phụng. Cô đứng nép sát vào người Thành làm cho Đình cực kỳ ngứa mắt. Lâm thì đứng chống nạnh trong chiếc áo mưa đôi rộng thùng thình, phía sau anh còn có Tâm đang chui ké để khỏi ướt.

Năm cái đầu lùm lủi, chậm rãi bước vào trong trường. Nước mưa dưới chân ngập lên vài phân, cuốn theo đủ loại bụi bặm, đất cát và lá cây khô. Dĩ nhiên là nước mưa ngập lên có lẫn cả nước cống. Mà nước cống thì bao gồm cả phân, nước tiểu, đờm dãi và hăm bả lẫn những thứ chất lỏng nghe thôi đã phát khiếp rồi. Tâm chợt hối hận vì cái tính háo thắng của mình. Chỉ vì thế mà cô nhận lời cùng bạn bè đến trường giữa trời mưa gió. Rồi đến khi về nhà lại ghê cả chân mắt.

Trong số năm người mò đến trường tối nay, chỉ có Thành là vui hơn cả. Anh tự làm mình vui với ý nghĩ rất ngây ngô: Phụng có cảm tình với anh. Còn Đình thì từ chiều đến giờ vẫn giữ nguyên cái mặt nhăn nhó như thấy người yêu đi lấy chồng. Đình không muốn Phụng đứng cạnh Thành lâu như thế. Trong mắt Đình, Thành không phải người đứng đắn. Nhìn cái mặt Thành, Đình đã thấy đầy đủ bản chất của một thằng lưu manh, dâm dê và vũ phu. Tất nhiên đó đều là những nhận định hết sức chủ quan và mới chỉ xuất hiện từ khi Phụng chuyển đến lớp 11D7.

Mưa vẫn tiếp tục rơi, và càng lúc càng nặng hạt hơn. Trong buồng, ông bảo vệ ngáp dài mấy cái rồi tắt đèn, mở TV xem bóng đá. Ông không hề hay biết rằng có một đám học sinh dờ dơi dờ hờ mò đến trường vào lúc mười giờ đêm để khám phá xem có ma hay là không. Vì thế nên nhóm năm người vào trường rất suôn sẻ thông qua một kẻ nứt ở cổng sau mà nhà trường chưa thèm trám lại.

Chỉ mười phút sau, năm cái đầu đã xuất hiện trên hành lang tầng ba. Lâm bảo:

- Theo lời đồn thì hồn ma rất hay đi lại ở khu này. Đêm nào cũng có tiếng xe lăn cốt kêt phát ra.

Lâm vừa dứt lời thì có tiếng cốt kêt vang lên thật. Hành lang tăm tối như tối thêm, dài thêm, như nuốt chửng năm con người vào trong hư vô. Tâm đứng nép sát vào người Lâm. Thành và Đình giơ tay ôm chặt lấy Phụng bởi cả hai đều chắc mẩm rằng Phụng đang sợ lắm.

Nhưng Thành và Đình lại ôm lấy nhau. Không thấy Phụng đâu cả, Phụng đã biến mất. Nhanh và đột ngột. Không ai biết, không ai hay. Thành đưa ngón tay ra hiệu cho cả bọn im lặng và nói:

- Bật đèn lên, lấy cái áo mưa của thằng Lâm mà che đi.

Lâm làm theo y hệt. Chiếc đèn pin phát ra thứ ánh sáng lơ lờ. Tâm thì giữ chiếc áo mưa che bên ngoài để ông bảo vệ không nhìn thấy. Đình nhón nhác nhìn những cánh cửa phòng học đóng im ỉm và gọi bằng giọng gay gắt:

- Chết thật! Phụng đâu? Phụng! Đừng đùa nữa! Ra đây!

Dĩ nhiên là chẳng có ai trả lời cả.

Lâm soi đèn từ phía, vẫn chẳng thấy Phụng đâu. Chẳng lẽ... con ma đã bắt Phụng đi rồi? Vớ vẩn! Làm gì có ma?

Có tiếng lạch cạch như tiếng gỗ. Giống hệt tiếng dép của Phụng. Thành tức tốc chạy đến mấy chỗ khuất trên hành lang xem Phụng trốn ở đâu. Nhưng làm sao mà thấy được nữa? Phụng đã trốn mất rồi.

- Đâu rồi nhỉ? - Lâm bậm môi. Anh định quay ra xem Tâm thế nào thì chợt linh cảm thấy một điềm gờ.

Bởi vì Tâm cũng không còn ở đó nữa.

Lúc này, Lâm mới cảm thấy một không khí kì bí đang phảng phất đâu đây, đè nặng lên trái tim và khối óc mỗi người. Không ai bảo ai, ba người còn lại tự động đứng gần nhau hơn để tạo cảm giác an toàn cho chính mình.

Tiếng ken kết lại vang lên.

Bổng Thành nói như reo:

- À! Tao biết tại sao lại có tiếng ken kết rồi!

Rồi anh bước đến gần một phòng học và lấy chiếc đèn pin soi lên ô cửa thông gió. Cánh cửa bé tí, nhiều năm không được chăm sóc đã hoen gỉ bản lề. Gió thổi qua, tạo nên tiếng động ken kết rất khó nghe khiến người ta tưởng là tiếng xe lăn của hồn ma.

Đình và Lâm thờ phào nhẹ nhõm. Vậy là không có ma. Tâm và Phụng đang ở đâu đó, núp thật kín, cười khúc khích với nhau. Đình giục:

- Thôi về thôi. Hai đứa kia không về thì cho chúng nó ở đây với ma.

Tiếng nói của Đình trôi lững lờ vào khoảng không đen thẫm. Không một ai trả lời. Vì cả Lâm lẫn Thành đều biến đi đâu mất tích. Đình tức điên lên. Anh cảm thấy mình như nạn nhân của một trò chơi khăm nhạt nhẽo. Thảo nào tí nữa khi Đình bước xuống cầu thang cũng có mấy cái bóng nhảy ra hù cho Đình sợ vỡ mật. Đình chắc mẩm bọn bạn quái ác sắp hiện ra, bởi anh nghe tiếng dép của Phụng đi lạch cạch.

Chợt từ trong bóng tối, một bàn tay to bè xò ra áp chặt vào miệng Đình và lời anh đứng nấp xuống chỗ ngoặt của hành lang rẽ ra cái cầu thang chưa đầy hai chục bậc. Đình run lẩy bẩy, nhưng rồi anh nhận ra ngay cái người vừa lời mình vào một góc và đang ra hiệu cho mình im lặng kia chính là ông bảo vệ. Ông thì thầm:

- Con bé ấy bắt bạn mày đi hết rồi.

Rồi ông thả bàn tay đang bịt miệng Đình ra và nói tiếp:

- Nó sắp sửa đi qua lần nữa đấy.

Tiếng lạch cạch mà nãy Đình tưởng là tiếng dép của Phụng lại vang lên. Càng lúc càng rõ hơn. Lần này, Đình tự bịt mồm mình lại để khỏi thét lên.

Từ cuối dãy hành lang, Phụng đang bước những bước tập tễnh về chỗ Đình và ông bảo vệ ngồi. Gương mặt xinh đẹp lúc sáng không còn nữa, thế vào đó là cái mặt xám ngắt của người chết cùng hai hốc mắt đen sì. Tay Phụng cầm chiếc ô cán dài màu hồng, đầu ô chống xuống đất để thay cho cái chân cụt. Chính cái ô này đã tạo ra tiếng cạch cạch mà Đình cứ tưởng nó là tiếng dép của Phụng. Cái thầy ma Phụng ướt sũng, để lại những vệt nước dài và thối hoắc trên nền gạch, cứ thế lừ lừ tiến thẳng về phía trước. Nhưng cô ta đi đến chỗ cầu thang thì tan đi như sương khói, coi như không biết có Đình và ông bảo vệ đang núp ở một góc kín.

Lúc này, ông bảo vệ mới thờ phào nhẹ nhõm và bảo:

- Tao không cứu nổi bọn bạn mày. Chỉ cứu nổi mày thôi. Nhớ giữ kín chuyện này. Không thì...

- Thế... bạn cháu, bạn cháu đâu rồi? - Đình thấy cổ họng như có lửa đốt. Anh nuốt nước bọt mà như nuốt một nắm cát giữa sa mạc.

Ông bảo vệ chỉ lắc đầu, ánh mắt không giấu được sự đau xót. Ông biết rằng chỉ một lát nữa thôi, nếu ông mở nắp bể nước ra thì thể nào cũng thấy ba thi thể, của Lâm, Tâm và của Thành chết chìm trong ấy. Lũ học sinh quái ác mười lăm năm về trước, chỉ vì muốn tiêu khiển với một người khuyết tật mà ném cái ô cũng là cây gậy chống của Phụng xuống bể nước. Chuyện gì phải đến cũng đến, Phụng ngã lộn cổ xuống và chết luôn. Mấy năm trước, có một nhóm học sinh cũng tò mò đến đây để khám phá chuyện hồn ma và cả lũ không ai thoát khỏi bàn tay đầy thù hận của Phụng.

Kim Phụng bị ốm, nên một tuần sau khi chuyển trường cô mới đi học trở lại. Nghe nói trong lớp vừa có mấy người chết nên không khí lúc nào cũng ảm đạm. Phụng còn nghe người ta đồn thổi rằng có con ma nào đó đã giả làm Phụng để đìm chết ba học sinh.

Cô lắc đầu, cố xua đi những chuyện ma mãnh bởi đã gần sau giờ tối mà mưa chưa tạnh. Áo mưa Phụng để ngoài xe. Cô không biết làm thế nào để ra về trong lúc này, đành cứ đứng chờ xem có ai che ô không thì cho cô che kè.

Chợt từ cuối hành lang, Phụng thấy một cô bạn xinh xắn chạy lại chỗ mình. Cô bạn đó trông rất xinh, tay cầm một chiếc ô đã giương sẵn và hỏi:

- Cậu có muốn đi nhờ không?

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Một mình

[Ước mơ của tôi hiện tại là một nhóm làm phim đến gõ cửa nhà tôi, trả một tỉ đồng tiền mặt và bảo tôi biên tập lại truyện "Tàn sát" cho họ dựng thành phim dài tập.]

Đêm nay Hoàng ở nhà một mình. Anh lục tất cả các túi áo, túi quần. Chẳng có đồng bạc nào cả. Ví Hoàng để ngoài xe ô tô. Mắt thì không thể mở được nhưng mưa gió thế này, ra tận bãi gửi xe thì ngại quá. Anh chỉ muốn ra ngay đầu ngõ để mua vài ba cái bánh bao hoặc là mấy gói mì về đun nước sôi ăn cho ấm bụng.

Chợt điện thoại của Hoàng rung lên và đổ một hồi chuông nghe rất vui tai. Anh chưa kịp nhấc máy thì thấy màn hình cái smartphone tối đen. Hết pin. Anh không thể sạc được. Mắt điện tử chiều đến giờ. Cả khu phố này đều như thế chứ không riêng gì nhà Hoàng. Bố mẹ Hoàng đã về quê cả tuần nay. Em gái anh đi học thêm, nhưng mưa quá nên nó xin phép anh được ngủ lại nhà bạn. Hoàng tự hỏi tại sao mưa bão thế này mà giáo viên không cho nghỉ đi? Giá mà Hy về ngay lúc này, chắc hẳn nó đã mua về nhà mấy món gì ngon ngon. Anh đứng chống nạnh, đi quanh nhà vì sốt ruột. Thôi, lên phòng đọc sách. Hoàng nhắc cây nến trắng trên bàn lên và bước nhanh lên phòng riêng.

Gió đập ầm ầm vào những ô cửa sổ. Bóng tối dày đặc dần dần lấn chiếm căn phòng khách rộng rãi. Đèn đường tắt ngóm. Hệ thống điện của cả phường K. coi như bị tê liệt. Mà tắt đi cũng được. Chả ai ra đường vào đêm bão như thế này. Lúc chiều, mưa đã to lắm rồi. Giờ thì cứ như trút nước.

Hoàng mở cửa phòng, thấy cửa sổ bị mở bung. Cái rèm cửa dài chấm đất bay phàn phật. Gió hất nước mưa vào để lại trên sàn nhà một vũng chất lỏng lẫn với lá khô và bụi bặm. Hoàng định đặt cây nến xuống để đóng cửa lại thì bỗng anh thấy thấp thoáng sau rèm cửa, có một bóng người đang đứng trầm ngâm. Trộm chẳng? Hoàng tháo kính ra lau để nhìn thật rõ (dù hành động này chẳng có tí ti tác dụng nào). Cái bóng người vẫn lù lù đứng đó như chờ Hoàng lại gần.

Sét nổ một tiếng vang trời khiến Hoàng giật nảy mình suýt đánh rơi cây nến trên tay xuống đất. Ánh chớp lập lòe biến mất rất nhanh. Rồi Hoàng không thấy gì nữa. Chắc chẳng có ai đâu, Hoàng chỉ tưởng tượng đó thôi.

Anh nhớ rằng chiều hôm nay, khi đi làm về, anh có cho một cô gái trẻ quá giang xe. Đứng giữa trời mưa, nhưng cô không bị ướt chút nào cả. Cô mặc toàn đồ đen, sau lưng là cái đuôi sam rất dài. Cô ta bảo tên là Phương, sống ở ngay gần nhà Hoàng. Thế mà sao Hoàng ở đây mấy chục năm rồi mà vẫn không biết cô là ai? Gương mặt của Phương có cái gì đó rất thân quen, nhưng Hoàng không làm sao nhớ ra được. Trên ô tô, cô gái ngồi sau, Hoàng ngồi ghế trước lái xe. Đi được nửa đường, bỗng xe Hoàng như đâm phải vật gì rất nặng. Anh vội vàng mở cửa bước xuống. Xe anh vẫn còn nguyên, chẳng đâm phải vật gì hết. Khúc đường vắng ngắt, chẳng có ai. Chỉ có Hoàng và cơn mưa càng lúc càng nặng hạt hơn. Khi Hoàng quay lại xe thì thấy Phương đã biến mất. Cô ấy đi đâu mà nhanh đến thế? Hoàng chợt nhớ tới mấy câu chuyện ma đi nhờ xe mà rùng mình khiếp hãi.

Lúc này, ngồi một mình trong căn phòng trống trải và vừa thấy một hiện tượng bí ẩn, Hoàng lạnh sống lưng, cổ xua đi mà không hết được cảm giác kinh khiếp đang dâng đầy lên trong huyết quản. Cái cô Phương đó, không biết là người hay là ma mà biến mất nhanh như thế? Và cái bóng ngoài cửa sổ kia là ảo giác của Hoàng dưới ánh nến nhấp nhọang hay là thực sự có một hồn ma bóng quế nào đó đang lẩn vờn quanh đây, chờ dịp thổi tắt ngọn nến và túm chặt lấy cẳng chân Hoàng?

Có một sự thật rất buồn cười là càng sợ, người ta càng hay nghĩ lung tung và càng nghĩ lung tung người ta lại càng bị đầu độc bởi những ý tưởng rùng rợn của chính mình. Hoàng không phải ngoại lệ. Suy cho cùng, anh cũng chỉ là một con người. Gần ba mươi tuổi anh vẫn sợ ma như thường. Mọi hôm trước khi đi ngủ, Hoàng phải bật TV xem mấy chương trình hài một lúc rồi mới dám nhắm mắt lại. Hôm nay thì bên tai Hoàng chỉ có tiếng sấm ì ùng như tiếng cười đáng sợ của một con quái thú đang rình rập. Thình thoảng lại có cả tiếng gió rít nghe như có ai đang nghiêng răng ken két ngay trên đầu anh.

Hoàng cố co mình lại để nằm gọn trong cái chăn bông. Sao hôm nay lạnh thế nhỉ?

Ngọn nến để trên cái tủ cạnh giường bỗng cháy bùng lên. Cửa phòng hé mở. Hoàng giật mình ngồi bật dậy, dăm dăm nhìn ra cửa. Không có ai. Chỉ có khúc hành lang tối thẫm. Hoàng thở phào nhẹ nhõm, nằm phịch xuống thì bỗng có hai bàn tay lạnh ngắt từ đâu thò ra tóm lấy hai cẳng chân của anh và lôi thật mạnh. Cái chân dưới chân Hoàng đội lên khối lớn như tổ mối không ngừng rung đùng đùng. Hoàng muốn thét lên vì kinh sợ. Anh nhanh chóng giãy ra. Cái ụ trong chăn sụp xuống. Con ma đã biến mất.

Giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa. Ngôi nhà rộng thênh thang đêm nay không chỉ có một mình Hoàng.

Hoàng ngồi xuống, lưng tựa vào thành giường. Anh vớ lấy chiếc kính mắt lần cây nến. Chẳng hiểu sao Hoàng cứ tâm niệm rằng ma rất sợ ánh sáng. Và chừng nào anh còn cây nến, thì ma quỷ sẽ không thể làm hại anh được. Để tăng thêm cảm giác an toàn, Hoàng (đi nhiên vẫn ôm theo cây nến) chạy ra đóng cánh cửa phòng lại. Nhưng anh không ngờ rằng, khoảng tường vừa nãy bị cánh cửa che khuất đã in sẵn một cái bóng đen sì trên đó. Trông nó giống hệt cái bóng lúc này mà Hoàng thấy trên rèm cửa sổ. Cái bóng quái lạ dán chặt vào bóng Hoàng.

Hoàng thấy bên cạnh mình có một luồng hơi lạnh bám chặt lấy. Anh đánh rơi cây nến xuống đất. Căn phòng ngập trong bóng tối.

Một bàn tay lạnh toát nắm lấy tay Hoàng và giục:

- Đây chỉ là những gì anh tưởng tượng ra mà thôi. Đến lúc phải đi rồi.

Hoàng bỗng nhìn thấy trước mắt không phải là căn phòng quen thuộc mà là cái xe của anh. Người ngồi trong xe chính là Hoàng chiều nay. Vẫn bộ quần áo ấy, vẫn vẻ vội vã ấy. Vẫn là cơn mưa trút ào ào xuống ấy. Tuy nhiên, đó không phải cái xe nguyên lành như mọi khi mà nó đã nát bét.

Chiều nay, không, đúng ra là chiều hôm ấy, Hoàng đã đâm vào một người bộ hành mặc đồ đen. Cô ta bị bánh xe nghiêng qua, chết ngay lập tức. Còn Hoàng thì mất lái đâm trúng một chiếc xe tải đang đỗ ở ven đường.

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Song Tử - Gian hoạt

[Tôi luôn nghĩ Thiên Yết của tôi là cung bị ghét nhiều nhất cho đến khi tôi thấy mấy cái ảnh chế về cung Song Tử...]

Người ta luôn nói Song Tử là lũ gian hoạt. Khanh thấy điều đó hoàn toàn đúng. Cô tự nhận thấy rằng mình là người có đầu óc và cô khẳng định điều đó với mọi người luôn, không hề giấu diếm.

Khanh không biết cái thằng nào đã phun ra câu "Người thông minh chẳng bao giờ tự nhận mình thông minh cả". Nếu Khanh biết cái thằng (mà cũng có thể là con) đó là ai, Khanh sẽ tìm cách ném nó xuống cống và đập nắm cống lại. Cô không tin rằng tính khiêm tốn có thể được khẳng định chỉ bằng cách lái nhái trong giờ học rằng "Khô quá tôi chỉ được có mười điểm". Theo Khanh, đây là trò giả tạo ngu si, biểu hiện của tính tự kiêu rõ mười mươi mà cứ giả vờ để người ta không thấy cái kiêu của mình.

Nhờ có bộ óc sáng suốt, Khanh luôn được bạn bè nhờ vả mỗi khi chúng nó gặp chuyện rắc rối. Dĩ nhiên, nhờ vả chỉ là một cách nói giảm nói tránh chứ nếu không có tiền thì Khanh không đời nào bày mưu tính kế cho ai. Những chuyện Khanh làm, phần lớn là phạm pháp. Nhưng càng phạm pháp thì càng dễ có tiền. Bọn du côn học sinh, đầu gấu đầu mèo luôn tìm đến Khanh, dĩ nhiên là phải chống cho Khanh một khoản tiền không dưới sáu số không. Tiền kiếm được, Khanh không tiêu lung tung. Cô chỉ trích ra chút ít để mua sắm laptop, smartphone, máy in và một cái tủ sắt. Mặc dù chỉ giải quyết những vụ nhỏ lẻ, giang hồ vặt vãnh, Khanh vẫn lưu đủ mọi chi tiết. Lập hồ sơ là một bước quan trọng. Kê nắm thông tin trong tay là kẻ mạnh. Khanh biết được những chuyện xấu xa kia thì chẳng ai dám động tới cô cả. Nếu dồn Khanh vào đường cùng, cô sẽ nổi rõ lên và thế là mọi chuyện sẽ bùng ra hết.

Hôm nay thì tình hình đã đổi khác. Khanh đang ngồi trong phòng, loay hoay không biết phải giấu cái xác chết cứng đờ trước mặt đi đâu. Người giao cho Khanh giấu cái xác này chính là ông hiệu phó đáng kính có tới hai mươi lăm năm tuổi nghề. Chỉ vì một phút không kiểm soát được bản thân, ông đã đại đột ngũ với con bé Thy học lớp 12 làm nó có chửa. Dĩ nhiên phạm pháp thì không, nhưng nếu chuyện này đổ bể ra, ông sẽ phải chịu nhục mãi kiếp. Ông đã tìm đủ mọi cách để mua chuộc. Tiền bạc, nữ trang, đồ công nghệ cao... Mọi thứ Thy muốn ông đều đáp ứng hết dù ông tiếc của lắm. Nhưng Thy không chịu đi phá thai. Nó thích giữ thai lại, hy vọng rằng một trong số những thằng nó ngủ cùng sẽ chịu trách nhiệm, cho nó một danh phận. Tuy nhiên Thy tính không bằng trời tính. Sau mấy phút giằng co trong phòng hiệu phó, Thy vùng ra được và ngã đập gáy xuống đất chết ngay tức khắc. Ông hiệu phó sợ lắm, nhưng biết làm sao bây giờ? Ông bèn thu hết can đảm, liên lạc với Khanh, đưa học sinh mà chính ông cũng không ưa vài phần. Dĩ nhiên Khanh cũng không muốn làm ăn với giáo viên, nhưng Khanh không đời nào bỏ lỡ một khoản tiền kék xù.

Ai ngờ, đêm hôm khuya khoắt, ông hiệu phó lại yêu cầu cô giấu xác chết con Thy. Thy thì Khanh biết. Con này có lần nhờ Khanh dắt mồi đi bán dâm. Trường này nhiều đứa bán dâm lắm. Toàn vụ nhỏ lẻ thôi chứ Khanh không ngu gì mà lập nguyên một đường dây mồi giới mại dâm.

Ông hiệu phó bỏ lại cái xác chết và cả đồng tiền cho Khanh rồi nhảy qua đường cửa sổ để về. Bố mẹ Khanh vẫn ngủ say dưới nhà, tuyệt nhiên không mảy may nghi ngờ gì về những gì con gái yêu đang làm. HQ vẫn tưởng rằng những món đồ đắt tiền như máy tính, điện thoại, máy in... Khanh mua được bằng tiền tiết kiệm, trúng thưởng give-away và mua cũ được với giá rất rẻ. Đã gần một giờ sáng, Khanh phải làm sao cho cái xác này biến đi thật nhanh trước khi bố mẹ cô gõ cửa phòng, thò đầu vào và giục con gái yêu đi ngủ, đừng học hành quá sức.

Thế là Khanh đành nhét cái xác xuống dưới gầm giường. Ngủ với một tử thi dưới lưng, Khanh thấy khó chịu lắm nhưng chẳng còn cách nào khác. Chiều mai Khanh sẽ tổng khứ nó đi. Cô tự thề với lòng mình rằng sẽ không bao giờ giấu một cái xác dưới gầm giường lúc nửa đêm nữa. Lẽ ra ông hiệu phó chỉ cần giữ xác con Thy ở trường, gọi Khanh đến là xong. Mà không cần gọi Khanh cũng được. Cô sẽ chỉ luôn cho ông ta một chỗ mà cô vẫn thường giấu những cái xác khác. Khanh không sợ đến tai cảnh sát. Sợ gì khi kẻ nào chẳng có những bí mật đen tối? Chừng nào chúng còn tồn tại, chừng đó Khanh và những kẻ như Khanh vẫn còn bền rễ, sinh sôi và tiến hóa.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Lưỡng cực

[Tôi đang ngồi ở Dingtea, vừa ngồi vừa nghĩ ra những chuyện kinh dị. Tôi rất thích ngồi sáng tác ngẫu hứng trên điện thoại thế này. Chúc các bạn có bản dạng giới là nữ một ngày 20 tháng Mười vui vẻ.]

Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, không béo không gầy, đeo kính gọng trắng, ngồi một góc, thỉnh thoảng lại đưa tay phải lên xem đồng hồ. Thật khó mà không chú ý đến ông ta, bởi cả người ông ta mặt đồ trắng, y như một con bò câu khổng lồ.

Một lúc sau, ông ta bỏ ra ngoài, để lại tờ một trăm ngàn cùng nụ cười rất bí hiểm trên mặt. Ngoài tờ tiền ra, người đàn ông mặc đồ trắng còn để lại một cuốn sổ bìa da màu nâu, một cây bút máy đỏ và một cái tai nghe ear-bud.

Người đàn ông lạ lùng vừa đi vừa cười. Ông ta tung hứng chiếc chìa khóa ô tô trên tay, chân nhún nhảy, mồm huýt sáo một bài nhạc pop. Đàn bò câu bên đường đờ ra như bị thôi miên. Chúng ngừng mổ mấy miếng bánh mì mà khách bộ hành quảng cho để dõi theo người đàn ông mặc đồ trắng từ đầu đến chân.

Sau khi người đàn ông đó ra ngoài, một cô gái trẻ nẩy giờ ngồi trong quán cũng đứng dậy. Cô ta để lại tờ một trăm nghìn. Mái tóc cô ta đen tuyền, dài đến đầu gối và tết thành hai cái đuôi sam vắt sang hai bên vai. Trái ngược với người đàn ông vừa bỏ đi kia, cô gái trẻ hơn nhiều, chắc chỉ hai mươi tuổi là cùng. Cả người cô mặc đồ đen giống như mấy fan nhạc rock bên Tây phương.

Người đàn ông mặc đồ trắng ngồi vào trong xe. Cái xe cũng trắng toát. Ông ta phóng đi, không quên nhìn vào gương chiếu hậu. Gương mặt cười quái đản đột ngột đổi sắc khi thấy cô gái áo đen đuổi theo ông ta sát nút.

Lúc ấy, trong quán, có ba nhân viên phục vụ. Người thứ nhất là Hòa, sinh viên năm ba. Anh nhanh tay tóm lấy cuốn sổ và đút luôn vào túi xách. Cuốn sổ bìa da màu nâu do ông khách quái dị bỏ lại còn rất mới, chỉ viết có vài trang.

Người thứ hai là Surong, vừa tốt nghiệp trung học phổ thông, nghỉ học một năm vì không biết phải thi vào trường nào. Cô vớ luôn chiếc bút mà vị khách để quên.

Món đồ thứ ba, tức chiếc tai nghe ear-bud không nhãn hiệu cũng bị một nhân viên phục vụ khác lấy mất. Đó là Tường. Đúng lúc Tường vừa làm mất tai nghe. Càng tốt, cậu đỡ phải mua.

Đêm hôm đó, Hòa ngồi nghịch cuốn sổ bìa da. Ông khách kia hình như đang học ngoại ngữ hiếm, bởi trong sổ toàn những chữ mà Hòa không biết nó thuộc về loại ngôn ngữ nào. Có mấy trang bị dính vào nhau. Hòa nhấp nước bọt vào đầu ngón tay để gỡ qua giờ lại cho dễ. Giấy của cuốn sổ có vị đắng chát. Mực phai ra cả ngón tay. Hòa liếm trúng và thấy cô họng anh bốc cháy. Anh ngã gục xuống, co giật, bọt mép sùi ra. Chỉ vài giây sau, Hòa đã không còn thở nữa.

Surong là người cuối cùng ra về. Cô lấy sổ và cây bút vừa thó được ra ghi chép lại mấy lưu ý. Vừa đi, Surong vừa xoay cây bút máy. Chợt Surong vấp vào sợi dây điện dưới chân. Cô ngã xuống, cây bút máy đắt tiền chưa đóng nắp đâm thẳng vào cổ cô. Máu tủa ra, phun như vòi nước. Surong hoảng hốt, cố gượng ra nhưng sợi dây điện dưới chân đã thắt chặt cổ chân cô lại.

Tường thì cầm tai nghe nằm ngủ. Cậu có thói quen nghe nhạc trước khi ngủ. Sáng hôm sau, người ta tìm thấy Tường chết trong phòng. Não cậu ta nát bét như trứng chưng.

Nói về người đàn ông áo trắng, sau khi thấy cô gái mặc đồ đen đuổi theo mình, ông ta phóng xe thật nhanh, cố gắng hòa lẫn mình vào dòng người đông đúc. Cô gái thì không có vẻ gì là vội vàng, cứ tà tà đi bộ. Nhưng cô ta đi rất nhanh. Mỗi lần cô đi vào trong ngõ vắng, vài giây sau cô lại xuất hiện từ trong một cái ngõ khác cách chỗ vừa rồi vài trăm mét. Khoảng cách giữa cô và người đàn ông mặc áo trắng không hề thay đổi.

Trên phố, người ta thấy bò câu và quạ bay ngập trời. Hình như hai loài chim đó sắp sửa lao vào nhau, quyết đấu một trận sinh tử.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thang máy

[Hồi còn học mẫu giáo, tôi luôn tự hỏi là các cô giáo đi đâu sau giờ học.]

Đã hơn một tuần nay, cái thang máy số ba ở tòa nhà E dành cho sinh viên của Học viện Bách khoa bị hỏng. Dĩ nhiên đối với một ngôi trường lớn như Học viện Bách khoa thì một cái thang máy hỏng cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Trong trường có mười mấy tòa nhà, tòa nhà nào cũng có vài cái thang máy thì hỏng một cái cũng không sao. Chỉ có điều là người nào muốn đi thang máy thì sẽ phải đợi lâu hơn một chút.

Thái là một trong số những người phải xếp hàng đợi đi thang máy dưới tầng một. Kỳ này anh đăng ký mười tám tín chỉ mà môn nào cũng học ở tầng tám, tầng chín. Leo lên ngần ấy tầng thì sức đâu ra mà học nữa. Thế là Thái phải đợi. Tất nhiên, Thái không chỉ phải chờ thang máy đi lên mà còn phải chờ thang máy đi xuống.

Lúc này là sáu giờ chiều, Thái đang đứng ở tầng chín, phòng 906. Mùa đông trời tối rất nhanh, từ hành lang nhìn ra, anh thấy đèn đường đã rực rỡ dưới bầu trời đen thẫm. Bạn bè cùng lớp đã về hết. Thái chậm chân, không thể chen vào cái buồng thang máy bé tí nên đành chờ vợ đứng đây, chờ thang lên để còn đi xuống. Anh đi đi lại lại cho đỡ tù chân rồi ngồi phịch xuống đất.

Bỗng cái thang máy số ba sáng đèn. Cái thang đó... chắc đã bảo dưỡng xong? Thái nhìn quanh quất rồi bấm nút đi lên.

Một mũi tên chỉ lên sáng nhấp nháy bên trên con số một. Một, hai, rồi ba... Cái thang máy dừng lại ở tầng chín. Cửa mở ra. Không có ai. Thái thân nhiên bước vào. Trong lúc chờ thang xuống, Thái cầm điện thoại xem giờ theo thói quen. Anh bỗng nhận ra trong thang không có sóng

Thang máy vẫn đi xuống, rất êm, không rung lắc. Con số trên bảng điện tử giảm dần.

Khi thang xuống tới tầng một, Thái lắc đầu vài cái cho đỡ mỏi cổ. Anh dợm bước ra thì thấy thang tiếp tục đi xuống. Là thật. Khi này Thái đã bấm xuống tầng một rồi cơ mà? Nhưng thang vẫn xuống. Con số trên bảng điện tử đã biến mất. Đèn trong thang máy chớp tắt lia lịa. Tiếng lách tách vang lên. Âm thanh ừ ừ đầu vọng lại làm Thái rùng mình.

Trường Bách khoa không thể có tầng hầm sâu thế này. Cái thang vẫn trôi tuột xuống một vực sau vô định. Đây là đâu? Là chỗ nào? Thái kinh hoàng lần mò bấm con số một trên bảng điều khiển. Cái thang máy quái ác nhất định không chịu dừng lại. Thường thì Thái đã phải chịu một cú va đập mạnh đến độ ruột gan anh văng cả ngoài rồi. Nhưng thang đi rất êm, không có vẻ gì là hỏng hóc cả.

Bỗng Thái thấy cái thang máy dừng lại. Cửa mở ra kèm một tiếng chuông kính coong báo hiệu Thái đã đến nơi.

Trước mắt Thái là một khoảng không chói lóa nhưng dày đặc khói đen. Thái không dám bước ra, mà chỉ đứng trong thang máy, cố nhướn người lên nhìn xem đằng sau màn sương bí ẩn đó là thứ gì.

Trong không gian mịt mờ, Thái bỗng thấy một đoàn người đang lữ lữ tiến đến. Thái hốt hoảng vội đứng thật sâu vào trong góc, anh thở rất khê, miệng niệm mấy câu "Nam mô A Di Đà Phật", vừa niệm vừa mong sao những kẻ ấy không quan tâm đến mình. Họ không quan tâm đến Thái thật. Họ cứ bước vào thang máy, ấn nút đi lên tầng một. Thái nhận ra họ là những giảng viên trong trường. Mặt ai cũng xanh xám, hai hồ mắt thì đen ngòm và điệu bộ ừ ừ như cái thầy ma.

Thái đứng nín thở. Cái thang máy cứ lữ lữ đi lên.

Khi cửa thang máy mở ra, Thái thấy trời đã sáng. Trước mặt anh là đại sảnh tầng một.

Trước khi bước ra ngoài, các giảng viên đứng trong thang máy đồng loạt quay lưng nhìn Thái. Họ đưa ngón tay lên miệng.

Hãy biết giữ im lặng.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cự Giải - Vợ cũ

[Tôi tự hỏi là nếu như mấy bài nhạc Vpop hot được quay MV dựa trên nội dung của các truyện ngắn trong "Tàn sát" thì sẽ như thế nào nhỉ?]

Sau khi Huyền chết được ba năm, Kiên quyết định đi bước nữa. Ông lấy vợ mới là Tâm - một người phụ nữ làm chủ quán cà phê ngay gần nhà ông. Tâm không phải người xinh đẹp, lại đã quá lứa, nay lấy được người chồng như ông Kiên thì cũng tốt lắm rồi. Nàng mau chóng dọn hết đồ đạc sang nhà chồng rồi hai người sống với nhau hòa hợp, êm ấm, đến nay đã sáu tháng.

Hôm ấy, Kiên đi làm, Tâm ở nhà, chuẩn bị tiền nong để lát nữa ra ngoài quán. Nhưng nghĩ thế nào, nàng lại xấn tay áo lau dọn lại một chút. Thấy cửa nhà kho bị mở, Tâm lại gần, toan đóng lại thì bỗng thấy giữa đồng sách báo ngổn ngang, một bức ảnh phóng to được đặt đặt rất ngay ngắn. Đó là ảnh cưới của Kiên và vợ cũ của ông là Huyền. Trong ảnh, trông Huyền rất xinh đẹp. Chỉ vì không may bị sảy thai, nàng mắc bệnh tâm thần rồi treo cổ tự tử ngay trong nhà. Cái chết của Huyền làm tất cả mọi người trong khu phố cảm thương. Trong số những người bị shock trước cái chết ấy có cả Tâm. Nàng cũng đến chia buồn với gia đình người quá cố, và đó là lần đầu tiên nàng gặp bác sĩ Kiên.

Giờ này, khi đứng đối diện với dung nhan người vợ cũ của chồng mình, Tâm không tránh khỏi cảm giác xót xa. Nàng tự biết rằng mình khó mà bằng Huyền được. Một người phụ nữ vừa dịu dàng, vừa xinh đẹp lại đảm đang như Huyền là ước mơ của không biết bao nhiêu người đàn ông trên đời này. Huyền chính là hình mẫu Cự Giải nữ đích thực, thích chăm lo cho gia đình và giàu đức hy sinh. Ấy thế mà nàng lại chết trẻ.

Tâm quyết định lấy khăn lau cho sạch bức ảnh rồi lấy giấy bọc kín lại cho khỏi bụi. Xong, nàng cất vào một góc riêng trong kho để khỏi lẫn với những thứ rác rưởi khác.

Đã ba đêm nay, đêm nào Tâm cũng mất ngủ. Nàng vừa phát hiện ra mình có thai hai tháng. Kiên phải trực đêm không về ngủ với nàng được. Tâm đành ôm cái bụng vẫn còn phẳng lì đi ngủ một mình. Nàng không muốn thế chút nào. Bởi giấc ngủ của Tâm luôn luôn bị những cơn ác mộng quấy rầy. Khi thì nàng mơ thấy mình bị chết chìm. Khi thì nàng thấy mình bị ai đó đập đập rất dã man. Khi thì nàng lại bị bóng đè, nằm cứng đờ trên giường, không tài nào nhúc nhích được. Mỗi lần thức dậy, Tâm lại thấy lưng mình ướt đầm mồ hôi. Nàng luôn mơ hồ cảm thấy một thế lực bí ẩn đang lờn vờn trong ngôi nhà này. Không ai khác, Tâm nghĩ rằng đó là hồn ma của Huyền. Huyền chưa thể siêu thoát. Có lẽ Huyền không chấp nhận được sự thật rằng nàng đã chết và cần phải để Kiên đi bước nữa. Nàng quay lại mái nhà xưa hồng đào tiễn Tâm ra và giữ ông Kiên cho riêng mình.

Tâm dĩ nhiên không nói cho chồng về những chuyện kỳ lạ nàng đang gặp phải. Bác sĩ Kiên là con người của khoa học. Không đời nào ông tin vào những chuyện ma quỷ, người chết hiện về. Tâm mà kể ra, chồng nàng sẽ tưởng rằng nàng lo lắng cho thai nhi quá mà đâm ra ngớ ngẩn.

Rồi mọi chuyện càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Đó không đơn thuần là những cơn ác mộng hàng đêm nữa. Trong nhà, đồ đạc tự động dịch chuyển. Những tờ báo và hóa đơn bị lấy mất và cắt xé nhام nhừ. Đêm nào cũng như đêm nào, Tâm liên tục nghe thấy tiếng đóng mở cửa và tiếng chân người đi đi lại lại trên những bậc thang gỗ. Sự có mặt của hồn ma người đàn bà vắn số trong ngôi nhà này làm Tâm thấy cực kỳ mệt mỏi. Nàng không hề sợ hãi. Bởi Huyền chẳng làm gì hại đến nàng. Nhưng cứ đà này thì Tâm không thể chịu nổi nữa. Đúng ra là Tâm sẽ không thể ở nhà một mình được nữa bởi hồn ma không bao giờ hiện lên mỗi khi bác sĩ Kiên có nhà.

Đêm hôm đó, khi nằm bên Kiên, Tâm quyết định kể hết chuyện cho chồng mình:

- Anh ạ.

- Sao hả em? - Kiên nằm nghiêng sang phía vợ. Ông đưa tay âu yếm xoa cái bụng bầu năm tháng của Tâm để thể hiện tình cảm với cả hai mẹ con nàng.

- Có chuyện này... - Tâm thu hết can đảm nói thẳng với chồng. - Anh có nghĩ là chị Huyền chưa siêu thoát không? Mỗi khi anh không ở nhà em hay gặp nhiều chuyện... kỳ lạ và đáng sợ lắm.

- Em nằm mơ ngủ đấy à?

- Thật mà! - Tâm chắc lưỡi. Nàng hơi lạ vì ông Kiên đột nhiên giờ giọng sỗ sàng ra với nàng. Từ hồi lấy nhau đến nay, đây là lần đầu tiên nàng bị chồng nạt.

Kiên đột ngột vùng dậy tát liên tục vào mặt Tâm và gất lên:

- Im đi! Ma với quỷ gì! Ngủ ngay cho tôi!

Tâm không thể ngờ được người chồng mà bấy lâu này nàng vừa yêu vừa cảm mến lại là một kẻ vũ phu. Không, vũ phu thôi thì chưa đủ. Hắn là một tên điên. Trừ bọn điên ra, chẳng có thằng khùng nào lại tự dưng đi đánh vợ đang mang bầu vì một chuyện rất không đâu. Biết đâu, ừ biết đâu đấy! Ngày xưa chính Huyền cũng đã bị bạo hành khi đang mang thai và chính những trận đòn của Kiên đã làm nàng bị sảy thai, rồi sau đó là trầm cảm và treo cổ tự sát ngay trong căn nhà này. Có khi chính gã đã giết vợ cũ, rồi nguy tạo hiện trường để đánh lừa người khác cũng nên!

Tâm không kịp đỡ những cú tát bồng rập của chồng. Nàng ngồi dậy, quay mặt đi để tránh. Hành động tự vệ ấy khiến Kiên điên lên. Y dùng nắm đấm thụi túi bụi vào đầu, vào lưng Tâm. Nàng vùng chạy ra ngoài, nhưng bị Kiên túm tóc tát tiếp. Y vật nàng ngã ngửa ra đất, tụt quần nàng ra để chứng tỏ rằng trong cái nhà này, y là người có quyền sinh quyền sát. Tâm thấy ghê tởm thẳng chồng độc ác và hung bạo, nhưng nàng không sao vùng dậy được. Bàn tay Kiên dí mạnh trên cổ nàng, ấn xuống làm nàng nghẹt thở. Giờ phút này Tâm bỗng thấy hối hận vì đã không dọn đi ngay khi khi Huyền bắt đầu hiện về. Huyền đã có cảnh báo Tâm về thằng chồng độc ác. Huyền muốn đuổi Tâm đi để bảo vệ Tâm không phải chết như nàng.

Tâm muốn nghẹt thở. Kiên đang bóp cổ nàng. Mặt nàng tím lại, lưỡi lè ra. Chợt Kiên buông ta và ngã ngửa ra đằng sau. Y hốt hoảng vùng bỏ chạy. Nhưng một thế lực nào đó đang bước đi rầm rập trong ngôi nhà này. Những tiếng chân chạy loạn càng lúc càng gần hơn.

Một bàn tay vô hình lôi tuột Kiên vào cái nhà kho. Cửa kho sập lại. Tâm nằm sổng soài trên nền nhà. Nàng lết đến gần, chỉ nghe tiếng Kiên la hét, tiếng chân giầy giữa.

Cửa kho tự động mở ra. Kiên biến mất rồi.

Tâm thấy bức ảnh cưới của Kiên và Huyền nằm chông chênh trên sàn. Khuôn mặt của hai nhân vật trong ảnh đã biến đổi. Huyền thì lờ mờ gần gũi. Còn mặt Kiên thì trắng bệch cắt không còn giọt máu.

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Lá thư

Hà Nội, ngày 15 tháng Mười năm 2016

Nhã thân mến,

Xin lỗi vì suốt mười năm qua, tao đã không liên lạc với mày. Tao không mong mày tha thứ cho tao, cũng như không dám mong rằng mày đã bỏ qua hết những hiểu lầm giữa chúng ta. Nhưng tao mong rằng mày sẽ đọc hết lá thư này bởi nó có liên quan trực tiếp đến quyền lợi của mày.

Vào ngày 16 tháng Chín, có một vị khách đã bỏ quên món đồ mà tao gửi kèm cho mày. Khoan, đừng mở ra vội. Mày cần phải biết nó là thứ gì trước khi mày sử dụng nó.

Vị khách bỏ quên nó rất đặc biệt. Anh ta đến quán cà phê chỗ tao làm việc nhiều lần. Lần thì đi xe máy Lead, lần thì đi một chiếc ô tô Honda. Lúc nào anh ta cũng đi một mình. Cho đến lần cuối cùng đến, anh ta gửi lại chỗ tao chiếc hộp này. Anh ta hứa rằng sẽ quay lại lấy. Nhưng không, anh ta không hề quay lại. Tao thử gọi vào số điện thoại của anh ta cũng không liên lạc được.

Tao biết là khi nhận được một vật bất thường như thế, từ một kẻ có hành tung mờ ám như thế thì tao ngay lập tức phải quăng đi. Nhưng tao lại dại dột mở ra. Thứ bên trong đó là gì, tao không thể nói cho mày nghe.

Tuy nhiên, tao có thể cho mày biết rằng, mày phải cẩn thận, cực kỳ cẩn thận mỗi khi mày nói với nó bất kỳ điều gì. Và tuyệt đối, TUYỆT ĐỐI không được ăn bất cứ thứ gì nó đưa cho.

Tao chỉ có thể nói với mày đến thế.

Hãy mở cái hộp ra, và xem nó có thể làm được những gì.

Chúc mày có một cuộc sống bình yên.

Bạn cũ

Nhi

Nguyễn Bảo Nhi

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đông chí

Lúc này là năm giờ sáng, ở giữa công viên Bình An. Một người đàn ông tầm năm mươi tuổi đang ngồi hút thuốc ven hồ. Gió thổi làm những lùm cây, những chùm hoa tí hon rung lên khe khẽ. Không khí buổi sáng rất trong lành. Thường thì từ lúc bốn giờ đã có nhiều người đến đây để đi bộ hoặc tập thể dục nhịp điệu. Nhưng hôm nay, chỉ có mỗi ông Mạnh. Năm giờ rồi mà chưa thấy ai. Lúc ngủ dậy, ông Mạnh có xem lịch. Hôm nay là ngày Đông chí. Trong văn hóa các nước Á Đông, thì Đông chí là thời điểm mà cửa Địa Ngục mở ra, ma quỷ lên trần gian rất nhiều. Tuy nhiên ông Mạnh không hề tin chuyện hồn ma. Từ xưa đến nay, ông luôn coi đó là chuyện mê tín dị đoan. Cùng lắm thì ngày rằm, mùng một, lễ Tết ông sẽ dọn dẹp nhà cửa và thắp hương cho ông bà, cha mẹ.

Hút xong điếu thuốc, ông Mạnh ném mẩu tàn thuốc xuống đất, lấy chân di di cho tắt hẳn rồi lại nhặt lên. Ông vốn là người rất nghiêm khắc với con cháu trong chuyện ăn ở. Gì thì gì, không bao giờ được xả rác bừa bãi. Ngay cả lúc này đây, khi không có ai, ông cũng chấp hành quy định của ông - không vứt tàn thuốc lung tung dù cái mẩu thuốc ấy đã được dập cho nguội ngắt. Ông Mạnh nhìn quanh, và thấy ngay ở cạnh cái ghế đá cách chỗ ông ngồi khoảng mười bước chân có một cái thùng rác. Ông có thể ra đó vứt rồi về nhà luôn. Về ăn bát mì, chắc giờ này quán mì vẫn thức ở đầu ngõ đã mở rồi. Lão già người Tàu chủ quán mì rất thích ông Mạnh bởi ông là khách quen, lần nào đến cũng gọi thêm đủ món ăn kèm. Ăn mì xong nếu vẫn đói thì ở nhà đã có sẵn nồi cháo gà.

Vứt xong mẩu thuốc lá, ông Mạnh khoan khoái quay về nhà, Nhưng trước mặt ông chẳng thấy có cánh cổng nào dẫn ra ngoài công viên. Phải chăng khi này ông đã nhìn lầm? Chắc là thế thật. Công viên này khu nào cũng giống nhau, đều có rào sắt xung quanh để phòng những tay nghiện ma túy ban đêm chui vào tìm chỗ phê pha. Thế là ông Mạnh chấp tay sau đầu, ung dung đi thêm một vòng. Cứ đi thành vòng tròn thì kiểu gì cũng thấy lối ra.

Không, ông Mạnh không thấy lối ra. Trời đã sáng rõ. Và ông Mạnh đã quay về đúng cái chỗ khi này ông vứt tàn thuốc. Không có cái cửa nào cả. Bây giờ công viên Bình An này chẳng khác nào cái chuồng nuôi thú giữa ban ngày.

Ông Mạnh bỗng nhớ đến những câu chuyện ma bắt, ma giấu, ma đưa đường cho người ta bị lạc. Ông nhớ đến cái ngày Đông chí hôm nay, ngày mà ma quỷ tràn lên dương gian. Biết đâu khi ông Mạnh đang đứng đây thì có vô khối hồn ma bóng quỷ đang lảng vảng xung quanh, dùng sức mạnh thần bí của thế giới bên kia để dắt ông đi lòng vòng. Có thể chúng sẽ giấu ông lên một cái chạc cây. Có thể chúng sẽ đẩy ông xuống hồ cho ông chết đuối. Cũng có thể ông sẽ bị giấu ở cái hốc hang nào đó và ngủ say như chết cho đến khi người thân đến đón.

Ông Mạnh nuốt nước bọt, cố tìm một cái thân cây nào đó để dựa vào. Ma quỷ rất sợ nước tiểu. Thế là ông vạch quần đái thật, dù chính ông luôn cực lực phản đối chuyện phóng uế bừa bãi.

Vẫn chẳng ăn thua. Trước mặt ông Mạnh vẫn chỉ là cái chuồng cộp không có cửa ngõ gì cả. Công viên hôm nay sao lại vắng thế này? Ngoài ông ra không còn bóng người nào khác. Giá như có người bên cạnh, trò chuyện đôi câu, an ủi vài lời để cho ông Mạnh bớt sợ.

Sáng hôm ấy là ngày Đông chí, trời rất rét. Cả nhà quyết định nấu một nồi cháo gà để ăn sáng cho ấm bụng. Hùng đợi mãi không thấy bố xuống ăn sáng.

Anh thử gọi vào di động thì bố anh cũng không bắt máy. Hay là... Ừ biết đâu đấy! Người già dễ đổ bệnh bất thường lắm. Thế là không kịp chào hỏi dặn dò ai, anh lấy xe máy chạy ra công viên gần nhà.

Người ta đang xúm lại nhìn một người đàn ông. Ông ta cứ đi lòng vòng quanh một cái gốc cây, mặt đờ ra như bị nhập.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Lây lan

Cái chết của Vy là một bí ẩn lớn đối với lớp 10A4 nói riêng và với toàn trường THPT Kiến Thiết nói chung. Câu chuyện diễn ra như sau:

Sáng ngày 11 tháng Mười, cả lớp vẫn thấy Vy bình thường. Giờ kiểm tra một tiết môn Hóa trôi qua cực kỳ bình yên. Cô bé không có vẻ gì là sẽ tự tử. Vậy mà sáng hôm sau, khi bước vào lớp, lớp trưởng Tú Anh đã thấy Vy nằm gục chết trên mặt bàn giáo viên. Cơ quan điều tra cho biết, Vy chết vì uống thuốc ngủ quá liều.

Vy sống cùng bố mẹ, nhưng cả hai có vẻ không quan tâm lắm đến đứa con gái duy nhất. Họ đều có bồ và nếu không có Vy thì chắc họ ly hôn từ tám hoánh rồi. Giờ thì Vy đã chết, hai người đó có thể làm bất cứ thứ gì họ muốn. Mấy kẻ độc mồm còn bảo nếu cha mẹ quan tâm đến con cái, thì họ sẽ biết con họ đã đi học về chưa, đã vào đến nhà chưa hay đang nằm chết ở lớp.

Trường Kiến Thiết buộc phải viết mấy chữ, in ra giấy A4, phát tận tay từng học sinh để dặn chúng kín mồm kín miệng trước khi share bất cứ thông tin gì lên Facebook trong thời kỳ nhạy cảm này.

Hiên - con bạn thân nhất của Vy, tổ trưởng, học sinh siêu gương mẫu, tối ngày 12 tháng Mười cũng tự tử. Đứa em sinh đôi của Hiên đã tận mắt nhìn thấy chị gái nó nhảy từ ban công tầng tám của chung cư xuống đất.

Hai cái chết liên tiếp xảy ra khiến cả lớp 10A4 chìm vào một bầu không khí tang tóc. Sáng ngày 13 tháng Mười, ngay sau khi nghe tin Hiên tự tử bằng cách nhảy lầu, lớp trưởng Tú Anh mặt biến sắc. Cả ngày hôm đó nó như người mất hồn. Không ngờ, khi cả lớp đã ra về, Tú Anh ở lại một mình. Nó đi đi lại lại quanh căn phòng học bé tí, vớ vớ bàn ghế rồi dùng dao rọc giấy cắt cổ. Máu chảy lênh láng khắp sàn. Khi cô lao công phát hiện ra, Tú Anh đã chết vì mất máu.

Trường Kiến Thiết lại được một phen lao đao. Ba học sinh chết, ba ngày liên tiếp, đều là tự tử. Báo chí lại được một phen rầm rộ. Những kẻ đêm ngày múa bàn phím đặc ra những giả thuyết về áp lực học tập, về một thú chơi ngông nghênh, về cuộc tình tay ba tay tư, về sự thanh toán lẫn nhau của một băng đảng học đường, về những vụ xâm hại tình dục giữa giáo viên với học sinh,...

Giữa cơn bão tin đồn, thì ngày 14 tháng Mười, thầy Cường dạy môn Hóa cho lớp 10A4 cũng chết. Sáng hôm đó, có người thấy thầy mở cốp xe rồi thả một que diêm đang cháy vào bình xăng.

Mấy bài kiểm tra thầy Cường chấm dở được người ta dọn đi. Cô Bảo, một trong số những giáo viên dạy Hóa của trường Kiến Thiết cầm tập bài lên xem. Cô thấy một bài được viết toàn bằng mực đen, thứ mực nhòe nhoẹt kỳ lạ như mực bút máy nhưng nước.

"*Nguyễn Thanh Vy*

Lớp 10A4

8.75"

Cô Bảo đứng tần ngần một lúc. Đôi mắt cô đờ đẫn như người thiếu ngủ.

Rồi cô Bảo lại nhìn ra ngoài hành lang. Cô phóng tầm mắt đi xa hơn, ra tận ngoài cổng trường. Ngoài đường buổi trưa chẳng có mấy ai. Hình như sắp đến giờ tàu chạy.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 56: Trúng lạ

Vượt nước bọ, nhớ kỹ xem hôm nay mình đã mua trứng ở đâu.

Đó là một người đàn bà khoảng bốn mươi tuổi, mặt mày quần áo lam lũ, ngời ồm sột trứng tròn xoe tựa vào cột điện khai nồng mùi nước giải. Thường thì Vượng sẽ chạy ra siêu thị mua trứng, nhưng khi nhìn thấy người đàn bà kia, anh bỗng động lòng. Và thế là Vượng lựa lấy mười quả trứng cho vào túi nilon. Quả nào cũng tròn và trắng, y như một bọc trứng thần lẫn to đùng.

Tuy nhiên, khi đập trứng ra bát, Vượng mới biết đó không phải những quả trứng bình thường.

Quả thứ nhất, đập ra, Vượng không thấy cái lòng đỏ như bình thường mà thấy một núm toản là rắn. Con nào con nấy bé tí. Anh hoảng hồn đổ tất cả vào chảo dầu sôi. Lũ rắn con giãy đành đạch vì phải bỏng. Mùi rắn bị rán sống bốc lên làm Vượng muốn lộn mửa.

Chả lẽ tất cả chỗ trứng này đều là trứng rắn?

Vượng nuốt khan, thò tay tắt bếp khi thấy lũ rắn đã chết ngắc trong chảo. Anh nhớ lại người đàn bà ngồi ở cột điện. Trông người đó chẳng có gì mờ ám cả, vậy mà lại ngồi bán trứng rắn.

Vượng nín thở, có lẽ anh nên đập thêm vài ba quả nữa xem có gì bất thường không.

Thế là anh đập quả trứng thứ hai.

Lần này không có con rắn nào chui ra cả. Thay vào đó là một quả trứng vịt lộn nóng hổi, vẫn còn bốc khói nghi ngút.

Vượng lại nín thở và đập quả trứng thứ ba vào cái bát khác. Vỏ trứng vừa nứt, Vượng đã thấy bên trong là chocolate. Anh lấy tay quẹt để nếm thử. Đúng là chocolate! Mà lại là loại chocolate đen có vị đắng rất đặc trưng.

Những quả trứng lạ khiến cho buổi chiều của Vượng khởi sắc. Anh không ngờ trên đời lại có những bất ngờ thú vị, hay đúng ra là những phép màu. Và thế là Vượng lòi tất cả bát ra. Anh quyết định đập tất cả trứng ngay lúc này xem bên trong có những gì.

Quả thứ tư là trứng thối có mùi rất khó chịu làm Vượng suýt lộn mửa.

Quả thứ năm là trứng đồ chơi, bên trong có vài ba con khủng long nhựa. Nếu tắt đèn đi những con thú nhựa ấy sẽ phát sáng.

Quả trứng thứ sáu, đập ra thấy toàn trứng cá muối bên trong.

Quả thứ bảy, Vượng đập ra thấy bên trong có quả trứng nhỏ hơn. Trong quả trứng nhỏ hơn có quả trứng bé hơn nữa. Càng đập, Vượng càng thấy những quả trứng bé xíu.

Quả thứ tám có mấy chấm đen trên vỏ. Đập ra thấy trứng vịt muối sống.

Quả thứ chín là trứng bắc thảo luộc.

Vượng xoa xoa tay, đập vỡ quả trứng cuối cùng. Một ngọn ngira lập tức bùng lên, lan rất nhanh ra khắp người Vượng và đốt cháy Vượng thành tro. Từ bên trong lòng bát, con rồng tí hon đập vỡ vỏ trứng chui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tử thi

[Chương này tôi thích lắm các bạn ạ, nên mặc dù tôi muộn rồi tôi vẫn ngồi hí hục sửa để đăng lên cho các bạn đọc.

Các bạn lưu ý rằng "Tàn sát" trên Wattpad không phải bản chính thức, nên thỉnh thoảng sẽ có một số lỗi đánh máy. Cái này không phải sửa vì chính tôi sẽ tự sửa sau.

Đề nghị các bạn không nháy cái số điện thoại trong truyện, đó là số của tôi đấy. -_-]

Tường đang đứng trong quầy tính tiền thì thấy một người đàn ông lái xe đến gần. Anh gạt đầu chào ông ta theo đúng nguyên tắc của quán The Smiths, mặc dù anh đã chán ngấy những vị khách đến lúc quán chuẩn bị đóng cửa. Thật ra Tường không phải là nhân viên chính thức. Chỉ vì chủ quán - một người phụ nữ ngoại quốc xinh đẹp có việc đi vắng vài tháng nên phải thuê anh đứng quầy giúp trong thời gian đó. Hai cô phục vụ, một người tên Hạnh, một người tên Madonna bị cầm đầu kém tuổi Tường. Việc của họ là chạy bàn, dọn dẹp, nấu nướng. Còn Tường thì pha chế đồ uống và thu tiền.

Mấy hôm nay trong thành phố Minh Đô có cái gì đó không ổn thì phải, giống như tận thế sắp đến vậy. Tường thấy mặt ai cũng lo âu, khó chịu, bức bối. Bầu trời thì xám xịt. Những đám mây cuộn thành hình xoắn ốc như có ý thôi miên mọi sinh vật sống trong thành phố lạ lùng này.

Vị khách tới muộn kia dẫn theo một cô gái trẻ, mái tóc dài rũ xuống vai. Cô mặc bộ đồng phục thể dục của học viện nào không rõ. Tường muốn nhìn cô gái thật kỹ, nhưng cô ta để tóc dài lòa xòa che hết mặt. Cô gái cũng chẳng nói gì mà ngoảnh mặt về hướng khác. Người đàn ông giơ một ngón tay lên và bảo:

- Cho một trà hoa quả thôi nhé!

Tường làm theo ý lời, cũng không hỏi xem cô gái có muốn dùng gì hay không. Anh vào pha nhanh một cốc trà hoa quả rồi đem luôn cho khách. Hạnh và Madonna đang sửa soạn tắm rửa, Tường không muốn làm phiền họ. Anh không quên mang theo một tấm thẻ có đường cắt ở giữa. Chương trình tích điểm của quán The Smiths, khách hàng đến uống nước mười lần, mỗi lần sẽ được tích một dấu. Được mười dấu sẽ được tặng một cốc "Phù Thủy" - thứ trà có vị (theo lời Hạnh mô tả) như hôn lên đôi môi mụ phù thủy ba triệu tuổi. Tường không biết ông khách lạ lùng kia có hứng hôn mụ phù thủy không, vì trông ông ta khoảng ba mươi tuổi, đáng đáp trí thức thấy rõ và không có vẻ gì là khoái những trò dờ hời dờ hờn của đám học sinh sinh viên. Tường mời vị khách nam ghi thông tin vào cả hai phần của tấm thẻ. Ông ta bèn lôi từ trong áo khoác ra một tấm danh thiếp và bảo:

- Cậu ghi giúp anh vậy. Chữ anh không được đẹp.

Tường mỉm cười, nhận lấy tấm danh thiếp và quay trở về quầy. Tấm danh thiếp được in rất đẹp, có hoa văn chìm và khá đầy đủ thông tin.

"Bác sĩ Tạ Anh Đức"

SĐT: 01653591414

Bệnh viện Đa khoa Quốc tế Hoàng Anh"

Tường gật gù, hóa ra ông ta là bác sĩ. Vậy thì tốt nhất Tường nên viết thẻ hộ kéo chẳng ai đọc nổi chữ viết trên thẻ cả. Anh ghi lại thông tin của khách, rồi cắt đôi thẻ ra, bỏ một nửa vào cái hòm kính có chữ "Chương trình bốc thăm may mắn của The Smiths". Cuối tháng này chương trình sẽ diễn ra, vị khách nào may mắn được bốc trúng tên sẽ nhận được một phần quà hết sức giá trị. Tường đưa nửa tấm thẻ còn lại cho ông Đức, dặn ông rằng lần sau đến quán nhớ mang theo để còn tích điểm.

Xong xuôi đầu vào đây, Tường mới bỏ vào trong đi vệ sinh. Vài phút sau đi ra thì Tường thấy ông bác sĩ Đức đã bỏ đi rồi. Trên bàn có một tờ tiền mệnh giá khá cao. Cô gái đi cùng ông Đức vẫn ngồi đó, cứng đờ như một cái xác chết.

Tường lại gần cô gái, và anh nhận ra cô ta có điều gì đó rất bất thường. Cô gái cứ ngồi im, buông thõng hai tay như người đang ngủ thiếp đi vì mệt mỏi. Sau mớ tóc đen bù xù, Tường nhận ra sắc mặt cô ta xanh xao, nhợt nhạt y như một cái xác chết.

Hai chữ "xác chết" làm tim Tường muốn ngừng đập.

Bỗng cô gái quay đầu sang nhìn Tường, tóc cô ta vẫn xù lên. Tường thở phào vì cho rằng anh đã "thần hồn nát thần tính". Nhưng không, cái đầu của cô gái vẫn cứ quay, quay đủ một trăm tám mươi độ. Mặt cô ta quay ngược về phía lưng. Tường muốn vùng chạy mà chẳng biết có thứ ma lực gì cứ ghim chân anh lại, giữ cho anh đứng như trời trồng.

Cái đầu đầy tóc của cô gái rơi xuống, lăn lóc trên nền gạch. Tường kinh hãi bấm số gọi cảnh sát để báo án. Chắc chắn thằng cha bác sĩ trông cốt cách đạo mạo kia đã thừa lúc Tường đi vệ sinh mà ra tay sát hại cô gái đi cùng hắn.

Tường gọi cảnh sát rồi, lại bấm số gọi cho cả tên bác sĩ. Là một điều là ông ta bắt máy ngay.

- A lô? Bác sĩ Tạ Anh Đức đang nghe.

Tường thét vào điện thoại:

- Ông quay lại quán The Smiths ngay! Sao ông dám giết người rồi để lại xác chết trong quán chúng tôi?

Đầu dây bên kia, giọng ông bác sĩ run bắn lên:

- Cái... cái gì?! Xác nào?! Từ bao giờ???

- Ông đừng giả vờ! Lúc đi vào với ông, cô ta vẫn sống mà giờ...

Tường ngưng lại. Bởi cái xác không đầu lẫn cái đầu lâu đã biến mất. Anh sững sờ đứng dụi mắt. Chẳng lẽ anh vừa nằm mơ?

Tường tiếp tục nghe điện thoại. Nhưng anh chỉ nghe thấy tiếng la hét:

- Cút đi! Cút đi!!! Tránh xa tao ra! Tránh ra!

Và một tiếng va đập khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Sư Tử - Tiểu thư

Xuân ôm khư khư cái xềng, làm cho bụi đất bám đầy lên quần áo. Cậu liếc nhìn mấy chục đứa bạn cùng lớp, rồi quyết định đi tiên phong, làm người đầu tiên hất đất xuống huyết.

Không ai ưa Kiều cả. Vì nó là đứa mất dạy nhất lớp 12D8. Thậm chí lớp phó kỷ luật Hằng còn có cả một cuốn sổ tay chỉ để ghi tội của Kiều từ hồi lớp Mười đến giờ. Từ những vi phạm nội quy nhà trường như nhuộm tóc, hút thuốc, đi xe máy, đánh nhau, cho tới các trò tiêu xáo chơi xấu, ăn cắp bài tập, giật bỏ và cả tung tin đồn hạ nhục người khác. Lý do khiến cho Kiều được học trong trường Thiên Mã đến hôm nay là nhà nó rất giàu. Tiền bạc của nhà Kiều chính là nguồn lực lớn giúp cho trường Thiên Mã xây được phòng máy tính xịn, xây được phòng nhạc, phòng mỹ thuật và tài trợ cả những hoạt động phong trào chẳng ra đâu vào đâu. Kiều đến trường chẳng phải làm gì. Nó chơi, ăn, ngủ gật bất cứ khi nào nó thích.

Lớp trưởng Xuân từng tin rằng con người ta sinh ra vốn không thiện không ác. Nhưng trường hợp của Kiều khiến xuân phải xem lại. Bởi ngay cả những đứa học sinh hư hỏng nhất trường Thiên Mã cũng phải thua Kiều về tính tự kiêu của nó. Ngày nay không thiếu những kẻ lên Facebook mạnh mẽ chửi người nhà quê, người Thanh Hóa, "Bắc kỳ hai nút"... nhưng đa phần chỉ là bọn có tự trọng thấp, sẵn sàng ăn chửi để kiếm like bán hàng. Kiều là một trường hợp đặc biệt. Nó mất dạy thật. Ích kỷ và mục ruỗng ngay từ trong bụng mẹ. Kiều xấu xa "thuần túy". Nó làm những việc không ra gì là để thỏa mãn cái lỗ hổng trong lồng ngực chứ chẳng cần ai dạy, chẳng cần hoàn cảnh xô đẩy.

Hôm đó, Kiều lại gây sự. Chuyện rất nhỏ: Kiều mất cây son mới mua. Không một ai nhận tội. Không một ai thêm giúp Kiều. Tất cả mọi người đều lơ nó đi và thầm cảm ơn đứa nào đã ăn trộm đồ của nó. Nhưng dĩ nhiên Kiều không chịu im. Nó đứng chặn trước cửa và ngoác mồm ra chửi:

- Hàng giới hạn đấy! *** ** chúng mày lũ nghèo kiết xác *** bao giờ mua nổi đâu!

- Bọn chó.

- Tao hỏi lại: CÓ AI THẤY KHÔNG?

Tất nhiên là không một ai trả lời. Có đứa thầm chửi Kiều ngu. Bởi nếu thấy thì ắt là đã có đứa đáp rồi. Đáp không phải vì tội nghiệp Kiều mà vì muốn Kiều cảm cái mồm vào.

- *** ** chúng mày luôn. Đừng có trách tao!

- Đã nghèo lại còn hèn hạ!

Xuân không nhịn được, buộc phải lên tiếng:

- Mày có cảm cái mồm đi không?!

Kiều trợn mắt, chống nạnh nhìn Xuân rồi cười khẩy. Xuân chẳng có một xu sức nặng nào với nó. Thế là Kiều tiếp tục chửi:

- Tao bảo *** cả lũ nhà mày đấy sao không? Tao chửi cả lũ cái lớp *** này đấy! Nào! Chúng mày định làm gì tao nào?

Chỉ vài giây sau, đứa con gái "gấu" nhất lớp là Uyên xông vào, túm tóc tát bôm bốp vào mặt Kiều. Kiều cũng chống cự lại, cấu véo Uyên được mấy cái. Vừa đánh, Kiều vừa léo nhéo chửi. Mồm Kiều càng lúc càng to khiến cả lớp đều ngửa mặt lên ngửa tai.

Người thứ hai tham gia đánh Kiều là Vũ - một thằng nổi tiếng cục cằn. Thừa lúc Uyên đề nghị Kiều xuống đất, Vũ lấy chân đạp vào mặt Kiều liên tục.

Sau đó thì cả lớp đều lao vào đánh Kiều. Đứng ra là lao vào xé xác Kiều. Dù có to mồm đến mấy đi nữa, Kiều cũng bị nghiền nát bởi vài chục cái đầu đang sôi lên vì cục tức lâu ngày cuối cùng cũng được giải tỏa. Vài chục phút sau, Kiều đã nằm nát như dưới đất, y như một mớ thịt được bọc trong đồng giẻ rách. Máu loang khắp sàn lớp, dính đầy trên quần áo và giày dép của cả bọn.

Bấy giờ chúng nó mới thấy sợ. Nếu vụ này đến tai cảnh sát, thì 12D8 sẽ thành lớp học của những kẻ sát nhân chưa tròn mười tám tuổi. Chúng nó thử suy nghĩ lại, và tự hỏi tại sao vài phút trước lại xúm vào cắn xé Kiều như bị quỷ nhập. Trong túi áo khóa của Kiều, một vật nhỏ màu đen rơi ra. Uyên - nữ thủ lĩnh của 12D8 cầm lên và nhận ra đó là thời son mà Kiều kêu bị mất. Hóa ra con điên này chỉ muốn cả lớp chịu khổ vì nó, và khoe khoang rằng nó có thời son đắt tiền mà thôi.

Trên lớp vỏ cong queo của thời son vẫn còn ký hiệu khắc chìm của cung Sư Tử.

Uyên thờ dài, đút cây son vào túi áo và bảo:

- Sao giờ?

Cả lớp chỉ biết im lặng. Nhưng sự im lặng không kéo dài lâu. Lớp trưởng Xuân nhanh chóng phá tan bầu không khí căng thẳng bằng cách cất đặt công việc:

- Bây giờ thế này. Tao và thằng Vũ sẽ đi đào huyết phi tang xác chết. Bọn con trai ở lại cố làm sao chặt nhỏ cái xác chết ra mà bọc lại. Còn bọn con gái, tìm cách dọn sạch hiện trường đi. Chuyện này tuyệt đối phải giữ kín. Nhớ chưa?

Mấy chục cái đầu đồng loạt gật. Mặt chúng nó trắng bệch, vô cảm như những người máy.

Xuân và Vũ đi đào huyết thật. Cả hai chọn một mảnh đất trống rất xa trung tâm thành phố, nơi thừa thớt người qua lại. Xuân tin chắc rằng chuyện Kiều mất tích sẽ chẳng mấy chốc mà lên khắp các trang báo, nên trước khi tìm được cách thủ tiêu hay hơn thì cứ chôn xác chết đi đã. Không biết giờ này, chúng nó đang làm gì trong lớp? Đã dọn dẹp sạch sẽ chưa? Liệu có sót mẩu da, mẩu móng tay nào không? Cần gì. Nếu cảnh sát dùng thuốc thử họ sẽ nhận ra ngay là trong lớp học này, chỗ nào cũng có vết máu. Xuân điên cuồng đào đất, Vũ cũng cuồng điên hất đất ra khỏi lỗ huyết. Cả hai đều mệt lử nhưng không dám buông xuôi. Phải xong càng nhanh càng tốt. Cái huyết càng sâu càng tốt.

Ba tiếng sau, Xuân đã thấy mấy bộ mặt trắng bệch xách đến mấy chục cái túi nylon. Túi nào cũng nặng, cũng được bọc kín và sờ vào thấy bên trong trơn trơn. Tất cả đều biết bên trong túi chứa thứ gì nên không ai nói với ai câu nào. Xuân hất cằm ra hiệu. Tất cả đồng loạt ném túi xuống cái huyết đã đào sẵn. Trước khi lấp đất, Uyên không quên vứt vào huyết thỏi son cong queo của Kiều. Nó chẳng đại gì mà giữ thứ của quai áy trong người. Lớp phó kỷ luật Hằng thì vứt vào huyết cái balo đựng sách vở và quần áo. Chẳng còn dấu vết gì của Kiều còn lại trên mặt đất nữa.

Xuân là người đầu tiên hất đất xuống huyết. Những người khác cũng xúm vào chôn cái xác. Đoạn đường này rất vắng vẻ, hiếm khi có ai qua lại. Nhưng dù sao cũng phải làm cho thật nhanh.

Vẫn không ai nói với ai câu nào. Ngay cả khi cái huyết đã biến mất, để lại một khoảng đất nhỏ tươi màu, lớp 12D8 cũng chỉ như những chàng trai, những cô gái câm.

Mọi người bắt đầu dắt xe ra về.

Bỗng từ dưới đáy huyết, có tiếng léo nhéo chửi:

- Đứa chó nào làm hỏng thỏi son của tao thế này?!

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Xử Nữ - Ranh giới

[Từ nay các bạn đừng có comment kiểu "Ui trùng tên với abc xyz" nữa được không? Chẳng lẽ cả cái đất Việt Nam này 90 triệu mạng thì ai cũng phải có tên độc lạ à? Tôi đặt tên "Việt" nhất có thể để tạo cho các bạn cảm giác gần gũi, quen thuộc chứ phải để các bạn vào trầm trồ...]

Đây chỉ là một câu chuyện bình thường, nói về một con người hết sức bình thường là Tùng. Tùng sinh ngày 22 tháng Chín, cung Xử Nữ. Năm nay Tùng mười chín tuổi, sinh viên năm hai tại một trường đại học có chất lượng trung bình đạo tạo đủ thứ ngành nghề. Mặt mũi không có gì đặc sắc. Các môn đều đạt điểm B. Chưa có bạn gái. Hiện đang thuê nhà trong một cái ngõ, ở một mình giữa hàng đồng sách vở chuyên ngành. Tiền trọ, cộng cả điện nước: một triệu hai trăm nghìn đồng một tháng.

Hôm nay, Tùng lại trải qua một ngày như ba trăm sáu mươi tư ngày khác trong năm (sẽ là ba trăm sáu mươi sáu nếu là năm nhuận). Anh dậy đánh răng, rửa mặt, đeo lên mặt chiếc kính cận ba độ và thay một bộ quần áo sạch sẽ. Tùng đến giảng đường, nghe giảng, ghi chép bài đầy đủ. Suốt cả buổi học, Tùng sẽ không nói chuyện với ai. Mà cũng sẽ không có ai nói chuyện với Tùng bởi Tùng luôn ngồi bàn đầu - nơi mà bọn sinh viên biếng nhác luôn luôn tránh như tránh một ổ dịch. Học xong, Tùng về nhà và ăn thức ăn anh mua sẵn mỗi Chủ nhật được chất đầy trong tủ lạnh. Tùng quyết định sẽ rán trứng với hẹ, rán luôn nửa gói jambon. Anh kẹp cả trứng lẫn thịt vào hai lát bánh mì gối, không quên cho thêm rau xà lách, dưa chuột và cà chua. Ăn xong bữa trưa, Tùng lên giường, chợp mắt đến đúng 6 giờ chiều.

Hoàng hôn buông xuống, nhuộm lên khung cửa sổ một màu đỏ như máu. Tùng không còn nằm trên giường nữa. Chỗ Tùng nằm bây giờ có một con mèo đen sì với đôi mắt xanh lè sáng quắc. Con mèo đen phóng ra ngoài cửa sổ. Nó lượn lách qua những đôi chân vội vã trở về nhà sau giờ làm.

Con mèo dừng ở một góc phố, nơi lũ nghiện ngập đang chuyển tay nhau mấy cái ống chích. Chúng không mấy may để ý đến con vật lạ lẫm.

Đôi mắt mèo đột ngột chuyển sang màu đỏ.

Gã nghiện ma túy vừa tiêm xong thì thấy con mèo bỏ đi. Đầu óc gã quay cuồng, mơ hồ. Lần phê này có cái gì rất khác.

Khi con mèo biến mất cũng là lúc trái tim gã ngưng đập.

Con mèo lại xuất hiện trên chuyến xe bus của một trường trung học. Nó lên xe lúc nào? Chẳng ai biết. Nhưng nó đã ở đó, cuộn người lại và nép xuống

dưới ghế của ông tài xế. Người lái xe không may mắn để ý đến con vật đen sì dưới chân vừa đổi màu mắt sang đỏ quạch.

Ngay sau khoảnh khắc mắt mèo đổi màu, người lái xe bỗng ngã vật sang một bên. Chiếc xe cồng kềnh không có người điều khiển lập tức đâm thẳng vào trạm xăng bên đường.

Nhưng con mèo không làm sao cả. Nó đã biến mất một lần nữa.

Lần này, con mèo đen lảng vảng trước cửa nhà thầy Cung khi trời đã tối hẳn. Thầy trở về nhà, mang theo tập bài mà sinh viên đã nộp. Một trong những sinh viên mà thầy Cung nhớ nhất là Tùng, sinh viên năm hai khoa Quản trị kinh doanh. Tùng chăm chỉ, năng phát biểu và đôi khi có những ý tưởng cực kỳ độc đáo.

Con mèo nhìn thầy Cung bước vào nhà, chăm chú quan sát từng cử động của thầy bằng con mắt đỏ quạch. Nhưng thay vì bỏ đi, nó lại kêu meo meo mấy tiếng như thể gọi thầy. Thầy Cung không thích động vật, nhất là những con vật nhiều lông. Tuy vậy, vì vốn có từ tâm, thầy cũng chạy ra khỏi cửa xem con vật nhỏ cân gì ở thầy.

Thầy Cung vừa ra khỏi cửa đã thấy con mèo đen có đôi mắt đỏ đứng lù lù trước mặt. Con mèo nhìn thầy, meo meo thêm mấy tiếng nữa rồi cắn gấu quần thầy lôi đi. Thầy Cung bị bất ngờ, vì con mèo bé xíu lại lôi thầy đi bằng một lực rất mạnh.

Không hiểu sao thầy cứ để con mèo lạ lũng dẫn đường. Linh cảm của thầy mách bảo rằng sinh vật bé nhỏ kia đang cố nói với thầy điều gì đó.

Sau lưng thầy Cung, lửa bùng lên từ trong nhà và sức nóng bốc lên hừng hực. Thầy kinh hãi chạy ra xa. Ngôi nhà nổ tung, những mảnh gỗ, gạch, kính văng ra hàng chục mét.

Con mèo bị một mảnh kính văng trúng. Nó ngã vật ra đất và chết ngay.

Hôm sau, một nhóm sinh viên bị bắt vì đã đặt chất nổ trong nhà giảng viên để "trả thù" sau khi bị cấm thi. Thiệt hại về của rất lớn, còn vị giảng viên kia may mắn chỉ bị thương nhẹ.

Thầy Cung chôn con mèo ở ngay cạnh mảnh vườn sau, ngay gần nơi thầy chuẩn bị xây một ngôi nhà mới.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thù ghét

Tô Thụy Ngọc Minh liếc nhìn đồng hồ. Ngay khi ánh mắt cô ta chạm vào màn hình điện thoại, tiếng nhạc từ lịch vạn niên trong phòng khách cũng reo lên cùng với chuông cửa.

- Ai đấy?

Không có tiếng trả lời.

Minh đành ra mở cửa. Cánh cửa gỗ bị chặn lại bởi một bàn chân to tướng.

Đó là người giao hàng cho Minh, đến nhà cô mỗi tuần một lần.

- Hôm nay có cái gì cho tôi thể ông anh?

Người đàn ông giao hàng đội mũ đỏ không nói gì, chỉ đưa cho Minh một cái thùng các tông to cỡ đầu người.

- Cái này là... - Minh phá ra cười ha hả. - Tôi không ngờ ông lại làm được đấy!

- Cái gì bà nhà tôi cũng có thể làm được. - Người giao hàng đáp lời Minh bằng thứ giọng không biểu lộ vui buồn. - Giờ thì xin phép cô, tôi phải đi đến nhà vài người nữa.

Minh gật đầu chào người giao hàng. Khi ông ta chỉ còn là một chấm đỏ ở cuối hành lang, Minh mới bước vào nhà và lập tức đẩy cái thùng giấy vào gầm giường.

Những tiếng lục cục bắt đầu phát ra như thúc giục, nhưng Minh không quan tâm. Cô lờ chúng đi.

Giấy màu, băng dính hai mặt, nơ xoắn, thiệp chúc mừng ngày 20 tháng Mười Một.

Minh đem hộp quà đến tặng cho cô giáo cũ.

Kiểu gì chồng con của cô cũng sẽ mở ra thôi.

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Nghi lễ

Trong căn phòng ngột ngạt vì nhang khói, vì mùi đèn dầu và vì cả hơi hám của mấy người đàn bà nạ dòng son phấn, một con bé chỉ cỡ mười, mười một tuổi đang ngồi xếp bằng trên chiếc đệm trắng tinh. Toàn thân nó cũng mặc toàn quần áo màu trắng và che thêm chiếc chàng mạng trắng toát dài và rộng như cái màn ngủ. Mái tóc con bé đó rất dài, dài và đen tuyền, chảy dài xuống lưng và được cuộn thành nhiều vòng như người ta bện dây thừng.

Giữa bầu không khí quý dị và đồng bóng, Kiệt lăm lăm đọc mấy câu thần chú mà chính anh cũng không hiểu gì. Nhìn con bé chỉ đáng tuổi đứa em út ở nhà, Kiệt quay mặt đi ngay bởi anh không thể chấp nhận được sự thật rằng anh sắp "làm lễ" với nó.

Câu chuyện của Kiệt rất đơn giản và dễ hiểu, bởi nó đã xảy ra với kha khá sinh viên nam sống xa nhà. Rồi vòng tay của cha mẹ, thuê nhà trọ quanh trường, sống tự do đến độ bê tha, nợ tín chỉ ngập đầu và phải tìm cách trả nợ theo kiểu giết gà và vai. Kiệt lăm vào tình trạng chán trong chán ngoài, phải lên mạng tìm xem có công việc kiếm tiền thật nhanh hay không. Việc gì cũng được, miễn là có tiền nhanh và không đến mức pháp luật phải can thiệp. Lợi thế của Kiệt là anh đẹp trai, cao ráo và có thân hình đẹp. Kiệt toan làm trai bao, chiều quý bà hồi xuân nào đó một đêm và nhận tiền công, tiền giữ bí mật lần tiền bồi dưỡng "hẹn gặp lại".

Kiệt không phải làm trai bao mặc dù người ta cũng thuê Kiệt đi quan hệ tình dục. Nói đúng ra là Kiệt được một nhóm những mụ già mê tín dị đoan trả rất nhiều tiền để giao cấu với một đứa bé gái mười tuổi. Đứa trẻ gái đó phải đồng trinh, xinh xắn, từ khi sinh ra đến nay chưa cắt tóc lần nào và chưa có kinh nguyệt. Máu chảy ra từ chỗ kín của con bé khi giao hợp lần đầu sẽ được thấm vào một chiếc khăn lụa trắng. Mấy người đàn bà kia có nhiệm vụ đặt chiếc khăn ấy lên bàn thờ thần và nhang khói đều đặn.

Sau khi nhận được lời đề nghị đó, Kiệt phát hãi đến độ toát mồ hôi hột. Giao cấu với trẻ em dưới mười ba tuổi, dù đứa trẻ đó tự nguyện hay không cũng là tội hiếp dâm trẻ em. Nếu vụ này lộ ra thì Kiệt sẽ phải ngồi bóc lịch dài dài. Anh nghĩ tới những hình phạt dành riêng cho lũ hiếp dâm của bạn tù, những màn chào buổi khiến bọn yêu râu xanh liệt dương vĩnh viễn và cả chuyện tù nhân hăm hiếp nhau. Chỉ tưởng tượng đến đó thôi, Kiệt đã thấy đau nhói ở giữa hai chân.

Nhưng tình thế khiến Kiệt không thể từ chối được. Số tiền Kiệt nợ quá lớn, và số tiền mà những mụ đàn bà cuồng tín muốn trả cho Kiệt còn nhiều hơn thế. Họ cần Kiệt hơn là cả Kiệt cần tiền nữa. Vì theo lời họ thì tuổi tác, nhân tướng rồi là số tử vi các thứ vân vân mây mây của Kiệt đều phù hợp, nếu không muốn nói là rất tốt. Kiệt đành nhắm mắt nhận lời. Đi tù là chuyện có thể xảy. Còn nếu như Kiệt làm theo lương tâm mà không chịu "làm lễ" với đứa trẻ đó, anh sẽ mất ít nhất một ngón tay. Toàn - chủ nợ của Kiệt không nói đùa. Gã không cần biết Kiệt có tiền hay không. Có tiền thì Kiệt mất ngón tay vì tội không trả nợ, không có tiền thì Kiệt mất ngón tay để cho Toàn đỡ tức, cũng là để răn đe những con nợ khác.

Người đàn bà có bộ mặt phì phị như mặt chó bull huých vào sườn Kiệt và thì thào qua tấm mạng che mặt:

- Đến giờ rồi kia!

Kiệt nín thở, anh đọc to một câu thần chú mà mấy mụ đàn bà đã dặn anh phải học thuộc lòng từ khi mới nhận việc. Câu thần chú không biết được viết bằng ngôn ngữ gì. Không phải tiếng Anh, tiếng Trung cũng không phải tiếng Latin hay tiếng Phạn mà nghe như một thứ cổ ngữ đã bị lãng quên từ thời ăn lông ở lỗ.

Vừa dứt lời, căn phòng kín bỗng nhiên trở nên ngột ngạt hơn hẳn. Kiệt bắt đầu cảm thấy khó thở như có ai thò tay bóp nghẹt cổ anh. Một cơn gió nóng và khô khốc không biết từ đâu thổi tới, làm những ngọn đèn dầu và nến trong phòng tắt phụt. Trong bóng tối, Kiệt thấy một sự yên tĩnh đến đáng sợ giống như sự bình yên của mặt biển trước khi bão tố ập đến. Đó là âm thanh âm i trong tai mỗi khi ai đó bật dậy giữa đêm, và cảm tưởng như trong phòng không chỉ có mỗi mình mình.

Kiệt nuốt, mặc dù cổ họng anh nóng cháy không có gì để nuốt. Có tiếng sột soạt dưới chân Kiệt, giống với tiếng của một loài động vật bò sát đang trườn trên mặt đất. Khi Kiệt còn chưa kịp nhận ra đó là thứ gì thì anh đã thấy một hơi thở lạnh buốt phả vào gáy mình. Kiệt rùng mình, và thấy ngay bên cạnh anh có một thân hình nhỏ thó đang giãy dụa đánh đập như bị đồng nhập. Vì bóng tối bao phủ dày đặc, Kiệt không trông thấy gì. Nhưng bóng tối cũng khiến cho Kiệt nhạy cảm hơn với môi trường xung quanh. Anh quay sang rồi thét lên vì kinh hãi khi thấy bên cạnh anh không phải là đứa bé gái mười tuổi nữa mà là một đồng những con mắt xanh lè đang chuyển động nhịp nhàng.

Đứa bé đã biến mất. Thay vào chỗ nó là một bụi rậm khổng lồ.

Cả căn phòng đột ngột sáng rực lên đến độ nhức mắt. Kiên thấy rõ ba người đàn bà kia đã chết từ lúc nào. Xác họ bị những con rắn đỏ có vằn đen bu

kín lấy. Đứng hơn là chúng chui vào trong mớ áo choàng lủng bủng của họ, sau đó bò ra qua đường mất, tai và mồm. Rắn trườn trên sàn như điên dại. Rắn tự quăng mình về phía Kiệt. Kiệt thì chỉ biết chết đứng nhìn cảnh tượng khủng khiếp trước mắt.

Từ trong đồng rắn to, bò ra một con rắn bé tí có mào trên đầu. Con rắn đột ngột quăng mình lên chui tọt vào lỗ mũi Kiệt.

Sau ba năm lặn lội trên đất Hà Nội, Dung đã gây dựng được một số nợ không lồ. Đó là những đồng tiền mà cô đã nung nấu vào bao nhiêu đêm điên cuồng trên các club. Quần áo, giày dép, mỹ phẩm đắt tiền, tất cả đều đến từ những khoản vay sinh tử. Dung cần một giải pháp tức thời, một giải pháp nào đó mang lại cho cô tiền ti.

Tối hôm đó, Dung nhận được một lá thư, rủ cô tham dự "Nghĩ lễ thánh thần sinh sản", người tình nguyện tham gia sẽ được trả thật nhiều tiền.

Dung chỉ cần quan hệ tình dục với một cậu thanh niên mà thôi.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Phong ấn

Đan lao vút đến để đóng chốt cửa phòng thay đồ nhưng không kịp. Gã đàn ông có gương mặt điển trai với nụ cười nhảu nhỏ đã thò được một chân vào phòng và đặt tay gã lên tay Đan. Rất nhanh, gã chui tọt vào trong, rồi tự tay giúp Đan làm nốt cái việc mà vài giây trước cô không kịp làm: đóng chốt cửa. Nhìn thẳng đàn ông trước mặt, Đan không trĐan khỏi cảm giác gai người. Cô cứ lùi dần, lùi dần về phía góc phòng trong khi Phúc - thẳng đàn ông khôn nạn kia cứ tiến đến dí sát mặt gã vào người cô.

- Em làm gì mà trốn anh như trốn tà thế?

- Anh có việc gì mà phải chui vào đây? Mau đi ra không tôi hét lên bây giờ?! - Đan cầm cây kéo tỉa tóc trên bàn. Cô muốn cho Phúc biết rằng cô sẽ đâm chết gã nếu như gã tiếp tục dờ những trò dâm dề. Kể cả có không đâm được Phúc đi nữa, cô cũng sẽ dùng cái kéo ấy để tự cắt cổ mình.

Thấy phản ứng có phần thái quá của Đan, Phúc liền ngồi xuống cái ghế duy nhất trong phòng. Gã thăm hy vọng Đan sẽ ngồi lên giường và lúc đó, gã có thể đề cô xuống và tha hồ làm trò. Nhưng tiếc cho Phúc, Đan không ngồi, cô đứng khoanh tay nhìn chăm chăm vào mặt Phúc với thái độ chán ghét tới tột cùng.

- Thì anh đến để nói chuyện với em thôi. Cái chuyện... cái hộp của em ấy.

Mặt Đan chuyển sang màu trắng như phấn và ánh mắt cô gần như lạc thần. Cô cố lấy giọng bình tĩnh, hỏi lại Phúc:

- Hộp nào?

- Thì cái hộp mà hôm trước anh thấy em nhận được từ một ông già người Tàu. Xong em giấu giấu diếm diếm đem về đây cất.

- Vớ vẩn! - Đan nói như hét vào mặt Phúc.

- Anh chỉ muốn hỏi là trong hộp có cái gì thôi. Vì anh thấy đó có vẻ là đồ cổ. - Phúc cười hếch hếch. - Anh cũng tự hỏi là một diễn viên thần tượng mới nổi như em thì đi đến cái khu ổ chuột đây làm gì. Khu đây tràn ngập những đứa cò bạc bịp, ca ve và...

Phúc đưa mắt nhìn Đan rồi mới nói tiếp:

- ... bọn bán ma túy. Đủ các thứ từ cần sa, cô, kẹo cho tới heroin với đá. Có mấy ca sĩ diễn viên người mẫu MC cũng hay lui tới đây. Còn em, em tới đây làm gì?

- Tôi đi đâu làm gì không mượn anh hỏi thăm! Anh ra khỏi đây ngay! - Đan gào lên.

- Thì anh chỉ hỏi em thế thôi. Chứ ai cũng biết là nếu anh ghét em, anh hận em thì anh chỉ việc làm vài bài báo nói rằng "diễn viên Mẫu Đan bị bắt gặp khi đang bàn bạc với thầy phù thủy nổi tiếng Thành Đô". Không chừng cái con đóng vai chính tên là... gì... gì nhỉ? À đúng rồi Hồng Sa! Con Sa nó mà biết được thì nó sẽ kêu ầm lên là em đi tìm thầy bô bùa nó cũng nên!

Nói xong, Phúc lại nhe răng cười. Phúc biết rằng gã đẹp trai. Thời còn học phổ thông và đại học gã đã có thể dật những mảnh tình vắt vai của mình thành một thiên tình sử đồ sộ không thua gì bộ sách tham khảo cho học sinh chuẩn bị thi trung học phổ thông quốc gia. Khi đã trở thành nhà báo, Phúc vẫn có thể lợi dụng cái mặt đẹp của gã để ngủ với những cô gái người mẫu, diễn viên, bù lại gã sẽ ém nhem cái scandal mà gã moi ra được từ họ. Nếu Phúc xấu xí thì việc gã tổng tình dâm bà sẽ có gì đó rất nham nhở và vô si. Nhưng vì gã đẹp, nên các cô gái bị tổng tình cũng không thấy tủi nhục lả khi phải trao thân cho một thẳng đôi bại. Thịnh thoảng khi đã chán những cô gái dày dạn kinh nghiệm về tình dục, gã lại tìm đến những em gái mười sáu, mười bảy

muốn nổi tiếng, muốn làm hot girl để đưa ra vài điều kiện.

Trong số những người bị Phúc gạ gẫm có Mẫu Đan. Cô còn trẻ, tuổi mới ngoài hai mươi nhưng nổi tiếng trong giới người mẫu từ rất sớm. Tuy nhiên, Khoảng một năm nay, khi đóng vai thứ chính trong phim "Quyền lực mềm", Đan mới thật sự nổi lên như một ngôi sao phim truyền hình. Cho tới nay thì cô vẫn chưa gặp scandal nào nghiêm trọng. Điều đó khiến cho Phúc tức tối. Gã không thể nào tổng tình Đan được nếu như cô không có cái gì để gã tổng tình. Và thời cơ đã đến khi Phúc tình cờ bắt gặp Đan nói chuyện với một ông thầy bùa thầy ngãi ở khu ổ chuột. Gã đã nhanh tay chụp lại được đám bảy kiểu ảnh làm bằng chứng. Và Phúc tin rằng đó chính là cơ hội trời cho để gã được hưởng thụ tấm thân nõn nà của Đan.

Sau khi đã thăm dò chán chê những cảm xúc lẫn lộn trên gương mặt Đan, Phúc hỏi:

- Em này, thế em định giải quyết như thế nào?

Đan ngồi phịch xuống giường, đưa một tay lên ôm trán. Cô thều thào:

- Anh nên đi ra ngoài đi. Trước khi quá muộn.

- Anh không đi đâu hết! Anh ở lại đây với em! - Phúc hí hửng đáp. Gã ngồi lại bên Đan, thò tay xoa nhẹ nhẹ trên đùi cô.

Nhưng Đan chẳng có phản ứng gì. Hay đúng hơn là cô không đủ sức để chống lại. Gương mặt cô tái xanh dưới ánh đèn trắng sáng trưng của phòng thay đồ. Đan như bị đông cứng. Cô không khăn nào một bức tượng băng, cứng đờ và đang dờ mờ hơi lạnh toát. Đan không thèm liếc nhìn Phúc, chỉ nói bằng giọng đều đều như đã mất hết sinh khí:

- Cái hộp đấy không đưa được đâu.

- Bên trong có gì mà không xem được? - Phúc đưa tay lên, xoa trên lưng Đan. Gã muốn gỡ móc cái dây áo lót của cô mà không gỡ nổi nên đành sờ xuống mông cô.

- Trong cái hộp đấy có chị tôi.

- Chị em á? Nếu anh không nhầm thì chị em...

- Chết rồi. Chết từ lâu lắm rồi.

Thình lình cái tủ quần áo của Đan kê ở góc phòng đột ngột rung lên bần bật như có người bị nhốt bên trong đang giãy giụa để thoát ra. Phúc lập tức nhảy chồm lên. Gã mở tung cánh cửa tủ. Tức thì một luồng hơi chết chóc thổi ra từ bên trong làm Phúc loạng quạng ngã xuống sàn. Đan chỉ biết ngồi chết cứng tại chỗ. Trong tủ được dán kín bùa và chất đầy những kinh Phật viết bằng tiếng Phạn. Luồng tử khí vừa rồi đã thổi tung cả đồng kinh Phật làm mấy chục cuốn sách rơi ngổn ngang trên sàn. Căn phòng lúc này trở lên ngột ngạt khó tả. Phúc cảm thấy như có ai đó đang bóp nghẹt cổ gã.

Những cuốn kinh Phật rơi xuống, để lộ ở giữa một chiếc hộp rất to được chạm khắc những dòng chữ tiếng Phạn bên ngoài. Đó chính là chiếc hộp gỗ mà Đan nhận được từ ông thầy Tàu. Chiếc hộp này chứa tro cốt của Lạc Tiên - người chị gái đã chết từ mười năm trước của Đan. Chẳng ai biết điều gì đã xảy ra. Điều duy nhất mà mọi người chắc chắn là chị Tiên đã treo cổ. Vong linh người tự tử khó siêu thoát. Ở trường hợp của chị gái Đan, chị không thể siêu thoát được. Chị Tiên đã thành quỷ dữ. Người ta phải quật mồ chị lấy tro cốt đem đi trừ tà năm lần bảy lượt. Chính tay Đan đã phải nhốt chị cô vào trong cái tủ này, bỏ vào đầy chuỗi tràng hạt, dán bùa cộng thêm thật nhiều kinh Phật để kìm lại sự độc dữ. Nhưng Phúc đã vào đây, mang theo đầy những tà niệm làm thức ăn cho con quỷ đói trong tủ.

Từ trong cái hộp gỗ, một dòng dịch đen đỏ lẫn lộn chảy ra ồ ạt. Mùi tanh như mùi máu người bốc lên nồng nặc trong phòng. Phúc lật đật đứng dậy. Gã định trốn. Nhưng cánh cửa bị kẹt không sao mở ra được.

Dịch bẩn trong hộp gỗ vẫn chảy ra ồ ạt, tràn xuống sàn nhà và đuổi sát đến chân Phúc.

Mai hốt hoảng nhìn cái xác cứng đờ dưới chân. Phúc chết không nhắm mắt. Mồm gã méo xệch đi như thể trước khi chết gã đã thấy một thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp. Mai cố gắng không nhìn vào cái xác. Cô đóng cửa lại và hỏi Đan:

- Sao thằng cha Phúc lại chết ở trong này?

- Em không biết. - Đan cúi gằm mặt xuống. Tay cô vẫn ôm chặt trán.

- Nó chết trong phòng em mà em lại không biết là thế nào? - Mai ngồi ghé sát vào người Đan.

Bỗng đèn trong phòng chớp nháy vài lần. Mai quay qua hỏi Đan tiếp:

- Bây giờ mà không nhanh nhanh giải quyết đi thì em sẽ mất hết tiếng đấy! Chưa kể còn bị nghi giết người nữa!

Đan ngẩng mặt lên nhìn chòng chọc vào mắt Mai và rít lên:

- Tao giết đấy!

Rồi từ trong miệng Đan ứa ra một ngụm chất lỏng đen sì có lẫn máu tươi.

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Nhà thổ

[Dựa trên giấc mơ đêm qua của tôi, tình dậy viết ngay thành truyện cho các bạn đọc]

Mùa hè năm 2015, ông Đào Văn H. đi du lịch bằng xe khách, dọc đường có dừng lại để đi tiểu ở bụi cây. Ông H. dẫm phải vật gì đó cộm cộm dưới chân và nhận ra đó là một cuốn sổ nhật ký, được ghi bằng nét chữ rất đẹp. Bên trong sổ có ghi tên của người viết: Nguyễn Thanh Tú, lớp 10A6 trường THPT C.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay mình gặp một chuyện rất kỳ lạ. Lúc gần sáng, trước khi tỉnh dậy mình đã có một cơn ác mộng. Mình không nhớ kỹ lắm, mình chỉ nhớ rằng trong mơ ngoài mình và các bạn ra còn có một người đàn ông có bộ mặt rất Tây, nhìn như diễn viên Hollywood. Ông ta đến tìm bọn mình.

Lúc chiều khi mình ở trường tập văn nghệ với các bạn thì có một người đàn ông mặc quân phục đến thật. Ông ta bước vào sau cánh gà. Bảo Anh nói chuyện với ông ta. Nó có vẻ rất vui vì cứ cười ha ha cực kỳ thoải mái. Mấy đứa khác trong nhóm cũng cười rất tươi. Mình đứng ở xa, không nghe được mọi người nói chuyện. Ngoài hội trường có tiếng nhạc bài "Bánh trôi nước" rất to.

Người đàn ông kia đưa cho Bảo Anh một vật gì đó. Nó nhận ngay, nhưng không tỏ ra sùng sốt trước món quà của người đàn ông. Nó đã nói với mình về chuyện được đàn ông con trai tặng quà. Nói nhiều lần rồi.

Mắt mình cảm thấy hơi khó chịu. Không biết tại trời nắng nóng hay gì mà mình thấy mắt mình nhìn màu sắc bị nhòe.

Ngày... tháng... năm...

Mình thấy có gì đó không ổn. Hình như mình đang sống trong một chuỗi những sự kiện deja vu. Nhìn cái gì mình cũng có cảm giác quen quen như mình đã từng mơ thấy nó rồi. Mình ngạc nhiên lắm, bởi điều này chưa bao giờ xảy ra với mình trước đây.

Chiều nay, lúc đứng ở sau hội trường, mình thấy Bảo Anh cầm món quà của người đàn ông hôm qua. Đó là một cái thẻ rút tiền không có tên ngân hàng, không có gì cả, màu xanh. Bảo Anh nói thậm chí còn không cần nhập mật khẩu. Số dư trong tài khoản là gần hai trăm triệu. Ai lại tặng cho người lạ tận hai trăm triệu? Mình bắt đầu thấy một điều gì đó không lành. Nhưng Bảo Anh bảo mình chỉ lo hão. Nó là một đứa xinh đẹp, một hot girl thì đâu có gì lạ khi có đại gia tặng quà. Kim Anh, Thu, Lý và Mỹ đều không nói gì. Mình thấy chúng nó đều có một vài món đồ trang sức mới. Chắc là của Bảo Anh mua cho. Mình chẳng có gì cả vì mình đâu có chơi thân với Bảo Anh.

Mình chỉ khuyên Bảo Anh là "Đừng có tiêu hết tiền trong thẻ nhé". Mình không biết tại sao mình lại nói như thế. Nếu tiêu hết thì sao?

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay mình đi khám, bác sĩ nhãn khoa nói mắt mình chẳng có vấn đề gì cả. Tuy nhiên mình vẫn thấy hơi nhòe nhoẹt. Mình thoáng thấy những thứ lạ lạ. Cứ như những bóng ma ấy. Nhưng mình không sợ ma.

Lúc rời phòng khám, mình lại gặp Bảo Anh với mấy người bạn đang đứng ở một cửa hiệu ven đường. Đó là hiệu bán mỹ phẩm thiên nhiên. Họ có những cục xà phòng rửa mặt hình viên thuốc màu xanh biển. Mình cũng muốn mua để dùng thử.

Mình có ghé lại chào Bảo Anh. Mắt nó nhòe nhòe. Mắt mấy đứa kia cũng nhòe nhòe.

Ngày... tháng... năm...

Lúc tập múa xong, mình có bảo cô Giang rằng mắt mình khó chịu, mình muốn đi rửa mặt. Cô Giang cho mình đi. Vừa rửa mặt xong thì mình lại thấy người đàn ông đã tặng quà cho Bảo Anh. Ông ta vẫn mặc bộ quân phục đó và hôm nay ông ta trông vui hơn nhiều. Ông ta bảo mình tên là Thịnh. Ông Thịnh tự giới thiệu mình là người của công ty du lịch, công ty ông đang thử nghiệm loại hình du lịch mới. Mình cũng lại gần nghe xem ông ta muốn gì khác không hay chỉ muốn quảng cáo thôi. Ông Thịnh bảo trường mình sẽ là một trong những trường được thử nghiệm loại hình du lịch mới mẻ này. Mình không muốn đi. Bởi mình thấy ông Thịnh có gì đó rất lạ. Tuy nhiên mình vẫn không nhìn rõ bởi mắt mình khó chịu quá! Cứ như mình phải nhìn qua bốn con mắt khác nhau.

Ngày... tháng... năm...

Mỗi lần gặp Bảo Anh, mình đều nhắc nó "Đừng có tiêu hết tiền trong thẻ" nhưng nó không chịu nghe. Đứng ra là nó lờ mình đi.

Hôm nay cô chủ nhiệm thông báo rằng có một công ty du lịch thử nghiệm kiểu du lịch mới. Họ sẽ đưa các nữ sinh đến một tòa biệt thự lớn, với đầy đủ tiện nghi. Các nữ sinh sẽ sống tập thể giống như một ký túc xã nữ khổng lồ vậy. Các cô giáo trong trường cũng sẽ đi. Bọn con trai không hào hứng lắm, còn con gái thì rất vui. Mình chẳng có bạn bè thân thiết gì cả. Cho nên với mình có đi hay không cũng thế thôi. Nhưng cô Huệ bảo mình nên đi. Bởi vì đi thì mới có bạn bè chứ.

Mình vẫn có cảm giác không tốt. Mất mình hình như lại tệ hơn. Nhìn cái gì cũng thấy rục rờ. Lúc học về phòng chống ma túy, người ta bảo khi dùng ma túy sẽ thấy những màu sắc đẹp đẽ. Chẳng lẽ mình đang bị đầu độc?

Thật là vớ vẩn. Cái suy nghĩ ấy mình viết vào đây, cho một mình mình đọc mà còn thấy ngượng.

Ngày... tháng... năm...

Rõ ràng mình đã mơ thấy ông Thịnh. Và giấc mơ đó là một cơn ác mộng đúng nghĩa. Nhưng mình không tài nào nhớ ra nổi tại sao đó lại là một cơn ác mộng? Điều gì đã xảy ra? Mình vẫn nghe người ta nói về sự báo mộng. Người ta dựa vào giấc mơ để tiên đoán nhiều thứ: vận may, vận rủi, nhân duyên và cả số đề nữa. Mà một khi mơ thì cơn người ta chỉ có thể mơ thấy những người mình đã từng gặp. Nhưng rõ ràng mình mơ thấy ông Thịnh trước rồi mới gặp ông ta cơ mà? Mình được báo mộng sao? Vậy chắc hẳn ông Thịnh có gì đó rất lạ. Tại sao ông ta lại cho Bảo Anh nhiều tiền thế?

Ngày... tháng... năm...

Bảo Anh vẫn lờ những lời cảnh báo không đầu không đuôi của mình.

Lúc ở trong thư viện mình đọc được cuốn "Truyện cổ Grimm". Trong truyện "Yêu râu xanh" có nhắc đến một con quỷ chuyên môn đi dụ dỗ các cô gái về làm vợ. Bề ngoài thì con quỷ tỏ ra chiều chuộng vợ, nhưng chỉ cần người vợ mở cánh cửa kho bí mật của nó thì sẽ thấy một bể đầy những máu. Đó là máu của những người vợ trước đó đã đại đột mở cửa kho ra. Không hiểu sao mình lại nghĩ tới ông Thịnh và bộ đồ lính màu xanh của ông ta.

Ngày... tháng... năm...

Mẹ mình nộp tiền rồi bắt mình đi chứ mình chẳng muốn đi tí nào. Trên xe, Bảo Anh cứ lờ cái điện thoại mới mua ra chụp hình tự sướng. Hình như nó sắp tiêu hết tiền trong thẻ rồi. Mà tiêu hết thì sao?

Mình để ý thấy trên xe toàn là những bạn nữ cùng trường cùng lớp. Có cả cô chủ nhiệm nữa. Mọi người đều có vẻ vui, cứ hát hò mãi. Đoạn đường quốc lộ, mình cũng hằng biết là quốc lộ nào, vắng tanh. Hai bên chỉ thấy toàn là cát và những bụi cây thấp lè tè. Y như là đi xe qua hoang mạc vậy. Mất mình vốn đã nhìn màu gì cũng thấy gắt, nắng vàng, cát vàng càng làm mắt mình khó chịu hơn.

Mình không biết là mất bao lâu mới đến nơi. Điện thoại mất sóng và đột ngột đơ ra từ lúc lên xe. Mình đành nhắm mắt ngủ một giấc sau khi các bạn và cô chủ nhiệm hát hết bài "Nói vòng tay lớn".

Ngôi biệt thự đó không biết có đủ chỗ không, nhưng trông rất đẹp và khoáng khoát khi nhìn từ bên ngoài vào. Bên trong rộng một cách bất thường. Hồi nhỏ mình có đọc Doraemon, giờ thì mình thấy như mình vừa chui vào trong cái túi không gian bốn chiều. Bề ngoài thì bé tí mà bên trong khổng lồ. Trong biệt thự có đầy đủ đồ đạc, phòng ốc, thang máy... Cái gì cũng có, trông như một lâu đài Âu châu cổ. Mình thích nhất là những đồ trang trí, trông rất dễ thương và nữ tính. Nhưng mình nhìn mãi mà chẳng thấy cái đồng hồ nào cả.

Mình được xếp vào chung phòng với Như, Huyền, Vân, Thúy và Thảo. Phòng của Bảo Anh ở ngay cạnh phòng mình. Thế nên trước khi đi ngủ mình lại sang nhắc nó "Đừng có tiêu hết tiền trong thẻ".

Ngày... tháng... năm...

Mặc dù lạ nhà, nhưng vì phòng đầy đủ tiện nghi nên mình không khó ngủ lắm. Chăn, drap, gối và đệm, thứ nào cũng thơm tho sạch sẽ. Thậm chí lúc mình đẩy cái vali vào gầm giường, mình còn thấy có một thùng đầy quần áo mới. Hóa ra ai cũng có một cái thùng như thế. Giày dép và quần áo trông rất thời trang. Thứ nào cũng vừa in.

Sáng nay, khi mình ngủ dậy mình đã thấy một người phụ nữ đẩy xe đồ ăn sáng đến cạnh giường mình. Mình hỏi cô ấy về cuộc sống ở ngôi biệt thự này, nhưng cô ấy chẳng nói gì. Training nhân viên phục vụ chưa kỹ chăng?

Khi mọi người đã dậy hết, mình rủ các bạn xuống tầng dưới chơi nhưng không ai muốn đi chung với mình. Mình đành đi một mình. Nhưng hình như ngôi biệt thự có gì đó kỳ lạ khác. Mình chỉ thấy những dãy phòng dài dằng dặc, phòng nào cũng đầy những con gái. Hành lang như dài ra vô tận và đan cài chằng chịt như một mê cung. Chỉ có điều là mình không hề đi trúng đường cụt. Thậm chí mình còn đi thành hình vòng tròn. Mình muốn hỏi đường, nhưng mọi căn phòng đều đóng cửa khi mình đến gần. Mình đã sợ. Mình nhận ra mình vừa lạc vào một ngôi nhà ma quái. Khi mình kiệt sức, không còn biết được đường nào để về phòng mình nữa thì mình lại thấy phòng mình đang cách mình có vài bước chân!

Lúc này, mình nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy bầu trời vẫn không có gì đặc biệt. Rất trong và đầy nắng. Nắng chiếu qua cửa sổ khiến cho mình thấy rõ cả những hạt bụi li ti. Phòng không có quạt hay điều hòa gì mà vẫn rất mát mẻ, thậm chí còn có đôi phần lạnh lẽo.

Mình không dám kể cho ai nghe về chuyện vừa rồi. Họ sẽ cho là mình bị điên. Mình muốn gọi điện về cho mẹ nhưng điện thoại của mình chết cứng rồi. Mình không sạc được. Phòng không có ổ điện.

Ngày... tháng... năm...

Mình rất nhớ mẹ. Cả đêm qua mình ức thức mãi vì nhớ mẹ. Mình muốn được về nhà ngay, mẹ sẽ nướng cháy bánh mì nhưng như thế còn ngon hơn là ăn đồ ăn sáng ở đây. Sáng nào mình cũng thấy đồ ăn được biện sẵn từ khi mình mới ngủ dậy. Lúc mình soi vào gương trong nhà tắm, mình thấy tóc mình hình như vừa dài ra. Quần áo của mình bỏ vào trong chậu giặt hình như cứ mất dần. Mình đoán là các bạn cũng bị như mình, nhưng không ai nói gì. Họ chỉ nói chuyện với nhau. Họ đã bị ngôi nhà ma này ám ảnh rồi.

Mình là người duy nhất ở đây giữ được sự tỉnh táo. Và mình cố gắng tỉnh táo bằng cách nhắc Bảo Anh đừng có mà tiêu hết tiền trong thẻ. Ở đây không có chỗ rút tiền nhưng mình vẫn cứ nhắc để nó đừng quên.

Ngày... tháng... năm...

Ngôi biệt thự thay đổi mỗi ngày. Hình như càng ngày nó càng xập xệ hơn và ma quái hơn. Sàn đá hoa cương nay là sàn ván gỗ kêu cọt kẹt. Giấy dán tường xinh xắn biến mất. Thay vào đó là lớp sơn vàng bong tróc, nứt nẻ giống như tường ở trường mình.

Hôm nay trong lúc đi lại, mình thấy có một số phòng học khá rộng với bàn ghế gỗ, phấn trắng bảng đen. Mình muốn vào xem, nhưng phòng học nào cũng có một cái ổ khóa to đùng. Giống như căn phòng bí mật của con quỷ râu xanh trong truyện cổ Grimm.

Ngày... tháng... năm...

Mình không biết là mình ở đây được bao lâu rồi. Mình không còn ý thức về thời gian nữa. Ngay cả quyển nhật ký này mình cũng thấy rất mù mờ mỗi khi đọc lại. Mình muốn tìm cách đề liên lạc với mẹ, nói cho mẹ biết là mình ổn. Nhưng đó chắc là một lời nói dối. Vì mình có cảm giác mình sẽ chết ở đây. Có lẽ đó là lý do tại sao con ác mộng của mình kết thúc. Mình đã chết trong giấc mơ. Vậy thì mình sẽ chết ở ngoài đời.

Hôm nay thì ngôi nhà không còn là ngôi nhà nữa. Nó giống một ngôi trường. Mình muốn tìm cách trốn thoát nhưng cái cửa sổ nhỏ quá. Lúc nhìn qua cửa sổ, mình thấy những bóng đèn quả nhót chằng đầy bên ngoài. Nhìn từ xa chắc hẳn ngôi trường này phải sáng lấp lánh. Mắt mình chỉ tổ nhức thêm. Mấy cái bóng đèn trang trí cứ nhấp nháy ánh đỏ.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay mình được gọi đi dự một lớp học. Mình chẳng biết là sẽ học cái gì mà cũng không có ai mang sách vở theo. Cô giáo chủ nhiệm nài ngay đằng trước mình. Còn đằng sau mình là Bảo Anh. Sau Bảo Anh còn có hai bạn gái nữa mặc áo dài trắng như những nữ sinh cấp ba hồi xưa.

Mình không thể giấu được nữa. Mình phải kể ra, Mình kể cho cô chủ nhiệm nghe hết. Về giấc mơ mà mình không thể nhớ rõ. Về cảm giác déjà vu suốt từ lúc gặp ông Thịnh, về cái trò ám ảnh quái dị cứ nhắc Bảo Anh không được tiêu hết tiền cho đến câu chuyện cổ tích về yêu râu xanh mà mình đọc được trong thư viện trường. Cô chỉ gạt đầu và nói rằng cô tin mình. Không, đó không phải bộ mặt tin tưởng. Đó là bộ mặt của một người nhìn người điên.

Vừa lúc đó, một cô giáo bước vào lớp. Cô không tự giới thiệu, không chào ai mà hỏi luôn "Các em có biết tại sao nơi này cứ nhấp nháy ánh đèn đỏ không?" Chẳng ai biết. Cô giáo bảo "Vì đây là một cái nhà thổ".

Cô giáo vừa dứt lời thì từ ngoài cửa có một người mặc đồ múa lân, với cái đầu lân cứ lúc lắc liên hồi. Mình thấy người đó nổi hằn lên, hình như ông ta không thuộc về không gian ba chiều. Người đó nhòe nhoẹt, có những mảng màu xanh đỏ lẫn lộn như xem phim 3D mà không mang kính. Người đó đuổi theo cô giáo với một cây rìu chặt củi.

Máu cô giáo đã bắn vào người mình. Mình sợ. Và mình biết mọi người cũng sợ như mình nhưng không ai dám lên tiếng, dám cử động. Âm thanh duy nhất mình nghe thấy là tiếng cái rìu bổ xuống xác chết của cô giáo lạ mặt.

Cái người mặc đồ múa lân cầm cây rìu đi tiếp. Gã dừng lại ở chỗ hai bạn gái mặc áo dài rồi lại đưa rìu bổ xuống họ. "Tao đã bảo là không được mặc những thứ đồ ít thịnh hành!" Mình không dám nhìn. Mình không dám mở mắt ra cho đến khi nghe tiếng hai cái xác đổ gục xuống bàn. Mình quay xuống, và thấy mặt Bảo Anh trắng bệch như phấn.

"Đã tiêu hết tiền trong thẻ chưa?"

"Rồi."

Ông H. Quảng cuốn sổ nhật ký qua cửa sổ. Ông không dám đọc nữa. Những trang cuối cùng của cuốn sổ bị dính chặt lại với nhau nên dù ông có muốn đọc thêm cũng không được.

Ông H. Nhìn qua cửa sổ của xe khách. Đoạn đường quốc lộ nửa đêm tăm tối, thấp thoáng bóng vàng vàng của những con đom đóm. Cái nhà thổ đó vẫn đang ở ngoài kia.

[Tóm tắt giấc mơ của tác giả: Một nhóm những cô gái tuổi khoảng mười lăm đang chuẩn bị cho buổi trình diễn văn nghệ ở trường thì một người đàn ông có bộ mặt rất Tây và mặc quân phục xuất hiện. Ông ta tỏ ra thiện chí và đem tặng cho nhóm bạn gái một chiếc thẻ rút tiền màu xanh không có ký hiệu gì. Cô gái tóc cúp (tạm gọi là A) liên tục sử dụng chiếc thẻ lạ để rút tiền và phát hiện ra có một số dư rất lớn trong thẻ. Tuy nhiên, B - một cô gái trong

nhóm để tóc dài quá vai, mặc váy hoa nói rằng cô đã mơ thấy người đàn ông này, và cảnh báo A rằng không nên rút hết tiền trong thẻ nhưng chính B lại không nhớ rõ giấc mơ của cô như thế nào. Sau đó, mất B trở nên lạ hơn và cô bé có cảm giác mọi màu sắc trong mắt cô trở nên gay gắt hơn bình thường.

Bỏ ngoài tai những cảnh báo của B, A tiếp tục tiêu xài số tiền trong thẻ. Trong một lần bàn bạc với nhau về chuyện A muốn mua những bánh xà phòng dưỡng da có hình thù như viên thuốc, thì người đàn ông kỳ lạ lại xuất hiện. Lần này, ông ta tự giới thiệu rằng mình làm ở một công ty du lịch và tiết lộ rằng ông sẽ tổ chức cho trường học của nhóm bạn gái một chuyến tham quan mang tính "thử nghiệm". Chuyến đi sẽ bao gồm toàn những nữ sinh và giáo viên nữ. Lần này, màu sắc trong mắt B lại trở nên gay gắt hơn.

Dù trong lòng biết có điều chẳng lành, B vẫn quyết định lên đường cùng nhóm bạn. Trên đường, B phát hiện ra còn có rất nhiều xe khác, xe nào cũng đầy những nữ sinh và giáo viên nữ ở trường B.

Xe chở B và các bạn đến một căn biệt thự lớn, nhưng bên trong cho thấy những cấu trúc và không gian bất thường. Ở trong biệt thự, B thấy chỗ thì quá rộng, chỗ thì quá hẹp, màu sắc xám xịt và xưa cũ, bụi và mạng nhện chằng kín, hành lang đi mãi không thấy cầu thang nhưng B lại luôn tìm thấy phòng của mình và các bạn. Trong biệt thự đầy những căn phòng như kiểu phòng ký túc xá với ba, bốn chiếc giường tầng.

Càng lúc B càng mất đi khái niệm về thời gian. Cô bé không biết mình đã ở trong biệt thự bao lâu trong khi bạn bè cô vẫn hành xử bình thường. Toà biệt thự dần dần biến đổi thành một ngôi trường nữ sinh có những giáo viên nữ lạ mặt. Khi nhìn qua cửa sổ, B thấy xung quanh là sa mạc, và chỉ có một con đường hẹp duy nhất chạy giữa biển cát mênh mông. Mặc dù đang là giữa ban ngày, nhưng B vẫn thấy ngôi trường có những chuỗi bóng đèn quả nhót nhấp nháy ánh sáng đỏ.

Một hôm, B đến dự một lớp học trong ngôi trường quái dị. A ngồi ngay sau lưng B. Trước khi vào giờ học, B ghé tai cô giáo dự thính và nói rằng cô bé đã từng mơ thấy những sự kiện này, nhưng không tài nào nhớ được kết cục khủng khiếp của nó. B so sánh tình trạng của các nữ sinh và giáo viên nữ ở đây với câu chuyện cô tích về con quỷ chuyên dụ dỗ phụ nữ để cưỡng hiếp và giết hại họ.

Khi giờ học bắt đầu, cô giáo giảng bài đặt ra câu hỏi "Các em có biết tại sao ngôi trường này cứ nhấp nháy ánh sáng đỏ không?" Không ai trả lời. "Vì đây là một cái nhà thổ". Đột nhiên một người mặc đồ múa lân màu vàng lù lù xuất hiện ở ngoài cửa lớp, tay cầm mìn tẩu và đuổi theo chém chết cô giáo. Máu bắn vào lưng B nhưng B không dám quay ra nhìn. Mất B nhìn tất cả mọi thứ như đã được xử lý qua bộ lọc 3D. Tất cả mọi người trong phòng đều sợ đến cứng người. Rồi người mặc đồ múa lân lại chém chết hai nữ sinh khác với lý do "Tao đã bảo chúng mày không được mặc theo phong cách ít thịnh hành cơ mà". B quay lưng nhìn mặt A đổi sang trắng bệch. B hỏi "Đã tiêu hết tiền trong thẻ chưa?". Vừa lúc ấy, người mặc đồ múa lân đã tiến sát đến sau lưng A.]

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Gặm nhấm

[Tôi không khoái những truyện dài, tôi thích truyện ngắn hơn. Ngắn như thế này này.]

Thực ra tôi là người khá kỹ tính, nên không thích ăn uống ở những nơi bẩn thỉu, nhiều chuột bọ. Tuy nhiên, vì nể thẳng bạn muốn tổ chức tiệc gần nhà, tôi mới đồng ý đi ăn với nó tại nhà hàng Bê Cá.

Trong nhà hàng Bê Cá lúc ấy có khá đông thực khách. Tuy nhiên chỉ có một bàn duy nhất có đến bảy người ngồi.

Người ngồi ở chiếc bàn trong cùng là một cô gái mặc toàn đồ đen. Cô ta chẳng ăn uống gì mà chỉ nhìn những người bạn của mình đánh chén no say. Đối với tôi cái người như vậy đem lại rất nhiều sự khó chịu. Bời đi ăn mà ăn không hết, cứ bỏ thừa như vậy thì quả là thiếu tôn trọng người nấu bếp. Tôi thấy cả buổi cô ta chẳng ăn gì, và cũng không thèm nói chuyện với ai.

Chợt cả sáu người còn lại trong nhóm đó đứng dậy tính tiền. Họ ra về, bỏ cô gái lại một mình. Tôi cảm thấy ngại cho cô ta. Có lẽ cách hành xử và thái độ đó khiến cô bị bỏ lại chẳng? Nhưng không. Cô ta bắt đầu đổi sắc mặt sang thèm thuồng. Xương xẩu, thịt thừa trên bàn còn khá nhiều. Cô ta bốc tất cả các thứ ấy lên, cho vào mồm và nhấm nháp từ từ.

Cả nhà hàng đầy những tiếng chín chít. Bạn bè tôi cũng kêu chín chít.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Đòi nợ

[Vay tiền nhớ trả nhé mấy đứa]

Người ta nói "làm ơn mắc oán" cũng không sai. Thiếu gì người cho kẻ khác vay nợ xong, lúc đòi lại không đòi nổi. Khi nó đi vay thì nó lạy mình, khi mình đi đòi thì mình lạy nó. Những lý lẽ về sự túng thiếu tạm thời, về tình nghĩa bao nhiêu năm... thực chất chỉ là thứ lý lẽ cùn của bọn người cơ hội. Tuy nhiên, nếu có vay ai thì mau mau trả đi. Bởi có những món nợ rất khó trả. Đặc biệt là loại nợ nần mà người cho vay đã sang bên kia thế giới...

Khôi được thừa hưởng căn nhà của bố mẹ để lại trước khi họ ra nước ngoài sinh sống, nên khi lấy Trần về làm vợ thì cả hai vợ chồng đều không phải lo đến khoản tiền nhà hàng tháng. Về ở với Khôi tám năm, Trần sinh được một con gái, đặt tên là Thu. Hiện tại nàng đang có bầu đứa thứ hai. Cuộc sống gia đình không có gì đáng chê. Vợ đẹp, con khôn, thu nhập khá, Khôi những tưởng anh chẳng còn phải lo lắng gì nữa.

Tối hôm đó, trên đường từ công ty về nhà, Khôi bỗng thấy rất sốt ruột. Sốt ruột là một điềm báo xấu. Mặc dù không phải người hay tin dị đoan, nhưng Khôi vẫn cố gắng lái xe về nhà thật nhanh. Thường thì mỗi khi trời mưa to, Khôi không bao giờ chạy xe nhanh. Nhưng hôm nay thì lạ lắm, trong lòng anh có cái gì đó cứ thôi thúc, giục anh phải về nhà gấp. Để giảm bớt sự sốt ruột, Khôi với tay mở radio nghe nhạc.

Đài hiện một tần số lạ mà Khôi chưa từng bắt sóng được bao giờ. Một tiếng nhạc rền rĩ nghe như nhạc đám ma vang lên làm Khôi lạnh cả sống lưng. Trong tiếng nhạc ròn rợn phụ họa, người phát thanh viên cất giọng đều đều:

"Thưa các bạn thính giả của đài FM 66.6MHz, hôm nay, trong chương trình "Đọc truyện buổi tối" chúng ta sẽ cùng lắng nghe một tác phẩm của nhà văn Tô Thụy Ngọc Minh với nhan đề "Đòi nợ". Mời quý thính giả cùng nghe, với giọng đọc của pát thanh viên Chiêu Anh."

Đã lâu lắm rồi Khôi không nghe truyện đọc trên radio bởi anh không có thời giờ cho việc đó. Chương trình đọc truyện thường được phát vào đêm khuya - khi mà vợ chồng con cái trong nhà đã say ngủ. Khôi bèn vặn lớn radio để nghe câu chuyện mà anh thấy khá hấp dẫn.

Câu chuyện kể về hai anh thanh niên sống chung trong một nhà trọ, một người tên Mẫn, một người tên Khiêm. Mẫn nghèo, còn Khiêm thì chẳng bao giờ thiếu tiền do bố mẹ Khiêm có cửa ăn của để, lại chỉ có mỗi anh ta là người con trai duy nhất.

Một hôm nọ, Khiêm vội vàng chạy đi vay tiền Mẫn - một việc mà Mẫn không ngờ có thể xảy ra. Hóa ra bao nhiêu tiền bố mẹ gửi tháng này Khiêm đều nường hết vào gấu bông, vào hoa hồng và vào chocolate cho cô bạn gái mới của anh ta. Để cưa đổ được Trâm, Khiêm đã phải hao tốn rất nhiều và giờ này anh ta đành phải nuốt mất đi vay tiền Mẫn. Mẫn không tiếc với bạn, cho nên chia cho bạn một nửa số tiền mình đang có và hẹn với Khiêm đến cuối tháng phải trả cho mình.

Cuối tháng, Mẫn nghe hung tin từ quê báo lên: mẹ Mẫn đột ngột đổ bệnh nặng, sắp qua đời. Số tiền còm cõi trong túi không đủ để Mẫn chi tiền xe đi về quê. Anh đành đòi tiền Khiêm, nhưng Khiêm không chịu trả. Anh ta đã chi kha khá số tiền bố mẹ gửi cho Trâm, nên tiền còn lại trong túi chỉ đủ để sống qua ngày tới cuối tháng sau."

Câu chuyện trên radio đột ngột dừng lại. Cùng lúc đó Khôi bỗng thấy một con lạnh chạy dọc sống lưng. Truyện ngắn "Đòi nợ" có nội dung y hệt chuyện đòi Khôi. Trước đây Khôi cũng ở trọ chung với một người bạn nghèo tên là Mão. Cô gái tên Trâm kia bây giờ là Trần - vợ Khôi. Về phần Mão, thì sau khi không đòi được hai trăm rưỡi cho Khôi mượn, anh đành cuộc bộ về nhà. Dọc đường, Mão không may bị xe tải đâm chết.

Càng nghĩ Khôi càng cố sống có chết phóng xe thật nhanh về nhà. Sau gần mười năm, Mão đã quay lại đòi nợ. Một món nợ Khôi không thể trả được. Bởi nếu trả được, thì đồng vàng mã Khôi đốt cho bạn đã đến tay chủ nợ dưới cõi âm. Khôi nhớ lại cái hôm nghe tin Mão chết, anh phải nằm một mình trong buồng trọ lạnh lẽo. Và Khôi đã mơ. Mơ thấy một cái bóng đàn ông gầy gầy y như Mão cứ lướt qua lướt lại trước mặt mình.

Khi Khôi về đến nhà, thì căn nhà giá trị hai tỷ rưỡi mà bố mẹ Khôi để lại bốc khói mù mịt. Hai trăm rưỡi đòi lấy hai tỷ rưỡi. Một cái giá quá lớn. Nhưng may cho Khôi là ngôi nhà không sao cả. Chỉ có khói bốc ra từ trong nhà chứ không có vẻ gì là thiệt hại nặng. Hàng xóm bu quanh. Có người cầm xô cầm chậu. Có người kéo theo vòi nước tưới cây. Nước chảy lênh láng khắp khoảng sân rộng phía trước. Người ta chỉ trỏ vào trong nhà. Rồi khi thấy Khôi đứng đó, mặt trắng bệch, họ lại dạt ra và giục:

- Cậu Khôi vào xem có hồng hóc gì không?

- Mở cửa ra xem nào! Ngoài này thì thấy khói bốc ra thôi chứ không biết có cháy gì bên trong không!

Khôi luống cuống tìm chìa khóa trong túi. Anh loay hoay mở cửa, cảm giác như mấy ngón tay thuộc về người khác chứ không thuộc về mình nữa. Cửa mở ra. Khôi chết đứng. Chẳng có gì cháy cả. Nhưng lũ lù trong nhà là hai cái xác cháy đen của Trần và Thu. Cộng thêm cái thai trong bụng Trần là đủ hai người rưỡi.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đứng quân

Hiện quát lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn?!

Cô gái đối diện hiện không hề có bất cứ phản ứng nào đối với lời quát nạt của Hiện mà tiếp tục nhìn chăm chăm vào đũng quần của Long. Long kéo tay áo Hiện và thì thầm:

- Kệ! Chắc con đây bị dờ hơi đấy em ạ!

Hiện đành ngồi xuống. Ánh mắt tóe lửa vẫn nhìn trừng trừng vào phía đối diện. Cô gái lạ mặt mặc đồng phục trường cấp ba vẫn cứ liếc mắt nhìn Long. Lại một điều: cô ta chỉ nhìn đũng quần. Hiện cũng cúi xuống xem có phải vì hôm nay Long mặc quần đùi nên có vài thứ "nhạy cảm" lộ ra không. Chẳng có gì lạ cả.

Mấy phút sau, cô gái bỗng lòi ra một cái máy ảnh cổ lỗ sĩ, loại chụp lấy ngay. Hiện và Long không kịp cản lại. Cô gái lạ đã chụp được ảnh của họ rồi chạy ra ngoài cửa.

Long ngồi chết cứng tại chỗ. Hiện thì đứng bật dậy và đuổi theo cô gái kỳ lạ.

Cô ta đã biến mất, chỉ để lại tấm ảnh chụp đũng quần Long. Từ trong hai ống quần rộng thùng thình có những cái tua dài ngoằng như đuôi rắn, lại trơn bóng như da lươn đang ngoe nguẩy thò ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thần Tóc

[Liệu các bạn có đoán được sự thật đằng sau câu chuyện này không?

Bạn nào đoán ra có thể inbox cho tôi. Ba người có đáp án đúng và trả lời nhanh nhất sẽ có thưởng.v Phần thưởng sẽ là một chân QTV cho cái page tôi sắp lập, phụ trách một chuyên mục do các bạn tự nghĩ ra. Dĩ nhiên là nếu các bạn muốn.v]

Mấy năm trước, Thức bắt đầu cao vọt lên. Năm lớp Tám, với bộ mặt tương đối ưa nhìn và chiều cao 1m80, Thức nhanh chóng được các bạn gái chú ý. Dĩ nhiên ở độ tuổi học sinh cấp hai thì người ta vẫn thường thể hiện tình yêu (lẫn thù hằn kiểu trẻ con) bằng cách lè lưỡi và nguyền rủa sau lưng nhau.

Hôm nay cũng như nhiều ngày khác, Thức bị phạt. Thật ra chẳng ai nợ phạt Thức cả. Nó bị phạt chỉ vì lỡ tay đẩy ngã con Linh. Nó lỡ tay thật. Ở tuổi dậy thì, vì chân tay cứ liên tục dài ra lêu nhêu trong khi hệ thần kinh chưa kịp làm quen với những thay đổi ấy nên Thức khó mà kiểm soát được tứ chi của mình. Ở nhà, nó thường xuyên đánh rơi đồ đạc. Ở lớp, nó liên tục làm rơi sách vở bút thước. Điều đó làm Thức thấy hơi mất tự tin. Mặc dù nếu Thức chịu khó để ý một chút, nó sẽ thấy bạn bè cũng không khác mình là bao.

Cái tính hậu đậu do sinh lý đã hại Thức, khiến hôm nay Thức phải ra vườn Sinh - Địa lau cái tượng đá. Thật ra chính bản thân Thức cũng không biết cái tượng ấy là tượng gì. Mà có khi tất cả thầy cô trong trường cũng không biết bởi nó có ở đây từ lâu lắm rồi. Do những tác động của thời gian cũng như thời tiết, bức tượng đá đã bị bào mòn đi khá nhiều nhưng cũng không tệ đến mức mọi người không nhận ra đó là hình một phụ nữ trẻ đẹp, trên người khoác một bộ đồ hở hững như nhiều bức tượng thời Hy Lạp - La Mã.

Khi Thức đang mải mê lau chùi phần ngực của bức tượng, nó nhận ra mình và người phụ nữ bằng đá ấy đang ở trong một tư thế rất "mò ám". Một tay Thức đặt lên bầu vú bên phải, tay còn lại thì cầm giẻ lau kỹ cọ mái tóc dài (bằng đá nốt). Bỗng Thức thấy ở phần ngực của bức tượng có một dòng chữ nguệch ngoạc, hình như được khắc lên bằng compa hoặc vật gì đó có đầu nhọn giống thế.

"Tai họa sẽ giáng xuống đầu kẻ nào mạo phạm Thần Tóc"

Thức nuốt khan. Thần Tóc à? Đây là tượng Thần Tóc hay sao? Nó ngẩng đầu nhìn lên. Và trong khoảnh khắc, trái tim Thức muốn ngừng đập. Đôi mắt tượng đá vô hồn lạnh lẽo hình như vừa quắc lên nhìn Thức đầy đe dọa. Nó hoảng hốt đánh rơi cái giẻ lau, tự hỏi không biết Thần Tóc có cho rằng việc nó vô tình sờ soạng thân thể bằng đá của thần có khiến thần nổi giận hay không?

Chắc dòng chữ rùng rợn kia chỉ là do một đứa nào đấy viết bậy lên mà thôi. Thức tự nhủ như thế và tiếp tục công việc của mình. Nó điên cuồng chà xát cái thân hình đàn bà kiểu diêm và cứng đờ kia bằng giẻ lau, cô quên đi mà không làm sao quên được ánh mắt sắc lạnh của bức tượng. Không gian bỗng yên lặng đến đáng sợ. Cái kiểu yên lặng này lẽ ra chỉ nên xuất hiện trong các bộ phim kinh dị khoảng một hai giây trước khi con ma hoặc thằng hề giết người điên loạn xò ra từ trong xó xỉnh tối tăm. Vừa làm, Thức vừa cầu nguyện rằng cảm giác kinh sợ đang đập thình thịch trong lồng ngực nó chỉ là một giấc mơ, hay cùng lắm là do trí tưởng tượng của nó đi quá xa. Giữa trời hè nóng nực, Thức thấy trán mình vẫn đổ mồ hôi nhưng toàn thân thì lạnh toát, nổi da gà da vịt.

Bỗng Thức thấy hình như bức tượng đang ầm dần lên, ầm như thể có một người đang bị bọc trong đá.

Rồi cả cái đầu tượng bằng đá đột ngột quay phắt lại. Đá vụn bong ra thành từng mảng, để lộ lớp da thịt bên trong xanh một cách bệnh hoạn. Bộ mặt bằng đá cũng đỡ cứng tróc ra, đôi mắt vàng như mắt bò sát đảo lia lịa. Vẫn cái bộ mặt đá ấy, vẫn cái thân thể bằng đá ấy, vài giây trước đó Thức vẫn đang kỳ cọ cho nó. Vậy mà bây giờ nó sống lại, ngộ nguẩy, giãy giụa. Thức chỉ biết bỏ chạy. Nó thét lên:

- Có ma! Có ma! Tượng có ma!

Mấy cái đầu tò mò từ trong phòng thể chất sát vườn Sinh - Địa lộ ra khỏi cửa. Chúng trở mắt nhìn bức tượng vô hại đang rục rịch chuyển động. Chưa đầy mười giây kể từ lúc Thức bỏ chạy, cái thầy ma biết cử động bên trong đã lộ ra hoàn toàn. Gương mặt bà ta cứng như sáp, da dẻ thì xanh bủng beo và ghê rợn nhất là cả người bà ta khoác một cái áo choàng đen từ tóc của chính mình mà cái đám tóc ấy vẫn dài khủng khiếp.

Thần Tóc đã sống lại và sắp sửa giáng họa xuống đầu Thức.

Thức chạy, nhưng nó không biết chạy đi chỗ nào khác ngoài lớp học của nó trên tầng hai.

Trần nhà, tường, sàn, đâu đâu cũng thấy tóc chui ra từ trong cái khe hở. Những sợi tóc dài loằng ngoằng phóng ra từ khắp mọi nơi. Tóc rũ xuống từ trên trần nhà. Tóc tràn ra từ trong những cái chụp đèn. Tóc mắc chặt vào khe cửa khiến bản lề kẹt cứng lạ và đám học sinh lẫn giáo viên trong lớp không tài nào thoát ra được.

Thức đứng ngoài nhìn bạn bè và thấy chủ nhiệm bị đám tóc đen sì quấn chặt lấy. Đứa con gái tên Linh mà hồi sáng Thức lỡ tay đẩy ngã đã bị một đồng tóc treo lên lơ lửng như trong một buổi trình diễn múa rối bệnh hoạn.

Người đàn bà được gọi là Thần Tóc đã đuổi sát đến sau lưng Thức. Những lọn tóc dài ngoằng ngoe nguẩy quấn chặt lấy Thức và nhấc bổng nó lên.

Vị bác sĩ ghi chép những chữ như giun bò vào tập giấy rồi kẹp lại vào chân giường:

- Cháu cứ nghỉ ngơi đi nhé.

Đó là câu đầu tiên Thức được nghe sau khi tỉnh dậy. Toàn thân nó tê rần, đau nhức. Đầu óc nó vẫn còn mơ hồ lắm. Tuy nhiên, một hai phút sau thì bộ não của Thức cũng bắt đầu hoạt động nhịp nhàng trở lại. Tượng đá, Thần Tóc, những người bạn đã chết... Thức thờ dài và thấy cái lưng nó lún sâu hơn một chút vào lớp đệm bên dưới. Nằm một lúc, Thức thấy hơi ngửa ngửa. Nó giơ cánh tay lên nhìn những lần đồ do bị đám tóc quấn vào.

Người đàn ông nằm giường bên cạnh thì thào với điều dưỡng. Nhưng ông ta có lẽ không biết như thế nào là thì thào, hoặc tuổi già khiến ông bị lãng tai nên Thức vẫn nghe được ông ta nói những gì:

- Cô đổi cho tôi sang phòng khác nhé?

- Đổi làm gì hà cụ?

- Đổi đi! Tôi thấy bảo ai nằm cái giường này cũng chết!

- Không có chuyện đấy đâu cụ! Người ta đồn nhảm đấy!

Thức không nhin được tò mò. Nó quay sang nhìn cái giường bên cạnh. Trông chẳng khác gì những cái giường khác.

Trừ việc bên dưới gầm giường có một đôi mắt đỏ như hai hòn than cháy.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Thiên Xứng - Vì em

[Vòng Hoàng Đạo trong chiêm tinh được chia thành 36 phần, mỗi phần 10 độ, mỗi cung gồm ba thập độ. Thập độ thứ hai của cung Thiên Xứng là một cụ già mặc áo dài ngồi trên ghế tựa, rất nghiêm nghị, tiên báo cho thói tham ăn, kê giao, ưa hát hò và mua vui cũng như tham dự vào những trò vui xấu.]

Sau cùng, Long quyết định ăn mừng bằng việc khai hàng loạt chai rượu đắt tiền trong club. Gã nghiền cổ tu bia ừng ực, rồi dí cái mồm nồng nặc hơi men hôn chùn chụt lên má một đứa con gái mà gã cũng không biết là ai. Có thể vài giờ nữa, khi lửa dục bốc lên ngàn ngút trong lòng, Long sẽ vô lý con bé đó, hoặc con nào đó khác để mặc sức quần thảo trên giường. Sáng ra, đường ai nấy đi.

Long không giàu. Gã chẳng có lấy một xu nào cả. Từ hồi đẻ ra đến nay đã hai mươi ba năm nhưng Long chưa hề đi làm một ngày nào. Những gì gã làm là ăn, ngủ, chơi bời và lêu lổng. Gã tiêu tiền không tiếc. Bố gã có nhiều tiền quá, tiêu bớt đi cho nhệ! Kiếm tiền mà không vung tay tiêu thì kiếm làm gì?

Long ghét bố mình, nhưng vẫn khôn ngoan để cho bố gã thấy rằng muốn được yên ổn thì cứ việc cho Long tiền. Không cho, Long sẽ tìm cách khác để có tiền. Chừng đó có trời mới biết Long sẽ làm gì.

Trong cái rủi có cái may. Long tuy ăn chơi, nhưng gã không dại dột dính vào những thứ như heroin, thuốc lắc... Gã vẫn biết sợ. Gã sợ những thứ có thể làm gã thân tàn ma dại, khổ nhục như một con chó trong trại cai nghiện.

Hôm nay là sinh nhật Long, nên gã quyết định sẽ ăn chơi xả láng một bữa. Rượu bia chảy như suối, ok. Gái đẹp và quan trọng hơn là sạch sẽ không bệnh tật, ok. Ma túy? Không. Gã thấy như thế này là ok lắm rồi. Nhạc xập xình nữa lên! Long sẽ ra sàn ôm cứng lấy một em thật xinh.

Chợt một người chạm vào vai Long và nói rất nhẹ nhàng:

- Xin lỗi, thưa anh có phải anh đánh rơi chiếc nhẫn này không ạ?

Long chau mày định đáp "Không". Nhưng gã chưa kịp mở mồm ra nói thì đã thấy hai tai như ù đi. Ngoài tiếng nói của cái người lạ mặt kia ra, Long không còn nghe thấy gì cả. Thế giới xung quanh gã vừa rồi hình như chỉ là một giấc mơ. Không còn gì khác tồn tại ngoài gã và giọng nói trong trẻo kia.

- Sao cơ? -Long lắc đầu mấy cái và quay lại nhìn cái người vừa hỏi gã. Đó là một đứa con gái khoảng mười hai, mười ba tuổi đang đứng tro ra trong bộ đồng phục áo trắng quần đen. Gương mặt nó xám ngoét trong ánh đèn màu của vũ trường.

Con bé nhắc lại lần nữa:

- Anh làm rơi chiếc nhẫn này phải không?

Long không bao giờ đeo nhẫn bởi gã thấy vướng víu mà cũng chẳng có tác dụng gì. Long biết thừa gã không làm rơi cái gì hết. Mà có rơi ở đây một cái nhẫn vài chỉ, gã cũng không tiếc. Ở đây ai cũng thế cả. Chẳng ai tiếc một chiếc nhẫn. Bữa tiệc loạn trong club Toxic hôm nay đáng giá mấy trăm cái nhẫn như thế.

Tuy nhiên, Long không thể nào không chú ý đến món trang sức bé xíu trên tay con bé lạ mặt. Đó là thứ nhẫn trơn, bên trong có khắc ký hiệu gì đó mà Long không nhìn rõ. Gã không nói gì cả, quay mặt đi và ra hiệu cho con bé phiền nhiễu ra chỗ khác chơi. Nhưng nghĩ thế nào, gã lại định bảo con bé đó cứ cầm lấy cái nhẫn ấy, bán đi mà kiếm mấy đồng bạc cắc. Cờ mà lúc gã quay lại thì... con bé đó đã biến mất. Trong đám đông đang quần lấy nhau hú hét và sò soạng, tuyệt nhiên không có một bóng áo trắng nào cả. Ủa nhỉ. Đây là club, phải trên mười tám tuổi mới được vào. Mấy thằng bảo vệ vai u thịt bắp không thể sơ suất đến mức cho một con ranh con vào tận đây để hỏi Long những câu vô thưởng vô phạt. Hẳn là Long say quá rồi. Gã đã tưởng tượng ra con bé ấy.

Vừa lúc đó, một cô gái nhảy lên chiếc ghế cạnh Long và bắt chuyện với gã:

- Mày đeo nhẫn từ bao giờ thế?

Long liếc sang bên, nét mặt gã tươi hẳn lên. Đó là Cát, người bạn thân chơi với gã từ hồi cấp hai. Thật ra Cát là bạn từ thời thơ ấu của Long, vì hồi đó hai nhà ở cạnh nhau. Về sau Cát chuyển đi, Long cũng quên người bạn cũ cho đến ngày hai người tình cờ gặp lại nhau trong ngôi trường tư chỉ dành riêng cho con nhà giàu. Từ đó đến nay, Long và Cát đi đâu cũng có nhau. Ai mà không biết sẽ tưởng Cát là bồ của Long. Hôm nay sinh nhật Long, dĩ nhiên Cát cũng có mặt. Mặc cho Long gạt đi, dọa sẽ giận, Cát vẫn mang quà cho bạn mình. Cô mua một đôi giày, phiên bản giới hạn mà giá trị của nó tính ra bằng tiền thì có thể làm những người có thu nhập trung bình lên con đau tim.

Thấy Cát, Long hét vào tai cô:

- Mày vừa hỏi gì?

- Sao mày đeo nhẫn? -Cát hét lại vào tai gã.

Long chau mày nhìn Cát rồi lại nhìn bàn tay trái mà Cát vừa chỉ. Gã ngạc nhiên lắm, bởi ngón áp út của gã có một chiếc nhẫn bằng bạc. Chính là cái nhẫn khi này con bé lạ mặt cho gã xem. Chẳng lẽ Long lại say đến mức đeo nhẫn của người lạ? Long tắc lưỡi:

- Này tao nhặt được ấy mà.

- Mày mà lại dùng đồ nhặt được à? -Cát phá ra cười. -Chắc là quà của em nào chứ gì!

- Em nào mà em! -Long gạt phứt đi. Gã thò tay miết lên chiếc nhẫn và thấy có một hàng chữ gì đó được khắc lên. Phải nheo mắt lại, Long mới nhìn nổi dòng chữ bé tí:

"Ba điều ước cho kẻ đang yêu."

Long tần ngần, nửa muốn tháo chiếc nhẫn ra, nửa không. Gã mơ hồ cảm thấy đây không phải một thứ trang sức bình thường. Chính kẻ đưa nó cho Long cũng không bình thường. Gã đọc lại một lần nữa dòng chữ khắc trên nhẫn rồi tháo ra, toan nhét vào túi áo. Lạ làm sao, Long không tháo nhẫn ra được. Chiếc nhẫn quý quai như dính sát vào da thịt Long. Gã đành để yên đó, dự định khi về đến nhà, việc đầu tiên gã làm sẽ là lấy xà phòng rửa tay cho trơn, dùng hết sức bình sinh gỡ thứ của nợ ấy ra.

Ngồi bên cạnh Long, Cát chau mày lại, hình như cô không chú ý đến vẻ mặt khó chịu của Long. Cát nốc rượu liên tục như thể rượu có thể thay máu đổ

đồn lên nảo cô, giúp cô suy nghĩ thật là sáng suốt. Cô nắc náy cái rồi đột ngột quay sang nhìn Long và bảo:

- Tao sắp lấy chồng Long ạ.

Long giật nảy mình. Câu tâm tình của Cát làm Long chột tỉnh rượu. Nhưng gã cố giữ nét mặt bình tĩnh, giả vờ như mình đang say mà lè nhè hỏi lại:

- Lấy ai? Thăng nào vô phúc thế?

- Mà có biết thằng Hữu không?

- À tao biết. Tao chưa gặp bao giờ. -Long gật gù. Gã nhìn sang Cát. Cát cũng gật gù như đang nghiền ngẫm, đang tiêu hóa việc phải lấy một người đàn ông xa lạ.

- Tao cũng chưa gặp thằng đấy bao giờ cả. Nhưng bố mẹ tao thì... -Cát gọi thêm rượu. Lần này cô gọi nguyên một chai. Uống, uống cho thật say. Những ngày tự do của Cát sắp hết rồi.

- ...Tao biết. -Long ngắt lời bạn. Gã không muốn nghe nốt. Bởi những điều đó chứng tai lắm. Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy là điều không đứa con nào muốn. Nhưng biết làm sao? Cả Long và Cát đều từng là kẻ lêu lổng chơi bởi quen rồi. Hơn hai mươi tuổi, khi những người đồng lứa vừa ra trường, có người đã tìm được việc làm, hai người vẫn như hai con búp bê. Chẳng biết làm gì cả. Chẳng có lấy cho riêng mình một số vốn để có thể học nghề. Học cái gì? Học nghề gì? Rồi vòng tay cha mẹ lúc này đúng là hạ sách. Cát phải chọn, hoặc là lấy cái thằng công tử xa lạ kia, hoặc là ra đường và chết đói nhe răng.

Cát thờ dài. Trong club lúc này tiếng nhạc vẫn nổ ầm ầm. Mấy đứa con gái đang lắc lư điên dại. Hình như bọn nó vừa truyền tay nhau những viên kẹo có độc và cọ xát thân mình vào mấy thằng bạn của Long. Club đầy ánh sáng. Nhưng sao Cát lại thấy tối đen? Có phải tại trước mắt cô, ngày mai cũng sẽ như thế không?

Thấy vẻ dờ dẩn của Cát, Long bỗng buột miệng:

- Dù sao tao cũng chúc mày hạnh phúc.

Trái tim Long đột nhiên như ngừng đập. Mắt Long hoa lên. Ngón tay đeo nhẫn hình như vừa bị đốt cháy.

Long nhận được thiệp mời đi đám cưới của Cát sau sinh nhật gã một tuần. Gã đặt tấm thiệp được in rất đẹp lên bàn, ngay cạnh tấm ảnh gã và Cát chụp chung hồi đi du lịch Nga. Trong ảnh, Cát đứng tựa đầu vào vai Long trước Cung điện Mùa Đông. Tuyết bám đầy trên tóc hai người. Long ngần ngại nhìn chính mình trong ảnh và thấy một khoảng trống cứ rộng ra mãi trong lồng ngực. Gã ngồi dậy vờn vai. Ánh mắt gã bắt gặp chiếc nhẫn lạ lùng. Một tuần rồi, nó vẫn ở trên tay Long. Long không tài nào gỡ nó ra được. Gã cũng không buồn gỡ ra nữa. Nó đẹp đấy chứ. Có sao đâu?

Có tiếng điện thoại reo. Số của Cát? Long bắt ngay. Đầu dây bên kia, giọng Cát lẫn trong tiếng mưa rơi ngoài trời:

- Long ơi, tao qua nhé?

- Ủ. Bây giờ?

- Ngay và luôn.

Long âm ừ thêm vài tiếng cộc lốc nữa rồi mặc vội quần áo để xuống nhà. Gã và Cát vẫn hay có những cuộc hẹn hò chơi bởi theo kiểu ngẫu hứng như thế. Chỉ lạ một điều là tại sao Cát lại đến lúc mưa gió thế này?

Mười phút sau, Long đã thấy Cát đứng trước nhà. Người quản gia đã nhìn mặt Cát, nên để cô tự vào nhà, không phải đưa tiễn gì cả. Biệt thự của gia đình Long thuộc loại cực kỳ đồ sộ, trộm mà lên vào chỉ có nước đi lạc đến chết. Cát đã quá quen từng đường đi nước bước trong tòa lâu đài này, nên cô cứ thế mà lại gần chỗ vai Long - lúc này vẫn còn đang bù xù tóc tai.

Cát vắt chân ngồi trên cái tràng kỷ và vút chùm chìa khóa trên bàn. Mặt cô không vui không buồn, nhưng lại phảng phất nét lo âu, trông khác hẳn thái độ bất cần đời một tuần trước.

- Tao có người yêu rồi Long ạ.

Lời mở đầu của Cát làm Long đang định đưa cốc nước lọc lên mồm thì lại phải đặt xuống bàn.

- Tao biết là mày sẽ bắt ngờ. Mày nhớ Thiện không? Thiện hồi trước học chung với lớp mình ấy.

- Nhớ. Thằng Thiện mà đeo kính, nhìn hiền hiền đủ đủ như bụt chứ gì?! -Long lại nhắc cốc nước lên tu ừng ực như muốn nuốt trôi đi những tai chướng đang kẹt cứng trong cổ họng gã.

- Tao gặp lại Thiện ở quán cà phê. Chuyện diễn ra nhanh lắm. -Giương mặt ủ ê của Cát bỗng sáng rực lên.

Không cần Cát nói thêm, Long cũng hiểu tâm trạng của Cát lúc này. Trúng tiếng sét ái tình và mắc kẹt trong những lẽ lỗi, quy định hà khắc của gia đình. Gã bất chợt nhớ về vở kịch "Romeo và Juliette". Cũng là đôi trai gái phải chống lại ý muốn của gia đình, bất chấp tất cả để đến được với nhau.

- Thế bây giờ mày định thế nào?

Câu hỏi của Long chưa đựng một sự thành khẩn kỳ lạ, như thể gã sẽ làm tất cả mọi thứ Cát yêu cầu, chỉ cần cô nói ra. Cát muốn gì, Long sẽ làm theo y như thế.

- Tao muốn lấy Thiện, chứ không phải là thằng Hữu. Thật đấy.

- Thế thì mày sẽ phải đi trốn đi. Giống như trong mấy cái truyện cổ tích hồi xưa tao hay đọc. Công chúa bị vua cha đuổi ra khỏi cung điện để làm vợ thằng ăn mày.

Cát lập tức đứng bật dậy như con thú xù lông:

- Thiện không phải ăn mày!

Long quát mắt nhìn bạn:

- Mày không nghề nghiệp, không tiền tài. Mày bỏ nhà đi theo thằng Thiện thì mày sẽ thành ăn mày chứ không phải nó đâu!

Những lời của Long giống như gáo nước lạnh buốt hắt vào mặt Cát. Cô buông thõng tay chân, ngã người xuống ghế. Hình như cô vừa tan ra thành nước, ngấm vào lớp vải sofa mềm mại.

Long lại tiếp tục khuyên:

- Mày nên nhớ rằng ông già mày có thể lực to lắm. Mày mà bất chấp đòi theo chàng về túp lều tranh thì có ngày cái lều ấy sẽ ra tro. Ông già mày dư sức tống thẳng Thiện vào tù vì một cái tội gì đấy vớ vẩn. Ví dụ như lợi dụng sự tín nhiệm của mày để chiếm đoạt tài sản chẳng hạn!

Cát chỉ biết im lặng. Người ta thường bảo con trai con gái bằng tuổi nhau thì con gái bao giờ cũng khôn hơn. Trường hợp của Long và Cát thì khác. Long lời đời hơn, sáng suốt hơn so với cô tiểu thư là Cát. Long - với cái túi đầy tiền của bố gã, luôn luôn bị những con côn trùng hai chân sống ký sinh bám riết lấy. Gã không dễ bị lừa. Dù chỉ một nghìn đồng. Dù chỉ một que tăm. Nếu Long không thích, đừng hòng lấy được tiền trong túi gã.

Từ nhỏ, Long đã khôn như thế rồi. Và vì cái sự khôn lanh ấy mà gã tin rằng gã có trách nhiệm bảo vệ Cát. Long không cần đánh nhau với ai. Con nhà giàu dễ bị bắt cóc, nên gia đình hai bên luôn đề đảm vệ sĩ kè kè với lũ trẻ. Long bảo vệ Cát khỏi những cám dỗ, những ham muốn, những dục vọng xấu xa. Ngay cả khi chính gã trở thành kẻ sa đọa.

Cát ngồi như chìm chìm trong cái sofa. Cô không tập trung được nữa. Những ý tưởng trong đầu cô tuôn ra ào ào như thác lũ rồi đều chảy cả vào một hồ sâu mang tên bất khả. Cái hình ảnh ấy ám ảnh Cát rất mãnh liệt, khiến đến khi đi ngủ cô cũng mơ thấy điều ấy. Cô mơ thấy mình đứng bên một cái hồ đen ngòm, nước thì cứ chảy ào ào vào trong cái hồ đó. Chợt một lúc sau, khi Cát đang tuyệt vọng, thì cô thấy cái hồ đã đầy nước. Một chiếc nhẫn trông quen quen nổi lên.

Thấy Cát ngồi bất động như pho tượng, Long bèn động viên:

- Dù sao tao cũng mong mày hạnh phúc với lựa chọn của mày.

Lại một lần nữa, ngón tay đeo nhẫn của Long có cảm giác như bị đốt cháy. Nỗi đau lan ra rất nhanh, làm lồng ngực Long đột nhiên nóng rẫy. Như thể có bàn tay vô hình nào đó đang bóp nghẹt lấy trái tim gã.

Long là một trong số những người được mời tới đám cưới của Cát và Thiện. Sau một thời gian đấu tranh cho tự do cá nhân, tự do ý chí và dọa sống dọa chết, bố mẹ Cát đành để yên cho cô muốn làm gì thì làm. Đám cưới giữa Cát và Hữu bị hủy, Hữu sang Canada, nhập tịch và cưới một người đàn ông khác hơn anh gần mười tuổi. Thế là rất nhanh, hai tháng sau, Cát và Thiện đã chuẩn bị chu toàn cho lễ cưới của họ.

Cầm tấm thiệp mời trong tay, Long không buồn giờ ra xem dù chỉ một lần. Người giúp việc hỏi gã có cần chuẩn bị may đo quần áo trước khi đi đám cưới không, gã cũng không buồn trả lời. Long ngồi trên cái sofa mà lần nào đến đây, Cát cũng ngồi ở chỗ đó. Trong một tích tắc, Long chợt thấy Cát cười, Cát khóc. Những kỷ niệm và ký ức về Cát bỗng sống dậy. Long thấy Cát ở khắp mọi nơi. Sự hiện diện trong tâm tưởng đó khiến Long cực kỳ đau khổ. Nỗi khổ ấy chuyển hóa thành sự đau thương xen lẫn với bất lực khi gã nhận ra gã yêu Cát.

Long luôn yêu Cát. Hơn tất cả mọi thứ trên đời này. Hơn cả bản thân gã.

Trước hôn lễ một tuần, Long hay tin Thiện bị tai nạn giao thông. Gã cũng đến bệnh viện thăm, cho dù thật tâm gã rất muốn rút hết các thiết bị hỗ trợ sự sống ra khỏi người Thiện. Thiện chết, Long sẽ nhảy vào thế chân.

Cát ngồi bên giường bệnh. Bộ mặt cô phờ phạc, vừa trắng vừa xanh như thể cô mới chính là bệnh nhân chứ không phải Thiện. Biết Long bước vào,

nhưng Cát không buồn ngẩng mặt lên. Long ngồi xuống bên cạnh Cát, không quên đặt hộp sữa lên bàn. Thiện vẫn nhắm mắt như người ngủ say. Xung quanh anh là đủ các thứ dây nhợ lằng nhằng. Long biết Thiện từ thời đi học. Xem ra sau nhiều năm, Thiện có vẻ ít thay đổi. Vẫn cái nét hiền lành và đẹp trai kiểu thư sinh, bộ mặt của một người không bao giờ làm hại ai cũng như không thể nào làm hại ai được. Nếu muốn, Long có thể giết Thiện được.

Nhưng Long không cần phải làm thế.

Long lôi Cát ra ngoài, ôm chặt lấy Cát để cô không thết lên hay nhả xỏ vào ôm cứng lấy Thiện. Các bác sĩ lao vào phòng bệnh. Những tiếng tíu tít nói liên ranh giới tử - sinh vang lên đều đều, xen lẫn với giọng khản trương ra lệnh của một bác sĩ già.

Cát vẫn gục đầu trên vai Long khóc nức nở.

- Cả đời tao chẳng có gì vui cả Long à...
- Không sao... không sao đâu... Rồi Thiện sẽ ổn thôi!
- Tao chẳng cần gì hết! Tao chỉ cần Thiện thôi!
- Sẽ không sao đâu! Tao hứa đấy!

Long vẫn tiếp tục an ủi Cát. Gã cảm thấy chiếc nhẫn trên tay lại nóng lên như thúc giục gã thực hiện điều ước cuối cùng.

Long thừa biết mình muốn gì. Gã muốn Thiện chết. Thiện chết, chưa chắc Cát đã chuyển sang yêu Long. Nhưng ít ra, gã cũng sẽ có cơ hội.

Cơ mà cần và muốn hai điều hoàn toàn khác nhau. Long muốn Thiện chết. Nhưng gã cần thấy Cát được hạnh phúc.

Long cúi xuống, hôn lên tóc Cát và thì thầm:

- Anh sẽ làm bất cứ điều gì để em được hạnh phúc.

Ngay sau đó, Long sụp xuống. Gã nghe thấy tiếng bíp rất dài, báo hiệu rằng Thiện đã chết.

Đám cưới giữa Cát và Thiện là một đám cưới lớn. Thậm chí mấy tờ báo lá cải cũng đưa tin. Lễ ra hôn lễ được tổ chức từ nửa năm trước, nhưng vì người bạn thân nhất của Cát là Long qua đời sau khi bị tai nạn giao thông nên Cát đã bị shock suốt một thời gian dài.

Hai người có đi chụp ảnh cưới. Nhưng Cát lại chọn một bức ảnh cũ để phóng to ra và trưng bày. Đó là tấm ảnh hai người đứng bên nhau ở Cung điện Mùa Đông.

[Thập độ thứ ba của cung Thiên Xứng là một chàng trai cầm chiếc cốc có chân, gợi tưởng sự yên tĩnh, sự dồi dào, một cuộc sống tốt đẹp, bình yên và chắc chắn.]

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* Tàn Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Bọ Cạp - Định mệnh

[Bọ Cạp là con vật màu đen, chạy trốn ánh sáng, sống ẩn dật và mang một cái ngòi chích kịch độc. Tổ hợp này tạo nên một thể giới đen tối, chuyên gọi lên những nỗi đau khổ, những thâm kịch của cuộc đời, những vực thẳm của sự phi lý, của hư vô và cả cái chết.]

- Chị còn về nhà làm gì nữa?
- Nhà tao, tao thích thì tao về!

Nói rồi, Phương phả khói thuốc lá vào mặt Dương làm cậu ho sặc lên một tràng dài. Cô không thèm để ý đến thằng em trai nữa mà quay đi đi thẳng lên phòng - căn phòng đã đóng kín suốt gần một năm nay.

Dương vuốt ngực một lúc rồi hỏi tiếp:

- Chị gọi đây là nhà, mà chị thích đi thì đi thích về là về à?

Phương dừng lại và bảo:

- Bây giờ lại đến lượt mày dạy đời tao à?

Thành phố nào cũng có một vài gia đình lạ lùng như thế. Họ không nói với xã hội rằng họ đặc biệt, mặc dù cái đặc biệt của họ hoàn toàn có ích cho xã hội. Họ là những người bảo vệ thành phố khỏi ma quỷ, từ đời này qua đời khác, từ nghìn năm này qua nghìn năm khác. Qua những tài liệu mà họ sơ suất để lộ ra, người ta gọi chung họ là những "hướng nhật nhân" - tức là những người hướng về phía Mặt Trời, về phía ánh sáng, về phía chính nghĩa.

Gia đình ông Thiệp là một trong những dòng họ hướng nhật nhân lâu đời. Vợ ông - bà Chiêu cũng xuất thân trong một gia đình có mẹ là hướng nhật nhân. Tuy nhiên, cô con gái mười chín tuổi Nam Phương lại không thích cái nghề hướng nhật nhân này. Cô không thích đi trừ tà. Mặc dù trừ tà cũng có tiền. Nhiều tiền là đáng khác. Những quan chức cấp cao, những kẻ giàu có và thế lực nhiều biết về sự tồn tại của hướng nhật nhân sẵn sàng bỏ tiền ra để được sống yên bình. Thà mỗi tháng hụt đi dăm ba chục triệu còn hơn là đêm lo ngay ngáy không biết có con quái vật nào xỏ ra cắn đứt đầu mình không.

Quay trở lại chuyện của Phương. Phương không thích nghề trừ tà của gia đình mình. Khi Phương ba tuổi, bà Chiêu sinh thêm thằng Nam Dương. Hôm ấy, bầu trời đột ngột chuyển sang màu đỏ như máu. Gia đình bà coi đó là một điềm báo, chỉ không biết đó là điềm tốt hay điềm xấu. Để chắc chắn, cả nhà bế đứa trẻ đỏ hỏn đến gặp Nhà tiên tri. Nhà tiên tri Văn Hữu - người được tất cả các hướng nhật nhân kính trọng về cả tuổi tác lẫn năng lực đặc biệt của ông, cũng đã đưa ra một lời tiên tri lạ lùng:

- Mười sáu năm sau, khi La Hầu nuốt chửng Thái Dương, Quý Vương sẽ thức tỉnh sau giấc ngủ nghìn năm. Chỉ có hướng nhật nhân vĩ đại mới có thể tiêu diệt Quý Vương vĩnh viễn. Nếu người anh hùng ấy thất bại, địa ngục sẽ tràn lên trần thế và yêu ma quỷ quái sẽ làm cỏ thế giới này mãi mãi. Hy vọng của chúng ta đặt cả vào đứa trẻ này.

Đó là lời tiên tri dành cho Nam Dương. Khi cậu mười sáu tuổi, sẽ có một ngày La Hầu nuốt chửng Mặt Trời, tức là hiện tượng nhật thực xảy ra. Cậu bé mười sáu tuổi sẽ phải đấu với Quý Vương, và cậu phải giành chiến thắng trước khi nhật thực kết thúc.

Chấp nhận số phận ấy, Hội đồng Hướng nhật nhân đã dốc sức đầu tư cả tiền của lẫn sức lực để đào tạo Dương. Cậu không chỉ được học trừ tà mà còn được học võ. Nói chung là học tất cả những gì cần thiết để bảo vệ thế giới này. Vận mệnh của cả hành tinh đặt vào tay một thằng nhóc mặt búng ra sữa, mà cái thằng nhóc mặt búng ra sữa lại thuộc quyền quản lý của gia đình ông Thiệp.

Ông Thiệp, bà Chiêu cưng con trai như cưng vàng. Dù họ không đối xử tàn tệ với con gái lớn, nhưng việc đặt hết hy vọng vào một đứa con trong khi họ vẫn còn một đứa nữa khiến Phương không khỏi cảm thấy buồn. Đó là nỗi buồn của người không thể nào chứng tỏ năng lực của mình với thế giới. Phương không giận Dương, bởi Dương chẳng làm gì cô cả.

Khi buồn lâu mà không có cách nào để nỗi buồn ấy tiêu tan. Con người dễ sinh ra tuyệt vọng. Và để chứng minh rằng mình đã tuyệt vọng, Phương nghỉ học sau khi kết thúc chương trình trung học phổ thông. Cô không giống Dương, cô chạy trốn định mệnh của mình, chạy khỏi cái công việc ăn vào dòng máu chảy trong huyết quản.

Dương còn nhớ rất rõ hôm đó, khi cậu mới đi học về, thứ chào đón cậu không phải là câu "Con về rồi đấy à" quen thuộc của mẹ mà là tiếng gầm như thét ra lửa của bố:

- Mày đi ra khỏi nhà này thì chỉ có nước làm đi thôi!

Phương cũng không vừa:

- Thế ông nghĩ cứ ai không làm hướng nhật nhân giống ông đều là đi cả à? Bà nội có phải hướng nhật nhân đâu?!

- Mày đừng có hỗn! Mày cứ bước ra khỏi cửa nhà xem tao có chặt chân mày không?

- Tôi đi đây! - Phương hùng hổ lôi xềnh xệch cái vali ra khỏi nhà. - Ông chặt đi!

Tất nhiên Phương không bị chặt chân. Bố Phương chỉ nói thế cho hả giận mà thôi. Cô cứ đường hoàng kéo vali ra đường. Ông Thiệp nóng máu đóng sầm cổng lại. Bà Chiêu ngồi lau nước mắt trong nhà.

Mấy tuần đầu, Dương vẫn hay gặp chị Phương. Chị sống cùng một thanh niên đang học đại học, thuê nhà trọ trong thành phố, ngay gần trường học của Dương. Ông Thiệp và bà Chiêu không hề hay biết điều đó, cứ ngỡ con gái đã đến thành phố khác sống. Về phần Dương, có lần cậu đánh bạo đến tìm chị, bảo Phương nên về nhà, đừng có trẻ con như thế nữa. Cậu xót xa nhìn căn phòng bé tẹo chất đầy sách vở, kê thêm cái giường đã hết nửa phòng của anh Minh và nói:

- Chị sống ở đây làm sao mà đảm bảo được?

- Có những cái mày không hiểu được đâu! Mày về nhà đi. - Phương hất hàm đuổi em trai về.

- Bố mẹ thương chị nên mới thế! Chị không hiểu à? Hướng nhật nhân không phải là lựa chọn! Đây là định mệnh!

Chẳng ngờ câu nói đó lại khiến Phương nổi xung lên. Cô túm lấy cổ áo Dương, đẩy cậu sát vào tường và nghiêng răng ken két:

- Ai là người không hiểu chuyện? Ai là người mặc định tao lớn lên phải là hướng nhật nhân? Ai bắt tao phải theo mày đi học đủ thứ võ về trừ tà để giúp sức mày đánh lại Quý Vương? Tao không cần cái tình thương đấy! Tao không cần làm hướng nhật nhân! Đm định mệnh!

Rồi Phương quăng thẳng em ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại. Dương chưa bị chị đánh một cách thật sự bao giờ, nên cậu không ngờ chị lại khỏe đến mức đấy. Vừa lúc đó, khi Dương còn đang bò lăn bò toài trên mặt đất thì anh Minh về. Trông anh không có gì đặc biệt. Mất đeo cặp đít chai dày cộp, quần bò áo sơ mi, lưng đeo ba lô, đứng chắt một nam sinh viên. Chắc anh vừa đi chợ về nên tay còn xách mấy thứ rau củ. Thoáng thấy Minh cầm một túi bóng đựng mấy hộp bao cao su, Dương ngượng ngừng đứng dậy và bỏ về, quên cả chào từ giả.

Sau lần đó, Dương không gặp chị Phương nữa dù cậu có thử qua phòng trọ của Minh mấy lần. Hình như chị Phương tự ý bỏ đi mà không nói với anh lời nào. Trông anh có vẻ chán đời. Thấy trong góc phòng trọ có mấy chục vỏ lon bia vứt lán lóc, Dương chỉ biết thở dài. Cậu không hiểu về tình yêu. Từ bé đến lớn Dương luôn tập trung vào cái số phận anh hùng của mình và đón nhận nó một cách thần nhiên.

Vài tháng sau thì không khí trong nhà tương đối trở lại bình thường, ít ra là bề ngoài có vẻ ổn. Bố mẹ Dương tiếp tục đi trừ tà. Đôi khi họ đem về những cái đầu yêu tinh bé tí còn dính máu. Đôi khi lại chia cho Dương xem một cái lọ đựng ác ma - con ma giấy giữa bên trong như một con con trùng bị tù hãm. Trước đây, bố mẹ cho cả Dương lẫn chị Phương xem. Xem xong, Phương sẽ nói mấy câu biết tuốt cho Dương nghe. Đại loại như:

- Muốn chém bất cứ sinh vật đứng thẳng nào, mày phải chém vào gót chân. Gót chân là nền tảng của sinh vật đứng thẳng.
- Một số nhà ngoại cảm còn cho rằng vàng và phân có những giao động tương đương. Bởi phân là sinh lực bên trong con người, tập hợp sức mạnh, thái ra rồi vẫn thu hồi lại được.
- Cổ tay là biểu tượng cho xảo thuật của con người.

Nhưng giờ thì chị Phương không còn ở nhà nữa.

Phương về nhà nhưng ở li trên phòng, nhất định không thèm xuống gặp bố mẹ. Ông Thiệp không nói gì. Bà Chiêu thì lo lắng hết nhìn chồng lại nhìn con trai, hết nhìn con trai lại nhìn cửa phòng con gái.

Sự lo lắng về Phương không kéo dài lâu. Bởi mọi người, kể cả Hội đồng Hướng nhật nhân, kể cả những Hướng nhật nhân khác trên thế giới cũng bắt đầu rục rịch, bắt đầu gửi đến những chiến binh giỏi nhất tới. TV đã dự báo, một tuần nữa sẽ diễn ra hiện tượng nhật thực.

Dương nghỉ học dài hạn. Những ngày cuối cùng này, cậu dốc sức luyện tập với thanh gươm quý. Đây là món quà Hội đồng Hướng nhật nhân Thế giới đã tặng tận tay Dương. Người đứng đầu nói rằng khi đấu với Quỷ Vương, thanh gươm sẽ bốc cháy.

Thế giới dần tối sầm lại. Không ai biết là cuộc sống của họ đang bị đe dọa. Họ còn mãi ngắm nhật thực qua chậu nước đổ đầy mực và những chiếc kính chuyên dụng.

Ngồi trong nhà, đeo đủ thứ bùa, Dương thấy thanh gươm trên tay nóng ran lên, lòng bàn tay cậu bỏng rát. Mấy chục người cả đàn ông lẫn đàn bà, tay lăm lăm vũ khí chờ đợi Quỷ Vương xuất hiện. Người duy nhất không chịu lộ mặt ra là Phương.

Bỗng cả ngôi nhà ba tầng rung lên ầm ầm như thể động đất. Cánh cửa phòng Phương trên tầng hai bật tung ra. Từ trong phòng, một bóng người đen sì bay vụt ra.

Phương mặc áo choàng đen, da chuyển sang màu hung đỏ như quỷ sứ. Hai mắt cô mất hết lòng đen, chuyển thành màu vàng như mù. Phương cố giãy giụa nhưng không được. Hình như cô đã bị trói chặt bởi cái bẫy làm bằng muối, cát, bạc trộn với thủy tinh rải khắp nhà.

Phương đã bị Quỷ Vương nhập. Chắc chắn là nhập từ trước khi Phương trở về. Khi hấn chưa hoàn toàn thức tỉnh, quỷ khí bốc ra rất yếu đến độ không một ai nhận ra. Khi Quỷ Vương mạnh hơn, hấn lại dùng chính sức mạnh của mình để giấu quỷ khí đi.

Dương không do dự, cậu nắm chắc thanh gươm trong tay, chuẩn bị đâm xuyên qua trái tim của chị gái mình.

Ông Thiệp ôm chặt lấy vợ mình đang khóc tím tím. Ông đã chuẩn bị cho tình huống Dương thất bại, nhưng ông không lường trước được điều này. Dù thắng hay thua, một trong hai đứa sẽ phải chết.

Một hướng nhật nhân nói nhỏ:

- Tôi xin chia buồn với gia đình. Nhưng xin hãy cân nhắc. Bởi nếu Quỷ Vương không bị tiêu diệt thì linh hồn cháu Phương cũng sẽ bị dọa xuống địa ngục.

Ông Thiệp quay mặt đi, không dám nhìn nữa.

Dương vùng gươm lên. Cậu nín thở. Mọi người đều nín thở.

Nhưng Phương nhanh hơn. Cô đã kịp đoạt thanh kiếm từ tay Dương. Trong tay Quỷ Vương, lưỡi gươm sáng bóng đột ngột đổi màu han rì. Từ trong cổ họng Phương phát ra tiếng ồm ồm như tiếng đàn ông:

- Chúng mày nghĩ tao sẽ bị bẫy bởi mấy cái bẫy vớ vẩn đấy à?

Rồi Phương khẽ động ngón tay làm tất cả mọi người trong phòng bất động. Cô tung hứng thanh gươm bằng một tay như đang nghịch một thứ đồ chơi.

- Tao nghe được suy nghĩ của chị mày. Nghe được cả những ký ức của chị mày. Mày có biết là con chị mày ồn ào lắm không? Kể từ khi tao nhập vào nó, nó không ngừng gào thét trong đầu tao.

Dương đứng như trời trồng, không thể nhúc nhích dù chỉ một ngón tay. Cậu muốn tránh đi để khỏi nhìn vào bộ mặt quỷ đỏ rực và đôi mắt vàng ệch mà không được.

- Xem nào... Nền tảng của sinh vật đứng thẳng là gót chân. Achilles cũng chết khi bị chém vào gót chân đúng không? Vậy tao xin một miếng gót chân của mày vậy.

Phương vung thanh gươm lên.

Tiếng thét tắc nghẹt ở cổ của những hướng nhật nhân trong phòng.

Nhưng cô không hạ tay xuống.

Cánh tay cầm gươm của Phương đã chuyển lại thành màu trắng. Lưỡi gươm báu lập tức cháy bùng lên, ngọn lửa xanh rực rỡ, huyền ảo.

Trước nỗi sùng sốt của mọi người, nửa thân bên phải của Phương chuyển thành màu da người thường. Con mắt bên phải của cô là mắt người, mắt đen long trắng 100%.

Cánh tay cầm gươm rực lửa đâm lút vào bụng Phương. Cả thân hình quắn vãi đen ngã gục xuống. Nhật thực chưa kết thúc. Lời tiên tri đã ứng nghiệm.

Chỉ có hướng nhật nhân vĩ đại mới có thể tiêu diệt Quý Vương vĩnh viễn.

Hy vọng của chúng ta đặt cả vào đứa trẻ này.

Mười sáu năm trước, Nhà tiên tri Văn Hữu chỉ nói "Hy vọng của chúng ta đặt cả vào đứa trẻ này".

Mười sáu năm trước, cả gia đình ông Thiệp đã đến gặp Nhà tiên tri. Bao gồm cả Phương, khi ấy mới ba tuổi.

Khi mọi người trong phòng có thể cử động lại bình thường cũng là lúc toàn thân Phương trở lại bình thường. Máu chảy ra từ vết thương loang ra đầy sàn. Dương thét lên:

- Mọi người tránh ra! Mau gọi cứu thương đi!

Nhưng Phương chỉ kịp nở nụ cười méo xệch:

- Mày nói thiềng thật! Định mệnh mà! Đến bây giờ tao vẫn là hướng nhật nhân!

- Bố vẫn chưa hiểu tại sao Phương lại có thể để Quý Vương nhập vào.

Ông Thiệp đã bán khoản cái điều ấy từ hôm qua đến giờ. Người ta chỉ có thể bị quỷ nhập thông qua một thỏa thuận với quỷ dữ. Tất cả những hướng nhật nhân đến dự tang lễ hôm nay cũng có chung câu hỏi ấy.

- Cháu nghĩ là cháu biết tại sao, thưa bác.

Mọi người quay ra nhìn cái người vừa lên tiếng. Dương mừng rỡ nói như reo:

- Anh Minh! Sao anh lại biết nhà em mà đến?

Dương hỏi thế bởi nguyên tắc của hướng nhật nhân là phải giữ bí mật nơi ở càng kỹ càng tốt. Ngay cả đám tang theo đúng nghi thức cũng phải tổ chức sao cho kín đáo.

Minh đứng lẫn trong đám hướng nhật nhận. Tay anh bế một đứa trẻ bé xíu.

- Đây là con trai của cháu và Phương. Nó là cháu ngoại của hai bác.

Trước ánh mắt sùng sốt của mọi người, Minh nói tiếp:

- Sinh non, nên khi mới đẻ ra nó nặng chưa đầy một cân. Nó bị hẹp eo động mạch chủ bẩm sinh nên phải phẫu thuật sớm. Nhưng ca phẫu thuật đã thất bại.

- ...

- Khi biết mình có thai, Phuong đã bỏ đi. Chỉ khi sinh xong, Phuong mới cho cháu biết chuyện. Đến khi cháu tìm được đến bệnh viện thì Phuong đã biến mất. Cô ấy gửi đứa bé cho cháu và dặn ngày hôm nay đến tìm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Phuong đã thỏa thuận với Quý Vương. Cô cho phép Quý Phuong ký sinh vào mình để đổi lấy sinh mạng của đứa trẻ.

Bà Chiêu xúc động đến độ bật khóc. Mặc dù sau cái chết của con gái, bà đã khóc nhiều. Bà đưa tay ra đỡ lấy đứa bé từ tay Minh và hỏi:

- Thế... thế Phuong với cháu đã đặt tên cho đứa bé chưa?

Minh mỉm cười và đáp:

- Tên nó là Nhật. Hường Nhật.

[Bọ Cạp vừa là bản tình ca trên chiến trường, vừa là tiếng hét chiến trận trong tình trường. Trong một xứ sở đỏ và đen như thế, Bọ Cạp giằng giụa trong xiềng xích của chính mình. Bọ Cạp chỉ trở về với chính nó khi rũ bỏ được những con diên của con quỷ bên trong nó. Thử Bọ Cạp khao khát không phải là một cuộc sống tốt đẹp hơn mà là một cuộc sống được trải nghiệm nhiều hơn, kể cả vị chất hải hùng khi sống giữa hai bên: lời kêu gọi của Chúa Trời và những cám dỗ của quỷ sứ. Bản tính bùng nổ này khiến cho người được Bọ Cạp chiếu mệnh giống như một con chim chỉ tự do bay giữa bầu không khí bão táp, giữa xứ sở của những bi kịch.]

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Nhân Mã - Hình bóng

[Cung Nhân Mã tượng trưng cho sự vận động, bản năng du mục, tính độc lập và những phản xạ mạnh.]

Mọi việc bắt đầu từ một tuần trước, khi Luân bước vào năm cuối đại học. Luân bắt đầu nhìn thứ một thứ kỳ lạ và càng ngày nó càng kinh dị hơn. Ban đầu chỉ là một cái bóng rất mờ, thậm chí nếu không để ý kỹ thì Luân sẽ không nhận ra. Ngày đầu tiên, khi đi ngang qua một bãi đỗ xe ô tô, Luân dừng lại, soi mình vào gương của một cái xe trong khá nát. Trong lúc vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung, anh đã thấy nó bay vụt qua. Ngay sau đó Luân nhận ra trên kính chắn gió của cái xe có vết bản gì đó bết vào.

Vết máu khô. Đó là một cái xe từng gây tai nạn, có thể là vừa mới đây và kẻ hit and run đang chạy trốn khỏi sự truy lùng của cảnh sát giao thông. Đúng như Luân dự đoán, chưa đầy hai phút sau anh đã thấy hàng lũ lượt những người đi xe máy xông vào khu thương mại. Họ đang tìm chiếc xe này.

Không muốn rắc rối tìm đến. Luân bèn nhanh chóng bỏ đi. Anh rẽ sang một lối khác, xen lẫn giữa những chiếc xe ô tô to tướng xếp thành hàng.

Lúc đó, Luân hoàn toàn không để ý tới cái bóng đen.

Cho đến lúc Luân thấy nó ngày một gần hơn. Mỗi khi Luân soi gương, anh lại thấy nó. Nó có bộ mặt trắng hếu, không mắt không mũi, chỉ có một vết rạch rất sâu để minh họa tạm thời cho cái miệng. Từ bên trong vết rạch be bét máu ấy chĩa ra những cái răng nhọn hoắt. Toàn thân cái bóng quỷ bị vặn xoắn lại, có những chỗ xương gãy lòi ra ngoài và chân tay thì bị vật ngược ra sau. Mỗi lần Luân soi gương, cái bóng lại tiến gần thêm một bước, mồm nó há rộng thêm một chút và Luân thấy rõ cái thân thể nát bầy của nó thêm chút nữa.

Luân nhốt mình trong phòng, cả ngày chỉ có bố mẹ và và cô em gái kém Luân ba tuổi lên thăm. Luân đã phải gỡ hết gương trong phòng ra và để bố mẹ thỉnh bùa về dán quanh nhà. Họ biết con mắt bên phải của Luân có thể nhìn thấy những thứ như thế. Luân thỉnh thoảng vẫn thấy ma, thấy những cái bóng trắng bay phất phơ gần các cung đường thường xuyên xảy ra tai nạn, ở bệnh viện hoặc ở vài ngôi nhà lâu đời. Nhưng đây là lần đầu tiên Luân phải đối mặt với một con quỷ ký sinh trong gương. Gương - tự bản thân nó đã khiến người ta cảm thấy kinh dị mỗi khi nhìn vào quá lâu.

Để chắc ăn, Luân đưa luôn điện thoại cho bố mẹ để khỏi phải nhìn vào bề mặt phản chiếu của cái smartphone màn hình gương. Anh yêu cầu bố mẹ nên hạn chế gặp mình càng nhiều càng tốt để phòng trường hợp con quỷ chuyển sang ám hai người. Trong khoảng thời gian đó, Luân tránh tối đa việc bước chân ra khỏi phòng. May mà Luân có phòng tắm riêng, không thì không biết phải sống như thế nào trong những ngày này.

- Giận anh à?

- ...

- Còn giận anh hay thế nào thì cũng nói cho anh biết chứ?

- ...

- Cầm..

Vẫn như mọi khi, Cầm bỏ đi mà không nói năng gì. Mỗi ngày hai lần, vào lúc giữa trưa và nửa đêm, Cầm lại lên thăm anh trai. Cô gõ cửa, chờ Luân ra mở và chỉ hé mắt nhìn vào mà không hỏi han lấy một lời. Điều đó làm Luân rất đau lòng, đau lòng đến độ muốn chết đi. Mà Luân muốn chết thì chẳng có gì khó, anh chỉ cần soi gương và chờ con quỷ đến xé xác anh ra. Nhưng cái Luân cần trước khi chết là được nghe Cầm nói điều gì đó.

Vừa lúc Cầm xuống tầng dưới thì bố mẹ Luân bước lên. Bố Luân đưa cho con trai một cuộn vải đỏ và bảo:

- Bố mẹ có đến gặp thầy Ba rồi. Thầy bảo nếu con muốn thoát cái nạn này thì phải tìm cho ra tấm kính mà con quỷ ký sinh. Hiện con quỷ ấy ám con, nên tấm kính này nhất định chỉ có ở xung quanh con thôi chứ không lạc đi đâu xa được. Tìm thấy rồi con dùng mũi tên này đâm vào, tấm kính sẽ vỡ nát và con sẽ ổn.

Luân đưa tay nhận lấy cuộn vải đỏ, tay kia nhận lấy mấy thứ đồ ăn mẹ mua. Mẹ Luân xót xa nhìn con, cố gắng kiểm tra thật nhanh xem con mình có sứt mẻ gì không. Chợt bà kêu rú lên:

- Cỗ con có cái gì thế kia hả Luân?!

Luân vội vã đưa đồ đang cầm cho bố rồi điên cuồng sờ soạng cổ mình. Vì Luân không thể tự soi gương nên nếu trên cơ thể có bất cứ dấu hiệu gì lạ, anh đều không kiểm tra được. Bố Luân thì thăm:

- Trông như vết tay dính nhọ nôi ấy!

Một khoảnh khắc khủng khiếp kéo dài ra đến vô hạn, đè nặng lên cả ba người. Luân quay mặt đi, tránh cái nhìn lo âu muốn khóc của bố mẹ rồi đem đồ vào phòng riêng, chốt kín cửa lại. Anh muốn giải quyết dứt điểm chuyện này để có thể an tâm trở lại với cuộc sống riêng.

Thế là tầm mười phút sau, phòng Luân không khác gì bãi chiến trường. Anh lục tung mọi góc ngách trong phòng xem còn thứ gì giống như một tấm gương không nhưng rồi lại thất vọng bởi chẳng còn gì để xem xét cả. Đôi lúc Luân lại mừng rỡ khi thấy một vật gì na ná cái gương soi, chai nước chẳng hạn, rồi anh lại tiu ngưu bỏ xuống bởi mũi tên không hề có phản ứng.

Luân cứ tìm như thế đến gần nửa đêm thì chuyện lạ bắt đầu xảy ra. Cỗ Luân ngura ngúra, Luân gãi. Nhưng càng gãi thì Luân lại càng khó chịu hơn bởi cái cảm giác này không phải ngứa thông thường. Nó giống như một bàn tay ướt sũng, trơn nhớt tóm lấy cổ Luân và nhất nhất không buông ra.

Con quỷ, bằng một cách nào đó, đã thoát ra khỏi tấm gương mà nó ký sinh để giết Luân. Nhưng vì con quỷ sống trong gương, nên cái thứ đang bóp nghẹt cổ Luân lúc này là cái bóng của nó.

Cứ đà này thì con quỷ sẽ giết chết Luân mà Luân không thể làm gì được. Phải làm gì? Anh đã đào xới cả căn phòng này mà vẫn không thấy cái gương nào hết.

Phải tìm cho ra tấm kính.

Bố Luân đã nói là phải tìm được "tấm kính", chứ không chỉ là tấm gương. Và tấm kính luôn luôn ở cạnh Luân là đôi mắt anh. Thủy tinh thể của mắt là một dạng thấu kính. Chính xác là mắt phải - con mắt luôn nhìn thấy ma quỷ.

Luân sẵn sàng hy sinh một bên mắt để được sống. Ngay cả người ngu nhất cũng biết lựa chọn giữa hai thứ: mắt và mạng sống thì rõ ràng là mạng quan trọng hơn. Nhưng Luân không muốn thế.

- Anh phải để em đi.

Luân nhìn ra cửa. Không biết tại sao hơi thở của mình lại dồn dập như thế? Vì anh đang bị con quỷ siết cổ hay trái tim anh đang bị Cầm siết chặt?

Đã lâu lắm rồi Luân mới được nghe Cầm nói. Kể từ ngày Cầm treo cổ tự sát.

Luân chỉ biết khóc. Anh đưa tay lên chạm vào má Cầm như anh thường làm khi cô còn sống. Nhưng những ngón tay anh chỉ chạm vào không khí mà thôi. Cầm là cái bóng không hơn không kém.

- Nếu anh để em đi, em có tha thứ cho anh không?

- Anh có tha thứ cho anh không?

Luân chỉ gật đầu. Cỗ anh đã hằn rõ mười vết ngón tay khô đét như mười khúc xương khô dính mực. Một tay anh vạch hai mí mắt ra, tay kia lăm lăm mũi tên nhọn hoắt đã được yểm bùa.

Khi mũi tên đâm xuyên qua mắt, Luân không hề thấy mắt mình đau. Nhưng chẳng hiểu sao khi thấy bóng Cầm mờ dần, mờ dần đưa tay vẫy chào tạm biệt, Luân lại thấy đau như thể mũi tên vừa cắm ngập vào trái tim mình,

[Thập độ thứ ba của cung Nhân Mã là một người đàn ông đội mũ gắn lông chim, tay cầm gậy; biểu thị tính cứng đầu cứng cổ, không thể thuyết phục, sự

chối từ khó nhọc với thiên hướng độc ác xấu xa, đấu tranh và những điều ghê gớm khác.]

[Ở đây cần giải thích một chút. Nôm na là Luân bị ám bởi một con quỷ gương, có thể chính hồn ma cái người bị ô tô đâm chết kia đã hóa thành quỷ. Luân đã yêu em gái ruột của mình và anh ta đã gây ra một tội lỗi nào đó với Cẩm, khiến Cẩm phải tự sát. Luân vừa vì yêu Cẩm, vừa vì không thể tự tha thứ cho mình nên Cẩm cũng không siêu thoát được. Chỉ khi nào Luân chấp nhận rằng tình yêu của mình dành cho cô em gái đã chết không thể có kết quả cũng như hiểu rằng đã đến lúc mình phải tha thứ cho bản thân, Luân mới đủ can đảm để tự cứu lấy chính mình.]

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Búp bê

[Cảm động đủ rồi mấy đứa.]

Hòa nhìn khoảng hở trên sàn với đôi mắt không giấu nổi sự ghê tởm. Bên trong cái hốc đó, Hòa thấy vô số những con búp bê bé bằng lòng bàn tay được khâu thủ công từ vải vụn. Trông chúng đã cũ lắm rồi nhưng chẳng có dấu vết gì cho thấy là chúng bị chuột bọ gặm nhấm cả. Cũng không có gì lạ, bởi đồng búp bê nồng nặc mùi băng phiến. Anh nuốt khan rồi quay mặt đi trước khi đóng sầm cái cửa kéo lại. Ngày mai, Hòa sẽ tổng khứ toàn bộ đồng búp bê này đi. Việc những con búp bê có hình dạng na ná hình dạng loài người không khiến Hòa động lòng. Lý do đơn giản là chúng trông chết khiếp đi được!

Nhưng khi bước vào căn phòng có cái tủ quần áo cũ xỉn, Hòa lại càng hãi hơn. Trong tủ cũng chật kín những con búp bê như thế. Khi Hòa mở cánh cửa tủ ra, những con quái vật làm bằng vải vụn và cúc áo được nhồi đầy bông ào ạt tràn ra ngoài, cuốn theo mùi băng phiến xông lên làm Hòa muốn ngạt thở. Anh tự hỏi không biết cái người thuê trọ ở đây trước anh làm gì mà khâu lắm búp bê đến thế, cũng không tài nào biết được người ấy đã lên chặt búp bê vào cái tủ bằng cách nào. Chắc lại một sở thích quái dị nữa.

Đêm hôm ấy, Hòa ngủ giữa mùi băng phiến và những đôi mắt búp bê làm từ cúc áo. Anh mơ hồ cảm thấy như có một thể lực vô hình nào đó đang ở trong ngôi nhà này cùng anh, và nó vẫn thức trong lúc anh đang ngủ. Cho tới khoảng ba giờ sáng thì Hòa không chịu nổi nữa. Anh lết vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo vào trong bồn xí. Hòa thấm rữa chính mình đã cố nuốt ăn xôi nằm trong căn phòng toàn mùi băng phiến. Cổ họng Hòa chua loét vì chất nôn còn nóng thì nóng rất và đầy những phân. Anh thở hồng hộc, cổ ọe ra nốt những gì còn lại trong bụng mình. Hòa thò tay vào hòng. Có cái gì đó mắc vào ngón tay anh. Hình như là một sợi chỉ.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thịt tươi

Ánh lách vào trong, cố gắng không để bất cứ tiếng động nào phát ra. Phía sau cô, Quang Anh vẫn gọi giật lại:

- Ánh! Kệ người ta! Không ăn thì thôi!

- Để yên em xem nào!

Biết bản tính ngang bướng của người yêu, Quang Anh đành mặc kệ cho cô bước vào. Ngày nay vệ sinh an toàn thực phẩm không khác nào bài toán đồ thị học sinh giỏi quốc gia với bọn học sinh tiểu học. Quang Anh thấy đau bụng vì ăn một bát bún chẳng có hề gì. Cùng lắm là vài viên thuốc.

Nhưng Ánh thì không nghĩ thế. Cô lăm lăm cái điện thoại bật sẵn ứng dụng quay video rồi mò vào trong nhà chủ cửa hàng bún mọc. Người đàn bà bán bún có bộ mặt chỉ chít sẹo, cả người bọc kín trong mấy lớp quần áo dài nhìn phát ngốt. Mãi bán bún cho khách, bà không hề biết rằng có người vừa đột nhập vào bếp riêng của nhà bà.

Đó là một cái kho, bé tẹo, nóng nực và tối thui. Ánh cười cười bảo người yêu:

- Không khéo bà ấy lấy thịt người làm bún mọc cho anh ăn đấy!

Rồi cô lần mò sờ vào bức tường xem có công tắc đèn không.

- Đây rồi.

Đèn chớp vài cái rồi bật lên. Cái bóng đèn vàng vàng nhờ nhờ soi rõ mấy chậu thịt tươi dưới đất. Nói là tươi, bởi mỗi chậu có một người cời trướng ngồi

canh, người nào cũng chẳng chặt sẹ. Ánh và Quang Anh không rõ là nam hay nữ. Vì những người ấy đang cầm một con dao, tự lóc thịt mình rơi lộp bộp xuống chậu.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cánh đồng

[Cho những ai chưa biết: Ma cụt trốc là hồn ma của người bị chặt đầu mà chết, thường đi qua ngọn lửa như một con lốc.]

Nó ở đó, ngay khi Tú nhìn thấy nó thì nó đã bốc lên cao y hệt một cái lốc xoáy. Chỉ có điều cái lốc xoáy ấy di chuyển không nhanh lắm, không giống như nó hay xem trên TV. Tú gọi bạn:

- Có cái gì kia!

Thằng Khánh đáp lại lời Tú bằng một câu đặc sệt giọng miền Trung rồi lại đứng liến thoắng mấy câu gì đó với con Hằng. Tú không sao hiểu nổi. Nó chỉ nghe loáng thoáng thấy chữ "ma cụt trốc". Tú nghĩ rằng đây không phải ma. Bối ma thì phải là cái bóng mờ mờ. Đằng này Tú thấy nó rất rõ, rõ như người thấy người. Xung quanh nó có một tấm vải đen sì. Với cả, ma cụt trốc là một hiện tượng tự nhiên, có thể giải thích được.

Con lốc đi ngang qua chỗ Khánh thì đột ngột dừng lại. Dừng như thể một đoạn video đang phát thì người ta nhấn "pause". Tú dụi mắt nhìn trong kỹ thì từ trong tấm vải đen, ba bốn cánh tay trơ xương, khằng khiu như những que củi thò ra túm chặt lấy đầu của Khánh và Hằng lôi đi.

Tú không dám lại gần. Nó chỉ biết há mồm tròn mắt nhìn hai đứa bạn đứng như bị tròng cứng xuống cánh đồng. Nói là tròng, bởi mấy cánh tay, bằng một cách nào đó rất nhanh nhẹn, đã nhổ phứt đi hai cái đầu, một nam một nữ. Y như người ta hái trái trên cây.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Hũu hình

[Đôi khi ánh sáng không có tác dụng.]

Khi mở mắt ra, Đoàn thấy ngay cái hình người đầy ngồi ngay đầu giường, cách chỗ Đoàn đang nằm khoảng hai cánh tay. Đoàn có thói quen khóa cửa phòng riêng khi đi ngủ. Nếu là trộm thì chắc chắn không thể nào ngồi một đồng ở đầu giường chờ chủ nhà tóm cổ.

Vậy thứ gì đang ở trước mặt Đoàn kia?

Nó có bộ tóc dài bù xù.

Nó khoác một tấm vải rộng thùng thình có những vết nâu nâu,

Nó nửa có nửa không, lẫn vào trong ánh sáng lơ nhờ của cái đèn ngủ.

Đoàn nín thở. Cậu có cảm tưởng rằng nếu như nó nghe thấy tiếng cậu thở thì sẽ lập tức quay đầu lại.

Nhưng Đoàn chưa kịp nghĩ xong, thứ quái dị ấy đã quay ngược đầu nó ra đằng sau. Một vòng. Rồi hai vòng. Ba vòng bốn vòng năm sáu bảy vòng. Càng lúc càng nhanh. Bộ tóc vừa dày vừa dài bịt kín mặt nó và cuộn thành hàng chục lớp quanh cổ. Khi cái cổ ngừng vận vẹo, nó uốn cong lưng lại, đầu ngửa ra, kêu răng rắc và với cái tư thế ấy, nó bò bằng tứ chi như một con nhện dị dạng. Đoàn nằm cứng đờ trên giường nhìn cái bóng nằm đè lên người mình. Cậu nhắm chặt mắt lại.

Nó đã biến mất. Đoàn thở hồng hộc. Quả tim vẫn nện thình thịch trong lồng ngực. Cậu run rẩy lần mò công tắc đèn.

Có một bàn tay lạnh ngắt, xương xẩu chờ sẵn ở đó. Đoàn hoảng hốt rút tay lại. Bàn tay ấy bật điện lên. Dưới ánh sáng, Đoàn thấy nó đứng đấy, đầu tóc rũ rượi và quần áo be bét máu, hai tay ôm đầu.

Rồi nó cầm cái đầu đầy tóc ném thẳng vào mặt Đoàn.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Ma Kết - Cuồng si

[Được 75 chương rồi đấy các bạn.:D Vậy là đi được ¾ chặng đường rồi.

Thế có bóng đèn trên đầu, tôi sẽ hoàn thành "Tàn sát" trước khi được 3000 lượt theo dõi.]

Mấy năm trước, khi Thư và Khoa quyết định cùng chung sống, họ đã chọn ngôi nhà này đã xây tổ ấm. Khắp ba tầng của ngôi nhà rộng chưa đầy ba chục mét vuông, Thư treo đầy hình ảnh của hai người. Mỗi ngày, Thư đều ngồi mấy tiếng đồng hồ bên bàn máy tính để cuốn tiểu thuyết thứ hai của nàng sớm được xuất bản. Lần này, Thư không viết về những chuyện tình yêu xa vời nữa. Nàng viết về cuộc tình của nàng và Khoa, về lần đầu hai người gặp nhau, về những chuyến du lịch, về những cuộc cãi vã, về những điều nóng bỏng trên giường khi hai người làm lành. Thư tin chắc rằng, cuốn tiểu thuyết này sẽ thành công. Ít nhiều gì thì nó cũng đánh trúng vào tâm lý của phụ nữ ngày nay, tức là thích các truyện tình yêu mơ mộng, có chút sóng gió và cái kết mỹ mãn.

Hôm nay thì Thư không viết, nàng thả bộ ra phố, định mua cái gì ngon ngon để chờ Khoa về ăn cùng. Không phải Thư không biết nấu ăn, mà nàng nghĩ mối quan hệ nào cũng cần sự đổi mới. Ngày nào cũng ăn những món Thư nấu, lỡ đâu Khoa chán thì sao? Càng nghĩ, nàng càng thương Khoa nhiều hơn. Anh đã phải làm việc vô cùng vất vả để nuôi nàng. Từ nhà văn, phóng viên, họa sĩ về truyền tranh cho đến ca sĩ phòng trà, giám đốc dự án, doanh nhân..., việc gì Khoa cũng từng làm qua. Tất cả là để giúp nàng và anh có một cuộc sống đầy đủ, không phải lo thiếu thứ gì.

Đang đi, Thư bỗng giật mình. Thư thấy Khoa đang ở ngay trước mặt mình. Khoa đang ngồi trong một nhà hàng. Trên bàn ăn trải khăn trắng bày đầy những món ăn ngon lành nóng sốt. Giờ này lẽ ra Khoa phải ở cơ quan mới đúng. Hay là anh phải nghỉ sớm để mời đối tác đi ăn? Chắc là không phải, bởi cái người ngồi trước mặt anh là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, tuổi chắc chưa đến ba mươi. Bàn tay cô gái lạ đặt trên bàn, bên trên là tay Khoa.

Thư ngẩn người ra một lúc rồi quay gót về nhà. Thình thoảng vào ngày nghỉ, Thư và Khoa cũng hay đi bộ ra phố chơi. Thử vào ăn trong một nhà hàng mới mở, vào rạp xem phim, ghé vào nhà sách... Con đường này hàng ngày Thư thấy nó đẹp lắm, vậy mà hôm nay sao mà u buồn đến lạ. Một vài người thấy Thư đi ngang qua thì xì xào chỉ trỏ. Họ nhận ra nàng qua những tấm hình in trên cuốn tiểu thuyết nàng từng viết. Thư biết thế, nhưng nỗi đau bị phản bội khiến nàng cảm thấy người ta biết rằng nàng đang khổ sở lắm, nhục nhã ê chề lắm! Nàng nghĩ rằng họ đang cười nàng. Và nàng khóc. Âm ức như một đứa trẻ. Khoa đã phản bội nàng, đã giấu giếm nàng để đi với người phụ nữ đó. Hai người họ đã nắm tay nhau nơi đông người thì không chừng họ đã đan díu với nhau từ lâu lắm rồi. Vậy mà Thư thật ngu ngốc, không hề biết kẻ nằm bên gối mình hằng đêm là một gã đàn ông khôn nạn.

Thư về đến nhà, và ngạc nhiên khi thấy cửa mở. TV trong phòng khách thì đang bật, màn ảnh chiếu một bộ phim 18+. Trên sàn nhà, la liệt những quần áo của đàn ông lẫn đàn bà. Có cả đồ lót. Nàng với tay bật đèn và nhìn thẳng vào bếp.

Khoa và người phụ nữ lạ mặt đang quần chặt lấy nhau trong tình trạng không mảnh vải che thân. Thấy đèn sáng, đôi tình nhân tội lỗi vội vàng buông nhau ra, lấy tạm mấy thứ quần áo lên che thân. Trong khi Thư còn đang tím bầm lại vì giận dữ, con ả hồ ly tinh kia đã mặc được cái váy mỏng manh vào người và xách theo đôi giày, chạy vụt qua người Thư. Thư chẳng thèm tóm cô ta lại. Tóm để làm gì? Đánh cho cô ta một trận ư? Đánh rồi thì sao? Không thể thay đổi sự thật là hai kẻ khôn nạn này đã ngang nhiên làm tình trong bếp, không thèm đóng cửa như muốn cả thiên hạ cười vào mặt nàng. Nàng thoáng nghĩ đến chuyện sẽ xách vali, dọn khỏi ngôi nhà này và vĩnh viễn không nhìn lại cái mặt tráo trở của Khoa nữa.

Nhưng tại sao nàng phải dọn đi? Người có lỗi đâu phải là nàng?

Thư chỉ tay vào mặt Khoa và rít lên:

- Cút! Cút ngay khỏi nhà tôi!
- Thư! Em bình tĩnh đã...
- Tôi bảo cút! Cút ngay khỏi nhà tôi cơ mà!
- Em phải nghe anh giải thích đã!

Nét mặt Thư bỗng thay đổi. Nàng bình thân hỏi:

- Anh không đi chứ gì? Anh không đi phải không?
- Anh không đi! Anh không bao giờ bỏ em!

Thư nghiêng răng:

- Nếu anh không đi thì cả hai ta sẽ cùng chết trong ngôi nhà này!

Rất nhanh, Thư tiến đến chỗ Khoa đang đứng và rút con dao làm bếp ra. Nàng giơ con dao ra, từ từ dồn Khoa vào góc tường. Nếu là một ngày bình

thường khác, khi nhìn thấy Khoa khỏa thân đứng trong bếp, Thư sẽ chạy lại ôm người yêu rồi cùng mây mưa cho tới sáng. Nhưng lúc này, mọi ham muốn xác thịt trong lòng Thư đã nguội lạnh. Nàng phải giết Khoa. Giết Khoa rồi nàng sẽ dùng chính con dao này để tự sát. Hai người sẽ được chết cùng nhau.

Nghĩ thế, Thư lao tới, đâm lút lưỡi dao vào người Khoa, rạch vào bụng anh một đường dài. Anh ngã gục xuống đất, ruột xổ tung ra, máu nhuộm đỏ nền nhà trắng lóa đến nhức mắt. Thấy Khoa há hốc mồm thờ như một con cá mắc cạn, Thư dùng dao rạch thêm một đường nữa trên cổ anh.

Thanh tra Kiên nhìn cái xác đầy máu trong bếp và hỏi:

- Gọi mấy ông pháp y đến chưa? Chắc là chủ nhà.
- Dạ, người chết là Nguyễn Anh Thư, hai mươi sáu tuổi, sống một mình, là nhà văn.
- Nhà văn à? Có phải cái cô mà viết cuốn "Diên vì yêu" không?
- Dạ vâng. Cô này nổi tiếng lắm. Mỗi tội hơi lập dị, chẳng có bạn bè gì.

Ông Kiên thờ dài nhìn cái xác chết trước mặt. Đó rõ ràng là một người phụ nữ xinh đẹp và tài hoa, vậy mà sao lại đến nông nỗi này?

Ông nhìn mấy tấm poster trên tường phòng và hỏi:

- Cái thằng cha trong ảnh sao trông quen thế nhỉ?
- Diễn viên Mạnh Khoa đấy sếp! - Cậu cảnh sát trẻ đáp. - Anh chàng này đóng cái phim toàn cảnh hot với lại quay quảng cáo cho chuỗi nhà hàng F+ đấy!
- À à...

[Thập độ thứ hai của cung Ma Kết là một người đàn ông với tay cổ tóm lấy một con chim, tượng trưng cho những điều không thể đạt được.]

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bị cắn

Chí, tức Chí Phổi, nhái theo tên Chí Phèo trong truyện ngắn của Nam Cao. Gọi như thế bởi gã cũng không hơn gì Chí Phèo. Không cha không mẹ, đầu trộm đuôi cướp. Mà gã lại nghiện hút. Đi cai mấy lần rồi nhưng gã vẫn chưa dứt hẳn được.

Mấy hôm trước gã bị chó cắn đứt mấy ngón tay bên trái. Ác thật! Bởi con chó nhà ấy không hề sủa. Với lại khu nhà trọ xập xệ ấy làm gì có chó bao giờ? Chủ dãy nhà cho thuê không cho nuôi động vật, sợ hôi thối. Chí Phổi tin như thế, cho nên gã cứ việc thò tay qua cửa sổ, định lấy cái điện thoại đang sạc để trên bàn. Nhưng vừa nhét tay vào thì gã sờ thấy vật gì tua tủa như hàm răng con thú. Phập một cái, Chí Phổi chỉ biết rú lên rồi lăn ra ngất xỉu khi thấy tay trái của gã chỉ còn có hai ngón.

Trở về phòng trọ với một đồng băng gạc, thuốc và cả những lo âu, Chí nghĩ về cái bụng rỗng. Để lo lót viện phí, gã đã phải bòn vét những đồng tiền cuối cùng, phải đi hù dọa những gia đình khác trong bệnh viện để họ cho gã vài chục. Gã nhìn túi thuốc, nhìn những ngón tay và thấy cuộc đời gã bế tắc quá đi mất. Đã chẳng lấy được cái gì thì chớ lại còn mất tận ba ngón tay. Nếu như có tìm được mấy ngón tay bị cắn đứt, cũng khó có thể nối lại được. Chí Phổi nhìn ra ngoài cửa, và thấy trời sao mà xám xịt.

Bỗng dung từ trong khung cảnh xám xịt ấy, một cái bóng đen lù lù hiện ra. Cái bóng cao và gầy, hình như là con gái.

Cô gái không chờ phản ứng của Chí mà tự động đẩy cửa bước vào. Tay cô ta xách theo một cái túi to tướng, hình dạng kỳ dị. Đó là loại túi xách dùng để vận chuyển thú nuôi cỡ nhỏ. Chí ngẩn người nhìn cô gái, không biết cô là ai. Hay là người quen của chủ nhà đến đòi tiền trọ?

Nhưng Chí Phổi hiểu ngay tình huống của gã. Cô gái đặt tay lên cái bàn có bình nước gần cạnh, bỏ trên đấy một chiếc điện thoại cầm ứng.

Chính là cái điện thoại Chí định cuồn hôm trước. Vậy thì hẳn cô gái này là chủ nhân của con chó đã cắn đứt ba ngón tay của Chí.

Cô ta bỏ lồng chó lên bàn, đặt ngay cạnh cái điện thoại rồi dứt cả hai tay vào túi quần. Trông cô ta có nét bất cần đời, y hệt Chí Phổi hồi niên thiếu. Cả cái trò nhai nhóp nhép kẹo cao su cũng y hệt.

- Tôi là Thảo. Chắc là anh cũng biết.

- Tôi...

- Tôi chỉ muốn nói là anh hãy biết điều một chút. Đừng có đại mà nói ra chuyện anh bị cắn đứt tay. Thế thôi.

- Chỉ thế thôi? - Chí Phèo tròn tròn mắt.

Thảo gật đầu. Mồm vẫn không ngừng nhai kẹo cao su.

Chí Phèo bắt đầu hiểu ra. Và rất nhanh, gã nghĩ được một kế hoạch làm tiền. Chí ngồi ghéch chân lên và hát cảm:

- Thế tôi biết điều, còn cô không... "biết điều" à?

Bàn tay tàn tật của Chí Phèo cọ hai đầu ngón tay vào nhau.

Thảo liếc mắt nhìn Chí Phèo. Kiểu nhìn người bằng nửa con mắt. Cô ta không thèm nói gì, nhét cái điện thoại vào túi, rồi xách lồng chó ra ngoài.

Đi đến cửa, Thảo dừng lại. Cô ta đột ngột quăng cái lồng chó vào mặt Chí. Con chó bên trong bé tí, không có lông, mõm nhọn tai nhọn như con chuột dị dạng. Ấy thế mà cũng làm Chí Phèo sợ tới suýt vãi đái ra. Gã bật lùi lại phía sau, tí nữa thì ngã ngửa ra giường.

Thảo phá ra cười sảng sặc. Cô ta nhò bã kẹo ra tay, rồi dánh vào đầu giường chỗ Chí Phèo đang ngồi.

Chí Phèo nhìn theo Thảo, chờ cho cô ta đi thật xa rồi mới gỡ bã kẹo ra.

Chợt Chí Phèo thấy có cái gì lẫn trong bã kẹo. Gã điên cuồng gỡ những bã kẹo ra, để tìm cái thứ cứng cứng bên trong. Gã đã nhận ra đó là một đốt xương ngón tay của gã, thuộc về mấy ngón tay gã không thể tìm lại được.

[Đọc xong hãy nghĩ ra tựa đề cho truyện giúp tôi.]

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Dị mộng

Kể từ ngày lấy nhau đến nay, Hưng chưa một lần đụng vào người vợ mình. Đêm nào anh cũng ra ngoài sân hút thuốc và chỉ quay trở lại giường khi Châu đã ngủ thiếp đi. Có những hôm Châu cố tỉnh thức, nằng chi giả vờ ngủ, và nằng chờ đến khi Hưng trở lại giường mới thò tay sang đặt lên lưng chồng, ấy vậy mà Hưng cũng chẳng hề động đậy.

Câu chuyện ở làng Đồng bắt đầu từ vài năm trước, khi một thanh niên tên Khoa đi học trên thành phố mới được vài hôm thì nằm chết gục trên giường. Khám nghiệm tử thi cho thấy Khoa chết vì đau tim. Một người trẻ khỏe như thế chết vì đau tim? Lạ quá! Lạ hơn nữa là Khoa chết được bảy ngày thì lại có thêm người chết vì đau tim. Người chết cũng là đàn ông, cũng còn trẻ y như Khoa!

Người ta đồn rằng nhà họ Mai đang gặp phải nạn "trùng tang", cho nên Mai Văn Khoa, Mai Văn Hiếu mới chết bất đắc kỳ tử như thế. Tuy nhiên vẫn có người không tin dị đoan, mà chỉ quả quyết rằng hai cậu trai này bị cảm lạnh mà chết, hoặc họ chết vì chứng bệnh gì đó do di truyền nên người nhà phải giấu như mèo giấu cứt. Giả thuyết "bệnh di truyền" được đa số người trong làng chấp nhận, nhất là những người có tư thù với người nhà họ Mai. Tin đồn này cứ thế lan mãi ra, khiến nhiều người ngần ngại việc trở thành thông gia với họ Mai. Giữa lúc ấy, nhà họ Mai lại có thêm vài đám ma nữa.

Nhưng Mai Văn Hưng vẫn lấy Châu. Châu là cô gái xinh đẹp, nét na, chỉ có điều nhà nghèo mà thôi. Sau Châu còn đến mấy đứa em, đứa nào cũng chưa lấy chồng. Biết con gái mình yêu con cháu nhà họ Mai, gia đình Châu không khỏi đau lòng. Nhưng biết làm sao được bởi ngoài Hưng ra, Châu không chịu lấy bất cứ ai cũng như chẳng ai lại muốn có một cô con dâu nhà nghèo, không có cửa hồi môn.

Đêm nay vẫn là một trong nhiều đêm như đêm đầu tiên hai người lấy nhau. Châu chẳng hiểu chồng nằng có tâm sự gì trong lòng mà cứ lảng tránh nằng mãi. Chẳng lẽ anh đã tìm thấy ở Châu một đặc điểm gì đó khiến anh không bằng lòng? Đó là điểm nào mà lại nghiêm trọng đến mức Hưng từ chối gần gũi vợ? Là một người phụ nữ nông thôn điển hình, Châu không dám trực tiếp đề nghị Hưng cho nằng cái điểm phúc được làm vợ anh. Trong một xã hội còn bị ảnh hưởng nặng nề bởi hệ tư tưởng Nho giáo Trung Quốc, phụ nữ không có quyền đòi hỏi về tình dục cho dù đó là một trong những nhu cầu cơ bản của con người.

- Thăng Khoa với thăng Hiếu không chết vì bệnh tim đâu em ạ.

Câu nói của Hưng khiến Châu giật mình ngồi nhồm dậy. Nằng đưa tay vén bức màn mỏng đã có vài miếng vá, thò cổ ra, nhìn chăm chăm vào lưng Hưng và hỏi:

- Sao tự nhiên anh lại nói cái chuyện gì nghe sợ thế? Vào ngủ đi.

- Anh ngồi đây canh.

Thái độ kỳ lạ ấy không những không làm Châu bớt băn khoăn mà còn khiến nàng thêm bức mình. Nàng nằm nghiêng, quay mặt vào tường, nhất định không thèm nói chuyện với chồng nữa.

Vừa lúc ấy, ở ngoài sân Hưng đã châm đèn điều thuốc thứ hai. Căn nhà bé tí chỉ kê vừa mấy thứ đồ đạc cơ bản đêm nay bỗng rộng hẳn ra và hình như có hơi gió lùa vào lạnh lẽo. Khói thuốc cuộn theo gió, tạo thành hình lốc xoáy bay vào phía buồng trong. Hình như Hưng không nhìn thấy cảnh kỳ lạ ấy, nên anh cứ điềm nhiên rít điều thuốc lá trên tay. Vừa hút, Hưng vừa lấy tay miết lên cái bao thuốc sáng nay vợ mua. Nàng luôn chu đáo với chồng như thế. Ngoài mặt thì Châu rất ghét cái tật hút thuốc lá của Hưng, vừa tốn tiền vừa hại sức khỏe. Nhưng mỗi khi xách giỏ ra chợ, nàng đều hỏi xem Hưng có còn thuốc lá không, nếu hết, nàng sẽ mua cả tút thuốc.

Ngồi ngoài sân, Hưng nghe trong nhà có tiếng nhóp nhép như tiếng đàn ông nằm với đàn bà. Anh nín thở, cố gắng không quay lưng nhìn lại. Tiếng nhóp nhép ngày càng rõ hơn và giật cục như thể ai đó đã cố gắng hết sức để âm thanh đó làm kinh động bất cứ ai. Nếu như không phải lúc này, không phải một đêm không trăng sao như đêm nay, thì tiếng động đó sẽ làm Hưng nghĩ ngay đến những chuyện dục tình. Nhưng không. Không có một tiếng thở, tiếng kêu khoái lạc nào hết. Chỉ có tiếng nhóp nhép của những khối thịt ẩm ướt thò ra thụt vào với nhau.

Ở buồng trong, tiếng Châu lại vọng ra:

- Thế anh không chịu đi ngủ à?

- Có, nhưng anh ngủ ngoài này.

Nói rồi Hưng đứng dậy. Anh ném điều thuốc xuống đất, lấy chân đi cho tắt hẳn. Ngoài sân có cái chõng tre không biết từ đời gì ông cụ nào dựng ở một góc, nên Hưng vẫn thường nằm đấy trong những đêm Châu nhất quyết không chịu đi ngủ trước như đêm nay.

Hưng nhắm mắt lại, cố gắng giữ hơi thở của anh đều và tự nhiên như hơi thở của một người say ngủ bình thường.

Chiếc điện thoại trong túi quần Hưng rung nhẹ, báo hiệu đã đến hai giờ sáng. Hưng ngồi dậy, thấy xung quanh anh có rất nhiều đàn ông, con trai trong làng và một người đàn ông lớn tuổi ăn mặc kỳ dị đang vây quanh. Anh gạt đầu ra hiệu cho họ vào nhà mình rồi hạ giọng thật nhỏ:

- Thầy có chắc là sẽ thành công không?

- Chắc. Thế anh không tin thầy à?

- Dạ con tin thầy chứ. Nếu không tin thầy thì con đã chẳng mời thầy!

Hưng nhìn bộ mặt như mặt mèo của ông già mà rùng mình. Ông ta mặc bộ đồ thầy pháp màu vàng, trước sau vẽ những hình thù chẳng chịt. Hưng không biết những chữ ấy là chữ gì, và có khi ông thầy pháp cũng chẳng biết.

Mấy người đàn ông đem từ trong bao tải ra mấy con gà trống bị cắt tiết, máu me be bét, đặt thành hình vòng tròn bao quanh nhà. Ông thầy pháp có nhiệm vụ đi dán bùa lên từng con gà một. Xong xuôi, ông thầy lại hỏi:

- Ở trong đó à?

- Dạ vâng.

Hưng nhắm mắt lại. Anh muốn hút thêm một điều thuốc nhưng lại thôi. Trái tim anh như có con gì đang gặm nhấm. Cái con quái thú ấy vầy vò lồng ngực Hưng, làm Hưng thở như kéo bể. Ông thầy thấy phản ứng ấy thì trừng mắt nhìn Hưng và quát khê:

- Yên!

Rồi ông ta vào buồng trong nhà Hưng. Quả đúng như ông dự đoán. Châu đang nằm trên giường. Ông sờ tay vào vai nàng rồi lật úp thân nàng xuống. Đã làm nghề thầy pháp nhiều năm, nhưng mỗi khi nhìn thấy tình cảnh này, ông lại rùng mình ghê sợ.

Cái thân người của Châu nằm chõng chọc, không hề có đầu. Ông biết nếu soi vào trong thì sẽ không thấy phổi, tim, lòng ruột gì hết.

Con đàn bà này là ma lai. Hàng đêm nó rút ruột đi ăn phân người. Tất cả những người bị nó ăn ruột sẽ ốm mà chết. Muốn giết nó, phải lật úp cái thân nó lại. Chờ khi mặt trời lên, con ma lai sẽ không thể chui vào thân và bị thiếu chết ra tro.

Vừa lúc ấy, ngoài sân có tiếng đàn ông hô hoán ầm ĩ. Thầy pháp lao ra, thấy có một cái đầu đàn bà tóc tai rũ rượi đang bay lơ lửng. Bên dưới cái đầu là nội tạng dính vào, treo lủng lẳng. Con ma lai thét lên, quay vòng vòng như điên dại. Nó muốn xông vào nhà nhưng không được.

Trong lúc đó, Hưng sợ hãi chạy biến ra chỗ bờ ao, núp sau bụi tre ken dày. Anh ngồi đó, thỉnh thoảng lại dỗi mắt ra nhìn cái đầu ma lai của vợ mình gào thét.

Châu bị mấy lá bùa và máu gà trống của ông thầy pháp cản lại. Mấy người đàn ông cầm những lá bùa màu đỏ gấp nhỏ lại, đem quăng vào Châu. Chỗ bị bùa dính vào tạo thành một vết bóng lõm loét.

Bỗng từ phía xa, rất nhiều những cái đầu mang nội tạng biết bay lao tới.

Đàn bà cả làng này đều là ma lai. Những người đàn ông đang dốc sức tấn công Châu đều sợ đến cứng người, chân chôn chặt xuống đất. Thầy pháp cũng không ngoại lệ. Ông đã thấy vợ và con gái ông xõa tóc bay trên trời với đồng gan ruột lộ thiên.

Những con ma lai xông tới, như thể phát điên lên, chúng xông vào cắn xé người thân của mình bằng hàm răng nhọn hoắt.

Hung ngồi ở bờ ao nhìn ra, thấy đàn bà con gái ở một góc độ mới. Anh không dám chạy. Chạy sẽ tạo ra tiếng động và chính anh sẽ đi đời.

Hàng hàng lớp lớp người ngã xuống, ông thầy pháp cũng không ngoại lệ. Máu đỏ ra thành vũng trước sân nhà Hung. Hung nhìn thấy bà Dung, một người đàn bà có họ hàng xa với Hung đứng lẫn với những con ma lai khác. Bà ta hét lên:

- Từ bây giờ không thể nhìn bọn đàn ông nữa!

Tiếng đàn bà con gái reo ầm lên hưởng ứng:

- Phải đấy!

- Đúng rồi! Không thể nhìn nữa!

- Phải ăn thịt hết chúng nó đi! Trước lúc bình minh lên phải giết sạch bọn nó.

Một lúc sau, những cái đầu bay kéo vào trong buồng riêng nhà Hung. Hung không biết chúng định làm gì, nhưng đoán là chúng lật lại cái thân của Châu để Châu có thể nhét tim ruột vào.

Bỗng Hung thấy sau lưng mình có cái gì đang nhìn chằm chằm vào gáy anh. Anh quay lưng lại nhìn, suýt nữa thì hét lên. Châu không biết từ lúc nào đã bay lơ lửng ở đó, nàng ngậm trong miệng quai của một cái túi rất to. Nàng nhả cái túi xuống đất rồi thì thầm:

- Trốn đi mau đi.

Hung sững lại một chút, anh nhìn Châu bay đi trong bộ dạng quái đản rồi mới kéo cái túi lại gần. Bên trong có mấy bộ quần áo, một ít tiền và tút thuốc lá. Chắc nàng đã chuẩn bị sẵn mấy thứ này từ lâu.

Hung miết tay lên cái túi. Vừa miết vừa meo meo khóc như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Bí mật

Lại một đêm nữa Lực gặp ác mộng. Vẫn là giấc mơ đó. Vụ tai nạn giao thông ba năm trước cứ như đã được nào Lực quay video lại, để rồi hàng đêm Lực phải xem nó mãi. Anh ngồi dậy, thò tay vào ngăn kéo lấy cuộn giấy để lau bớt mồ hôi trên trán. Mặc dù cả người ướt sũng mồ hôi, Lực vẫn không muốn đi tắm bởi bây giờ là 2 giờ sáng, đi tắm rất dễ bị cảm.

Hai năm trước, vào một ngày cuối tuần đẹp trời, Lực đạp xe đi dạo quanh bờ hồ. Đạp được vài vòng, anh dừng xe lại, chọn một cái ghế đá để ngồi nghỉ. Chợt Lực thấy ở bên kia đường có một người đàn ông mặc áo choàng mưa, cầm cặp da đen vẫy tay với Lực. Lực không biết ông ta là ai. Nhưng ông ta rõ ràng là đang chỉ vào Lực, gọi Lực lại gần. Tuy vậy, anh ngần ngại không muốn làm theo. Thời nay có rất nhiều kẻ lừa đảo đội lốt dân nhà giàu. Lỡ như Lực sang tới bên kia đường, người đàn ông lạ mặt bỗng nhiên dúi vào tay anh cái cặp da rồi tri hô lên thì...

Người đàn ông quyết định băng qua đường trong khi Lực vẫn ngồi im một chỗ. Lực đương lúng túng không biết có nên bỏ đi hay không thì một chiếc xe máy phóng qua, tông thẳng vào người đàn ông. Hai người một xe ngã văng ra hàng mét.

Lực đã chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó và giờ đây, nó quay lại ám ảnh anh hằng đêm. Đã có những lúc Lực muốn thức trắng để khỏi phải thấy hai xác chết đầy máu nằm lẫn lộn trên đường. Lực nhớ như in từng chi tiết một. Hai cái tử thi nát bấy. Chiếc xe má chầy đùng đùng, bốc ra mùi khét lẹt. Chiếc cặp da của người đàn ông bị mở bung ra, bên trong toàn là giấy trắng.

Ông ta muốn gì ở Lực? Nếu hôm đó Lực quyết định sang đường gặp ông ta luôn thì chắc chắn ông ta sẽ không chết. Càng nghĩ, Lực càng cảm thấy ruột gan khó chịu.

Bỗng ngoài cửa sổ có tiếng gõ dài. Một con quạ đen sì dùng mỏ gõ vào cửa kính. Lực không buồn đuổi nó đi. Anh lắng nghe những nhịp gõ của con quạ. Và càng nghe, Lực càng thấy tiếng quạ gõ mỏ vào cửa kính rất lạ. Hình như chuỗi âm thanh khô khan ấy có nhịp điệu. Anh lấy giấy bút ra, cố gắng ghi lại thật chính xác tiếng của con quạ.

Đó là một chuỗi mã Morse. Lực đã kiểm tra lại. Không thể nhầm được. Con quạ hình như đã được huấn luyện để tự tạo ra chuỗi mật thư này. Lực tò mò vô cùng, sự tò mò xen lẫn với phần khích. Anh vẫn thường nghe người ta kể những câu chuyện hoang đường về việc chính phủ của những siêu cường quốc vung hàng đồng tiền ra để làm thí nghiệm khoa học. Toàn là những loại thí nghiệm không hiểu để làm gì và thường mang tính phá hoại. Trước đến nay Lực vẫn luôn tin rằng những thuyết âm mưu đó đều từ trí tưởng tượng của bọn dở hơi mà ra. Không thể ngờ được. Hôm nay Lực đã được chứng kiến một con quạ biết sử dụng mã Morse. Anh muốn bắt con quạ. Nhưng rồi lại thôi. Biết đâu con quạ đó đã được gắn chip? Nếu không thấy con quạ, những nhà khoa học đang thí nghiệm trên nó sẽ đi tìm và đến lúc đó, không biết chừng Lực sẽ bị thủ tiêu cũng nên. Vậy nên thay vì tò mò về nguồn gốc của con quạ, Lực bắt đầu mày mò dịch đoạn mã Morse.

Phải mất đến gần ba mươi phút Lực mới dịch xong. Đó là một câu nói tiếng Việt. Ngày khi vừa đọc xong câu đó, Lực bỗng thấy trong não mình có một lượng thuốc nổ cực mạnh bộc phá ra ngoài. Thông tin tràn vào đầu Lực như một dòng chảy không lồ của các con số, các ký tự, các chữ viết, các biểu tượng, các hình vẽ.

Mái tóc Lực đột ngột hóa thành bạc trắng.

Thứ Lực vừa đọc được là bí mật của thế giới này. Là điều mà con người từ thuở sơ khai luôn luôn tìm kiếm. Đó là chân lý của chân lý, là nguyên nhân dẫn tới sự tồn tại của loài người.

Đó là tất cả.

Lực lao vội ra đường.

Anh phải nói cho mọi người biết về sự thật.

Lực không quên mang theo tập giấy mà khi nãy anh dùng để dịch đoạn mã Morse. Nhưng lạ thay, chữ trên giấy đã biến mất.

Bởi vì thiên cơ bất khả lộ chăng?

Lực không màng đến điều đó. Anh tông cửa chạy ra ngoài đường. Anh sẽ hét lên cho cả thế giới thấy sự thật.

Lực chưa kịp hét thì từ trong bóng tối, một chiếc xe ô tô bật đèn pha sáng trưng lao vụt qua, đèn nát Lực xuống mặt đường. Chiếc ô tô đen không có dấu hiệu dừng lại mà cứ thế lẫn vào trong sương đêm. Khi chạy vào trong màn sương được một quãng thì tiếng động cơ ô tô chuyển thành tiếng chân ngựa và tiếng xe ngựa kéo kêu lộc cộc.

Thiên cơ bất khả lộ.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tảng đá

Tiến ngồi khoanh chân trên hòn đá bên bờ sông Tàng đá rất to, nhẵn thín, không biết ở đâu ra. Tiến nghe ông bà kể mười sáu năm trước, tức là lúc Tiến mới ra đời, có một đoàn người đến đây để khai thác cát bên sông. Tàng đá đó tự dung xuất hiện sau một đêm. Dịch chuyển kiểu gì cũng không được. Mấy người công nhân khai thác cát dùng máy móc thử phá tảng đá ra mà không được. Người thì cắt phải chân tay. Người thì đêm nằm mơ ác mộng. Người lại thấy máu từ trong tảng đá chảy ra. Lâu dần không ai dám động vào nữa.

Người lớn thì kiêng kỵ nhiều chứ lũ trẻ không để ý lắm. Đến khi Tiến có ý thức, biết mò ra chỗ tảng đá chơi thì cũng không còn mấy ai nhớ đến những chuyện huyền bí kia nữa. Từ đó trở đi, Tiến thường ra đây chơi. Hồi nhỏ còn bày trò với chúng bạn. Bây giờ Tiến đã lớn, cậu chỉ ra đây ngồi học. Trẻ con trong vùng cũng không đùa nào ra để nghịch đất cát như Tiến hồi xưa.

Hôm nay, Tiến cũng ra tảng đá ngồi, tay cầm quyển sách. Về khoản sách vở thì ít ai bằng Tiến. Làng Con Rùa xưa nay vốn không xuất sắc về mặt khoa bảng. Có được một người nghe nói đỗ trạng nguyên thì cũng từ ngày xưa ngày xưa rồi. Những người thành đạt trong làng cũng không ai học nhiều. Đa số họ bỏ học sớm, đi làm thuê làm mướn rồi khi có vốn thì chuyển qua kinh doanh. Bọn trẻ con lớn lên trong những gia đình như thế cũng bắt chước bố mẹ, lúc nào cũng nghĩ tới việc làm ăn buôn bán chứ không quan tâm mấy đến bài vở. Tiến có thể coi là một ngoại lệ ở làng, thậm chí là ngoại lệ so với những người cùng lứa tuổi. Tiến thích đi học. Thường ngày Tiến vẫn ra đây, ngồi trên tảng đá đọc sách, làm bài.

Tiến đang nhìn mấy dòng chữ, chưa kịp đọc thì thấy từ phía đường lớn, một thằng nhóc đen nhẻm, nhỏ thó hớt ha hớt hải chạy như ma đuổi. Tiến nhận ra thằng Sỹ, em trai mình. Là hai anh em mà sao chẳng giống nhau. Tiến da trắng, môi đỏ, mắt sáng, bộ dạng thanh tú đúng kiểu thư sinh. Còn thằng Sỹ còn nhỏ mà răn ròi, cứng cáp, da dẻ lúc nào cũng đen thui bởi phơi nắng nhiều.

Thấy Sỹ, Tiến gọi:

- Sỹ! Làm gì mà chạy vội vàng thế hả?

Nhưng hình như thấy Tiến, thằng Sỹ càng chạy nhanh hơn. Lần này, vừa chạy nó vừa la hét:

- Mọi người ơi! Mọi người ơi!

Tiến cũng đâm hoảng, vội vàng ôm mấy quyển sách chạy theo Sỹ về nhà. Cậu bị thằng em bỏ xa một đoạn. Về đến nơi thì Tiến đã thấy Sỹ mặt mày xám ngoét, đứng núp sau lưng bố mẹ. Xung quanh nhà còn mấy người hàng xóm. Mặt ai nấy đều đanh lại.

- Anh... Tiến... Anh là... là người hay là ma thế? - Sỹ lắp bắp.

Tiến chau mày:

- Sao em lại hỏi thế?

Một người hàng xóm bạo gan lên tiếng:

- Này có người vớt xác mày ở dưới sông lên đây này! Tao với ông Biên chứ ai?

Mẹ Tiến cũng không dám nhìn con, chỉ hỏi:

- Mày là người hay là ma hả con?

Bố Tiến lờm:

- Chết rồi thành ma thì mới hiện về được chứ?!

Tiến bức lắm. Rõ ràng là cậu còn sống sờ sờ đây mà sao mọi người lại nói những điều quái dị như thế? Nhưng vừa lúc ấy, Tiến thấy trong nhà có một cái bóng. Cái bóng đen sì, tỏa ra luồng hơi như gió sông. Hình như ngoài Tiến ra không ai thấy cái bóng ấy.

Phải chăng ấy là Diêm Vương sai quỷ sứ đến bắt Tiến đi?

Tiến vội quay lưng bỏ chạy ra khỏi nhà. Không thể có chuyện kinh dị như thế được! Tiến còn sống! Cậu cầm đầu chạy ra sông. Sau lưng có đám người hiếu kỳ đuổi theo.

Tiến nhìn tảng đá, rồi lại nhìn ra giữa sông. Sông Bạch Long nổi sóng, nước cuộn thành từng xoáy.

Bỗng từ sông bốc lên một làn sương dày. Rất nhanh, làn sương bọc lấy Tiến.

Người làng nhìn ra giữa sông, thấy trong đám sương hiện lên một tòa lâu đài xây theo kiểu cổ. Xung quanh là một đám đông người lố nhố không rõ ai với ai. Sương mờ dần, người ta thấy cò lọng bay đỏ rực trên sông. Thằng Sỹ reo ầm lên rồi chỉ tay về phía trước:

- Anh Tiến kia kìa!

Đúng là Tiến thật. Cậu mặc áo dài đỏ, đứng cạnh một người đàn ông cao lớn cũng mặc đồ na ná như thế. Trong màn sương đã tan bớt, người đàn ông lạ lưng kia đi lướt trên mặt sông. Người ấy cúi đầu như lạy tạ:

- Tôi vốn là thần ở sông này. Mấy trăm năm trước, trạng nguyên vinh quy bái tổ về làng ta, tôi sinh lòng cảm mến mà dâng sóng nhấn chìm thuyền, đang giữ trạng lại. Nợ trần chưa dứt, mười sáu năm trước người ấy lại đi đầu thai. Tôi hóa ra tảng đá mà ở đây chờ. Giờ cậu ấy trút bỏ xác phàm, tôi xin đón cậu ấy về. Công ơn cha sinh mẹ dưỡng chúng tôi không dám quên, nên xin gửi lễ tạ lòng thành.

Nói rồi thần sông hóa phép ra mấy rương gỗ. Nắp rương bật ra, bên trong xếp đầy những vàng sáng lóa.

Ai nấy đều á khẩu. Khi định thần lại thì tòa lâu đài lẫn người trên sông đã biến mất rồi. Chỗ từng có tảng đá thì để lại một cái vầy trắng sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đầu lâu

Học sinh trường khác có thể không biết, chứ học sinh trường Kim Tước nhất định phải biết câu chuyện về con ma không đầu.

Chuyện bắt đầu từ khi trường Kim Tước mới được thành lập. Không ai biết nguyên nhân vì sao, có một nữ sinh chết trong trường.

Những gì còn lại của cô gái đó là từ cổ trở xuống. Cái đầu đã bị xé ra khỏi cổ. Cho đến nay vẫn chưa tìm thấy được thủ cấp của nạn nhân.

Từ hồi mới vào học ở trường này, Tú đã nghe kể về cô gái không đầu. Vào những ngày mưa gió, hồn ma của cô gái sẽ lại đi loay hoay quanh trong trường Kim Tước, hai cánh tay cứng đờ chìa ra phía trước để dò đường. Từ vết thương ở trên cổ, máu không ngừng phun ra, nhuộm cái áo đồng phục trắng thành một màu đỏ quái dị. Những chỗ cô ta đi qua đều lưu lại vết máu bắn kèm theo dấu giày. Nếu có ai đó nhìn thấy hồn ma không đầu đó, họ sẽ bị con ma mượn đầu.

Nghe xong câu chuyện, Tú cũng biết đấy là chuyện bịa. Bởi nếu đúng như chuyện kể thì sẽ chẳng còn ai còn sống mà kể lại chuyện này cho cậu nghe. Đối với Tú, đây chỉ là một trong số một triệu truyện ma có nội dung na ná nhau trên khắp đất nước.

Nói thì nói thế, chứ ngày mưa gió như hôm nay mà nghĩ đến chuyện kinh dị thì đúng là không nên tí nào. Hôm nay đến phiên Tú và cô bạn cùng bàn trực nhật nên sau giờ học, cả hai phải ở lại dọn rác. Vừa làm, cậu vừa thăm rủa cái đĩa nào ăn xôi bỏ mửa từ sáng đến chiều vẫn không chịu vứt đi, để thiu thối trong ngăn bàn thế này. Trong lúc đó, Nguyệt vẫn đang đi giặt giũ lau bảng, chỉ có mình Tú trong lớp.

Bỗng Tú nghe thấy tiếng bản lề khô dầu kêu kèn kẹt. Mưa đã tạnh, nên tiếng cửa mở nghe rất rõ, làm Tú giật mình, nhìn ra ngoài theo phản xạ. Không có ai cả.

Tú lăm lăm chửi mình thần hồn nát thần tính. Tiết trời thế này thì gió thổi mạnh làm cửa dịch chuyển là bình thường, có gì đâu mà sợ? Tú bèn cúi xuống tiếng tục giải quyết đồng rác rưởi.

Nhưng ngay sau đó, Tú mới nhận ra cậu không nhìn lầm. Cậu tưởng rằng mình đã nhìn lầm. Cái người đứng kéo cửa vừa này Tú không nhìn rõ. Vì người đó không hề có đầu.

Tú nuốt nước bọt. Cổ họng cậu khô cháy. Mớ rác rưởi trên tay rơi là tả. Tú đứng ở góc lớp, cách cửa chính một quãng khá xa. Cậu biết là nếu bây giờ ngẩng đầu lên, chắc chắn cậu sẽ thấy cái gì đó. Có thể chỉ là một bộ xương khô không có đầu lâu. Có thể là một người con gái mặt mày trắng bệch, ở cổ có vết máu khô. Hoặc có thể là giống như những người khác kể cho Tú nghe: một cái thây ma biết đi, máu chảy ròng ròng từ cổ xuống đất.

Tú thấy xung quanh mình bắt đầu lạnh dần đi. Đó là kiểu hơi lạnh thấm vào xương sống khiến gai ốc nổi lên khắp người và máu trong huyết quản muốn đông cứng lại. Tú không muốn ngẩng đầu lên. Có trời mới biết Tú sẽ bắt gặp cảnh tượng gì.

Chợt một cái đầu đầy tóc thò ra, nhìn chằm chằm vào Tú từ dưới gầm bàn.

Tú sợ muốn đứng tim.

Chỉ là Nguyệt.

Nguyệt nhìn nét kinh hãi trên mặt Tú rồi hỏi:

- Sao Tú cứ cúi xuống ngăn bàn mãi thế, tìm cái gì à? Tôi tìm cho nhé?

- Không... Không có gì cả!

- Thế thì ra đây, tôi nhờ tí!

Tú bè đuổi người đứng dậy. Nhưng chưa kịp đứng cho đằng hoàng thì cậu đã ngã ngửa ra sau.

Người vừa nói chuyện với Tú là Nguyệt. Đứng ra là chỉ có cái đầu của Nguyệt. Còn trước mặt Tú lúc này là một thân người không hề có đầu lâu, dính be bét máu.

- Tú cho tôi mượn đầu đi.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Bảo Bình - Mất ngủ

[Thập độ thứ nhất của cung Bảo Bình là một người đàn bà ngồi kéo sợi trên một tảng đá, biểu thị sự tham công tiếc việc.]

Đặng vuốt tay trên màn hình để tắt báo thức. Tiếng nhạc báo thức trước đây làm Đặng phát khùng lên vì thêm ngủ thêm, giờ này lại giống như một phương thuốc giảm đau tạm thời. Ít nhất thì Đặng cũng hết giờ ngủ. Hai mắt anh thâm quầng vì thiếu ngủ. Nói chính xác thì đã hai đêm rồi Đặng không ngủ.

Đặng không thể ngủ được. Anh không mệt, không kiệt sức. Hình như trừ bộ óc đã bắt đầu điên cuồng của anh ra thì mọi bộ phận khác vẫn hoạt động

bình thường.

Hai đêm liên tiếp không ngủ, nhưng Đăng vẫn mơ. Anh biết rằng mình đang mơ. Anh hoàn toàn tỉnh táo nhưng lại thấy những hình ảnh kỳ quái cứ nhảy ra trước mắt mình.

Đăng mơ thấy một cô gái ngồi hút thuốc trên cái ghế băng bằng đá. Trên đầu cô ta là cột đèn đường đỏ quạch. Nhìn qua thì cô ta không có gì lạ, cũng như nhiều cô gái khác mà Đăng gặp hàng ngày. Cô gái mặc áo sơ mi trắng, mini jupe đen và một đôi giày cao gót đen, tóc búi cao. Toàn thân cô ta toát ra vẻ vừa trí thức vừa mệt mỏi. Hai mắt cô ta cũng thâm quầng giống như Đăng. Nếu đặt cô gái trong bối cảnh khác, có khi Đăng sẽ nghĩ rằng cô ấy là một nhân viên văn phòng giống như mình. Nhưng cái cách đồng tử cô ta đảo lia lịa trong vùng ánh sáng đỏ khiến Đăng rung mình như đang xem một bộ phim kinh dị và cô gái này là nhân vật phản diện của bộ phim.

Cả hai đêm liền, Đăng đều mơ thấy cô gái ấy.

Bây giờ là tám giờ sáng ở công ty. Tám giờ ba mươi mới vào làm. Đăng quyết định ra máy pha cà phê, uống một cốc dù anh không hề buồn ngủ tí nào. Cảm giác hiem hơi này, đã lâu lắm rồi Đăng mới bắt gặp lại nó. Từ hồi ra trường, cầm đầu cầm cổ đi làm, cầm đầu cầm cổ lo các thứ chi phí, rồi kí kết, rồi thăng tiến, rồi tu nghiệp, rồi thứ này rồi thứ kia, Đăng không có thời gian để mà nghỉ ngơi nữa. Đối với anh, một ngày hình như chỉ có mười hai tiếng đồng hồ. Mỗi tối về nhà, anh nhắm mắt lại, ba giây sau mở mắt ra là trời đã sáng. Tình trạng ấy khiến Đăng nghĩ ra một sáng kiến mà anh thấy rất hay ho: nếu có bài hát nào "ket" trong đầu Đăng, anh sẽ cài nó làm chuông báo thức. Chỉ có hai hôm nay, Đăng mới thấy mình thừa thời gian. Tiếc rằng anh lại phải dành mấy tiếng ngủ buổi tối để làm những việc mà ban ngày anh chưa làm xong chứ không hề ngủ được một tí nào.

Đăng thấy nhớ cái thời sinh viên của anh. Không ai rảnh bằng sinh viên mà cũng không ai bận bằng sinh viên. Ít nhất thì hồi ấy Đăng vẫn còn thời gian để mà tìm bạn gái, hoặc là bạn trai.

- Chào anh.

Đăng giật mình, suýt thì làm đổ cốc cà phê đang cầm trên tay. Anh lại càng sững sốt hơn nữa khi nhận ra người vừa chào mình là cô gái trong giấc mộng. Vẫn gương mặt dễ thương, trang điểm vừa phải và đôi mắt thâm quầng như mắt gấu trúc. Chỉ có điều hơi khác là cô ta để tóc xõa, mặc bộ vest màu trắng mà Đăng cũng đoán là giá của nó không hề rẻ. Cô gái tự giới thiệu:

- Tôi là Khuê, làm ở phòng Nhân sự. Tôi mới vào làm ở đây được mấy tuần.

- Còn tôi là Đăng, làm ở bộ phận tài chính.

Nói xong, cả hai đều im lặng. Đăng không biết phải nói gì thêm dù trong lòng anh có rất nhiều điều muốn hỏi Khuê. Anh tự hỏi cô gái này là ai? Sao hai đêm liền, đêm nào Đăng cũng mơ thấy cô ta? Tại sao cô ấy lại bắt chuyện với Đăng?

Khuê rút trong túi áo ra một bao thuốc rồi mời Đăng nhưng anh từ chối:

- Tôi cũng có hút, nhưng không hút loại này.

Khuê nhún vai rồi châm thuốc hút. Cô bắt đầu nhả khói. Chợt Khuê bảo:

- Hai đêm rồi tôi không ngủ được.

- Tôi cũng thế! - Đăng nói như reo.

Cô mở to đôi mắt vào nói tiếp:

- Tôi mơ thấy... mà cũng không biết anh có tin không. Tôi mơ thấy anh. Nhìn thấy anh là tôi nhận ra anh ngay lập tức.

- Tôi cũng thế! - Đăng không nhận ra rằng anh vừa nói ra một câu tương tự. - Tôi thấy cô ngồi hút thuốc trên một băng ghế. Xung quanh...

- ...tối đen. - Khuê nói nốt câu của Đăng. - Tôi thấy anh ngồi trên một cái ghế, hình như là ghế xoay văn phòng.

Và Khuê chỉ vào chỗ phòng làm việc của Đăng:

- Giống cái ghế trong kia.

- Hay thật. Cứ như là chuyện thần tiên ấy! - Đăng bật cười. - Tôi cứ nghĩ là tôi bị điên rồi.

- Tôi cũng tưởng là tôi bị điên. Hai đêm liên tiếp không ngủ, tôi không mệt nhưng căng thẳng lắm. - Khuê búng tàn thuốc, mắt vẫn nhìn Đăng đắm đắm.

Đăng gật gù:

- Thế mà trước đây tôi cứ mong mình được một ngày không phải ngủ để có thời gian làm việc. Giờ thì tôi không ngủ nổi. Tôi cứ thấy điên điên.

- Tại anh suy nghĩ nhiều quá đấy. Tôi cũng như anh. Càng suy nghĩ thì càng đâm ra điên loạn.

Hai người đứng đó nói chuyện rất lâu cho đến giờ vào làm mới tạm biệt nhau. Lúc gõ những con chữ khô khan trên bàn phím, Đăng thấy mấy ngón tay anh nóng ran lên như bị lửa đốt. Có một thứ gì đó trong Đăng mách bảo rằng anh đang chết dần chết mòn. Anh đang làm việc được chỉ vì có một "cỗ máy" vô hình nào đó điều khiển anh, bắt anh thức, bắt anh phải nằm ngất ngời những điều vớ vẩn mỗi đêm cho đến lúc anh mất trí để nó muốn làm gì thì làm.

Đăng đem bộ dạng thiếu ngủ ấy dán chặt lên mặt và mang nó đi ăn trưa. Anh ngồi nhai cái burger mà thấy miệng mòm nhọt nhẽo. Không phải vì cái bánh không ngon. Cũng không phải vì anh không thấy đói. Đăng đang chán chường. Vị umami của thịt, vị chua chua mặn mặn của dưa muối, vị cay của ớt, vị ngọt của bánh mì... đều không gọi được cho Đăng bất cứ sự thích thú nào. Anh đưa mắt nhìn bữa trưa của đồng nghiệp. Hình như họ cũng giống như Đăng, ứ ải nhét chất dinh dưỡng vào mồm.

Đăng nhận ra mình đang chết dần chết mòn. Chết từ bên trong chết ra ngoài thể xác.

Đăng tiếp tục chết cho đến lúc chiều tan làm.

Thang máy phát ra tiếng nhạc véo von. Anh nhận ra đó là bài hát mà thời sinh viên, anh vẫn thường hát với bạn bè. Nhưng giờ đây nó không đem lại một chút cảm hứng nào cho Đăng.

Đăng quay trở về nhà như thế. Lại lặp lại những công việc mà nhiều năm nay Đăng làm. Trước đây anh không hề nhận ra nó chán bởi anh quá bận rộn để nghĩ đến điều đó.

Anh cầm điều thuốc lên môi. Thuốc lá hôm nay cũng nhạt nhẽo. Tuy nhiên có thuốc mà hút dù sao cũng tốt hơn là cứ ngồi không đến khi trời sáng.

Đăng hút như thế cho đến khi anh không thể ngửi nổi mùi gì nữa.

Có tiếng gõ cửa.

Ai lại đến nhà Đăng vào giờ này?

Đăng nằm trên giường, trần trỗng. Bên cạnh Đăng, Khuê cũng trong tình trạng khỏa thân y hệt. Đăng chạm vào làn da mát lạnh của nàng, ngửi thấy mùi dầu gội trên tóc nàng, nhớ đến vị ngọt trên đôi môi nàng và nghe tiếng thở đều đều của người đang ngủ rất say.

Đăng cũng nhắm mắt lại và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

[Ở đây phải giải thích một chút, vì chương này hơi khó hiểu thật.

Thật ra câu chuyện này "dị thường" chứ không "kinh".

Hai nhân vật trong truyện, vì tham công tiếc việc, bị cuốn vào công ăn việc làm hàng ngày mà quên không hưởng thụ cuộc sống. Điều này khiến họ mất đi tính chất của một con người. Đầu tiên là mất ngủ. Sau đó là mất đi ham muốn ăn ngon, ham muốn nghe nhạc hay, ham muốn được ngửi mùi thơm...

Thật ra những gì họ cần chỉ là một chút tình yêu. Vậy nên khi ngủ với Khuê xong thì Đăng mới có trở lại các cảm giác của một con người và cuối cùng, quan trọng nhất, anh ta ngủ được.]

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Vong theo

[Đoán xem ai đây nào?:v]

Ngồi trước mặt người phụ nữ xem bói mà Nam thấy toàn thân mọc đầy gai ốc. Cô ta để tóc và mặc đồ như người bình thường, thậm chí còn khá thời trang, nhưng cả người cô ta đầy những mảng vẩy đen sì như vẩy rắn. Mười móng vuốt sắc như vuốt loài dã thú nhấp nháy xuống mặt bàn như chờ đợi Nam. Nam hít lấy một hơi rồi mới kể:

- Tôi... tôi muốn đến xem thế nào.

- Sau lưng anh có vong hồn kia. - Người phụ nữ lờm. Đôi mắt cô ta đỏ như có lửa bên trong. - Đoán nhé? Anh phụ rầy một người phụ nữ, bắt cô ta phá thai. Bây giờ cái thai ma đấy đi theo anh chứ gì?

- Phải, đúng thế đấy! - Nam sùng sốt. - Cô tài thật!

Tuy miệng nói thế nhưng trong lòng Nam vẫn chưa tin hẳn. Ngày nay, đủ kiểu bói toán lừa đảo ra đời, không biết đâu mà lần.

- Cái kiểu ma này... Hàng đêm anh thường gặp ác mộng, thấy đau nhức cơ thể, có cảm giác bị bám theo, theo dõi. Ban ngày cũng thế, thỉnh thoảng còn nghe thấy, còn nhìn thấy những thứ lạ lùng.

Giờ thì mặt Nam đã xanh như đất nhái. Hắn thốt lên:

- Đúng là cô kỳ diệu thật!

Người phụ nữ xem bói chỉ liếc qua tấm poster tự đặt trong nhà. Tấm poster in hình chính cô ta đang mặc bộ áo choàng đen như trang phục của phụ nữ Hồi giáo, tay cầm một quả cầu thủy tinh, bên dưới có thêm hàng chữ cách điệu:

"Cô Kỳ Diệu"

- Cứ gọi tôi là Long được rồi. - Cô Kỳ Diệu chau mày.

- Thế bây giờ... tôi phải làm thế nào?

Long bắt đầu đặt vấn đề:

- Như thế này, bây giờ tôi nghĩ ra hai cách. Một là tôi sẽ siêu độ vong hồn kia đi..

Nam chen ngay vào:

- Cái đó hết bao nhiêu tiền?

Long đưa ra một con số. Mặt Nam chuyển ngay sang màu đỏ vì giận dữ. Số tiền khủng khiếp như thế mà Long dám đòi hỏi hay sao? Nam vớ đại một ông thầy pháp cao tay nhất đất nước này cũng không có cái giá như thế.

- Nếu anh không muốn, thì vẫn còn cách thứ hai, rẻ hơn nhiều. Đó là để hồn ma đứa bé bám theo mẹ nó.

Lần này thì Long đưa ra một mức giá thuộc loại miễn cưỡng chấp nhận được. Nam nghiêng răng rút ví, đưa cho Long mấy tờ ngoại tệ mệnh giá to nhất rồi gằn giọng:

- Làm ngay đi!

Long đứng lên, cao ngang ngực Nam, cô thò tay hươ nhẹ sau lưng hắn một cái rất nhanh. Nam thấy cổ mình nhẹ hẫng, bên tai có tiếng rít nho nhỏ thì quay ra. Hắn lập tức ngã bệt xuống đất và cuống quýt lê đi càng xa càng tốt vì trên tay Long là một cục thịt không có chân tay, chỉ có có sợi dây rốn lỏng thong thò ra. Toàn thân nó đầy những máu. Trên da nó, chỗ móng vuốt của Long bầu vào có vết thương đang phát sáng như đốm lửa tàn. Cô ta quăng cái bào thai ma quái ra sau lưng thì nó lập tức biến mất.

- Giờ thì nó đi tìm mẹ nó rồi đấy. Anh có thể ra về.

- Nó có quay lại nữa không?

- Chẳng biết. Nếu thấy có gì lạ thì quay lại hỏi tôi.

Nửa năm sau, Nam quay lại ngôi nhà trong hẻm của Long. Cảnh vật vẫn như cũ. Chỉ có điều khác là bây giờ đang là mùa hè.

Thấy có khách đến nơi, Long lập tức tự chạy ra mở cửa. Cô mở rộng cửa chính đón Nam vào và hỏi ngay"

- Có vấn đề gì sao? Tôi còn nhớ rõ anh là người đến đây từ sáu tháng trước.

- Tôi... lại thấy đau cổ, đau lưng. - Ánh mắt Nam nhìn Long có vẻ lăm lét. Hình như hắn sợ một thể lực vô hình nào đó sẽ nghe thấy những lời xì xầm của mình.

Long quan sát Nam từ đầu đến chân và ngoắc tay ra hiệu cho hắn đi theo. Nam thấy rất ức chế vì cứ chỉ bất lịch sự đó nhưng đành chịu thua bởi hắn đang đi nhờ và người ta chứ không phải ngược lại. Vào đến giữa nhà, Long bảo:

- Đứng im đấy.

Nam chẳng còn cách nào khác ngoài nghe theo.

Rồi Long lôi ra từ trong nhà trong một tấm gương lớn, to như cái bảng viết ở trường học. Cô đặt cái gương ra trước mặt Nam và gõ nhẹ lên mặt kính, hỏi:

- Thấy gì không?

Nam trợn mắt, sự đến cứng cả lưỡi không nói được câu nào. Tấm gương trước mặt chỉ phản chiếu hình ảnh của chính hắn. Long không hề hiện hình trong gương. Thế vào chỗ của cô ta là một con rồng đen, bên dưới lớp vảy có những đường vân sáng như dung nham chảy qua kẽ đá. Còn sau lưng Nam là một đám những cái bóng đen. Chúng đứng cách hắn khá xa như dè chừng thứ gì đó.

- Trong nhà này có tôi nên họ mới không làm gì anh. Nhưng tôi không dám chắc là sau khi tôi ra ngoài, họ sẽ để anh yên. Anh biết tại sao con người ta ít bị ma tấn công không? Vấn đề là ở chỗ nếu anh không thấy họ, thì họ cũng không thấy anh.

- ...

- Giờ thì họ đã thấy anh rồi. Chắc anh cũng biết họ là những cô gái anh từng qua lại. Anh chọn đẩy hồn ma cái thai sang cho mẹ của nó thay vì cầu siêu. Cô ta bị ám đến chết rồi lại quay sang ám ảnh anh. Hề anh đi lại với ai, cô ta sẽ giết luôn người đó. Sau lưng anh là hồn ma của họ đấy. Anh chẳng còn ai để dồn đẩy trách nhiệm đâu.

Nam lao đến túm chặt cánh tay đầy vảy đen của Long và rồi rít van xin:

- Tôi xin cô hãy siêu độ cho đám ma kia đi! Rồi cô muốn bao nhiêu tiền cũng được!

- Siêu độ một hồn ma còn không đủ tiền trả, mà lại đòi siêu độ một đàn ma? - Long phá ra cười sằng sặc. Bằng một động tác vừa nhanh vừa mạnh, cô gỡ tay Nam ra, đẩy hắn ngã dúi vào tường rồi bước ra cửa.

Trước khi ra ngoài, Long còn nói rất to như để tất cả cùng nghe thấy:

- Xong việc nhớ dọn dẹp cẩn thận.

Rồi Long đóng cửa lại và đi một mạch, bỏ mặc Nam gào thét ở trong nhà.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nhà xí

[Đây là một truyện ngắn rất đặc biệt. Đặc biệt ở chỗ: nó chính là tiền đề của "Tàn sát".

Năm tôi học lớp 10 tôi bắt đầu viết truyện kinh dị ngắn đầu tiên (chính là truyện này), đặt tên là "Hồn ma trong nhà xí". Vì truyện đã có từ rất lâu rồi mà tôi không còn dùng nick Facebook cũ, không dùng điện thoại cũ nữa nên tôi quên khuấy mất rằng mình từng có một truyện như thế này. May làm sao nhờ hôm nay đi ị, nhìn vào bồn cầu có mấy cục shit tươi xanh (ăn nhiều rau vào nhé các bạn), tôi mới nhớ ra "Hồn ma trong nhà xí" và nhớ ra cả những truyện ngắn cùng bộ với nó.]

An ở lại lớp muộn nhất. Cậu chán nản nhìn cái bảng đầy phấn, nhìn đồng rác hồ lớn trong các ngăn bàn và cả những cái túi nilon dính đầy nước mắm dưới chân. Thôi thì dọn cho nhanh nhanh lên rồi về. Ai bảo An xui xẻo, ngồi một mình một bàn?

Lớp 9A9 nằm ở vị trí tương đối "sai phong thủy", tức là xung quanh nó có tám cái nhà vệ sinh. Từ cửa sổ nhìn ra, có thể thấy sáu cái nhà xí của tòa nhà bên cạnh. Sát lớp cũng có hai cái nhà xí luôn. Mùi hôi bốc ra quanh năm suốt tháng khiến lớp thường xuyên phải đóng cửa ngay cả vào những ngày nóng nực, cần những cơn gió trời thoáng qua để làm dịu đi sự oi bức.

Nhưng hôm nay lớp 9A9 lại bu lấy cái nhà vệ sinh nam. Lớp trưởng Nguyễn tới lớp sớm nhất, tu hết cả một chai nước rồi vội vàng đi tè. Chưa kịp tè thì Nguyễn đã thấy một người còi trăn nằm sóng soài trên mặt đất.

Người nằm đó là thằng An. Cả lưng An toàn những vết đỏ như có vật gì mút chặt lấy.

Ở bệnh viện, An kể rằng nó đã bị tấn công. Khi nó vừa từ nhà vệ sinh đi ra thì bất thần bị cái gì đó túm chặt lấy. Sau đó, An thấy lưng mình bị cái gì tron nhẩy bám vào rồi nó sợ quá mà ngất xỉu luôn tại chỗ. Khi tỉnh dậy thì An đã ở trong bệnh viện rồi.

- Mà đã nghe tin đồn về con quỷ trong nhà xí chưa?

Sau khi nghe rõ câu hỏi của Nam, Sam không trả lời luôn mà bảo:

- Cái nhà vệ sinh nào mà chẳng bị đồn có ma quỷ?

- Mày toàn bàn lùi. - Nam nhăn mặt. - Anh nói thật đấy, anh cảm thấy có gì đấy không đúng lắm trong vụ thằng An.

Sam thờ dãi:

- Ông anh à, ở đâu ra mà lắm ma quỷ quái vật như thế? Hàng ngày anh em mình giải quyết chưa đủ à?

- Nhưng mà... nếu cứ để như thế...

- Ừ rồi thì chiều mình ở lại kiểm tra! - Sam quyết định đầu hàng để tránh khỏi sự dai dẳng của Nam. Tuy nhiên nó vẫn lờm Nam. - Cơ mà chỉ lần này thôi đấy nhé! Sau ông anh thích gì tự đi mà làm!

Vì đã trót hứa với Nam, nên Sam đành phải ở lại trường sau giờ học. Nó muốn trốn cũng không được vì Nam cứ kè kè bên cạnh, không rời con em họ nửa bước vì biết rằng sếp nhà là Sam sẽ trốn ngay. Tuy nhiên, để đỡ tốn thì giờ, Nam cũng thừa lúc xin giáo viên đi vệ sinh trong giờ học, chui vào nhà vệ sinh Nam kiểm tra trước theo chỉ dẫn của Sam.

Nam bước đến trước cửa nhà vệ sinh. Cái chỗ thường ngày nóng nực, hôi hám, tự dung hôm nay toát ra cái không khí ròn rợn khiến Nam cũng hơi chùn. Nhưng không muốn làm Sam nổi cáu, Nam đành lấy hết dũng khí đi vào trong.

Sàn hơi ướt, đầy những vết giày đủ kiểu đủ cỡ. Sau khi khám nghiệm hiện trường, bên công an đã để mọi người tự do ra vào. Tuy nhiên, Nam chắc rằng những dấu vết siêu nhiên vẫn còn nguyên. Nó nhắm mắt lại, từ từ cảm nhận.

Nhưng nó không cảm thấy gì hết. Khả năng của Nam chỉ cho phép nó cảm nhận âm khí, yêu khí và quỷ khí mà thôi. Nếu cái thứ đã tấn công thằng An quá yếu, ắt hẳn những dấu vết vô hình đã tan biến rồi. Điều này làm Nam vừa mừng vừa lo. Yếu thì mới dễ đối phó, nhưng không có manh mối gì để lại thì làm sao mà tiêu diệt được?

Nam mang bộ mặt thều thào vào trong lớp. Bất gặp ánh mắt hình viên đạn của Sam, nó chỉ muốn khóc. Tí nữa khi tan học, Sam sẽ vạ cổ Nam vì tội "không nhờ được việc gì".

- Đúng là không nhờ anh được việc gì cả!

Nam phân trần:

- Khả năng của anh có hạn. Còn em, em có thấy gì không?

Sam chớp mắt, đôi mắt đen đổi sang màu vàng sáng như ngọc. Nó quét mắt qua mấy cái bồn tiểu, hai cái thùng phuy đầy rêu đã cạn khô và mấy cánh cửa đóng chặt. Sam không ngại nữa, nó bước hẳn vào bên trong, đẩy từng cánh cửa một để xem bồn cầu có vấn đề gì không.

Nam thấy Sam không vào trong buồng nhìn thì hỏi:

- Sao? Có cần lật nắp bồn cầu lên xem không?

- Anh đi học ngắn ấy năm mà không biết định luật nhà vệ sinh à?

- Định luật gì?

- Nếu thấy bồn cầu đóng nắp thì tuyệt đối không được mở ra.

- ...

Xem xét trong ngoài xong, Sam bảo:

- Em không nhìn thấy gì cả. Cũng không cảm nhận được gì cả. Vậy chắc là do con người làm rồi.

Nam thở phào nhẹ nhõm, kéo tay Sam cùng về. Nhưng chưa ra đến cửa thì cánh cửa gỗ trước mặt đột ngột đóng sầm lại. Sam chạy vội tới đẩy cửa ra, rồi lại thử kéo vào mà cửa cũng không mở. Cái cửa này thường ngày không thể đóng được, bây giờ lại không mở được. Mặt Nam cũng bắt đầu tái đi.

- Không mở được hay sao?

- Không. - Sam lấy vai húc vào cửa thêm mấy cái nữa. Đôi mắt nó lại chuyển thành màu vàng ngọc, nhìn chăm chăm vào cánh cửa trơ lì. - Không thấy gì cả. Nhưng vẫn không mở được.

Nam chạy lại giúp đỡ em một tay. Nhưng xem ra cái cửa đang trêu người cả hai anh em. Nó cứ trơ ra. Đây là loại cửa chốt ngoài. Người ngoài không thể nào không thấy Nam và Sam bên trong trước khi đóng cửa.

Chỉ có một khả năng, người đó muốn nhốt hai anh em ở trong này.

Đến lúc này thì Nam phải hét lên:

- Mở cửa ra! Mở cửa! Có ai ở ngoài đấy không?

- Suyt...

- Mở cửa!

- Nam!

Sau tiếng gọi giạt của Sam, Nam mới bình tĩnh lại. Nó ngẩn người nhìn Sam rồi lại nhìn theo ngón tay Sam chỉ. Có một tiếng lục đục gì đó ở cái buồng vệ sinh trong cùng.

Sam hạ giọng xuống mức thấp nhất có thể:

- Anh có nghe thấy...

Nam gật đầu.

Đột ngột cánh cửa buồng vệ sinh bật tung ra. Từ trong cái bồn cầu, một đồng những con đĩa không lồ, dài loằng ngoằng lao tới...

- "...Nam bị một con đĩa cuốn lấy và..."

- Từ từ đã. - An ngắt lời Nguyên. - Thăng Nam và con Sam chui vào trong nhà vệ sinh tìm ma?

- Ủ. - Nguyên đáp với một ánh mắt đầy hy vọng. - Sau đó chúng nó sẽ hợp sức tiêu diệt con quỷ đĩa khổng lồ.

- Mà có điên không vậy? - An tròn tròn mắt. - Mà tin là hai anh em nó có năng lực siêu nhiên thật à?

Nguyên dỗi nên lập tức xếp lại đồng bàn thảo đầy trên bàn. Nó hậm hực xách cặp bỏ về. An không biết vì sao Nguyên dỗi nên chỉ biết tặc lưỡi vào nhà vệ sinh đi đại.

Vừa vào trong nhà vệ sinh, cái cửa có bản lề khô dầu tự dưng kêu kèn kẹt rồi đóng sầm lại. Không kịp kéo khóa quần, An vội đẩy cái cửa ra.

Cửa đã bị chốt ngoài.

- Ê! Mở cửa ra! Nguyên! Tao không đùa đâu! Mở ra mau lên!

Trong bồn cầu đột nhiên phát ra tiếng lục đục.

[Các bạn có đoán ra được nhân vật Sam là ai không? Bạn nào đoán trúng sẽ có quyền yêu cầu tôi viết một truyện kinh dị theo ý muốn. Truyện sẽ được đăng trong tập "Tàn sát" và tag tên của bạn đó.

Mỗi bạn chỉ có quyền đoán một lần. Trong trường hợp có nhiều bạn đoán đúng, bạn comment đầu tiên sẽ thắng. Kết quả được công bố vào 0h ngày 30 tháng Mười.

Edit: Để đảm bảo những bạn đọc sau có cơ hội thắng, tôi sẽ thay đổi luật chơi. Trong trường hợp có nhiều đáp án đúng, tôi sẽ tiến hành chọn ngẫu nhiên bằng cách rút thăm để tìm ra người trúng :D]

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Đi nhờ

[Một chuyện ma thuộc hàng kinh điển.]

Hội đạp xe trên con đường này đã quen, nhưng hôm nay, anh bỗng dưng cảm thấy có gì đấy rất khác thường. Vùng ngoại thành tầm tối, leo lét mấy ngọn đèn lam khung cảnh càng thần bí thêm. Trong những câu chuyện kinh dị, thường thì đây sẽ là lúc con ma xuất hiện.

Và ma xuất hiện thật.

Hội đã cố lò nó đi mấy lần nhưng nó vẫn hiện ra trước mắt anh. "Nó" là một người phụ nữ, hình như còn rất trẻ, tóc ngắn, mặc bộ đồ trắng rộng thùng thình. Con ma đang rình Hội. Nó vẫy tay xin quá giang. Mỗi lần đạp xe vượt qua con ma nữ, Hội lại thấy quãng đường trước mắt mình có một vệt trắng mờ mờ đứng nép vào ven đường.

Hai bên đều là đồng cỏ mênh mông. Nếu con ma giấu Hội vào đây, không biết đến sáng anh có về nhà được không? Những vằn cảnh rừng rợn bắt đầu hiện ra trong tâm trí Hội. Anh nhớ lại câu chuyện ma mà ngày xưa bà ngoại đã kể cho anh nghe.

"Có một anh bộ đội về thăm nhà dịp nghỉ phép. Khi về gần đến nhà thì đã nửa đêm, anh ta phải đi bộ qua một đoạn nghĩa địa vắng vẻ. Vì là người đã được giác ngộ cách mạng, anh bộ đội không hề tin chuyện ma quỷ.

Đang đi, anh ta bỗng thấy bên đường có một đứa bé gái năm sáu tuổi đang đứng khóc. Sau khi hỏi chuyện, anh bộ đội mới biết nó là người cùng làng, chạy ra đây chơi rồi ngủ quên đến tối mịt, sợ ma quá mà không dám về nhà. Không may nghĩ ngơ, anh bộ đội bảo đứa bé leo lên lưng cho anh công vào làng.

Đi được một quãng thì anh ta thấy đứa bé gái hình như càng lúc càng nặng hơn. Thậm chí sức nặng của nó còn kéo ghi anh ta lại. Anh bộ đội quay lưng lại nhìn thì thấy sau lưng không phải một đứa bé, mà là một người mặc đồ trắng, tóc xõa chằm mặt đất..."

Câu chuyện trong đầu Hội vừa kết thúc cũng là lúc cái xe đạp của Hội đột ngột đơ ra. Hội suýt ngã, nhận ra hai bánh xe kẹt cứng lại. Và bên cạnh Hội là cái người mặc đồ trắng. Trước mặt anh là một cô gái trẻ, khỏe miệng hơi cong xuống như đang mếu. Cô ta mặc một bộ võ phục đai đen, hai tay nắm lại như sẵn sàng tấn công Hội nếu Hội giờ trò.

Hội run như cây sậy. Mồ hôi toát ra đầm đìa, ướt đầm lưng áo mà da gà da vịt cũng nổi đầy người. Anh lắp bắp:

- Cô... cô muốn đi nhờ vào làng không?

Cô gái đáp lại bằng một giọng khàn khàn phát ngay trước mặt Hội mà tựa như từ một cõi xa thẳm nào đó vọng về:

- Vâng, cảm ơn anh. Anh đeo em vào trong làng với nhé.

Rồi rất nhanh, cô ta leo lên yên sau. Hội thấy như có luồng gió đầy âm khí thổi đến từ sau lưng anh. Đạp được một quãng, cô gái mới hỏi:

- Anh đi đâu mà khuya thế?

- À... anh... anh đi dạy thêm.

- Thế ra anh là thầy giáo?

- Tòì... tôi là sinh viên thôi. Sinh viên trường sư phạm.

- Thế anh đi đêm thế này có sợ gì không?

Chữ "sợ" của cô gái được kéo dài ra như muốn gợi ý cho Hội cái gì đó không bình thường.

- Tòì... tôi chẳng sợ gì cả! À có! Tôi sợ ăn cướp... ăn cướp thì tôi sợ!

Cô gái bật cười, nói bằng giọng đùa cợt:

- Em là ăn cướp đấy! Anh không sợ à?

Bất thần cái đầu của Hội quay ngược lại. Mặt anh ta sùng húp như bị người ta đánh đến biến dạng. Hai con mắt, một đã lòi ra ngoài, nhìn thẳng vào mắt cô gái đi nhờ xe. Mồm Hội đầy những máu. Cổ anh ta có một vết cắt còn rất mới, máu vẫn không ngừng phun ra tung tóe.

- Đừng... tôi... xin đừng! Có gì... cứ... lấy... lấy hết... Tha mạng... Tha... cho tôi...

Chiếc xe đạp vẫn chạy bon bon, lao thẳng vào bóng tối mịt mù phía trước.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Song Ngư - Vàng mã

[Cuối cùng cũng đến lượt Song Ngư, chòm sao cuối cùng. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.:D]

Sang ngơ ngác:

- Dạ... cô cho em hỏi sao thư viện lại đóng cửa thế ạ?

- À, có chút trục trặc.

Nói thế thì cũng như không! Sang vừa chán nản vừa bức bối, nhưng anh không biết làm gì khác ngoài quay lưng bước đi. Chuyến này đi xem như công cốc. Chắc phải lên ký túc xá hỏi xem có thằng nào có cuốn sách ấy không. Sang bèn bấm thang máy lên tầng mười lăm thì thấy ngay một thằng bạn học đang đứng đó. Sang reo lên:

- Ê Lập! Vừa đi ăn cơm về à?

- Ờ. Tao đi làm về xong qua hàng cơm bụi ăn luôn. Hôm nay có tiền, đỡ phải ăn mì. Mà đi đâu đây? Nghỉ nửa tháng trời, mãi mới thấy mặt mày!

- Mẹ tao ốm. Nhưng giờ bà không sao rồi. - Sang thở ra nhẹ nhõm. - Tao lên thư viện mượn quyển giáo trình mà thư viện đóng cửa rồi.

- Mà nghỉ tận hai tháng thì không biết là đúng. Mới có người chết trong đây mà. - Lập nói bằng giọng tỉnh bơ. - Trường này hầu như năm nào cũng thế. Mà định mượn quyển gì? Tao không có bản cứng. Tao cho mày mượn bản mềm mà đi in.

Sang bước ra khỏi thang máy cùng với Lập. Anh thắc mắc:

- Quyển Cơ sở văn hóa Việt Nam. Mà năm nào cũng có người chết à? Sao tao không thấy thông tin gì?

Lập lấy chìa khóa mở cửa phòng và bảo:

- Chuyện đấy có hay ho gì đâu mà đồn đại nhiều. Ông chú tao là thầy Hồng dạy bên khoa Quản trị kinh doanh thì ông ấy biết, kể tao nghe. Năm nào cũng có sinh viên chết. Đủ thứ nguyên nhân. Nhưng mà tao nghe đồn là...

Nói đến đây, Lập hạ thấp giọng xuống:

- ...bị ma ám.

Xong, anh vào trong phòng lấy ra cái USB đưa cho Sang:

- Có hết trong đây đây. Mai đem trả cho tao cũng được.

Sang nhận cái USB rồi chào Lập ra về. Lập nhanh chóng đóng cửa lại. Chắc là bạn cùng phòng với Lập đã về quê hết nên trong phòng chẳng có ai ngoài anh ra. Cả dãy chục phòng ký túc cũng im ắng lạ thường. Sang đứng chờ thang máy một lúc thì thấy cửa thang máy mở ra, bên trong có một người nam tóc rũ lò xo, mặc quần bò áo thun như bất cứ sinh viên nào khác. Nhưng không hiểu sao Sang cứ cảm thấy người này có gì đó rất quái dị. Tuy vậy, Sang vẫn nhanh chóng bước vào trong và bấm tầng một. Anh tự cười mình vì đã để mẩu chuyện kinh dị không ra đầu ra đuôi của Lập làm chính mình sợ hãi. Cái người đi cùng thang máy với Sang chỉ là một sinh viên bình thường. Có thể cậu ta để tóc theo một mốt, hoặc cậu ta đang buồn ngủ nên cứ rũ xuống.

Sang nghĩ thế, và ngẩng đầu lên trần thang máy.

Trần thang máy bóng loáng phản chiếu rất rõ hình bóng của Sang. Nhưng cái bóng bên cạnh Sang thì không. Nó đen sì, hơi giật giật, nhòe nhòe như hình ảnh trên màn hình TV nhiễu sóng. Sang sợ đến độ không dám nhìn ra chỗ khác. Đôi mắt anh dán chặt lên hình ảnh cái bóng đen phản chiếu trên trần mà tâm trí thì hoảng hốt, hỗn loạn như con thỏ đang đứng trước nanh vuốt mãnh thú.

Có thứ gì đó hắc ám trong thang máy.

Trong đáy mắt Sang lấp ló hình bóng của cậu nam sinh bên cạnh. Không biết vì sao Sang cứ có cảm giác cậu ta đang từ từ quay đầu sang nhìn thẳng về phía mình.

Vừa lúc ấy, cửa thang máy mở ra. Cái bóng đen đột ngột biến mất. Cả cậu nam sinh kia cũng thế. Sang không muốn đứng trong ấy lâu hơn, bèn vất giò lên cổ chạy trốn chết.

Đoạn hành lang nối từ tòa nhà B sang tòa nhà đa năng đã chìm vào bóng tối từ lúc nào. Chỉ mới hơn bảy giờ tối, nhưng không gian xung quanh im ắng lạ thường. Yên tĩnh như lúc người ta bị kẹt cứng trong một cái quan tài dù bản thân vẫn còn sống.

Sang chạy vùn vụt về phía cổng trường, muốn thoát khỏi cái chỗ ma quái này càng nhanh càng tốt. Nhưng đất dưới chân anh cứ như một băng chuyền treadmill làm Sang không sao thoát thân được. Đằng sau anh có tiếng khóc nỉ non, vang vang như vọng từ dưới đất lên:

- Mang... quần... áo... cho... tôi...

Tiếng khóc càng lúc càng gần hơn:

- Hức... hức... hức...

Sang bây giờ đã hoảng loạn cực độ. Anh không sao chạy được nữa mà ngã phịch xuống đất. Trước mắt anh, nơi bóng trắng mờ mờ chiếu vào, có một hình người đàn ông bay lơ lửng đang lừ lừ tiến đến. Tiếng khóc nỉ non vẫn chưa dứt:

- Tôi... lạnh quá... Hức... hức... Mang... quần áo... cho tôi...

Sang hét lên:

- Tôi mang! Tôi mang!

Đột ngột cái bóng bay vụt tới, mặt đối mặt với Sang. Đó là một bộ mặt thâm tím biến dạng, bề bết máu khô. Hai hốc mắt trống rỗng, đen đặc. Khuôn miệng há rộng, máu trào ra dính cả vào người Sang.

- Ngày mai... nhớ... mang đến cho tôi... chỗ gốc cây bưởi... Hức... hức...

- Tôi... tôi nhớ rồi!

Bóng ma lập tức biến mất. Trên trời, mây dần tản ra, khiến ánh trăng chiếu xuống mặt đất tạo thành một dải trắng bạc sáng rõ.

Sang quay trở lại ký túc xá, tìm gặp Lập. Lập nhìn gương mặt tái mét của Sang, không biết chuyện gì đã xảy ra. Bằng giọng run lập cập, Sang kể cho Lập điều anh vừa gặp. Lập nghe mà rùng mình. Xong, anh hỏi:

- Mày đã nghĩ ra cách gì chưa?

- Thì... cứ đốt vàng mã cho nó.

- Mày có nghĩ... nếu chỉ có đốt vàng mã thôi mà có kết quả thì con ma đã không giết nhiều người như thế không? Theo tao biết thì năm nào cũng có người chết, ít nhất một người.

Câu hỏi của Lập khiến sống lưng Sang lạnh buốt như có kẻ lấy lưỡi dao lướt qua da anh. Sang giục bạn:

- Mở máy tính ra! Nhanh! Xem con ma đấy là ai!

Sau gần một tiếng tra cứu, những gì hai người tìm được chẳng đáng bao nhiêu. Những thông tin kiểu này hầu như đã bị bung bít hết. Sàng lọc xong, Sang phát hiện ra người bị ám chết đều là nam.

Bỗng Lập nói như reo:

- Ê! Hay để tao hỏi chú tao xem?

Lập không chần chừ mà làm ngay. Máy phút điện thoại qua đi, Lập thấy mình có thêm một số thông tin đáng giá. Anh trình bày lại với Sang:

- Theo chú tao nói thì cỡ hai mươi năm trước, ở trường mình có một nam sinh chết. Hình như là bị giết. Lúc tìm thấy xác thì thấy bị lột trần, chôn ở gần gốc cây bưởi trong trường. Từ đó năm nào cũng có sinh viên nam chết một cách bí ẩn. Những sinh viên kia thấy con ma hiện về đòi quần áo thì tìm đủ mọi cách để thoát chết. Hết mùa vàng mã lại mua quần áo thật, có người còn mua cả đồ hiệu. Lúc thì đốt, lúc thì chôn. Một vài người trước khi chết còn thuê cả thầy bùa về để cúng với trừ tà.

- Nhưng... sau cùng họ vẫn chết đúng không? Thế có tìm được thủ phạm không?

- Có. Nhưng không biết về sau thế nào. Chuyện xảy ra lâu quá rồi, chẳng có tờ báo nào còn đăng tin cả.

Sang ngồi lại bàn bạc với Lập đến nửa đêm mới về. Lập lo lắng cho bạn, nhưng giữ thế nào Sang cũng không chịu ở lại. Anh sợ sẽ làm phiền lụy đến Lập.

Chẳng lẽ Sang sẽ phải chết ư?

Rốt cục con ma đó muốn gì?

Trên đường về, trong đầu Sang chỉ quanh quẩn hai câu hỏi đó.

Quần áo giấy nó cũng không nhận. Quần áo thật cũng không vừa lòng. Thuê người tới làm pháp sự cũng không xong.

Đi qua một cửa hàng quần áo đã đóng cửa, Sang bất giác nảy ra một ý tưởng kỳ lạ. Anh không chắc là có thành công hay không, nhưng anh nghĩ rằng mình nên thử. Bởi đó là cơ hội duy nhất của anh.

Sáng hôm ấy, người ta thấy Sang bê một đồng vàng mã, quần áo cho nữ đốt ở gần gốc cây buri. Không thầy cô nào can ngăn lại bởi họ biết có rất nhiều người đã làm thế rồi, kết quả là những người ấy vẫn phải chết.

Cơ mà chẳng hiểu sao, khi ngọn lửa cháy tàn, từ trong đám khói chưa dứt, có một bóng người hiện ra. Đó là một người nữ, nhưng gương mặt và chân tay lại hơi thô ráp như đàn ông. Người đó mặc bộ váy áo gần giống những thứ đồ bằng giấy Sang vừa đốt, đứng nép vào gốc cây. Trước ánh mắt nửa sợ hãi, nửa tò mò của mọi người, bóng người từ từ tan vào làn khói rồi biến mất.

Câu chuyện này truyền đi khắp nơi.

Khoảng tầm một tuần sau, một nữ sinh cấp ba ngồi trong quán cà phê với bạn, nghe bạn thuật lại câu chuyện kỳ lạ ấy. Cô nữ sinh ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo:

- Tôi nghe nói ở cái trường đấy, cỡ hơn hai mươi năm trước có một vụ giết người. Người chết là một nam sinh. Thật ra không phải nam mà là nữ. Sinh ra là nam, nhưng cô đó muốn được làm con gái. Vì là con trai mà cứ mặc váy, để tóc dài đi học, cứ chỉ mềm mại, dịu dàng hơn cả con gái nên có một nhóm người thường xuyên trêu chọc cô ta. Chuyện lên đến đỉnh điểm, cô ta bị cưỡng bức tập thể đến chết, xác giấu gần gốc cây buri. Lúc tìm ra cái xác thì tóc cô ấy đã bị cắt nham nhở.

Người bạn kia thốt lên:

- Thế sao... cô đó không đi tìm đúng người mà trả thù, lại đi giết người vô tội?

- Vì cô ta biến thành ác ma rồi. Ma không có tư duy như người thường đâu.

- Không biết sau khi có đồ cúng đúng ý thích thì cô ấy có hiện về nữa không nhỉ?

- Trường đó hiện giờ hết ma rồi. Nhưng vẫn còn người.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Thăng hoa

[Các bạn có còn nhớ cái hội ngồi túm tụm lại kể chuyện kinh dị cho nhau nghe không? Họ đã xuất hiện (xưng "tôi") ở các chương 31, 32 và 33. Well, họ đã quay lại.]

Hôm nay tôi muốn kể cho mọi người nghe chuyện đã xảy ra với chị họ tôi.

Gia đình bác tôi có hai con, một gái một trai là Mỹ và Đức. Đức kém chị gái mười tuổi, lại là con trai nên mọi điều tốt đẹp đều dồn hết vào nó. Dĩ nhiên tôi chẳng ghét bỏ gì Đức, nhưng tôi cũng không thể yêu quý nó được bởi nó rất... hăm. Gọi trẻ con là hăm thì hơi quá nhỉ? Nó là đứa nghịch ngợm, mặc dù chưa tới mức cướp giết hiếp nhưng cũng khiến người ta phát điên lên.

Chị Mỹ thì khác hẳn. Chị ấy rất tốt, nhưng ít nói và hiếm khi thấy đi ra ngoài. Trong phòng chị treo rất nhiều tranh vẽ, rất có hồn, nhưng lại không đẹp vì chị không qua bất cứ trường lớp đào tạo nào. Tôi nhận xét thế, dưới con mắt của một người không chuyên.

Chị Mỹ không hề được đầu tư cho bất cứ thứ gì. Trong khi gia đình cũng không thiếu thốn đến mức không thể cho chị học thêm một buổi học vẽ ở trường tiểu học.

Năm chị mười bảy tuổi, chị chuẩn bị thi vào trường đại học A. Chị muốn được thi vào trường Mỹ thuật C. nhưng hết cơ hội rồi. Lúc đó chỉ còn cách ngày thi đại học không đầy bốn tháng. Chị Mỹ không có khả năng cạnh tranh lại những người được đào tạo bài bản. Hơn nữa gia đình chị cũng không đồng ý.

Đêm hôm ấy, tôi nhớ rất rõ, chị Mỹ biến mất. Mọi người đều đi tìm. Năm đó tôi mười lăm tuổi, cứ nghĩ là chị bỏ nhà theo người yêu hoặc giận cha mẹ mà đi bụi. Nhưng không. Phòng truyền thống của trường chị Mỹ theo học mới được xây lại, quét vôi trắng toát. Chính giữa phòng đặt một bức tượng thạch cao to bằng người thật. Người được đắp tượng mặc áo chùng dài có gương mặt giống hệt chị Mỹ, hai tay đưa ra như một bức tượng thiên sứ. Họ đem bức tượng đi kiểm tra. Không có gì. Không có cả dấu vân tay. Camera trích xuất thấy chị Mỹ đã đi vào trong đó, rồi không bao giờ trở lại nữa. Chị được coi là người mất tích.

Vì cái phòng đó tai tiếng đến thế nên không ai dùng làm phòng truyền thống cả. Bức tượng được trả về phòng. Cái phòng đó về sau lại làm thành phòng của câu lạc bộ mỹ thuật trường. Học sinh vẫn thường lấy tượng ra làm mẫu.

Tôi cũng thuộc Câu lạc bộ Mỹ thuật Ánh Sáng. Tôi tham gia là để tưởng nhớ chị họ tôi mà thôi. Sau khi chị biến mất, tôi đã cùng một số học sinh khác

thành lập câu lạc bộ và được trường đồng ý.

Hôm đó là mùa đông, trời tối rất nhanh. Tôi là người cuối cùng ra về. Khi tôi tắt đèn, thì ánh điện từ ngoài hắt vào cửa sổ phòng Mỹ thuật, in bóng bức tượng trên tường.

Sau lưng bức tượng, tôi thấy có hai vật rất lớn, trông như một đôi cánh. Có lẽ đó là tượng thiên thần thật.

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Giống nhau

[Tôi không thích chụp ảnh chút nào. Nhất là chụp xong rồi rửa ảnh. Máy bức ảnh lúc nào cũng khiến tôi thấy rợn người.]

Tôi rất sợ soi gương.

Ngay từ hồi nhỏ tôi đã sợ soi gương rồi. Lúc nào tôi cũng có cảm giác cái bóng của chính tôi đã sống dậy và ám ảnh tôi.

Tôi sợ rằng nếu như tôi khóc, tôi sẽ thấy chính mình trong gương đang cười một cách man dại.

Tôi sợ cả chụp ảnh. Sợ rằng gương mặt tôi trong ảnh sẽ chớp chớp mắt.

Trong phòng tôi không có gương. Ngay cả loại gương trang điểm nhỏ cầm tay cũng không có. Tôi luôn đóng cửa sổ, luôn kéo rèm. Tôi rất sợ hình bóng của mình phản chiếu lên cửa sổ sẽ có sự biến đổi.

Có thể tôi sẽ thấy nó nói.

Có thể tôi sẽ thấy nó chớp mắt.

Có thể nó sẽ nhô cái đầu ra.

Sau đó là hai tay.

Rồi đến hai chân.

Nó sẽ bò ra khỏi tấm gương.

Nó sẽ bắt lấy tôi.

Nó sẽ ăn tươi nuốt sống tôi.

Nó sẽ đẩy tôi vào trong gương để nó được sống ở ngoài.

Lúc này, Liễu đang đứng nhìn chăm chăm vào tấm gương trước mặt. Mồm cô há hốc ra vì kinh hãi. Hai mắt cô trợn lên, ánh mắt không rời hình bóng trong gương.

Cái người trong gương chính là Liễu. Nhưng cái mặt Liễu trong gương đang nhăn răng cười. Hàm răng đen kịt vì trong mồm nó dịch đen chảy ra không ngừng. Ở cổ nó có một sợi dây đỏ, nhìn thoáng qua trông như một đoạn ruột người. Thấy Liễu đang nhìn mình, nó nói bằng giọng the thé:

- Liễu ơi, mau cho em ra. Mau cho em ra ngoài đi chị ơi! Mau cho em ra ngoài đi chị ơi! Mau cho em ra ngoài. Em muốn ra ngoài. Còn chị vào trong.

- Không! Mày cút đi! Mày mau cút đi!

Liễu vừa đi giật lùi lại. Vừa vớ lấy đồ đạc ném vào cái gương. Mặt gương vỡ tan tành. Những mảnh kính rơi vỡ loảng xoảng tạo thành hàng chục gương mặt ma quái đang đồng loạt thì thào:

- Chị Liễu thật ích kỷ.

- Phải đấy, chị ấy ích kỷ quá.

- Làm chị mà không chịu nhường em.

- Chì phải bị phạt.

Đúng rồi. Phạt đi! Phạt đi! Phạt đi!

Khi những mảnh kính vỡ đá rơi xuống hết, thì từ trong khung gương, một cơ thể trần trụi đầy máu bò ra. Xương cốt nó kêu răng rắc, tóc thì rũ rượi. Nó bò theo kiểu ngửa mặt lên trời, bốn chi chống xuống đất như một con nhện không lồ dị dạng. Bộ mặt cười lộn ngược của nó đối diện với Liễu trông càng ghê tởm hơn.

Liễu đã ngất ra đấy. Cô nằm sòng soài trên mặt đất. Hai bộ mặt: một hốc hác xanh xao, một ghê tởm móp méo dính sát vào nhau. Cái thứ quái dị kia ngấm một mảnh kính, rạch một đường thật sâu từ ức Liễu xuống đến gần mu.

Ổ bụng Liễu toác ra. Gân đám ruột xổ tung của cô có một khối u có răng, có tóc, có cả ruột. Nó cục cựa một chút rồi phát ra tiếng rìn rít.

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Ngón tay

Thật ra sau khi chết, sẽ không có thiên đường, không có địa ngục, không có thế giới bên kia. Nhưng cũng có thể những cái đó đều tồn tại, có điều là tôi không đến đó được mà thôi.

Rất nhiều năm về trước, khi tôi còn là một học sinh trung học, tôi có một anh bạn trai. Vì tôi chết đã lâu lắm rồi, nên ngay cả tên của cậu ấy tôi cũng không nhớ. Hồn ma thì rất dễ quên. Tuy vậy tôi có nhớ một đặc điểm trên cơ thể bạn trai tôi là bị thiếu mất một đốt ngón tay út ở bàn tay bên trái. Vậy nên trong câu chuyện này, tôi sẽ tạm gọi cậu ấy là Ngón Út.

Chúng tôi rất thích nhau, thậm chí còn ngủ lại ở nhà nhau được mà bố mẹ hai bên không nghi ngờ gì. Nguyên nhân rất đơn giản: vì chúng tôi đều là con trai. Hồi đó chuyện quan hệ đồng tính nam không còn quá xa lạ với xã hội, nhưng nói chung người ta vẫn thiếu hiểu biết. Đối với gia đình tôi và gia đình Ngón Út, đồng tính và chuyện giới giống nhau. Nếu "pê đê" thì chắc chắn phải ăn mặc giống con gái, cử chỉ éo lá và muốn có bộ phận sinh dục nữ. Khi quan hệ đồng tính nam, thì phải có một người "làm đàn ông" và một người "làm đàn bà". Thật ra tôi và Ngón Út có mối quan hệ kiểu "đổi chỗ" cho nhau, hôm nay thế này, ngày mai thế khác.

Thôi, chẳng nên nói nhiều cho người khác về chuyện giường chiếu của mình.

Giống như nhiều mối tình đồng tính khác vào thời điểm bấy giờ, chuyện tình yêu giữa tôi và Ngón Út không kéo dài được lâu như chúng tôi mong muốn. Khi tôi và Ngón Út được hai mươi tư tuổi, mẹ Ngón Út đổ bệnh. Ung thư giai đoạn cuối. Bà ấy muốn Ngón Út lấy vợ, sinh con để có thể yên lòng nhắm mắt.

Khoảnh khắc khi thấy gương mặt xám ngắt của Ngón Út, tôi cũng không biết rằng ai đang chết đi, mẹ của Ngón Út hay chúng tôi?

Cả tôi và Ngón Út đều không muốn điều này xảy ra. Chúng tôi cũng không ghét bỏ gì cô gái mà gia đình cậu ấy mai mối cho con trai mình (tôi tạm gọi cô ấy là Cúc Cu, bởi nhà cô ấy có một con chim, tôi chả nhớ chim gì). Cúc Cu cũng thích Ngón Út, chắc là từ hồi còn nhỏ đã thích rồi.

Trước ngày cưới một tuần, Ngón Út tìm đến nhà tôi vào lúc nửa đêm và rủ tôi đi trốn. Cậu ấy nói dối với người thân là đi du lịch với tôi để giả từ đời độc thân. Tôi chỉ kịp nhìn lại gia đình mình một lần cuối cùng rồi vội vàng đóng gói lấy những gì cần thiết, cùng Ngón Út bỏ đi.

Đó là ngày tôi bước chân vào đường chết.

Tôi và Ngón Út không ngờ rằng cha cậu ta phát hiện ra mối quan hệ giữa chúng tôi, Ông ta tóm được hai đứa chúng tôi ở sân bay rồi đấm cho tôi mấy phát. Chúng tôi đành trở về nhà mình, tạm thời, chỉ tạm thời mà thôi, từ bỏ giấc mộng được sống bên nhau.

Đám cưới của Ngón Út được tổ chức. Tôi cũng đến gặp cậu ấy, mặc cho ông bố cậu ta nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Mà kể cả ông ấy có ăn thịt tôi thật, tôi cũng chẳng sợ. Tình yêu có thể khiến người ta làm rất nhiều thứ điên rồ.

Tôi thấy Ngón Út khóc. Tôi cũng khóc theo. Người ta chẳng hiểu hai thằng đàn ông, hai thằng bạn thân với nhau, một thằng đi lấy vợ, thì sao phải khóc? Cúc Cu cười bảo tôi rằng sẽ không giữ Ngón Út cho riêng mình. Cô ấy không hề biết rằng, chiếc nhẫn minh đeo vào tay Ngón Út sẽ thiêu đốt cậu ấy đau đớn đến mức nào.

Ngày Ngón Út lấy vợ là ngày tôi chết.

Tôi không hề tự sát mà là bị người ta hại chết. Khi ấy, tôi đang đứng ở bờ sông. Chỗ đó không hề có thanh chắn, rất dễ sẩy chân gặp nạn. Tôi chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen xô đến rồi cả người ngã nhào xuống nước. Nước rất lạnh, khác hẳn vòng tay ấm áp của Ngón Út. Phút giây tôi tự nhìn thấy thân thể tôi ngừng gãy giữa, tôi cũng hiểu rằng từ nay trở đi, xung quanh tôi sẽ chỉ còn là một dòng sông lạnh buốt.

Người ta đoán tôi chết vì uống rượu say trong đám cưới, bắt cần ngã xuống sông.

Chỉ có mình tôi biết mình bị giết.

Ngón út đoán rằng tôi tự sát. Và cậu ấy, hình như cũng có một phần nào đó chết đi.

Ban đầu tôi cũng đau khổ, cũng hoang mang, nhưng lâu dần thì tôi quen với việc mình đã chết. Tôi là người dễ chấp nhận, tôi cho rằng mỗi người chỉ có một số mệnh thôi. Đời người cũng giống như một cuốn sách bài tập được in sẵn. Có thể viết thêm, có thể bôi vẽ lời giải ra mười trang, một trăm trang, nhưng kết quả vẫn chỉ có một. Nếu tôi không chết vì rơi xuống sông thì cũng sẽ chết vì bị ô tô đâm, bị thiếu, bị thất cố, hay bị người ta đem đi bán nội tạng. Thời gian sẽ làm liền mọi vết thương, kể cả những vết thương tinh thần.

Cơ mà đã là vết thương thì ắt sẽ để lại sẹo. Đáng tiếc là vết sẹo ấy tồn tại trong lòng Ngón út còn đang sống. Sống với nỗi đau cũng là một kiểu khổ đau nâng cao.

Tôi ở lại trong nhà của Ngón út dù biết rằng mình chẳng nên làm thế. Âm dương vốn cách trở. Người sống kẻ chết không nên đến gần nhau. Tự cổ chí kim làm gì có mối tình người duyên ma nào không phải trả giá? Vậy mà chẳng biết vì sao tôi vẫn muốn sống gần Ngón út. Cho dù mỗi lần thoáng cảm thấy sự tồn tại vô hình của tôi, cậu ấy lại thở dài buồn bã. Cho dù mỗi lần Ngón út thở dài như thế, nỗi khổ sở trong tôi lại sống lại.

Cha Ngón út đến chơi nhà con trai.

Ông ta nhìn thấy tôi đứng ở góc nhà, mồm há hốc ra vì kinh hoàng. Lòng tôi đột ngột ngùn ngụt những oán hận. Nước trên người tôi không biết từ đâu ra làm ướt nhẹp quần áo tóc tai. Da tôi phồng lên, không, cả người tôi đều phồng lên vì ngấm nước. Tôi như bị ai đó điều khiển, hai chân của tôi không còn thuộc về tôi nữa. Tôi khụy xuống, hai tay trở nên nhanh nhẹn lạ thường. Cứ thế, tôi lê lét đến chỗ cha của Ngón út. Miệng tôi không ngừng rên rĩ.

- Trả mạng... trả mạng... trả mạng cho tôi...

- Không! Không! Tôi xin cậu! Tôi xin cậu!

Cha của Ngón út quỳ sụp xuống đất mà lạy trước bóng ma của tôi.

- Tôi... chết oan lắm... Tôi chết... oan lắm...

- Không! Không! - Ông ta dập đầu lạy tôi như té sao. - Tôi biết lỗi rồi! Tôi sẽ đi đầu thú! Tôi sẽ đi đầu thú!

Khi Ngón út và Cúc Cu xuất hiện, chừng hừng nhìn cha mình đang lạy không khí, tôi mới trở lại bình thường. Cha Ngón út không thấy tôi nữa.

Sau sự kiện đó, tôi bắt đầu bám theo cha của Ngón út. Tôi luôn quanh quẩn ở cạnh ông ta. Mỗi lần tôi cảm thấy con giận trong lòng mình nổi lên thì ông ta cũng mơ hồ nhận ra không khí xung quanh thay đổi.

Ma quỷ đầy âm khí, ở cạnh người sống nhiều thì ắt người sống sẽ bị suy giảm dương khí trong người. Và khi dương suy thì người ta cũng dễ nhìn thấy những chuyện quái lạ. Cha của Ngón út ngày càng ốm yếu gầy mòn dù trên thực tế, ông ta chẳng có bệnh gì cả. Cùng với sự suy kiệt về thể xác là sự hoảng loạn thần kinh. Ông ta bắt đầu nhìn thấy tôi, ngay cả khi tôi không có chủ ý khiến ông ta nhìn thấy mình.

Ngón út cũng về nhà thăm cha mình. Tay cậu ấy dắt theo đứa con chắt khoảng năm, sáu tuổi. Nhìn ông già tiều tụy, ăn nói lung tung, Ngón út thờ dài bất lực. Ông ta bây giờ không còn tỉnh táo nữa, lúc nào cũng lầm nhảm những lời không ai hiểu rõ. Trừ tôi.

- Mày cút đi... Mày cút! Cút đi! Đừng có ám ảnh tao nữa! Mày cút đi!

Thình thoảng khi có sức để ném một thứ đồ vật gì đó, ông ta sẽ vùng dậy quăng nó về phía tôi. Nhưng đời nào tôi lại bị ông ta ném trúng? Tôi đã là một hồn ma. Hồn ma không có thực thể. Gia đình cũng thuê thầy về trừ tà, cơ mà toàn thuê mấy tên lừa đảo, thành ra tôi không mây may sứt mẻ chút nào.

Thế rồi cũng đến ngày cha của Ngón út chết. Sống dưới sự ám ảnh của một hồn ma suốt mười năm, như thế kể cũng là thọ. Hồn của ông ta vừa hiện ra đã bị hai sinh vật nửa người nửa thú dắt đi. Hai sinh vật kia cũng nhìn tôi nhưng không nói gì.

Tôi quay về sống trong nhà Ngón út. Cậu ta đã ly dị vợ. Đứa con trai sống với mẹ nó. Ngôi nhà này chỉ còn hai chúng tôi.

Rất gần, nhưng chẳng bao giờ có thể chạm đến. Ngón út sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đối với hồn ma thì càng không có chút ý nghĩa nào.

Một ngày nọ, tôi mở mắt ra đã thấy Ngón út ngồi uống rượu một mình. Râu tóc cậu ta lởm chởm. Trên cái bàn trước mặt là hai ly rượu. Một ly rót xong vẫn còn đầy nguyên. Ngón út cứ thế vừa uống vừa nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt. Ban đầu Ngón út còn uống từ chén, từng chén. Sau thì cậu ta tu cả chai.

- Hức... sao lại chết? Hà... Hức. Sao lại chết? Đến... ợ... Đến mà uống! Uống với tôi đi!

Có trời mới biết trong lúc say bí tỉ như thế, Ngón út đã thấy những gì. Nhưng cậu ta cứ hết khóc lại cười.

Rồi cũng đến ngày Ngón Út chết. Xung quanh con cháu của cậu ta ngồi đầy. Mắt Ngón Út nhắm chặt. Trước mắt tôi không phải là một ông cụ già chín mươi tuổi mà là một chàng thanh niên trẻ. Mặt cậu ta buồn buồn. Đó là Ngón Út, nhưng là Ngón Út của bảy mươi năm về trước. Hình như Ngón Út không nhìn thấy tôi.

Một quang sáng lớn màu tím hiện lên, sáng đến độ tôi không thể nhìn nổi trong quang sáng ấy có thứ gì. Cả Ngón Út lẫn tôi đều bị hút vào trong đó.

Quang sáng ấy chính là con đường dẫn linh hồn đi đầu thai chuyển kiếp.

Tôi đã làm hồn ma ngón nghét bảy chục năm trời. Tôi đã đợi Ngón Út ở đây, đã ôm những chấp niệm chặt đến nỗi không thể siêu thoát nổi. Ấy thế mà đến phút cuối chúng tôi cũng không thể ở bên nhau.

Sau khi bước vào con đường ánh sáng màu tím, chắc chắn người ta sẽ quên hết tất cả.

Tôi phải làm gì đây?

Tôi phải làm gì đó.

Nhất định phải làm gì đó.

Quang dừng xe ở trước cửa một công ty. Anh quay sang nói với hành khách:

- Cửa cậu hết hai mươi đồng.

- Đây, của anh đây.

Hành khách tên Sáng trả tiền rồi vội vã ra ngoài, đóng thật mạnh cửa xe lại. Quang định lái xe đi thì cậu ta gọi giật lại:

- Ấy chết! Anh lấy giúp em cái túi đựng tài liệu! Suýt thì quên!

Quang đưa cái túi cho Sáng rồi hỏi:

- Ô, ngón tay của cậu bị sao thế?

- À, đề ra em đã thiếu một đốt ngón tay út bên trái anh ạ!

- Thế à? Hay quá nhỉ? Anh cũng thế đấy!

Rồi Quang chia tay ra và bảo:

- Đây này! Anh cũng thiếu một đốt trên ngón út bàn tay trái! Thôi cậu vào làm nhé, anh đi đây! Nhớ đánh giá anh năm sao!

Chưa kịp chờ Sáng nói gì, Quang đã lái xe đi mất.

Sáng đứng sững người trước cửa công ty. Ngón tay thiếu đốt của cậu nóng bừng lên. Cậu đưa tay sờ lên mặt mình, thấy đầm đìa nước mắt.

Sáng quăng luôn cái cặp đựng tài liệu mà chạy đuổi theo chiếc xe ô tô vừa chở mình:

- Chờ đã! Chờ đã!

Người lái xe tên Quang cứ thế phóng đi. Anh thoáng nghe thấy có tiếng người gọi giật lại phía sau, nhưng không biết có phải gọi mình không.

Thôi thì cứ dừng lại, biết đâu đúng là người ta gọi mình thật?

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* Tàn Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Hù dọa

Tám đứa con gái ở chung một phòng trong ký túc xá. Bốn đứa đã đi thực hành ở trên tỉnh G. Chỉ còn Xuyên, Khuê, Hoài và Ngà ngồi kể chuyện ma cho nhau nghe. Ngà - đứa ít tuổi nhất mới chuyển vào ký túc được một tuần lại là người gan dạ nhất, luôn luôn bảo rằng nó không sợ ma. Theo Ngà thì:

- Ma quỷ không đáng sợ. Chỉ có con người mới đáng sợ. Những chuyện kinh khủng như giết chóc, hãm hiếp, cướp bóc đều là con người gây ra cho nhau chứ làm gì có ma quỷ nào hại người?

Mặc dù đã mấy lần nghe Ngà nói như thế, nhưng Xuyên - người nhất gan nhất phòng vẫn sợ lắm. Tuy vậy, nỗi sợ hãi không là gì so với cảm giác hồi hộp, tò mò mỗi khi ngồi nghe Ngà kể chuyện ma.

Tối hôm ấy, cả bốn người trải chiếu ngồi ra giữa phòng. Đèn điện đã được tắt hết. Không có một chút ánh sáng nào ngoài ngọn lửa leo lét từ ngọn nến được cắm trong cái bát con. Khi mọi người đã yên vị, Ngà mới bắt đầu trầm giọng kể...

Khoảng sáu mươi năm trước, ở một vùng nông thôn miền Bắc có một bà già cô độc tên là Tr. sống ven sông. Ngày nào bà ta cũng dậy thật sớm để bắt chuyển đồ sang bên kia sông đi chợ.

Một ngày nọ, có thêm một bà cụ khác chuyển tới sống ngay bên cạnh bà Tr. Bà ta tự giới thiệu tên mình là B. và muốn làm quen với bà Tr. để mỗi sáng hai người đi chợ cùng nhau. Bà Tr. đồng ý ngay.

Hôm sau, bà B. gõ cửa nhà bà Tr. rủ ra bến sông đợi đò. Bà Tr. thấy hơi ngạc nhiên vì trời còn tối lắm, nhưng vẫn đi theo bà B. ra bến sông. Chưa thấy đò, bà B. bèn bảo bà Tr. ngồi xuống để mình bắt chấy cho. Xong thì đến lượt bà Tr. ngồi bắt chấy cho bà B.

Tuy nhiên, lúc bà Tr. bới tóc bà B. thì thấy da đầu bà ta lạnh toát, lại đầy những gàu với chấy. Bà Tr. buột miệng hỏi:

- Này, sao da đầu bà lạnh thế? Cứ như là ma ấy!

Tức thì bà B. cũng quay đầu lại, hai mắt bà ta trợn ngược, thè ra cái lưỡi đỏ lòm, dài như đòn gánh rồi bảo:

- Thì là ma thật chứ còn gì nữa?

Câu chuyện của Ngà vừa kết thúc thì hai cánh cửa sổ đã đóng chặt bỗng mở tung ra. Một luồng gió lạnh buốt không biết từ đâu thổi vào làm ngọn nến đang leo lét cháy bỗng vụt tắt. Xuyên ôm cứng lấy Ngà đang ngồi bên cạnh và thét lên vì kinh hãi. Nỗi sợ hãi lan truyền rất nhanh khiến cho Khuê và Hoài cũng la hét âm ỉ lên theo. Chỉ có Ngà là không nói gì. Cô lay nhẹ người để thoát khỏi hai cánh tay bám chặt cứng của Xuyên và lần tìm hộp diêm trong bóng tối.

Ánh nến lại sáng lên. Một cái bóng màu đen đứng lù lù giữa phòng, phát ra những tiếng rên rĩ:

- Tao là ma... là ma đây... là ma đây...

Xuyên lại được dịp khóc thét. Lần này cô túm lấy Hoài cũng đang run cầm cập bên cạnh. Chỉ có Khuê là bật cười:

- Thôi đừng dọa người ta nữa!

Và Khuê quay sang nói với Xuyên:

- Đừng sợ. Con Ngà nó lại trùm chặn dọa ma này đây mà!

Khuê tiến tới chỗ cái bóng và giật thật mạnh cái chặn xuống:

- Này thì ma này!

Nhưng dưới chân chẳng có gì cả. Hoàn toàn không có bất cứ ai.

Còn Ngà thì đã biến mất từ đời nào.

Bạn đang đọc truyện [Bóng Tối Ánh Sáng I] Tàn Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tích Chu

[Chuyện kể trước khi các bé đi ngủ]

Ngày xưa ngày xưa có một cậu bé tên Tích Chu. Bố mẹ Tích Chu mất sớm nên cậu bé ở với bà. Bà rất thương Tích Chu, nên dù đã già yếu bà vẫn đi làm quần quật để có tiền nuôi cậu bé. Có gì ngon bà đều dành hết cho cháu.

Thế nhưng Tích Chu lại là một cậu bé ham chơi, nhiều khi làm bà buồn lòng.

Một ngày nọ, bà Tích Chu bị ốm. Cậu bé mãi mê vui đùa với bạn bè mà chẳng thèm quan tâm, chăm sóc bà. Bà gọi:

- Tích Chu ơi! Cho bà cốc nước! Bà khát quá!

Vì mãi chơi, nên Tích Chu không hề nghe thấy lời bà gọi.

Một lúc sau, bà Tích Chu lại gọi tiếp:

- Tích Chu ơi Tích Chu! Cho bà cốc nước! Bà khát quá!

Nhưng mà Tích Chu vẫn chẳng hề nghe thấy lời bà.

Một lúc lâu sau nữa, bà Tích Chu lấy hết hơi sức để gọi:

- Tích Chu ơi Tích Chu! Bà khát quá! Bà chết mất!

Tích Chu vì không nghe thấy lời bà gọi nên bà của cậu bé đã qua đời.

Khi Tích Chu về đến nhà, thì một cảnh tượng khủng khiếp đập vào mắt cậu bé. Bà cụ vốn đã già yếu, lại bệnh nặng không ai chăm sóc nên đã chết. Đã chết, nhưng mắt bà lại trợn ngược, trừng trừng nhìn ra cửa như vẫn đang ngóng Tích Chu về. Mồm bà há hốc, khô queo, chẳng còn cái răng nào.

Người dân làng thương hai bà cháu sống đơn chiếc nên hùn tiền với nhau, giúp Tích Chu làm ma bà. Đêm hôm ấy, Tích Chu phải ngồi thức trông quan tài cho bà. Phải ngồi một mình với cái hòm gỗ chứa xác chết của bà bên cạnh, Tích Chu cũng sợ lắm nhưng cậu bé lại tự nhủ:

- Bà mình thì có gì đâu mà phải sợ?

Đêm đã khuya lắm rồi mà Tích Chu vẫn không thấy buồn ngủ chút nào. Tiếng chim lợn kêu, tiếng ếch nhái ì oạp, tiếng dế kêu reng róc ngoài hè mọi ngày chẳng có gì đặc sắc mà hôm nay lại gọi lên trong cậu bé một cảm giác ghê sợ.

Bỗng từ phía quan tài, một giọng khàn đục, tắc nghẹn vang lên như ở cõi nào vọng về:

- Tích Chu ơi...

Tích Chu nghe thấy người gọi tên mình thì hoảng hốt quay ra.

Không có ai cả.

Cậu bé bỗng nhớ lại lời con Thìn đi ở cho nhà ông lý Phát từng kể: những người nào mà chết oan thì hay hiện hồn về để người thân biết mà giải oan cho họ. Nhưng bà chết có gì oan ức đâu? Tích Chu thâm nhủ và cho rằng nó bị thần hồn nát thần tính.

Nhưng tiếng gọi càng lúc càng to hơn:

- Tích Chu ơi... Bà khát lắm...

Và càng lúc càng rõ hơn:

- Bà khát... khát quá... Tích Chu ơi...

Lúc này, Tích Chu lại nghe được cả tiếng những chiếc đinh đóng nắp hòm kêu lên rín rít. Một đôi bàn tay vô hình nào đó đang bật chúng ra. Tích Chu nhìn xuống chân. Sống lưng cậu bé lạnh toát. Cái đinh cuối cùng rơi xuống ngay cạnh chân cậu.

Giờ lại có cả tiếng nắp hòm chuyển động rầm rầm. Gió âm từ trong quan tài thổi ra thấm vào sống lưng Tích Chu. Những tiếng côn trùng rầm rần hình như cũng tắt hẳn. Thế giới đã chuyển sang một trạng thái khác, âm u hơn, lạnh lẽo hơn và kinh dị hơn. Cánh cùn chậm rãi nghiêng lệch về hướng âm tào địa phủ.

Trận gió lạ lừng vừa rồi đã thổi tắt tất thấy những ngọn nến leo lét cháy xung quanh quan tài. Đồng minh vĩ đại nhất của ma quỷ xuất hiện: bóng tối.

Bằng một sức lực phi thường, Tích Chu đứng bật dậy, lao mình về phía ánh trắng. Vừa chạy, cậu bé vừa la hét. Tích Chu trốn, dù chính cậu cũng không rõ rằng mình phải trốn điều gì.

Sáng hôm sau, con Thìn tìm thấy Tích Chu nằm lẩn lóc ở bờ ruộng nhà ông lý Phát. Nó vực Tích Chu dậy. Thấy mặt trời lơ lửng trên đầu, Tích Chu yên tâm hơn rất nhiều.

Thìn cầm chiếc gáo dừa đựng nước mưa đưa cho Tích Chu, giục cậu uống. Nhưng Tích Chu chưa kịp uống thì đã rú lên. Bởi Thìn đã giặt lại cái gáo, tu một hơi hết sạch mà vẫn cứ rên rĩ:

- Khát... khát lắm... Tích Chu ơi... khát lắm...

Tiếng chim lợn lại kêu.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Thiết bị

Hơi nóng bốc ra từ cái máy sấy quần áo khổng lồ làm Chính phải đứng tránh ra một bên, nổi mình vào hàng người trước mặt. Cửa hiệu giặt là này lúc nào cũng đông hơn vào những ngày cuối tuần. Những người đến đây hôm nay đa phần là sinh viên cùng sống trong xóm trọ với Chính. Thấy vài người quen, Chính cũng lịch sự gật đầu chào rồi thôi. Anh sốt ruột nhìn đám người đứng làm thủ tục, nhận thẻ giặt, đặt cọc và đủ thứ trên trời dưới đất khác. Mặc dù họ làm rất nhanh, nhưng Chính thấy họ chậm như rùa vậy.

Chính lơ đãng nhìn một cái máy giặt đang quay dưới chân. Tốc độ quay khá chậm, nên anh có thể thấy cả những chiếc áo, chiếc quần chim cò hoa lá. Anh đoán đó là đồ của một người nào đó vừa có một chuyến du lịch ở biển và thăm ghen tị vì từ đầu hè đến giờ Chính phải chôn chân trong nhà, vừa nóng vừa mệt.

Đang nhìn, Chính bỗng thấy mắt mình nhòe nhòe như kiểu vừa ngoi từ dưới nước lên. Anh đưa tay lên dụi mắt và nhận ra bên trong cái lồng giặt có những bộ quần áo sắt sỡ, có một sinh vật gì đó bé lố lố như con khỉ bị cạo sạch lông đang lăn lộn. Chính hoảng hốt đánh rơi túi quần áo bản đang cầm trên tay.

Con khỉ cạo lông mà Chính tưởng là một món đồ chơi đó, thật ra là một đứa trẻ. Lồng giặt quay rất chậm, nên Chính thấy đầu, chân, tay lẫn mình mẩy của cái đứa trẻ đó đều nhăn nheo, rúm ró như bị rạch nát ra rồi để lại hàng tá sẹo chẳng chịt. Nó đang dùng hai cánh tay gầy trơ xương để vò những bộ quần áo.

Chính như bị đông cứng từ cổ trở xuống. Đầu anh quay cuồng nhìn những cái lồng giặt khác đang chứa đầy trẻ con. Đứa nào đứa nấy ngập trong bọt xà phòng.

Chính điên cuồng lao vụt ra ngoài đường. Suýt nữa thì anh bị một cái ô tô tông trúng. Trời mưa gió ảm thấp nên người lái xe đang bật cần gạt nước. Nhưng thay vì cái cần gạt nước thông thường, thứ mà Chính nhìn thấy lại là một đứa trẻ dị hình dị dạng khác đang dùng một nùi gì như đám tóc rối bù xù để lau rửa cửa kính.

Chúng ở khắp mọi nơi. Bám đầy ở những thiết bị sử dụng điện. Chúng dùng chính cơ thể mình để thực hiện những chức năng của quạt máy, của máy giặt, máy sấy.

Chúng tự phát hỏa để nướng chín những xiên thịt trên bếp điện.

Chúng buộc dây thừng và xích sắt vào thân mình để kéo những chiếc xe máy.

Chúng đu cứng trên dây điện và thì thầm với nhau những tiếng rín rít chói tai.

Nhưng ngoài Chính ra thì không ai thấy chúng cho dù chúng đang ở khắp mọi nơi. Trên trời, dưới đất, lấp ló ở những con hẻm hẹp và nổi lênh bênh trên mặt nước. Dọc đường về nhà, Chính thấy chúng như một đội quân đang làm cỏ thể giới mà chẳng ai hay biết.

Chỉ khi Chính về đến nhà, thấy xung quanh không có bóng dáng quái thai tí hon nào anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Chính vói tay bật đèn, nhưng đã có sẵn một bàn tay tí hon cùng tiếng kêu rín rít đội sẵn.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Giọt nước

Bắt đầu từ ba tuần trước, mỗi đêm trước khi đi ngủ Vinh đều ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Cái vết nước trên trần, ban đầu chỉ rất nhỏ, khó mà nhận ra

bằng mắt thường, giờ đã lớn như cái thúng. Vinh đã thử dùng chổi quét lên thử xem, nhưng chổi không bị ướt. Hình như nước thấm qua rất nhẹ. Cậu lại bê cái thang gấp vào phòng rồi tận tay sờ vào vết nước nhưng cũng không cảm thấy gì ngoài cảm giác lạnh lạnh và mùi hôi thoang qua.

Trong óc Vinh thỉnh thoảng lại liên tưởng đến hình ảnh trong bộ phim kinh dị "Vùng nước hắc ám" mà cậu đã từng được xem trên TV. Trong phim có cảnh một vùng nước chảy tràn qua khe cửa, tạo thành hình một bộ mặt ma quái nhảm nhí. Có khi nào cái vết dột nước trên trần nhà cũng thế không?

Tỉ tách. Tỉ tách.

Vinh mở choàng mắt dậy. Nước từ trên trần cậu chảy xuống ướt cả một nhúm tóc trên đầu. Vinh bực bội bật đèn lên, mò vào phòng tắm rửa mặt.

Máng trần nhà bị dột vẫn ướt như thế, nhưng Vinh chờ một lúc lâu vẫn không thấy có thêm giọt nước nào nhỏ xuống cả. Xem xét thêm một lượt nữa, Vinh đánh leo lên giường, nhắm mắt ngủ tiếp.

Tỉ tách. Tỉ tách.

Vinh lại bật dậy. Lần này nước trên trần nhỏ xuống chảy cả vào lỗ mũi Vinh. Mùi hôi xông lên nồng nặc. Cậu điên tiết kiểm tra trần nhà thêm một lần nữa. Nhưng vẫn chẳng có gì cả. Mặc dù trần vẫn ẩm, nhưng tuyệt nhiên không hề có dấu hiệu nào cho thấy nước đã chảy xuống dưới.

Định lên giường ngủ tiếp rồi sáng mai mới gọi thợ đến kiểm tra, Vinh lại đổi ý. Cậu ôm chăn gối xuống đất ngủ.

Tỉ tách. Tỉ tách.

Lần này Vinh thấy rõ nước đang chảy thành giọt lên mặt mình. Tuy vậy, cậu không bật dậy nữa mà mở hé mắt ra nhìn.

Trên trần nhà có một bóng người đen sì, mồm rộng ngoác, lưỡi thè dài làm nước bọt chảy đầy xuống mặt Vinh.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Vết sẹo

Chuyện của tôi còn tệ hơn chuyện của mấy người nhiều. Dù sao mọi người cũng chỉ phải chứng kiến thôi, còn tôi, tôi lại là nạn nhân. Trước tiên, tôi muốn cho mọi người xem một thứ. Các chị phụ nữ nếu không muốn xem thì quay mặt đi, ai mà thấy nó rùng rợn cũng không nên xem. Tôi sẽ phải coi đồ, chỉ mặc đồ lót thôi.

Mọi người có thấy những lần đồ dày đặc này không? Đó là vết chém.

Hồi tôi học đại học năm cuối, tôi có một cô bạn gái tên là Nụ. Giữa chúng tôi hầu như không có vấn đề gì, trừ việc Nụ rất hay ghen. Cô ấy ghen, và kiểm soát tôi một cách khủng khiếp. Tôi đi đâu, mấy giờ về, đi với ai, Nụ đều muốn biết. Ngày nào cũng như ngày nào, cứ tầm vài chục phút là tôi lại nhận được tin nhắn hoặc điện thoại của Nụ. Thậm chí nửa đêm tôi đang ngủ cô ấy cũng gọi. Điện thoại thì khỏi nói, cô ấy kiểm soát tôi một trăm phần trăm. Và tôi đừng hòng đi chơi với bạn bè mà không có Nụ.

Sau một năm như thế, vừa phải chịu áp lực từ việc học, vừa phải chịu những cơn ghen vô lối của Nụ, tôi quyết định chia tay dứt khoát. Nói thế là vì trước đó tôi đã nói chia tay với Nụ vài lần vì cô ấy ghen khủng khiếp quá. Nhưng Nụ cứ ngọt nhạt, xin xỏ năn nỉ, la hét rồi còn đòi tự tử, tôi lại thôi. Cơ mà lần này thì không. Cuối cùng tôi cũng thoát khỏi Nụ. Mặc cho cô ấy gào khóc, chửi rủa rồi còn xông vào đánh tôi.

Một khoảng thời gian dài sau đó, có lẽ là đến hơn nửa năm, Nụ vẫn thường khủng bố tôi bằng cách gọi điện, gửi thư, rồi lại tìm đến cả chỗ tôi làm. Cô ấy nói với người thân của tôi là tôi làm cô ấy có chửa rồi lại ruồng rẫy, chối bỏ trách nhiệm. Thật ra không hề có chuyện như thế. Lúc còn yêu nhau tôi hết sức giữ gìn cho Nụ. Thế mà tôi vẫn bị mọi người nghi ngờ. Mẹ tôi còn đòi mang trâu cau đến nhận cháu để khỏi tội nghiệp. Sau khi không thấy Nụ có bụng bầu, mọi người mới tin là tôi vô tội. Bạn bè tôi thì tin tôi từ đầu vì họ gặp Nụ thường xuyên, biết thừa rằng cô ấy chỉ điên cuồng vì ghen tuông và kiểm soát thôi. Nụ thì chưa chịu dừng lại, cô ấy đi tìm thầy bùa, thầy ngãi gì đấy, ý là muốn níu kéo tôi quay lại. Bùa ngãi chẳng biết là Nụ thỉnh ở đâu, có chứa cái gì mà cô ta toàn cho vào đồ ăn thức uống gửi cho tôi, gửi cả cho bố mẹ tôi. Nhà tôi không dám ăn bất cứ thứ gì. Hoặc là trả lại hoặc là đem vứt. Bố mẹ tôi sợ quá phải đem mấy con chó rất dữ về nuôi, phòng trường hợp Nụ tự ý vào nhà, cho cái gì đó vào bể nước. Cá nhân tôi, đến lúc đó tôi không chịu nổi Nụ nữa. Mặc dù tôi thấy cô ấy rất đáng thương, nhưng tôi thấy sợ hơn là thương kiểu người như thế. Tôi báo công an, bỏ cho họ ít tiền để họ lôi Nụ lên đồn.

Một năm sau đó, cuộc đời tôi yên bình hẳn, cho nên tôi cũng có một cô bạn gái khác tên Hiền. Hiền và tôi rất hạnh phúc cho đến khi Nụ đột ngột xuất hiện trở lại. Tôi và Hiền sống chung với nhau. Nửa đêm Nụ phá khóa, đột nhập vào nhà bọn tôi. Cô ta đứng lù lù ở ngay đầu giường trong bóng tối, cứ thế nhìn chằm chằm vào tôi và Hiền. Hiền giật mình tỉnh dậy, thấy có người đàn bà đầu tóc xõa xượi, mặc bộ đồ trắng, tay cầm con dao đứng ở đầu giường thì hét lên vì hãi hùng. Tôi cũng bật dậy theo. Lúc đấy mà không bật đèn lên kịp, không nhận ra Nụ thì tôi đã tưởng đó là ma là quỷ rồi. Bộ dạng cô ta đã thành quỷ thật. Nụ chỉ mặc mỗi một cái váy trắng. Căng chân căng tay cô ta thò ra gầy trơ xương.

Thấy tôi nửa nằm nửa ngồi, ôm chặt Hiền trong tay, Nụ xông tới lấy dao cứa vào người tôi liên tục. Cô ta không hề làm Hiền bị thương mà chỉ nhắm vào

mỗi mình tôi. Một lúc sau thì tôi gục xuống, vừa vì đau đớn, vừa vì mất máu. Tôi không biết gì nữa. Thứ cuối cùng tôi thấy là Nụ, vẫn là con dao ấy, cô ta tự cắt cổ mình. Hiện thì chạy đi gọi điện báo cho cảnh sát.

Tôi nằm viện mất một thời gian dài. Những vết thương của tôi không sâu lắm nhưng không biết vì sao lại không lành được. Hiện vẫn đến thăm tôi thường xuyên, ngày nào cũng mang đồ ăn đến cho tôi. Chính nàng đã phát hiện ra điều lạ trên những vết thương không lành miệng của tôi. Chúng đã biến đổi thành những cái khe đen ngòm, liên tục phát ra âm thanh u u như tiếng gió rít trong hang động. Hiện sợ một thì tôi sợ mười. Tôi nghe thấy tiếng u u vào ban ngày. Về đêm, tôi lại nghe thấy tiếng của Nụ phát ra từ những vết thương trên cơ thể mình. Cô ta liên tục i ôi, vừa năn nỉ vừa đe dọa tôi.

Không ai tin tôi cả. Các bác sĩ trong bệnh viện cũng tò mò về trường hợp của tôi nhưng tựu chung lại, họ chỉ công nhận rằng tôi là một trường hợp đặc biệt, cơ địa của tôi chắc là có phần bất thường. Trong khi đó, những vết thương vẫn cứ ngoác miệng ra mà thổi vào tai tôi từng câu, từng chữ. Chúng nguyên rủa, khóc lóc, van xin, đe dọa, có lúc nghe như nghẹn ngào, có lúc lại điên cuồng chửi bới. Tôi, chỉ mình tôi nghe thấy. Tôi là người duy nhất bị những vết thương đó hành hạ.

Hiện không thể nghe thấy những âm thanh ấy. Nàng cho rằng tôi bị chấn động tâm lý nặng nề đâm ra hoang tưởng. Tôi không muốn kể cho Hiện nghe thêm nữa, sợ nàng lo lắng cho tôi thêm. Thế nhưng cái kim trong bọc giấu mãi cũng lòi ra. Tôi dần dần suy sụp nặng nề. Cơ thể thì đau đớn, tinh thần lại bị tra tấn bởi những tiếng nói léo nhéo cả ngày lẫn đêm khiến tôi chẳng ăn uống gì được nữa. Tôi héo quắt lại như một bộ xương khô.

Gia đình tôi đi xem thầy. Thú thực là trước khi bị hồn ma của Nụ ám ảnh, tôi vẫn không hề tin vào những chuyện ma quỷ, bói toán. Kể cả có tin đi nữa thì tôi cũng không đặt niềm tin của mình vào ông đồng bà cốt, thầy bùa thầy ngãi... Đi xem một số thầy bói, thầy phép về, mẹ tôi nói lại rằng ai cũng bảo tôi bị một hồn ma ký sinh. Cái đó thì ai mà chẳng biết? Chẳng cần xem bói tôi cũng biết!

Mọi chuyện dần dần vượt quá sức chịu đựng của tôi. Tôi không còn nghe thấy gì nữa ngoài tiếng la hét, gào rú của Nụ. Tôi dùng một con dao tự khoét tất cả những cái lỗ sâu hoắm trên người mình. Dù cực kỳ đau đớn, tôi vẫn cảm thấy sung sướng khi từ trong mấy cái lỗ phát ra tiếng rên rĩ như người đang hấp hối.

Sau đó thì tôi tỉnh dậy trong bệnh viện. Những vết khoét đã biến mất. Tôi nhanh chóng hồi phục. Ngày nào cũng thế, tôi bắt bác sĩ và y tá kiểm tra vết thương vài ba lần. May sao, chúng hoàn toàn bình thường. Có lẽ cuối cùng tôi cũng cắt bỏ được vong hồn của Nụ.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Dặn dò

Bên trái không ngó,

Bên phải không nhìn,

Ai gọi đừng đáp,

Ai kẻ đừng tin.

Đừng mua đồ cũ,

Đừng đi quá xa,

Đừng chơi với quỷ,

Đừng đùa với ma.

Không được nói thật,

Không được quay đầu,

Nếu như chúng hỏi:

"Nhà mày ở đâu?"

Chớ giẫm lên bóng,

Chớ có đi đêm,

Chớ quên cầu nguyện,

Chớ nói ra tên.

Những đêm nguyệt thực,

Hãy ở trong nhà.

Những ngày nhật thực,

Cũng đừng đi ra.

Từ trong bóng tối,

Từ dưới đất đen,

Những điều hôi thối,

Đang dần ngoi lên...

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Vương vấn

[Chương này lấy từ SAMSARA - bộ truyện hiện đã bị xóa.]

Bây giờ, chính Đạt cũng không nhớ ra từ khi nào anh có thể nhìn thấy Ngân. Anh chỉ nhớ là ban đầu, Ngân chỉ bé bằng một con đom đóm đen sì không những không mờ sáng mà còn mang theo và phát tán bóng đêm. Dần dần, Ngân hiện ra giống một làn khói đen kịt tựa như khí thải công nghiệp độc hại từ các nhà máy ở ngoại ô thành phố Minh Đô. Sau đó, rồi sau đó nữa, nữa, nữa, nữa, Ngân rõ nét hơn. Đạt có thể nhìn Ngân như nhìn qua một lớp kính đục, đục dần dần và hiện tại, cô hiện ra trước mắt Đạt không khác nào một con người bằng xương bằng thịt.

Ngân là một ác linh. Thứ linh hồn chất chứa đủ các loại cảm xúc ghen ghét, oán hận, giận giữ, đau khổ. Ngân không thể siêu thoát được. Không xuống địa ngục cũng chẳng lên thiên đường. Ngân cứ vằng vắt khắp nơi. Cô dần dần phát điên vì cô độc. Không có bóng ma nào như cô. Ngân đã tìm rồi. Ngân đã điên cuồng đào xới cả thành phố này. Mọi góc ngách Ngân đều lật tung lên. Lắm khi, người ta thức giấc giữa nửa đêm và đá ra quần vì sợ hãi khi thấy hàng vạn hàng chữ viết vạch bằng gạch những nhện lên tường. Chỉ toàn là lời nguyền rủa chửi bới sặc mùi oán hận.

Có một thời gian dài, khu nhà Đạt ở đêm nào cũng có tiếng gào khóc. Các túi rác bị xé toác ra và quăng quật khắp nơi. Mùi xú uế xộc ra nồng nặc từ những ống cống bật nắp. Xác chuột, xác gián, dòi bọ đĩa giun và nhiều con vật kinh tởm khác trương phình lên khắp làng khắp xóm.

Thời điểm ấy là lúc Đạt bắt đầu nhận ra trước mắt mình có một dị ảnh bé tí, đen sì, di chuyển loạn xạ như điên cuồng tìm lối thoát.

Đạt tưởng mình bị bệnh về mắt hoặc tâm thần. Anh đã thử đi khám và rồi lại thất vọng lẫn lo âu khi không bác sĩ nào hiểu nổi anh gặp chuyện gì. Thậm chí đã có lúc Đạt tưởng mình bị điên và chẳng chóng thì chầy sẽ vào bệnh viện tâm thần Thành Đô sống giữa những kẻ điên rồ chẳng kém gì mình. Nhưng dần dà Đạt cũng nhận ra sự thật. Anh không có vấn đề gì. Kẻ gặp phải vấn đề là Ngân.

Ngân thật sự bất ngờ khi Đạt nhìn thấy cô. Đối với cô, điều này chẳng khác nào một tên tội đồ được cứu thoát khỏi địa ngục. Cô nhảy lên, bay vọt cả trăm thước rồi ôm ghì lấy Đạt. Đạt cũng ôm Ngân. Anh cũng không biết tại sao lúc đó mình lại làm như thế. Ngân, lúc đó rõ ràng là một hồn ma bóng quế xa lạ. Hơn nữa lại là một oan hồn ưa thích phá hoại.

Ngân là ác linh. Đạt có thể cảm nhận được điều ấy. Mọi giác quan trên cơ thể thôi thúc anh nên tránh xa Ngân. Càng xa càng tốt. Lần đầu tiên bị Ngân ôm, Đạt đã thấy ruột gan mình lộn ngược ra ngoài và trào ra theo mồm lãnh hậu môn. Năng lượng quanh Ngân cực kì độc hại và sức lan tỏa của nó không thua gì bom nguyên tử.

Đạt và Ngân quen nhau từ đó. Điều này mang lại kha khá rắc rối cho Đạt. Ngân là người thích nói chuyện. Cô lại vừa tìm thấy một người duy nhất có thể nhìn ra mình nên mồm mép lại hơn cả tép nhảy. Nhưng Đạt thì không thể lúc nào cũng tám với Ngân. Anh còn phải đi học. Chương trình năm nhất không nặng nhưng cũng khiến anh chật vật vô cùng.

Mỗi khi Đạt chạy xe ngoài đường, anh đều phải đeo khẩu trang. Không phải vì Đạt sợ bụi bặm mà anh sợ người ta nghĩ mình điên. Sẽ rất ngại nếu Đạt nói chuyện với Ngân trong khi thiên hạ tưởng anh lảm nhảm một mình.

Lần nói chuyện dài nhất của Đạt và Ngân là ngay sau khi họ gặp nhau. Niềm vui của Ngân có thể so sánh với chuyện viễn khách tha hương ngộ cố tri. Còn Đạt, bản tính tò mò cũng trời dặt. Anh đã nhìn thấy ma. Phải chăng vì một lí do nào đó mà anh được ban phát khả năng đặc biệt này?

Đạt không thể tự mình trả lời được câu hỏi này. Và anh nghĩ tốt nhất mình không cần tò mò quá làm gì. Chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Sở hữu

siêu năng lực nhìn thấy ma, dù chỉ thấy mỗi con ma nữ là Ngân, cũng làm Đạt sướng âm i trong bụng.

Suy cho cùng, năng lực này không làm hại ai cả. Hơn nữa, có Ngân bên cạnh, Đạt cũng bớt cô đơn. Ngân không còn nổi máu phá hoại như trước nữa. Đạt cảm nhận được hình như màn đêm đen đặc bọc lấy Ngân trước đây đã bị đẩy lùi bởi một thứ ánh sáng rất tinh khiết. Dần dần, Đạt có thể ôm Ngân mà chỉ thấy nôn nao trong người chứ không còn khó chịu như trước nữa. Cho tới lúc này, Ngân thường xuyên rúc vào ngực Đạt mỗi đêm.

- Bố mẹ anh đâu?

- Đi cả rồi. Em ngủ đi. Anh mệt quá.

Sau mỗi lần Ngân hỏi một câu vô thưởng vô phạt như thế, Đạt lại lăn ra ngủ khò khò. Từ lúc có Ngân xung quanh, anh bắt đầu gặp ác mộng. Anh mơ thấy mình nằm cứng đờ ở một nơi rất hôi thối. Mùi thối xộc lên thật khủng khiếp. Như thể khủng bố toàn bộ hệ thần kinh vậy. Bề mặt xung quanh cực kì thô ráp và không có tí không khí nào. Đường thở của Đạt tắc nghẹt lại nhưng mũi xú uế vẫn nồng nặc xông lên.

Ở với Ngân ngọt ngào ba tháng, Đạt cũng biết sơ sơ về con ma đang ở chung với mình. Ngân khá giống những đứa con gái ở độ 16-18 tuổi khác. Tóc cô rất dài, buộc thành một túm to và dày sau đầu, lúc lắc như đuôi sao chổi. Hình như Ngân chết từ lâu lắm rồi nên chính Ngân cũng không nhớ ra mình chết kiểu gì. Thậm chí cô còn không tài nào nhớ ra bố mẹ, bạn bè, trường lớp. Quần áo của Ngân cũng rất lạ. Chúng tầng tầng lớp lớp quấn lấy nhau, giống như trang phục truyền thống của những quốc gia ở phương Đông.

Cứ như thế sau khi bước qua thế giới khác, con người ta shock tới độ quên sạch sành sanh cả thế giới ngoại trừ tên mình.

- Thế em là cái gì Ngân? Ý anh là cả họ cả tên ấy?

- Em không nhớ nữa.

Hơn ai hết, Đạt muốn Ngân nhớ lại chút gì đó trong bộ óc cá vàng của cô. Hiện tại, Đạt vẫn còn ở cạnh Ngân được. Nhưng tương lai thì sao? Anh sẽ lấy vợ, sinh con. Ngân bị bỏ lại một mình trong bóng tối, vĩnh viễn không thể siêu thoát.

Về phía Ngân thì cô biết Đạt rõ hơn Đạt biết cô. Đạt là một thanh niên tiêu biểu cho hình mẫu nam sinh viên thành phố. Gọn gàng, lịch sự, chín chu và ưa nhìn. Trong lúc Đạt sục sạo trên các trang web, tìm kiếm dấu vết của một vụ mất tích nữ sinh tên Ngân thì Ngân lại lén sục sạo đồ đạc của Đạt. Cô chẳng thấy gì nhiều. Chỉ toàn những đồ điện tử lặt vặt. Mấy quyển truyện và tạp chí khiêu dâm nước ngoài. Một tập album ảnh. Dĩ nhiên, album ảnh là thứ mà Ngân hứng thú nhất. Bên trong là ảnh của bố mẹ Đạt thời còn trẻ. Ảnh cưới. Ảnh Đạt hồi bé.

Tấm ảnh to nhất chụp cả gia đình được lấy làm bìa album. Đạt hình như khoảng 5-6 tuổi, tay cầm một cái lồng nhỏ. Hai bên là bố mẹ anh. Cả ba người đang đứng giữa một đồng gạch đá ngón ngang.

- Đạt này!

- Gì?

Ngân chia bức ảnh ra trước mắt Đạt, hỏi:

- Đây là ở đâu? Sao không lựa cảnh đẹp mà chụp?

Đạt "à" một tiếng. Anh nở một nụ cười hớn hờ:

- Là ngôi nhà này.

- Nhà này?

- Ủ. Hè năm đó anh sắp vào học lớp 1. Nhà anh xây lại.

Bỗng Đạt neho mắt nhìn bức ảnh. Cái lồng trên tay thằng cu Đạt 12 năm trước như nhắc lại một kỉ niệm mà anh không thể quên được.

Không đợi Ngân hỏi tiếp, Đạt chạy vào nhà kho. Anh lôi ra vô số những đồ như khoan, búa, cuốc, xẻng, xà beng... Đạt vơ tất cả lại rồi đem hết vào nhà vệ sinh.

Ngân tròn mắt nhìn Đạt. Cô chưa hiểu Đạt định làm gì. Nhưng Đạt biết. Anh điên cuồng đập phá cái sàn nhà vệ sinh.

Chắc chắn Ngân đang nằm đây.

Chắc chắn Ngân đang ở dưới này.

Ngân hình như hiểu ra. Cô ngẩn ngơ nhìn Đạt. Mùi thối từ chỗ hờ xí bốc lên nồng nặc. Cả Ngân lẫn Đạt đều không buồn bịt mũi. Họ chờ đợi xem điều gì sắp xảy ra.

Đột ngột một tia sáng đâm xuyên qua cơ thể Ngân. Tia sáng loang ra mãi. Ngân từ từ mờ nhạt dần. Cơ thể cô như teo lại. Nhẹ hơn và bay bổng hơn.

Đạt không nói gì. Ngân đã biến mất. Anh ngồi giữa đồng gạch vụn trong toilet. Trên tay anh là một cái ấu trùng ve sầu khô đét.

Bạn đang đọc truyện *[Bóng Tối Ánh Sáng I]* *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Đóng cửa

Thành đi theo cô gái trẻ. Cô rẽ vào liên tiếp những ngõ ngách sâu hun hút trên đường NK. Về nhếch nhác của cô ta làm Thành hơi chồn. Không biết cô nàng này có định làm gì anh không. Hay cô ấy định vào nhà người ta ăn trộm? Chắc là không. Trộm nào mà lại đi gọi thợ khóa vào ban ngày?! Với cả lúc này, có một ai đó nói giọng đàn bà đã gọi cho anh, đọc đúng cái địa chỉ này.

Ngôi nhà bề thế khang trang trước mắt khiến Thành sững sốt. Thành là người ít học, anh không biết ngôi nhà xây theo lối gì, kiểu gì, đáng giá ra sao. Anh chỉ mơ hồ cảm nhận được sự giàu có của gia chủ.

Người con gái đẩy cổng bước vào. Thành cũng theo sau. Có tiếng chó cắn gâu gâu. Một đàn những con tây con ta đủ kiểu xô ra khi thấy khách lạ. Thành giật mình giật lùi lại. Cô gái trừng mắt nhìn lũ chó dữ. Lập tức, bọn chó cong đuôi chạy. Thành không lấy đấy làm ngạc nhiên. Anh thăm phục những người nhà giàu. Họ thật oai và sang. Lũ chó chắc đã được huấn luyện, nên chỉ cần chủ nhân liếc mắt dọa nạt, chúng đã biết điều chạy ngay.

Thành chưa vào đến cửa, thì đã thấy một cậu trai tầm đôi mươi chạy ra. Cậu ta nhìn Thành như thể lạ lắm:

- Anh không bị chó cắn à? Xin lỗi anh nhé. Camera có vấn đề nên tôi không biết anh đến. Anh vào nhà đi.

Cậu ta kéo Thành vào, không màng đến bộ đồ cáu bẩn của anh. Thành ngửi thấy một mùi gì đó rất lạ trong nhà. Mùi của cô gái kia chăng? Không. Nếu đúng là mùi của cô thì anh đã ngửi thấy từ nãy rồi. Mùi đó không thơm không thối mà lại lạnh lẽo, khiến Thành sởn gai ốc. Anh quyết định sẽ làm xong thật nhanh, về thật nhanh. Ngôi nhà đẹp đẽ này không thu hút Thành chút nào.

Từ trên gác, một người đàn bà bước xuống. Bà ta chắc khoảng bốn năm chục tuổi, ngưỡng độ hồi xuân. Thấy Thành, bà đảo tư thế đi. Ngực hơi ưỡn ra, hai chân đan vào nhau như người mẫu catwalk. Thành biết những người đàn bà sồn sồn như vậy, mà nhà giàu nữa, thì hay mê trai trẻ. Anh toát mồ hôi hột, lưng áo somi ướt đầm. Bà ta có làm gì anh không?

Bà ta ra hiệu cho Thành, cậu trai và cả cô gái trẻ dẫn đường vừa rồi lên trên tầng hai. Những bậc thang như dài ra vô tận dưới chân Thành.

Một cánh cửa đóng im ỉm hiện ra. Mùi lạ lúc này trở nên nồng nặc hơn hẳn. Nó khiến Thành xây xẩm mặt mày. Anh quay sang một bên vì choáng, và bất thành lĩnh bộ vú đồ sộ của bà chủ dí sát vào mặt Thành.

Anh cố gắng điềm tĩnh lại. Cả ba người xung quanh anh có những thái độ khác nhau. Cậu thanh niên chỉ vào cái hộp gỗ to tướng Thành mang theo, hỏi:

- Đây là hộp dụng cụ của anh hả? Chắc nhiều thứ lặt vặt lắm đây!

- Chắc... chìa khóa của anh phải cứng lắm nhỉ? Thế mới phá được khóa chứ? -Người đàn bà xen ngang bằng một giọng ồm ồm xồm. Thành đỏ mặt. Anh cúi gằm xuống tìm những thứ công cụ to nhỏ trong hộp.

Cậu trai nhìn Thành thao tác với vẻ háo hức. Người đàn bà đứng thì càng lúc càng sát hơn, sát đến độ óc Thành rung lên vì lời thì thầm bên tai:

- Tôi vô ý quá. Làm mất chìa rồi. Giờ anh mở nó ra hộ tôi rồi làm cái chìa mới cho tôi nhé.

Câu nói đầy ẩn ý khiến Thành giật mình đánh rơi thanh kim loại mỏng dính trên tay. Anh lại phải làm lại từ đầu. Tay run run, Thành mò mẫm nhét cọng thép vào trong khe hở và thử hất ra. Chưa mở được.

Chỉ có cô con gái kia là để Thành yên. Không giống như bà mẹ với bộ đồ ngủ hở hênh và bên trong không có tí xi líp xu chiêng nào hay thằng anh trai đầu to mắt cận bận đồ caro, cô mặc xuềnh xoàng. Và gương mặt cô ta cũng xoàng nốt.

Bỗng cô ta lên tiếng:

- Nếu mở được, anh đừng đẩy cửa không nó chạy mất.

- Trong đó có con gì? -Thành hỏi.

Người đàn bà và cậu trai đưa mắt nhìn nhau. Sau một hồi dài im lặng, Thành ngỡ như mình vừa hỏi câu gì khiến khách hàng phật ý, thì người đàn bà lên tiếng trấn an:

- Nó là con thú nuôi của chúng tôi.

Thành "À" một tiếng. Anh cũng khá yêu động vật. Không biết đó là con chó hay con mèo. Hoặc có khi lại là con thú lạ, một một mới của người nhà giàu.

Thành không hỏi nữa. Nhưng anh lại để ý thấy rằng, mùi lạnh lẽo đang lan rộng và đặc quánh lại. Anh nín thở. Có cả mùi thối. Càng lúc càng thối. Thối khắm đến độ mắt Thành cay xè, chảy nước ròng ròng xuống hai má. Ba vị chủ nhà nhìn anh. Người đàn bà không bỏ lơ cơ hội vuốt ve bàn tay ngọc lên lưng Thành và hỏi với giọng ân cần:

- Anh mệt hả?

Thành lắc đầu, nước mắt nước mũi trào ra. Cậu trai cau mày, đi cuống cầu thang, bảo:

- Để tôi lấy cho anh cốc nước. Chắc anh mệt. Nắng quá đây mà.

Nhìn cô gái trẻ đứng ngay bên cạnh, Thành chắc mẩm người đàn bà không dám làm gì mình. Nhưng anh đã lầm to. Bà ta lão luyện đôi mắt nhìn xuống tầng dưới và nói vọng cho cậu trai nghe thấy:

- Xuống pha C sùi Tú nhé.

- Dạ.

Mùi tanh thối lại được dịp bốc lên. Thành choáng váng. Anh ngồi phệt xuống đất. Xui xẻo làm sao lại ở đúng tầm nhìn vào khu vực dưới váy bà chủ nhà. Thành vừa xấu hổ, vừa sợ hãi. Anh giật mình quay phắt đi. Hai má anh ửng đỏ. Đôi mắt cay xè chớp liên hồi. Ngay lập tức, người đàn bà kia cũng ngồi phệt xuống, và lựa đúng tư thế ngồi rất vô duyên. Cái váy ngủ mỏng tanh làm hở quá nửa ngực. Hai chân lại banh ra, để lộ đùi thứ nhàu nhĩ.

Thành chẳng có ham muốn gì cả. Anh chỉ muốn làm cho nhanh và tẽ khỏi cái chỗ chết bầm chết vằm này. May mắn làm sao, cậu trai cũng vừa lên tới, tay còn cầm cốc nước sùi bọt màu cam thơm thơm chua chua. Hương vị ngọt ngào của C sùi và nguồn năng lượng nó mang lại làm Thành thấy khỏe hơn hẳn. Anh không nghĩ thấy mùi hôi thối nữa.

Lạch cạch lạch cạch, những tiếng động khô khốc liên tiếp vang lên. Cánh cửa đã được mở ra. Thành cũng không dám trái lời khách. Anh không thử đẩy cửa. Nhưng một con gió từ trong phòng ập đến tựa trận cuồng phong đẩy Thành ngã ngửa ra sau. Cửa phòng bật tung. Một con mèo có đôi mắt đỏ kè, lông đen sì, to như con chó lao vút ra. Trên chiếc giường king size, có ai đó vừa ngồi lên. Đó là một cô gái trẻ. Hay đúng hơn là xác chết của cô gái lúc nãy đưa dẫn đường cho Thành. Bị con mèo nhảy qua, cái xác đã bật dậy như có lò xo gắn bên trong. Người chết mở mắt trừng trừng nhìn vào hai mẹ con bà chủ. Người đàn bà rú lên vì kinh hãi:

- Ôi giời ơi con ơi!

Còn xác chết thì ngã vật ra. Từ trong mồm nó, ộc ra một bãi nước dãi lẫn với những viên tròn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Luân hồi

[Chương này bệnh hoạn. Cần nhắc trước khi đọc.]

Thư nghiêng rặng lại. Hai môi đã bật máu. Cô bắt đầu nghe thấy tiếng khóc oe oe của trẻ con. Con trai hay con gái? Thư nén cơn đau, nhồm lên nhìn khối thịt còn lòng thông cái dây rốn trước bụng.

Một bác sĩ hộ sinh reo lên:

- Công chúa nhé! Chúc mừng! Sinh non mà to quá!

Thư mỉm cười. Niềm vui trở thành mẹ khiến cô thấy nỗi đau đớn giảm hẳn.

Thư năm nay mới tròn hai mươi tuổi. Lẽ ra cô chẳng phải lấy chồng sinh con sớm đến thế.

Để hiểu rõ câu chuyện tôi sắp kể cho các bạn nghe dưới đây, tôi cần phải nói một chút về cha mẹ của cô công chúa nhỏ vừa ra đời.

Lâm và Thư quen nhau từ hồi học lớp 10 trường chuyên Đông Kinh. Cả hai cùng học chuyên Toán. Họ chơi với nhau như hai người bạn thân. NHƯ, là vì trong thâm tâm Thư vẫn thích Lâm. Anh vốn hiền lành, tốt bụng, lại là con nhà có điều kiện. Thư cũng thế. Và cô thấy mình và Lâm thật xứng đôi vừa lứa. Người ta thường bảo con trai bao giờ cũng kém chín chắn hơn con gái cùng tuổi. Lâm là minh chứng tiêu biểu cho luận điểm ấy. Khi Thư ngày ngày mơ tưởng về việc cô khoác tay Lâm, sóng đôi đi chụp ảnh cưới ngoài trời dưới nước như một một thời thượng thì Lâm hãy còn say mê đuổi theo quả cầu tròn hai màu trắng đen trên sân cỏ phía sau trường hoặc dành cả ngày để chơi game với bạn cùng trang lứa.

Suốt ba năm trung học, Thư chưa bao giờ nghĩ đến ai khác ngoài Lâm. Cô tin vào lời các cụ dạy: lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Nhưng có lẽ rơm ướt, nên không có lửa cũng chẳng có khói. Thư cứ chờ đợi mòn mỏi. Lâm cứ vô tư coi Thư không khác nào thằng con trai.

Có lần, Thư thử đứng trước gương, cô nhận thấy mình cũng xinh xắn. Gương mặt thanh tú, chỉ có cái mũi hơi tẹt và trán hơi dô ra. Không sao, Thư vốn để tóc và mái dài. Những ưu điểm khác thừa đủ để lấp át những điểm xấu trên gương mặt cô. Hôn nữa, mũi tẹt cũng là một nét duyên, một nét đáng yêu. Thư nghĩ thế và lại tưởng tượng Lâm hôn lên cái sống mũi gầy gáp của mình. Bất giác, mặt cô nóng bừng lên, trái tim cũng ửng hồng.

Đến khi Lâm và Thư cùng đậu Đại học Sư phạm Minh Đô thì mọi chuyện rẽ hẳn sang hướng khác. Lâm có người yêu. Hoa - so với Thư thì hơn hẳn về mọi mặt. Hoa rất đẹp chứ không chỉ xinh như Thư. Ở Hoa không có vẻ nhí nhảnh nhàn nhạt ở mấy cô nàng da trắng môi son. Cô có cái đẹp buồn buồn lãng mạn như thơ văn của những ông tác giả đen bạc đen cả tình. Lâm rất thích. Bản lĩnh của người con trai chưa kết thúc tuổi dậy thì nhưng đã kịp chạm tới ngưỡng cửa trưởng thành khiến lòng Lâm dấy lên ham muốn chờ che, bảo vệ Hoa. Trong khi Thư học Sư phạm Địa, cả Lâm lẫn Hoa đều học Sư phạm Toán. Hai người càng quấn quýt như đôi chim bồ câu thì Thư càng thấy mình giống loài quạ khoang xù lông đen dừ dừ. Sư phạm Toán, tức là tương lai sẽ thành giáo viên dạy Toán. Người ta chê lương giáo viên nghèo. Nhưng nghèo là giáo viên các môn Giáo dục Công dân, Sử, Địa, Công nghệ, Thể dục, Âm nhạc, Mĩ thuật... Chứ giáo viên Toán, Lí, Hóa, Anh, Văn là năm môn chính, nhiều học sinh chọn để thi đại học thì có bao giờ nghèo? Lâm không nghèo. Chơi với Lâm lâu chẳng lẽ cô không biết gia đình Lâm giàu thế nào? Bố mẹ Lâm đều làm to. Thư không biết họ làm tới chức gì. Cô chỉ biết họ rất giàu. Giàu nứt đố đổ vách. Tuy giàu, nhưng qua tiếp xúc, Thư hiểu rằng bố mẹ anh không mong thằng con trai độc nhất của họ lấy được cô vợ giàu không thua gì mình. Họ chỉ mong ít ra cô gái tốt số kia không nghèo quá. Hai người sợ Lâm sẽ bị coi như cái niêu com Thạch Sanh cứ hết lại đây, vết mồi không bao giờ cạn. Như Thư thôi cũng được. Nhà Thư không giàu. Nhưng cô biết bố mẹ mình vẫn dành ra được một khoản dư kha khá mỗi tháng, vừa để chuẩn bị làm của hồi môn cho con gái, vừa để dưỡng già mai này.

Giờ thì mọi hi vọng của Thư đều sụp đổ. Vì chắc chắn không đời nào bố mẹ Lâm có thể từ chối một cô con dâu tương lai như Hoa. Vừa đẹp, vừa giỏi lại còn có tương lai. Quan trọng nhất, Phùng Kim Hoa là con gái cả của ông Phùng Kim Cường, người được cả đất nước Viễn Đông này gọi là "Kim Cường Đen" vì ông là trùm ngành công nghiệp dầu khí Viễn Đông. Nghĩ đến câu "Kính nghề vui thú kính nghề/ Tép tôm thì lại vui bề tép tôm" từng đọc trong mấy cuốn ca dao tục ngữ, Thư chỉ biết cười khổ. Thư từng rất tự tin. Nhưng giờ này ngồi so sánh tương lai, quá khứ lẫn hiện tại với Hoa, Thư thấy tình cảm đơn phương của cô không khác nào hạt muối bỏ bể. Thư chẳng biết làm gì, đành nhìn Lâm và Hoa ngày càng yêu nhau say đắm. Cay đắng hơn nữa là Lâm khá khờ khạo chuyện trai gái nên suốt ngày lòi Thư ra để xin ý kiến. Trên đời này, chắc chẳng còn gì đau khổ hơn việc bắt buộc phải nói giáo cho giặc. Câu nói ấy vận đúng vào hoàn cảnh của Thư. Dĩ nhiên, tình yêu mãnh liệt buộc Thư phải giữ kín tiếng thét đau đớn của trái tim. Bề ngoài, cô cứ tươi cười, gõ vào đầu Lâm chửi yêu "Sao ngu thế?". Nhưng chỉ có mình Thư biết, mỗi lần như vậy, cô lại ngồi khóc suốt đêm.

Cuối năm thứ nhất Đại học, thì Lâm và Hoa cãi nhau một trận to.

Thư chẳng quan tâm lắm đến việc ai sai ai đúng. Thư chỉ biết rằng đây là cơ hội nghìn năm có một. Cô tình nguyện rủ Lâm đi uống bia giải sầu. Lâm chờ Thư đi, phóng như điên trên phố. Quả thật lúc này mà được tựa đầu vào vai Lâm thì có chết Thư cũng không tiếc. Nhưng không được. Một là bạn bè, hai là không gi cả. Trong lúc này, một lời tỏ tình đến từ người không ngờ tới chỉ khiến Lâm thêm rối trí mà thôi.

Chọn một bàn nằm trong góc khuất nhất của quán, Lâm gọi luôn cả két bia. Thư lắc đầu thờ dãi ra về quan tâm:

- Thế sao mà cãi nhau?

Lâm chưa uống được giọt bia nào. Nhưng có lẽ khi ở kí túc anh đã uống không ít. Bằng chứng rõ ràng nhất là vừa nãy đèo Thư sau lưng, Lâm lao xe đi vùn vụt như muốn đâm vào đầu đấy chết quách đi cho rồi. Giọng Lâm lè lè và khàn khàn như gã bợm hút thêm tí thuốc lã. Anh tuôn ra cả tràng như thể muốn trút sạch mọi ảm ức trong lòng:

- Hoa ghen tị với mày. Hoa bảo mày mê tao, mày thích tao! Làm gì có cái chuyện vô lí ấy?! Mày là bạn thân của tao chẳng lẽ tao lại không biết mày với tao quý nhau?! Quý chứ có phải yêu đương gì đâu?! Tao bảo Hoa không tin thì cứ việc hỏi thẳng mày. Nhưng Hoa không chịu! Mà lại còn chửi cả tao nữa chứ! Tao ức lên tát cho Hoa một cái rồi bỏ đi!

Thư gạt mình. Người điềm đạm như Lâm mà lại vung tay tát người yêu thì phải tự hiểu rằng những lời mạt sát của Hoa đối với Thư tồi tệ như thế nào. Tuy ngoài mặt cười gượng cho Lâm thấy mình không hề chấp nhặt những chuyện xàm xí như thế, nhưng trong bụng Thư cứ sôi lên những cảm giác hỗn độn. Khi thấy Lâm bảo Hoa chửi mình, Thư thấy tức. Rồi đến lúc biết được nguyên nhân Hoa không ưa mình thì Thư đâm ra xấu hổ. Dù nặng nề thế nào đi nữa, cô cũng phải công nhận những lời mà tình địch của cô phun ra đã bắn trúng tim đen cô. Thư có mỗi chài Lâm thật. Những hôm Lâm qua phòng Thư chơi, Thư thường cố ý không mặc đồ lót ở trong. Hoặc Thư tìm bộ nội y nào đó thật quyến rũ rồi mặc bên ngoài áo quần trắng mỏng. Ngược lại, khi tới chỗ Lâm, Thư cũng mặc áo yếm hở lưng, quần short, váy ngắn hoặc thứ gì đó sexy. Như vậy không là mỗi chài thì là gì? Dù xấu hổ và tức tối, Thư không thể phủ nhận rằng mình đang đóng vai kẻ thứ ba rắp tâm phá hoại. Vì thế mà bao nhiêu lời khó nghe của Hoa, Thư đều mỉm cười cho qua.

Hành động của Thư khiến Lâm không khỏi áy náy. Anh tự trách mình đã làm bạn buồn. Có giờ (và Hoa) mới hiểu được trong bụng Thư thực sự chất chứa những mưu mô toan tính gì. Trò đời hể cái gì hào nhoáng, đẹp đẽ thì lại dễ hấp dẫn con người ta hơn là những điều giản dị đã gắn bó với chúng ta suốt quãng đường dài. Không chỉ vậy, thứ hào nhoáng kia xuất hiện dưới hình dạng của sinh vật được coi là có nọc độc nguy hiểm nhất hành tinh: rắn bà. Người trần mắt thịt ngờ nghệch như Lâm sao có thể miễn nhiễm thứ độc chết người ấy. Anh xiêu lòng. Men bia tạo thành chất xúc tác cho những ý nghĩ tội lỗi được dịp đâm chồi, nảy sinh rồi quán chặt lấy trái tim anh như muốn bóp vụn ranh giới tình bạn. Lâm lắc đầu một cách vội vã. Anh điên cuồng cào cấu bộ óc đang bị đầu độc bởi cồn, bởi sự quyến rũ không đúng lúc đúng chỗ của Thư. Lâm nhìn chằm chằm vào Thư bằng đôi mắt đỏ ngầu của con thú động dục. Cái nhìn khiêu khích ấy khiến Thư đỏ bừng mặt. Cô cảm thấy mồm mép mình khô ran. Chết lòng trong người tự lại một chỗ.

Giữa quán nhậu ồn ào, chỉ có bàn của Lâm và Thư là yên lặng tới đáng sợ. Đó là kiểu bầu trời êm đềm trước cơn bão điên cuồng cần quét. Gió bắt đầu nổi lên, cuốn theo những hình ảnh dâm dục tràn vào trong trí Lâm. Những lần hở hén không quần áo lót của Thư, đầu vú* nẩy lộ ra qua lớp somi trắng mỏng. Cặp mông tròn trịa thách thức sự kiên nhẫn của những kẻ có thú vui dết thật mạnh vào bàn tọa của bạn tình để lại dấu vết năm ngón tay đỏ lừ. Các mộng tưởng trong đầu Lâm càng lúc càng vượt ra xa giới hạn anh từng định sẵn cho mình. Ánh mắt trong sáng, nụ cười buồn buồn và tiếng thờ đều

đạn trong những giấc ngủ sâu của Hoa sau mỗi lần hai người làm tình đều chỉ còn là tiếng muỗi vo ve quanh tay Lâm. Mọi thứ đều là cô rác. Cô rác bị cuồng phong cuốn đi. Thành trì cuối cùng sụp đổ. Lâm đột ngột đứng phắt dậy. Anh lưỡng lự thò tay vào túi, rút ra tờ tiền có mệnh giá to nhất thấy ra giữa bàn. Anh gọi thật to:

- Ra tính tiền! Không... không cần trả lại!

Mọi đầu mót thần kinh của Lâm đều bị chi phối bởi cơn và Thư. Ngay cả dây thần kinh xấu hổ cũng thế. Lâm không quan tâm tới việc mọi người đang nhìn chằm chằm vào anh như nhìn một thằng du đãng chỉ khoải gây chú ý và tạo chuyện thị phi. Thử còn sót lại trong đầu Lâm lúc này là Thư - một kẻ đồng chủng thuộc giống cái cũng đang trong thời kì sinh sản. Kẻ khôn ngoan như Thư không thể nào không đọc được những diễn biến tương tượng dâm ô qua đôi mắt long sông sọc của Lâm. Cô đứng dậy theo, đưa đôi mắt long lánh ướt át nhìn cậu bạn thân đã tổng cô vào friendzone quá lâu.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ thay đổi. Trái Đất quay ngược lại thời kì hỗn mang khi nó còn là những nguyên tử li ti trôi nổi trong khoảng không vô định. Rào cản đạo đức, tình cảm bị đập đổ không thương tiếc. Vũ trụ chỉ còn Lâm và Thư. Hai người đã bị đẩy ải tới ốc đảo dành riêng cho lũ bội phản luật lệ của nhân loại.

Những gì xảy ra sau khi Lâm phóng xe như điên lồi Thư vào nhà nghỉ, lăn lộn cả ngày dài trên giường, dưới sàn, phòng tắm, bàn ghế đều chẳng đáng được kể lại.

Chuyện sau đó hai tháng đáng bàn cãi hơn. Vì Thư có chữa. Cái việc mà Lâm quyết định gạt phăng đi sau khi chẳng biết làm gì ngoài xin lỗi Thư và đổ lỗi cho cơn bỗng nhiên lại được dịp đào bới bung bét lên. Lâm shock. Còn Thư thì vui mừng. Ít nhất vị thế của Thư lúc này cũng đã ngang ngửa với Hoa. Một đứa trẻ, không biết trai hay gái, sẽ là nhịp cầu vững chắc nhất nối liền sợi chỉ đỏ mờ nhạt giữa Lâm và Thư. Lâm không thể bỏ đứa bé. Thư biết thế. Anh sẽ nghĩ lại về những gì anh đã làm. Anh sẽ thấy đó là lỗi của bản thân. Sự tốt bụng và lòng thương hại của Lâm hóa thành phát đạn chí mạng xuyên thẳng qua trái tim Hoa.

- Alô Hoa à? Anh có chuyện này muốn nói.

Từ đầu dây phía bên kia, giọng Hoa trong trẻo cất lên như tiếng nước suối nhỏ lên viên kim cương thuần khiết:

- Em đây. Em cũng có việc. Nhưng anh nói đi. Em nghe.

- Anh sắp lấy Thư. Anh xin lỗi. Hôm ấy anh say quá. Thư có bầu rồi. Anh không thể vô trách nhiệm... -Lâm tuôn một tràng. Anh biết nói liên tục, nói không ngừng không ngắt không nghỉ là cách để bịt mồm Hoa lại. Nhưng anh đã làm.

Hoa gào lên như con thú bị thương:

- Tao sẽ giết cả hai đứa chúng mày! Lũ khốn nạn! Tao nguyện rửa chúng mày! Chúng mày không sung sướng với nhau mãi được đâu! TAO NGUYỄN RỬA BỌN MÀY SẼ SỐNG KHÔNG BẰNG CHẾT!

Lâm giật mình. Không phải vì lời lẽ cay độc của Hoa mà là vì tiếng sấm nổ ngang trời. Một cơn bão sắp đến. Bầu trời sầm mặt lại vì nổi thù hận của Hoa. Lâm vẫn nghe tiếng Hoa chửi bới mình và Thư. Trong tiếng rửa xả có lẫn cả tiếng khóc. Lâm hạ giọng xuống thấp hết cỡ:

- Anh chỉ lấy Thư trên danh nghĩa. Hôn nhân trên giấy tờ thôi. Anh và em sẽ vẫn qua lại với nhau. Nhé?

Hoa không bằng lòng với lời an ủi mang tính thủ tục của Lâm. Giọng cô gầm ghe như chực chờ ăn tươi nuốt sống lũ đốn mạt đã đâm sau lưng mình:

- TAO - NGUYỄN - RỬA - BỌN - MÀY!

Tiếng thét chói lói của Hoa làm Lâm giật mình đánh rơi điện thoại di động. Khi cái smartphone đắt tiền đã lăn lóc dưới chân, Lâm vẫn còn nghe giọng thù hận của Hoa không ngừng nguyên rửa mình. Những từ ngữ độc địa nhất, rùng rợn nhất mà con người nghĩ ra được đều trào ra, đổ ồ ạt vào tim gan Lâm khiến anh thấy vừa bức bối, vừa nhục nhã, vừa cay đắng. Chỉ vì một phút yếu lòng. Lâm đã để lại hậu quả hết sức tồi tệ. Dù anh có bù đắp cho Hoa bao nhiêu cũng không đủ. Thử Hoa muốn, Lâm không thể cho cô được nữa. Tượng đài người đàn ông hoàn hảo không còn hào nhoáng như trước. Giờ đây, nó giống một khối đồng dựng giữa bãi hoang để làm toilet cho bò cạp và các loài chim khác.

Ngoài sân, mưa rơi ào ào như trút xuống một trận đại hồng thủy nhằm xóa sổ mọi tội ác trên quả đất vốn đã chịu quá nhiều tàn phá dưới bàn tay đầy tham vọng của loài người. Thành thạo, Lâm lại giật mình vì tiếng sét xé trời xé đất. Anh chưa từng thấy một trận mưa nào đáng sợ như thế này. Nó giống một cơn cuồng nộ của tự nhiên hơn là dấu hiệu của mùa mưa thường niên. Trời đang tối dần. Bóng cây hắt lên cửa sổ chiếu thành những hình thù móp méo quái dị. Lâm thấy rờn rợn. Nên dù mới sáu giờ chiều, anh vẫn quyết định chui vào chăn, ôm laptop chơi game cho đến sáng.

Ngay sáng hôm sau, mặc cho mưa vẫn rơi đều đều, Lâm nhất định chạy ra đường mua sim mới, xin nghỉ học và đưa Thư về ra mắt bố mẹ. Mọi việc diễn ra khá suôn sẻ, ít ra là bề ngoài của nó. Nếu có ai đó thật sự vui, thì người đó hẳn phải là Thư. Cô đã đọc không biết bao nhiêu bộ ngôn tình đề tài "tiền hôn hậu ải", và cuộc đời cô giờ đây chẳng khác nào một que kẹo ngọt khó cưỡng. Quá sung sướng. Quá hạnh phúc. Không từ nào có thể diễn tả nổi niềm vui khi lấy được người mình yêu - kẻ vốn dĩ chưa từng yêu mình.

Đám cưới của Lâm và Thư được tổ chức ở nhà hàng chuyên về ẩm thực Brosheland Jeanette. Thư thích món Viễn Đông hơn. Nhưng kệ. Dù sao Thư cũng thích không khí lãng mạn trong nhà hàng này. Và lí do quan trọng nhất bắt Thư không thích cũng phải thích, chính là bố mẹ chồng cô thích. Ông bà Khải có nhiều chuyến công tác ở nước ngoài. Trong số các quốc gia họ từng đặt chân đến, thì Brosheland với nền ẩm thực lớn nhất nhì thế giới và kinh đô Pashes hoa lệ là nơi để lại cho họ nhiều ấn tượng mạnh nhất. Chẳng có gì là lạ khi ông bà Khải nhất nhất đòi tổ chức đám cưới cho con trai ở đây theo đúng phong cách Tây phương văn minh. Nếu ông bà đã muốn thế thì Thư cứ nghe theo. Cô cũng chẳng mất gì. Mọi chi phí cho đám cưới, nhà trai

đồng ý chỉ trả toàn bộ cơ mà?!

Thư mặc soirée trắng, đầu đội vương miện bạch kim mà ông bà Khải thuê người chế tác độc quyền. Hoa cưới cũng là những bông hồng được hái trực tiếp từ nông trang ở miền Đông Honoland, vừa được vận chuyển một cách tỉ mỉ hết sức ngay trong đêm qua.

Thư ngơ ngẩn nhìn Lâm mặc vest đen đi đi lại lại giữa những vị khách thượng lưu. Tay ai cũng cầm một li rượu ngoại đắt tiền. Chẳng ai bàn đến đám cưới, về đôi trẻ, về những đứa bé sẽ ra đời. Họ chỉ nói về sự sụt giảm của những giá trị, những lời lố, những tấm danh thiếp kiểu cách. Trong khoảnh khắc bị cô lập giữa hào quang của thế giới thượng lưu, Thư thấy mình chẳng khác nào con khi. Một con khi mẹ đang mang bầu con khi con. Khi đẻ ra khi. Khi không thể đẻ ra loài người đẹp để có làn da mịn màng và mái tóc mượt mà. Thư lo sợ cho tương lai. Kể từ ngày trở thành kẻ phá hoại chuyện tình giữa Lâm và Hoa, đây là lần đầu tiên Thư thấy ân hận. Cô tự hỏi rằng liệu mình có thể hạnh phúc nổi không, khi mà cả quãng đời còn lại, cô sẽ phải dùng chính sinh linh trong bụng mình làm cầu nối giữa hai vợ chồng. Lâm sẽ yêu cô chứ? Có hay không? Chắc chỉ Lâm biết. Có lẽ trong số tất cả quan khách ở đây, Thư là kẻ duy nhất thật lòng.

Đột nhiên, Thư nghe thấy tiếng sét nổ vang trời đất như báo hiệu một điềm gở. Cô ngoảnh đầu nhìn ra cửa. Mưa đang rơi. Những hạt mưa to như hạt đậu trút rào rào xuống mặt đường nhựa, hắt cả vào váy của một cô nhân viên phục vụ. Thư vội kéo tay cô gái đứng lui vào phía trong cho khỏi ướt. Tất cả những người đang đứng đây đều đi ô tô đến, họ chẳng hề bận tâm về cơn mưa ngoài kia.

Bất chợt từ ngoài cửa, một bóng đen lù lù tiến vào. Hoa đã tới. Y như một con bọ câu đen tuyền rũ mình vì mưa quạt gió hắt. Cô vẫn đẹp. Mặc cho mascara chảy thành dòng trên má như hai hàng lệ đen quái dị. Mặc cho mái tóc dài rối tung, ướt lướt thướt. Mặc cho đôi giày cao gót chỉ còn một chiếc dưới chân phải, chiếc còn lại vấp vèo trên ngón tay thanh mảnh.

Hoa ngược đôi mắt đỏ ngầu nhìn tất cả mọi người. Ai nấy im bất. Sau im lặng, họ xầm xì. Họ bàn tán về nhân cách của Lâm và Thư. Họ mỉa mai sự ngây ngô của Hoa.

Lâm quay lưng đi, anh vội sai những bước rất dài về phía toilet. Bỗng Hoa gọi giật lại:

- Mày đứng lại. Cả mày nữa Thư ạ.

- ...

- TAO NGUYỄN RỬA CHÚNG MÀY! CHÚNG MÀY SẼ SỐNG NHƯC SỐNG NHÀ VĨNH VIỄN! CHÚNG MÀY SẼ PHẢI TRẢ NỢ TAO! QUẢ BẢO KHÔNG CHỪA MỘT AI ĐÂU!

Tiếng gào thét thê thiết của Hoa làm các bà mệnh phụ đang đứng không tránh khỏi đồng cảm. Họ đều là vợ của những người đàn ông giàu có. Ít nhiều thì mấy ông chồng ấy cũng sinh tật trắng hoa. Giàu đôi bạn, sang đôi vợ. Sự bội phản của đàn ông luôn luôn là chất liệu tuyệt vời cho văn học và nhiều loại hình nghệ thuật khác. Trong đó có nghệ thuật nguyên rửa, trừu tượng mà Hoa vừa biểu diễn cho mọi người cùng thấy. Từ trong cái cổ mảnh mai và dài các như bông huệ tây, tiếng gầm thét như rồng khạc lửa như thiêu cháy những gram kiên nhẫn cuối cùng trong Thư. Thư vùng lên, mặc hàng nghìn ánh mắt đang chăm chăm soi mói mình:

- Cô còn tới đây làm gì nữa?! Anh ấy đã là chồng cô đâu? Mới chỉ là người yêu! Là NGƯỜI YÊU! Còn Lâm bây giờ là chồng tôi! Cô buông tha cho chúng tôi đi! Cả con chúng tôi nữa! Cô tưởng mình là con nhà giàu, cô tưởng mình xinh đẹp, tưởng mình tài năng thì không ai dám làm gì cô sao?!

Hoa không hề sững sờ trước phản ứng của Thư. Cô nghiêng răng nghe kèn kẹt:

- S.. am... sa... ra..

Hoa vừa dứt lời liền bỏ chạy ra ngoài. Thư chỉ kịp nhìn thấy một tia sét chói lòa đánh xuống. Rồi mọi thứ tối sầm lại. Bụng dưới đau nhói. Thư ngất đi giữa tiếng mưa ngớt dần.

Giờ nhờ lại, Thư thấy mọi thứ như thể một giấc mơ. Hoa bị sét đánh chết ngay trước mặt cô. Báo chí đưa tin suốt cả tháng trời. Cái chết của cô tiểu thư Phùng Kim Hoa trở thành đề tài hot. Chuyện giữa Thư và Lâm cũng bị đem ra mổ xẻ. Tất nhiên, trong mắt cả thế giới, Thư không khác nào con đi khôn nạn. Các bà mẹ bầm sữa trên mạng xã hội cũng đã lập một hội anti dành riêng cho Thư và "nhiều con đi cướp chồng người khác".

Cơ mà thiên hạ chẳng hề điều tiếng mãi được. Họ có lắm thứ để bận tâm hơn. Khi cô công chúa nhỏ Lê Ngọc Diệp ra đời, cũng là lúc dư luận quên đi sự tồn tại của Thư. Lê Ngọc Diệp, kim chi ngọc điệp, lá ngọc cành vàng. Thư chỉ định đặt tên con mình là Lê Hà Anh, Lê Tú Anh, hay cái gì đó tương tự. Nhưng nó đẹp quá. Đôi môi chúm chím hồng như nụ tường vi đầu tiên. Cặp mắt sáng long lanh trong sáng. Làn da trắng mịn màng như cánh hoa lily. Thư đã sinh ra một đứa trẻ tuyệt đẹp. Thư đã không đẻ ra con khi. Tất cả mọi người không thể không yêu thương đứa bé này. Nó như công chúa Aurora trong nôi vậy. Thư không ngần ngại báo Lâm đặt tên con là Ngọc Diệp.

Lâm cũng bất ngờ không kém gì Thư. Anh nhìn đứa bé gái không chớp mắt. Sao lại đẹp thế này? Anh lấy ngón tay thô ráp định vuốt đôi má bò quân của con nhưng lại sợ làm nó đau. Lâm reo lên sung sướng:

- Bố mẹ nhìn đây này nó cười này! Trông xinh chưa?

Bà Khải cũng trầm trồ:

- Ôi trộm vía đẹp như tiên con nhỉ? Cho mẹ bế cháu mẹ một tí nào! Ôi ông ơi ông xem này thích chưa?

Ông Khải không giấu nổi nét xúc động:

- Con gái à? Mà thôi con gái đẹp thế này thì một trăm đứa con trai cũng không bằng! Tiên chứ không phải người phạm!

Từ đó trở đi, Diệp trở thành nam châm thu hút mọi sự chú ý trong nhà. Thư và Lâm nhờ đứa bé mà tình cảm cũng được vun đắp. Cả hai không nói với nhau, nhưng cũng ngầm hiểu là Lâm đã yêu Thư rồi.

Diệp vẫn lớn lên từng ngày. Xinh xắn, thông minh và ngoan ngoãn. Chỉ có duy nhất một vấn đề là Diệp không giống bất cứ ai trong nhà.

Diệp giống hệt Hoa. Giống từ mái tóc đen dài, sống mũi thẳng tắp thanh tú, cái cổ mảnh mai dài các như hoa loa kèn. Cho tới cả ánh mắt lúc nào cũng u buồn, Diệp đều thể hiện rõ ràng mình là một bản sao hoàn hảo của Hoa. Hai người giống nhau đến độ lâu dần, Thư không còn đủ can đảm để nhìn thẳng vào con gái mình. Thư muốn làm gì đó cho Diệp bớt giống Hoa đi. Làm gì nhỉ? Thư nhìn Diệp, bảo:

- Con có muốn làm tóc không?

Diệp tròn mắt nhìn mẹ. Con gái tuổi lớn, mười thì chín đứa mê làm đẹp. Diệp đương nhiên không phải ngoại lệ. Nó cũng thích quần áo đẹp, thích làm tóc, làm móng, trang điểm. Nhưng có muốn cũng chẳng được. Trường Diệp học rất nghiêm khắc. Và bố mẹ chưa từng đồng thuận việc Diệp làm đẹp quá sớm. Diệp vốn dĩ đã đẹp lắm rồi. Đẹp đến độ nguy hiểm. Thỉnh thoảng lên mạng đọc những tin tức về hãm hiếp, quấy rối tình dục, hoặc khi xem nhầm một bộ phim sex có nội dung biến thái, Thư và Lâm lại chột dạ.

Chẳng trách mà Diệp ngạc nhiên trước câu hỏi của mẹ.

- Có chứ mẹ, bây giờ đang nghỉ hè con làm gì chẳng được. -Diệp có giấu nổi bất ngờ trong lòng. -Thế mẹ cho con làm à?

- Ừ. Nóng thế này thì cắt bớt đi rồi uốn ép nhuộm gì, tùy con. Cần tiền mẹ cho.

Diệp sững sốt không nói nên câu cảm ơn mẹ. Thư quay đi, không muốn tiếp tục nhìn con gái mình nữa. Dù muốn hay không, Thư buộc phải thừa nhận rằng gương mặt đó đã hằn sâu vào tâm trí cô, reo rắc vô vàn ảo mộng kinh hãi suốt nhiều đêm liền. Hơn mười năm về trước, chính gương mặt thiên sứ này đã chiếu vào Thư về hần học và cay đắng.

Samsara là gì thế nhỉ?

Thư đã tự hỏi câu ấy nhiều lần. Công cụ tìm kiếm Finny cho Thư biết nghĩa tiếng Viêng Đông của từ ấy: luân hồi. Trong bộ não đơn giản của Thư, luân hồi là đầu thai chuyển kiếp. Có phải ngày ấy Hoa muốn sống lại một cuộc đời mới, không có Lâm và Thư không?

Giờ này ngồi đây, tránh né gương mặt cô con gái mình dứt ruột đẻ ra, Thư bỗng nhiên rùng mình. Chẳng lẽ con bé này... Không! Nhất định không thể có chuyện đó. Vốn tốt nghiệp trường Sư phạm, dù không làm nhà giáo, Thư vẫn thích tư duy một cách logic hơn. Khoa học chưa nơi nào chứng minh vấn đề đầu thai chuyển kiếp. Và nhiều nhà nghiên cứu cũng cho rằng, trong thời gian mang thai nếu như người mẹ nghĩ về gương mặt nào đó quá nhiều, thì con họ cũng giống hệt như thế. Ngày đó, Thư không tránh khỏi bị ám ảnh bởi người yêu cũ của chồng mình. Diệp giống Hoa cũng đâu có gì khó hiểu. Thư tự nhủ như thế, và cô bỗng thấy mình là người mẹ tồi. Thư nghĩ mình nên xua tan ý nghĩ đó đi. Cô quyết định, ngày mai sau khi đi làm về, cô sẽ mua một món gì đó ngon ngon cho hai bố con. Rồi Thư vuốt lại mái tóc đen dài của Diệp, thì thầm vào tai con:

- Con chẳng cần làm đẹp đâu, con vốn dĩ đã đẹp rồi.

Tối hôm sau, trời lại đổ mưa tầm tã. Lâm về nhà trước, tiện đường mua thêm chai rượu tây để bữa tối vợ mua thêm phần đặc sắc. Anh chợt nhớ ra, Diệp không uống được rượu. Phải mua nước ngọt cho con bé. Lâm gọi điện về cho Diệp. Không biết con bé nó muốn uống gì đây.

Nhưng Diệp không bắt máy. Ngoài trời, mưa rơi gió thổi như quất vào trái tim người cha. Diệp ở nhà một mình. Nhà không nuôi chó, chỉ có hệ thống báo động sẵn sàng rú ầm lên khi có kẻ đột nhập vào ban đêm. Bây giờ mới hơn 8h tối, hệ thống chưa được kích hoạt. Diệp thường xuyên đem điện thoại đi động bên người. Vậy sao con bé không nghe máy?

Diệp, nghe điện thoại đi con. Lâm sốt ruột nuốt khan. Mưa và bóng tối. Những dấu hiệu chẳng lành. Anh nhớ nhiều năm về trước khi anh nói lời chia tay Hoa, mưa cũng to không kém hôm nay. Những vạch sáng ngoằn ngoèo giã giũa trên bầu trời mờ mịt mưa. Kí ức về Hoa khiến Lâm thấy ròn rợn. Công nhận con gái anh giống Hoa thật. Diệp và Hoa có nhiều nét tương đồng đến độ đôi khi Lâm rùng mình khi nhìn mặt con.

Đó là những lúc khác. Còn giờ đây, nỗi lo âu đè nặng trong lồng ngực đã chiếm hết chỗ cho những sợ sệt kì dị. Anh phải về nhà ngay. Lâm vội vã quay xe lại, cổ lái càng nhanh càng tốt.

Lâm lao thẳng xe vào trong garage ô tô. Tay lăm lăm chai rượu ngoại như một thứ vũ khí phòng thân. Anh chẳng thèm quan tâm đến việc bộ đồ đắt tiền bị ướt mưa. Thứ duy nhất sót lại trong óc anh bây giờ là sự an nguy của cô con gái.

Một mùi nguy hiểm bốc ra nồng nặc. Đó là thứ mùi tanh tươi, thối khắm như xác chết, gay gắt như cuồng nộ và dai dẳng bám sâu như hận thù. Ngay lúc này đây, khi đứng trong ngôi nhà khang trang rộng rãi của chính mình, Lâm nghĩ thấy mùi ấy.

- D... Diệp ơi! Con đâu rồi? Nhanh lên con ra đây!

Lâm run rẩy. Sự run rẩy rung động từng lời Lâm nói. Diệp không trả lời. Ngôi nhà không khóa cửa. Điện thoại di động của Diệp vút chòng chөр trên bàn kính phòng khách.

Bỗng Lâm nghe thấy tiếng chân chạy thình thịch trên tầng hai. Anh chạy lao lên rồi bắt gặp ánh sáng mờ mờ. Diệp đang đứng trước mặt anh. Uớt ướt ướt từ đầu tới chân. Cơ thể thiếu nữ nõn nà nửa kín nửa hở, che đậy lại bằng cái khăn tắm chỉ quá bẹn có hơn một gang tay.

- Trời ạ! Sao bố gọi con không nghe máy? -Lâm ngồi phịch xuống bậc đầu tiên của cầu thang, chai rượu tây để ngay cạnh.

Diệp ấp úng đáp:

- Con đi tắm. Con quên mang điện thoại theo.

- Sao lúc này bố ở dưới nhà, bố gọi con không trả lời?

- Lúc đấy có tiếng sấm chớp, con sợ quá...

Nói đến đây, mặt Diệp đỏ bừng. Nó hơi ngượng khi thú thật với Lâm về chuyện lớn đùng rồi mà còn sợ sấm chớp. Về phần Lâm, anh yên tâm hơn lúc nãy nhiều. Quả tim trong lồng ngực bắt đầu trở về với đúng nhịp điệu thường nhật của nó.

Nhưng rồi Lâm lại thấy mình đang đứng trong một tình huống cực kì phức tạp. Lâm đã ba mươi ba tuổi, ở ngưỡng cửa tuyệt vời nhất, sung mãn nhất trong cuộc đời người đàn ông. Trước mặt Lâm lúc này đây là con gái ruột của anh, trong sáng, ngây thơ và thánh thiện như thiên sứ với những đường nét cơ thể hoàn hảo. Hơn thế nữa, gương mặt Diệp lại giống hệt người yêu cũ của Lâm. Thật chẳng hay ho gì khi Lâm phải thừa nhận với bản thân mình rằng anh đang cương cứng khi liên tưởng tới cảnh Diệp đang oằn oại dưới cơ thể anh.

Lâm vội quay mặt đi, bỏ xuống nhà, không quên dặn lại một câu:

- Con mặc quần áo chỉnh tề vào rồi xuống dọn bàn. Mẹ chắc sắp về rồi đấy!

Lâm vừa dứt lời thì đèn điện trong nhà vụt tắt. Anh giật mình thò tay vào túi áo tìm chiếc bật lửa thì tiếng sấm nổ vang trời như thể muốn rung chuyển cả ngôi nhà đồ sộ. Ngay lập tức, một hình thể nóng bỏng áp sát vào thân mình ướt sũng nước mưa của Lâm. Anh cố lấy giọng bình tĩnh, vuốt mái tóc dài còn chưa kịp khô của Diệp:

- Không sao, anh đây rồi.

Không sao, *anh* đây rồi.

Lâm như mất lí trí. Anh nhận ra khi ôm lấy mình, Diệp đã hoàn toàn khóa thân. Đáng buồn thay đó lại là điều duy nhất anh ý thức được. Lừa dục bốc lên, đốt cháy chút nhân tính cuối cùng.

Lâm ôm ghì Diệp vào lòng, đưa tay sờ soạng lung tung trên làn da mịn màng, mát rượi của nó. Mùi bạc hà cay ngọt bốc lên. Nhưng Lâm không để ý. Mọi giác quan của anh, kể cả thị giác bị trói buộc bởi bóng tối, dồn loạt căng lên, dồn sự chú ý vào Diệp.

Nhưng có thật đó là Diệp - con gái anh không? Hay đó là Hoa, bóng ma của quá khứ đang ám ảnh anh từng ngày từng đêm suốt mười ba năm ròng. Lắm lúc, nghĩ đến tình yêu của mình với Thu, Lâm tự hỏi đó thật sự là lừa gạt lâu ngày cũng bén hay chỉ là chút thương hại và trách nhiệm. Từ những day dứt về Thu, Lâm lại ân hận nghĩ về Hoa. Hoa chứ anh là đúng. Hoa hận anh là đúng. Hoa chết, tất cả là do anh. Anh không thể đổ lỗi cho Thu. Là do anh đã không dứt khoát.

- Hoa, Hoa còn giận anh không? -Lâm như kẻ dở say dở tỉnh, anh áp môi vào má Diệp thì thầm tên của Hoa.

- Không, Hoa giận anh làm sao được? -Diệp đáp.

Nghe đến đây, ý thức đột ngột vùng lên chiếm quyền kiểm soát bộ não của Lâm. Anh nổi da gà ngả khuyu xuống. Trong màn đêm dày đặc, Lâm bàng hoàng hiểu ra tất cả. Cũng như Thu, anh từng vô số lần dùng Finny tìm kiếm từ khóa "samsara". Kết quả duy nhất anh nhận được là LUÂN HỒI.

Vòng quay sinh tử.

Vòng quay nhân quả.

Bàn tay lạnh lạnh của Diệp chạm vào đùi quần đang u lên một cục lớn của Lâm. Nó kẻ đòi môi mềm mại vào tai Lâm, thờ gấp gấp:

- Lâm, Lâm thích em lắm cơ mà?! Lâm chán em rồi à? Em không như hồi xưa nữa đâu! Lâm sờ em đi! Đi! Mau lên sờ vào chỗ này, chỗ này nữa... Em còn đẹp hơn cả hồi trước nữa! Lâm nhìn đi!

Đẹp bật sáng. Kèm theo một tia sét giáng xuống từ bầu trời như xé toác màn mưa. Lâm ngỡ người nhìn Diệp. Cơ thể của đứa con gái tuổi dậy thì thật đẹp, thật tươi tắn, thật hấp dẫn.

Diệp là Hoa, là người anh từng yêu. Cũng là cô gái luôn luôn ám ảnh anh từng ngày từng giờ. Hoa không giận thật sao? Nếu không giận thì còn gì để nói nữa? Hoa đang đứng ngay trước mắt anh. Trẻ trung hơn cả lần cuối hai người thấy nhau.

Một tình huống quái đản như thế này, lẽ ra Lâm phải sợ. Nhưng có một thứ còn lấn át cả nỗi sợ: dục vọng và những khát khao bản năng. Bao nhiêu tội ác

người ta gây ra đều là do không biết sợ. Họ không sợ những gì mình có thể gây ra cho người khác. Và vì vậy, họ coi thường quy luật nhân quả. Một trong số những bản năng cơ bản nhất của con người là sợ hãi. Hành vi nhẫn tâm của Lâm, của Thư đã đem tới hậu quả khôn lường. Đánh mất bản năng, Lâm và Thư trở thành kẻ thoái hóa so với những vận động phát triển của nhân loại.

Lâm nhận ra, mình đang là kẻ yếu thế. Hoa đầu thai chuyển kiếp, giữ nguyên hình nguyên dạng, có thể điều khiển được cả thời tiết, dòng điện. Nếu muốn, Hoa sẽ giết chết Lâm bất cứ lúc nào.

Bằng một giọng run như cây sậy, Lâm hỏi:

- Em... em... sẽ không kh... ông giết anh chứ?

Hoa đáp lại ngay, ngọt ngào như mật mía:

- Không, em yêu anh lắm. Làm tình với em đi! Nhanh lên! Thư đi vắng rồi! Nhanh lên!

Nói rồi, Hoa vói tay nắm lấy tay Lâm chạm vào chỗ kín của mình. Lâm hoàn toàn bị thôi miên. Anh đè Hoa xuống sàn.

Bất chấp việc giờ đây Hoa là Diệp, là máu mủ của Lâm

Bất chấp việc Thư có thể về bất cứ lúc nào.

Bất chấp việc khi chết đi, Lâm vĩnh viễn phải chôn vùi linh hồn mình ở chín tầng địa ngục.

Càng ra vào trong người Hoa, càng nghe những âm thanh rên rỉ của Hoa, Lâm càng hiểu rõ mình không thể dừng lại. Cảm giác sung sướng đến từ việc vừa loạn luân, vừa vụng trộm với tình cũ không khác nào thứ ma túy kịch độc. Nó ăn mòn trí óc và đục rỗng nhân tính của Lâm. Anh làm nhanh hơn, mạnh bạo hơn. Hoa dùng mười ngón tay bấu chặt lấy vai Lâm, cào nát lưng Lâm, tạo ra các vết xước chẳng chịt.

Đột ngột một tiếng sét nữa lại đánh xuống. Cánh cửa mở tung như có cơn cuồng phong ập tới.

Thư đứng trước cửa, hai con mắt tròn trũng nhìn lên hành lang. Cảnh tượng trước mắt thật sự không thể tưởng tượng nổi. Diệp đang vùng vẫy, đang la hét. Còn Lâm, chồng cô thì đang gấu ghền con bé, hùng hục như con đên kì động dục. Lâm không hề hay biết vợ mình đang đứng ngoài cửa, nhìn lên để xem chồng cô đang hãm hiếp con ruột. Anh chỉ mơ hồ nhận ra Hoa của anh đang giãy giụa để thoát ra.

Thư gầm lên:

- ĐỒ KHỐN NẠN!

Lâm hoảng hốt rời bỏ thân thể mịn màng của Hoa. Anh nhùng nhằng lật đật bước xuống thang, miệng nói đều đều như được lập trình sẵn:

- Đó không phải Diệp. Đó là Hoa. Hoa đã tái sinh rồi. Người yêu tôi đã sống dậy rồi. Cô ấy chờ đợi để lớn lên rồi trao thân cho tôi lần nữa. Cô phải đi khỏi nhà này. Đi mau lên. Cô hãy trở về cái chốn bần cùng rách rưới của cô đi.

Thư sùng sốt nhìn đôi mắt vô hồn của Lâm. Người chồng yêu quý, ngời cha mẫu mực. Giờ là tên tâm thần trần truồng đang laï nhải những điều phi lí.

Không, điều ấy không hề vô lí. Vì đúng là Thư đã ở sai chỗ của mình. Cô không được phép ở đây. Lẽ ra chỗ này là chỗ của Hoa.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, Hoa là Diệp. Hoa đã giữ đúng lời hứa, cô ta đã cho cái gia đình này tan nát.

Rồi tất cả sẽ cùng nhau xuống địa ngục.

Trên hành lang, Hoa đã đứng dậy, nhìn chăm chăm vào mặt Thư đang biến sắc liên tục. Thư như điên dại, cô lao ra đường. Lâm cũng chạy theo như chơi trò rượt bắt. Lâm yêu Hoa, anh đang làm theo lệnh của Hoa. Hai kẻ điên đuổi bắt dưới mưa. Thư vừa chạy vừa phá ra cười sằng sặc. Thử chảy dài trên má cô là nước mưa hay nước mắt? Thư không biết. Cũng như ngày xưa cô không biết điều mà Lâm dành cho cô là tình yêu hay sự thương hại.

Ở trong nhà, Diệp nằm bệt xuống sàn như đã chết. Một, hai rồi ba giây sau, nó ngủ thiếp đi. Ngủ vĩnh viễn. Phần thân thể trần trụi đầy vết cào xé do Lâm gây ra cùng một ít tinh dịch còn sót lại trong âm đ*o trở thành minh chứng hùng hồn cho một vụ tấn công tình dục bệnh hoạn.

Lâm và Thư vẫn đuổi bắt. Phốc xá văng tanh. Hình như sét sắp đánh xuống thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Người cũ

Thuận châm thêm một liều thuốc. Đã một tiếng đồng hồ trôi qua. Cốc cà phê trên bàn chưa vơi đi chút nào nhưng cái gạt tàn trước mặt Thuận thì không ngừng đầy lên. Một cô nhân viên phục vụ liếc nhìn Thuận bằng ánh mắt ác cảm.

Thuận thờ dài. Anh đang đợi người yêu anh: Vũ Hạ Vy. Nhưng không hiểu sao Vy chưa đến. Thuận gọi cho cô không biết bao nhiêu cuộc, và những gì anh nhận được là bài nhạc chờ "Huyền thoại thành đô". Khi nghe bài hát này đến lần thứ mười hai, thì anh cáu tiết lên không thèm gọi nữa.

Vì "Huyền thoại thành đô" là bài hát do người yêu cũ của Thuận viết.

Muốn biết đầu đuôi câu chuyện này, thì chúng ta phải quay ngược thời gian về khoảng ba tháng trước khi Thuận và Oanh vẫn còn yêu nhau.

Thuận, Oanh và cả Vy đều bằng tuổi nhau, học lớp 12 ở trường THPT Minh Đô. Oanh và Vy vốn là bạn thân, chơi với nhau từ thuở còn côi trưỡng tám mùa. Hai người chẳng bao giờ rời xa nhau, cứ dính lấy nhau như sam. Khi mới gặp, Thuận cũng không hiểu vì sao hai cô nàng lại chơi với nhau suốt ngần ấy năm được. Vy tính tình hiền lành, lại sinh trưởng trong gia đình có bố mẹ đều là giáo viên nên càng tỏ rõ mình là thực nữ hết sức nhu mì. Oanh thì ngược lại. Cô vốn phóng túng, một tính nết mà hầu như nhạc sĩ trẻ nào cũng có. Đi đâu Oanh cũng vác theo cây guitar to tổ chẳng để cứ hứng lên là mang ra ngâm nga.

Với Thuận thì điều ấy thật là trẻ con. Việc mang một nhạc cụ bên mình mọi lúc mọi nơi chẳng phải là biểu hiện rõ ràng nhất của thói ưa khoe khoang hay sao? Thuận nghĩ thế. Anh không tài nào hiểu nổi tình yêu của Oanh với âm nhạc cũng như Oanh không thể tiếp cận được với Thuận bằng cách học chơi game giống anh.

Dĩ nhiên so với Oanh thì Vy chơi game không khá hơn là bao. Nhưng Vy hơn Oanh ở khoản cô ít phàn nàn với Thuận về việc anh cắm mặt vào máy tính cả ngày. Thuận chê Oanh trẻ con, nhưng anh lại không nhận ra rằng chỉ có trẻ ranh mới mải mê chơi game đến độ quên cả đi ăn thì.

Bằng một cách kì diệu nào đó, Thuận yêu Oanh. Bằng một cách nào đó ít kì diệu hơn, Thuận chia tay Oanh và chính thức công khai cặp kè với Vy. Vy mới thật sự là người con gái hoàn hảo. Xinh đẹp, dịu dàng, thông minh, khéo léo. Trên đời này, không một tính từ nào có thể diễn tả nổi sự hoàn hảo của một cô gái trong đôi mắt người đàn ông si mê cô ta. Oanh có cay đắng không, có giận ghét bạn bè không thì Thuận không biết. Vy cũng không biết.

Vì ngay trước ngày Thuận và Vy công khai cặp kè, Thuận đã giết chết Oanh.

Tối hôm đó, Thuận tới nhà tìm Oanh. Bố mẹ Oanh sống ở Canada, căn nhà rộng thênh thang chỉ có Oanh và vô số loại nhạc cụ lẫn chân dung những nhà soạn nhạc nổi tiếng. Kể từ ở nhà là Oanh lại nghe nhạc. Thứ đĩa than cổ lỗ sĩ đắt tiền mà Thuận lúc nào cũng thấy nổi da gà khi nghe Oanh thành thật kể cho anh nghe bố mẹ cô đã mua nó với giá bao nhiêu được xếp đầy trong tủ. Âm nhạc trong ngôi nhà này đóng vai trò quản gia. Oanh là bà chủ nhỏ của cả tòa lâu đài âm thanh ấy. Mọi nốt nhạc, một khi đã đặt chân vào đây sẽ chịu sự sai khiến của Oanh. Chúng sẽ tấu lên những giai điệu khi thì bị phẫn, khi thì da diết đến đau, lúc lại hào hùng và cũng lắm khi vui nhộn. Có khi là một bản giao hưởng nổi tiếng. Có lúc lại là một đoạn nhạc không đầu không đuôi Oanh vừa nghĩ ra trong đầu. Lần đầu tiên đặt chân đến căn nhà này, Thuận bị choáng ngợp bởi nó và bởi Oanh. Oanh có thể chơi rất nhiều nhạc cụ khác nhau một cách thành thạo. Nhưng tốt nhất vẫn là guitar. Thuận vẫn còn nhớ y nguyên hình ảnh Oanh ngồi ôm cây đàn bạc vạn hát "Huyền thoại thành đô". Bài hát nói về một cô gái, là lời tỏ tình của chàng trai yêu cô. Lúc ấy, Oanh như nói hộ lòng Thuận. Thuận không thể nào quên mình đã yêu Oanh như thế nào.

Nhưng khi ngồi trước mặt Oanh, lăm lét nhìn người yêu sắp thành người chết, Thuận bỗng chán ghét mọi thứ trong ngôi nhà này. Những âm thanh phức tạp. Những khái niệm trong nhạc lí cơ bản Thuận không hiểu. Những cái tên anh chỉ biết rằng họ nổi tiếng vì là nhạc sĩ xuất sắc thuở sinh thời. Thuận không dung nạp nổi. Đúng ra là ngôi nhà này coi anh như một loại tạp chất cần phải bị loại bỏ.

Thứ ngoại đạo bản thủ. Thuận đã nhắm mắt lại, và nghe những bức tranh trên tường thì thào vào tai anh.

Oanh vuốt ngược mái tóc ra đằng sau, rót ra hai cốc nước có mùi bạc hà thơm mát.

- Anh uống đi rồi nói gì thì nói.

Thuận nín thở nhìn vào mặt Oanh. Anh nuốt khan rồi đột ngột phun ra một câu tưởng chừng như cực kì vô nghĩa:

- Samsara.

Oanh nhìn chăm chăm vào Thuận như nhìn một thứ cóc nhái mang những loại bệnh gây mụn nhọt vô phương cứu chữa tới thế giới văn minh nhân loại. Thuận toát mồ hôi hột. Anh nín thở, chờ xem có điều gì lạ xảy ra không.

Samsara là một từ anh vừa đọc trên báo hôm trước. Bài báo nói về một phụ nữ trẻ tên Th. đã bóp cổ chết đứa con gái đầu lòng của mình. Nguyên nhân, theo lời thủ phạm nói là do "con bé là hiện thân của lời nguyền Samsara, mười ba năm nữa nó sẽ loạn luân với chồng tôi và khiến chúng tôi bị sét đánh chết". Rất, rất nhiều người bắt đầu đổ xô đi tìm hiểu về thứ được gọi là "lời nguyền Samsara", dù cho giới khoa học coi đó là sản phẩm của một bộ óc điên rồ.

Thuận không biết lời nguyền Samsara có thể gây ra điều gì. Nhưng theo vài người kể lại, thì nó tạo ra sự trừng phạt. Bất kể tội lỗi con người ta gây ra là lớn hay nhỏ đều sẽ bị trừng phạt. Sự thử nghiệm đang lan rộng khắp thành phố Minh Đô dù ai cũng ý thức được tính chất nguy hiểm của Samsara nếu nó có thật.

Thuận phải thử nghiệm thứ này trên Oanh. Thuận muốn trả đũa Oanh. Anh muốn cô gái này phải chết. Cô ta đang sỉ nhục anh. Quá giàu có, quá tài năng, quá nổi tiếng trong giới nhạc sĩ, tại sao Oanh lại yêu anh? Anh chỉ là vật trang trí cho cuộc sống của Oanh thêm phần rực rỡ.

Quan trọng hơn, Oanh đang có thai. Cô nhất định không chịu bỏ đứa trẻ. Mọi chuyện sẽ vỡ lở ra khi bụng Oanh không thể giấu được nữa. Tác giả của cái bào thai ấy, chắc chắn là Thuận chứ không ai khác. Người ngoài sẽ biết. Cả thế giới sẽ biết. Cánh cửa tương lai sẽ đóng sập lại với Thuận. Những gì vây quanh anh sẽ là bìm, sữa, cứt dãi, tiếng khóc dạ đề.

Thuận nhìn Oanh thêm một lần nữa. Lần này, Oanh đang cười. Oanh nhe răng ra cười, kiểu cười nghịch ngợm giả bộ gian manh:

- Anh muốn thử lời nguyên Samsara lên em à? Vô ích thôi. Cái đó không có tác dụng với em đâu.

Oanh ngửa cổ uống hết một nửa cốc nước có mùi bạc hà rồi tiếp:

- Tại sao anh có thể tin vào cái của nợ ấy được nhỉ?! Samsara ư? Luân hồi thì ai chẳng phải luân hồi! Quà báo thì chẳng cần đợi đâu xa. Anh cứ giết người đi, có đứa sẽ giết anh ngay! Hoặc cái đứa anh giết sẽ để lại cho anh thêm chục nhát dao trước khi nó ra người thiên cổ!

Thuận áp ứng bào chữa:

- Anh... bị người ta nguyên...

- À, vậy ra là anh chỉ muốn đặt vấn đề thôi à? - Oanh nheo mắt như để nhìn rõ hơn bộ mặt thật của Thuận. - Chứ không phải anh muốn yêu Vy nên phải để em và đứa bé chết hay sao? Thích làm gì thì cứ việc làm sao phải nghiệt ngã với nhau thế? Lập mưu giết người thì nên thông minh một chút.

Thuận tái mặt, ngồi im như phỗng nhìn vào cốc nước của mình trên bàn. Oanh biết. Cô ta biết rất nhiều thứ. Cô ta đang cười nhạo mình. Cười nhạo cả Vy.

- Đúng, tôi đang cười vào mặt anh đấy! Cười cả Vy nữa. Anh biết không, lần sau, nhớ bỏ nhiều chất độc hơn nhé! Vì nếu anh bỏ quá ít thuốc thế này thì chắc một lúc nữa tôi mới chết!

Nói rồi, Oanh uống hết sạch chỗ nước có mùi bạc hà còn lại. Oanh cầm cái cốc thủy tinh trong suốt giờ ra trước mặt, nước bạc hà màu xanh còn đọng lại một ít bọt trắng ở dưới đáy. Thuốc độc. Loại độc cho người ta chết từ từ.

Thuận nuốt khan. Tim anh đập mạnh như muốn phá tung lồng ngực. Oanh đã biết Thuận vừa bỏ độc vào cốc nước. Cô ta biết. Cô ta vẫn uống. Cô ta muốn chết. Cô ta cố tình chết. Thật là điên rồ! Thuận choáng váng như muốn chìm hẳn vào trong cái sofa êm ái dưới mộng. Còn Oanh, Oanh vẫn đứng, một tay đút vào túi quần, một tay cầm cái cốc sẫm soi. Với lượng thuốc độc này, khoảng một phút nữa cô sẽ chết không kịp ngáp. Một phút có vẻ ngắn, nhưng hoàn toàn đủ để Oanh xông tới bóp cổ cho Thuận chết chùng.

Cơ mà Oanh không làm thế. Cô chỉ lặng lẽ đặt cái cốc xuống bàn rồi ngồi vào chỗ cũ, nơi cây đàn guitar vẫn nằm ngoan ngoãn như chú cún con chờ được cô chủ âu yếm.

- Cô muốn chết à? - Thuận hỏi một câu cho có lệ.

- Tôi không thể chết được. - Oanh cười khẩy. - Tôi đã anh giết được tôi đấy! Tôi sẽ bắt tử. Hiểu chưa đồ khốn?!

Dứt câu, Oanh ngả người ra phía sau. Cô ta đã chết, những ngón tay vẫn chạm vào dây đàn của mình.

Thuận uống cốc nước trước mặt. Mùi bạc hà cay xè khiến anh suy sặc. Anh sẽ uống hết cốc nước này, uống sạch. Rồi anh đi rửa cốc. Chừa lại cái cốc của Oanh. Anh sẽ về nhà. Khu thượng lưu này chẳng mấy ai để ý kẻ ra người vào. Ngôi nhà này Thuận đã đến rất nhiều lần, dấu vết của anh mờ mọi nơi. Càng tốt, không ai biết Thuận tới đây khi Oanh chết được.

Nhưng Thuận cũng tự hiểu một điều: cảnh sát Viễn Đông cực kì tinh khôn. Chỉ cần họ tra hỏi cận kề, Thuận sẽ lộ ra cái đuôi sát nhân. Tên Thuận sẽ bị bêu lên tất cả các tờ báo trong và ngoài nước.

"Sát nhân 18 tuổi giết người yêu mang thai".

Thuận run rẩy khi nghĩ đến cảnh viên đạn xuyên thủng lồng ngực mình ở ngoài pháp trường. Anh nuốt nước bọt liên tục. Mùi vị cay cay, ngọt ngọt của bạc hà vẫn luẩn quẩn trong vị giác. Thuận thoáng ân hận. Nỗi mặc cảm giết hai mạng người làm tim anh đập thiếu mất một nhịp. Nhưng có sao đi nữa thì cũng muộn rồi. Buông một tiếng thở dài héo hắt, Thuận rảo bước thật nhanh về nhà. Anh sẽ kể hết cho Vy nghe. Vy sẽ cùng anh giải quyết mọi thứ. Vy sẽ thành nhân chứng. Mọi việc rồi sẽ êm xuôi. Cái chết của nhạc sĩ Phạm Kim Oanh sẽ như vụ án Thước Dục Đen. Thời gian sẽ chôn giấu mọi thứ, kể cả tội ác của Thuận.

Sáng hôm sau, Thuận vẫn đến lớp như thường. Đi qua bàn Oanh ngồi, Thuận bắt giác rung mình. Một đêm không ngủ khiến Thuận trở nên mệt mỏi và dễ bị kích động. Buông ra một lời nguyên rủa bất thành, Thuận buộc phải dùng thuốc độc giết chết Oanh, giết cả đứa con chưa kịp thành hình.

Chỉ là bất đắc dĩ, chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Thuận tự nhủ và không nhìn cái bàn thêm lần nào nữa. Anh về đúng chỗ của mình, chờ tiếng trống vào tiết vang lên. Nhìn quanh, thấy chúng bạn vẫn tiếp tục những công việc thường ngày, Thuận cảm thấy như có gì đó khang khác. Mọi hoạt động của lớp này giống như một cỗ máy hoàn chỉnh, với những bánh răng được đúc khớp với nhau. Chúng quay đều, quay đều. Nhưng lại bị sứt ra Thuận. Tuy mất đi Thuận, nhưng cỗ máy ấy vẫn tiếp tục chạy.

Thuận bị tách ra khỏi xã hội. Anh không còn tư cách để sống cùng con người. Kẻ giết người không đáng được dung thứ.

Thuận cũng không thể tha thứ cho chính mình được. Có lẽ cho đến lúc chết, anh cũng khó mà quên nổi cảnh tượng Oanh ngồi ngã ra sofa, thờ hất một tiếng rồi chết trong im lặng.

Tiếng trống đột ngột vang lên mấy hồi dài. Thuận lắc đầu cho tỉnh ngủ rồi ngồi cho ngay ngắn. Tiết đầu tiên là gì nhỉ? Hóa chẳng? Thuận lục trong balô. Tay anh chạm phải cái gì đó nhọn nhót. Nó dài loằng ngoằng, to cỡ hai ngón tay. Thuận ghê tởm rút tay lại. Nhưng dị vật trong balô quăn chặt lấy cổ tay anh như con trăn siết mồi.

Một túm ruột vẫn còn dính máu đang bám lên tay Thuận. Chúng rung lên như đang thờ. Khối thịt nhót nhất ấy bó chặt lấy cổ tay Thuận, ầm như vừa được lôi ra từ bụng một con thú nào đó, anh vùng vẫy thế nào nó cũng không chịu rời ra. Thuận kinh hoàng đến tột độ:

- Cứu! Cứu tôi với!

Mười mấy cặp mắt nhìn Thuận ngơ ngác. Thăng An cau mày:

- Mày có vấn đề gì với cái tai nghe à?

Thuận chưng hửng nhìn lại. Đứng là cái tai nghe quen thuộc thường được Thuận cất dưới đáy balô.

- Ruột, tao vừa thấy ruột... - Thuận lẩm bẩm.

- Mày học nhiều quá rồi! Tao đưa mày xuống phòng Y tế nhé? - An sốt sắng - Mày nên giữ gìn sức khỏe. Sắp thi đến nơi rồi. Ăn ngủ điều độ vào.

Thuận mặt mày trắng xanh. Anh ngồi xuống, run lập cập như người mắc bệnh sốt rét.

Cái này có phải là báo ứng nhân quả không?

- Này! Thuận sao thế?

Một tiếng gọi quen thuộc làm Thuận giật nảy người nhìn ra cửa. Oanh đang đứng đó, vác theo cây đàn quen thuộc. Oanh, là Oanh bằng xương bằng thịt. Có điều lạ là Oanh trông thiếu sức sống hơn mọi khi. Sắc diện của Oanh xấu đi rất nhiều. Cô trắng bệch, môi tím tái. Hai bọng mắt thâm quầng.

Thuận tròn trĩnh nhìn vào gương mặt quen thuộc. Không! Rõ ràng Oanh đã đi đời nhà ma từ hôm qua cơ mà? Thuận đã kiểm tra kỹ, Oanh đã ngưng thở. Giờ này lẽ ra cô phải nằm lạnh ngắt ở nhà chứ không phải vác cái cây đến đây hù dọa Thuận. Bộ mặt trắng như ma cà rồng của Oanh khiến Thuận sợ muốn đá ra quần. Chẳng lẽ cô ta chưa chết mà còn hóa thành quỷ hút máu?

Thuận giả vờ cúi mặt xuống ngủ, coi như không nghe thấy câu hỏi thăm đầy tình cảm của Oanh. Thuận không ngủ. Nhưng anh biết, con ác mộng đã bắt đầu. Và nó khó mà kết thúc được.

Thuận lật đật bỏ vào nhà vệ sinh. Anh giấu lại những điều đã xảy ra từ tối hôm qua đến giờ. Việc rõ ràng nhất là Oanh đã chết. Ít thì cũng được mười một giờ đồng hồ rồi.

Vậy thì ai đang đứng ngoài kia?

Toát mồ hôi, Thuận lập cập run rẩy tựa lưng sát vào vách tường nhà xí. Mùi xú uế bốc lên nồng nặc. Nhưng với Thuận hiện tại thì cái mùi cứt đái đó còn dễ chịu hơn mùi bạc hà cay ám ảnh anh suốt đêm. Và dĩ nhiên nó cũng dễ chịu hơn mùi xác chết phân hủy. Không biết Oanh sẽ làm gì Thuận để trả đũa đây? Thuận cắn hai hàm vào nhau, khiến những cái răng vĩnh viễn muốn bật ra khỏi lợi. Anh ló đầu ra, xem giáo viên đã vào lớp chưa.

Thình lình cánh cửa nhà vệ sinh bị gió thổi đóng sập lại, đập thẳng vào mặt Thuận. Anh không tránh kịp, nguyên cái mũi hứng chịu đòn thù của cái cửa cũ nát. Thuận xây xẩm mặt mày, hai mắt tối sầm lại. Lỗ mũi Thuận ần trầu, máu chảy tèm lem xuống nhân trung, nhò xuống đất những chấm đỏ vung vãi.

Thuận hơi lùi lại một chút, cố gắng định thần. Những sự kiện xảy ra từ đêm qua đến giờ được anh sắp xếp lại như người ta dàn xếp những cảnh phim. Anh định dùng lời nguyên để giết Oanh, nhưng khi nhận ra mình quá ngớ ngẩn, anh bỏ thuốc độc vào cốc nước. Oanh chết. Bây giờ Oanh sống lại.

Sống lại. Nghe mà rùng cả mình. Những sinh vật đội mồ đội mả chui lên không ăn thịt cũng hút máu người. Oanh lại đang có thai. Cô có ăn gì đi nữa thì cũng sẽ ăn nhiều hơn lúc trước. Thuận toát mồ hôi, sống lưng lạnh buốt.

Phải tìm cách giết Oanh chết hẳn. Bây giờ, Thuận cần một cái cọc, một cái búa, một cái quan tài, thật nhiều tỏi, thật nhiều nước thánh, và cả cây thập giá nữa. Thuận sẽ tìm cách lôi Oanh ra chỗ nào đó có nhiều ánh sáng ban ngày. Nhưng nếu giết Oanh ở giữa thanh thiên bạch nhật thì cũng không ổn chút nào. Rủi ai mà nhìn thấy thì suốt quãng đời còn lại Thuận sẽ phải ăn cơm tù. Vậy thì tốt nhất là đem Oanh về nhà của cô ả, rồi chặt phăng cái đầu đi. Muốn thế thì Thuận phải kiếm một cái riu hoặc con dao bồ cùi. Dùng cưa xích sẽ rất ồn ào. Cưa tay thì lại mất thì giờ vô cùng. Ngoài ra còn phải nhồi đầy tỏi vào mồm Oanh. Nhớ là phải cầm cái cọc đóng xuyên tim. Kế đến là tống cô vào quan tài, đầu một nơi thân một nơi. Chôn cái quách càng sâu càng tốt.

Thuận ngồi bệt trên một cái bồn cầu đầy nắp, vừa ngồi vừa ngẫm nghĩ về cách thức giết rồi thủ tiêu Oanh. Anh suy đi tính lại và thấy cách vừa rồi lăm rui ro quá. Tự nhiên đi mua quan tài thì... Thôi, đành tìm xem trong nhà kho có cái thùng các tông hay cái gì thì quấn tằm Oanh vào thay cho quan tài vậy! Ý tưởng ấy khiến Thuận tự hào vô cùng về trí tuệ của anh. Tuy nhiên, chẳng phải nói ra ai cũng biết Thuận đúng là một thằng ngu. Anh chẳng có tí cơ sở nào để khẳng định rằng mình có thể giết Oanh như giết một con ma cà rồng. Và cũng chẳng có một lập luận logic nào cho thấy sau khi Thuận giết Oanh lần nữa, Oanh sẽ không sống dậy như hôm nay.

Thế nhưng, Thuận phải thử. Phải giết chết Oanh đi. Oanh chết, cánh cửa tương lai của Thuận sẽ lại rộng mở. Không vương vãi, không bận bịu.

Đang mãi mê theo đuổi những tưởng tượng rùng rợn về việc giết chóc, thì Thuận nghe có tiếng gõ cửa:

- Thuận ơi! Mày bị đi ỉa à? Cô gọi kìa! Có đau bụng không?

Thuận nhận ra giọng sốt sắng của thằng An. Anh ngồi đây cũng khá lâu rồi. Phải ra thôi. Nếu cứ trông đít vào cái bệ xí này thì Thuận sẽ chết vì thối trước khi Oanh chết vì chực củ tỏi.

- Này! Đừng bảo mày ngắt ra đấy rồi nhé? -Ngoài cửa, An cuống quýt gọi Thuận. Sự quan tâm hết sức chu đáo của bạn bè làm Thuận vừa buồn cười vừa cảm động:

- Tao đau bụng quá! Mày bảo cô từ từ, tao sắp ra rồi đây! À mà đem cho tao ít giấy nhé!

Thuận thấy lời đề nghị của mình thật thông minh. Nhà WC của trường không có giấy. Nếu đi nặng thì học sinh phải tự biết ý mà đem giấy theo. Thuận không xin giấy, chắc chắn thằng An sẽ nghi ngờ. Bọn bạn trong lớp và cả cô giáo cũng sẽ nghi ngờ. Tội tệ hơn cả nghi ngờ là bọn quái thai ấy sẽ trêu Thuận vì tội "đi không chùi".

Chẳng ngờ, An lại hớn hờ reo ầm lên:

- Mày khỏi đợi, Oanh bảo tao đưa tập giấy cho mày.

Hai quai hàm Thuận cứng đờ. Câu nói của An làm anh không thốt nên lời. Trống ngực nện từng hồi thình thịch. Thuận đưa tay lên, run run với qua khe cửa:

- Đur... đưa giấy... ch.. cho... tao! Mau!

An lúi húi rút từ trong túi quần kaki ra một nhúm giấy trắng nhàu nhĩ. Anh xếp lại ngay ngắn rồi luồn qua khe cửa cho thằng bạn đang trong con "thập tử nhất sinh".

- Cảm lấy này, không lại rơi xuống bồn hết! Thôi làm gì thì làm nhanh nhé! Tao vào lớp không muộn!

Thuận không để ý đến câu nói của An. Anh cầm mớ giấy lộn trên tay. Một dòng chữ viết bằng mực xanh được viết ngay ngắn:

Mày không giết nổi tao đâu.

Tính từ hôm đó đến nay đã được ba tháng. Mỗi ngày trôi qua, Thuận lại thấy mục tiêu của mình quá mức xa rời thực tế. Oanh không thể chết. Mặc cho mỗi tối Thuận đều mò đến nhà Oanh, cho cô thử đủ các loại chất độc đến vũ khí đông tây kim cổ để rồi tới sáng hôm sau, Oanh lại xuất hiện với bộ dạng xanh rốt, gầy mòn như cái xác ma vừa liệm vào hòm chờ chôn. Mà cần gì chờ chôn, Thuận đã thử chôn sống Oanh rồi. Thuận đã hất từng nhát xẻng đầy đất lên một thai phụ đang ngủ say. Lốp đất phủ lên người Oanh càng dày thì mùi bạc hà càng trở nên nồng nặc. Hầu như ngày nào mất mũi Thuận cũng cay xè vì những cốc nước bạc hà ấy. Nhưng anh vẫn uống để giữ cho mình sự tỉnh táo nhất định.

Thuận lúc này ở vào tình thế cực kì khó khăn. Anh muốn chính thức công khai cho tất cả mọi người rằng anh yêu Vy, nhưng lại không thể vì sáng nào cũng như sáng nào, khi Oanh nhìn thấy Thuận, cô lại hành xử như không hề có chuyện Thuận lãng trí từng xẻo mình suốt đêm qua. Đối với Oanh, những gì còn sót lại trong Thuận là cảm giác ghê sợ. Oanh như một loại bệnh dịch chết người không có thuốc chữa, không có vaccine và không thể đề phòng. Trừ lần giết Oanh bằng thuốc độc bỏ trong cốc nước bạc hà, Thuận không thấy Oanh phản đối gì cả. Dù là đâm, là chém, là thiếu sống hay trấn nước, Oanh vẫn im lặng, trợn trừng hai con mắt đỏ quạch nhìn Thuận. Không cảm thù, không hờn giận, không yêu thương. Cô muốn gì? Thuận không biết và cũng chưa bao giờ biết.

Bên cạnh sự hồi sinh quái quỷ của Oanh, Thuận lại tiếp tục gặp ảo giác. Sau lần nhìn cái tay nghe thành mớ ruột lòng thòng, Thuận nhận ra mình như thằng điên. Mà có lẽ anh điên thật. Ban ngày, anh đến lớp, đi học thêm, rồi chơi game hoặc đưa Oanh đi chơi tiện thể kiểm chỗ giết cô. Nhưng mặc cho vàng dương soi lóa mắt trên đầu, Thuận vẫn thấy đôi mắt mình đục ngầu như thể nhìn qua tấm kính bám đầy hơi nước li ti.

Một hôm đang ngồi trong lớp, tự nhiên Thuận thấy bụng dưới của mình nóng ran như bị hơ trên ngọn lửa. Anh cúi xuống nhìn chăm chăm vào cái đũng quần.

Thuận vừa đái dầm mà không biết. Nước tiểu vàng khè chảy ra, khai rinh, loang ra từng mảng lớn trên sàn. Anh ú ớ kêu lên:

- Giúp! Giúp... giúp với!

Rồi không kịp suy nghĩ, Thuận tụt quần dài lẫn quần trong, nhảy chồm chồm trên ghế. Nhưng cái ghế cũ kĩ không chịu được lâu. Một chân nó gãy rồi ra, làm hơn sáu chục kí lô xương thịt của Thuận lập tức đổ ngửa ra sàn. Thuận nằm tênh hênh, phơi ra thứ bộ phận giống đực sun sun giữa sàn đá hoa lạnh ngắt. Mấy thằng chửa nghịch trong lớp không chịu bỏ lỡ thời cơ, chúng rút mấy cái smartphone đủ chủng loại ra quay quay chụp chụp. Bọn con gái thì đã ngoảnh mặt ngó ra chỗ khác từ lúc Thuận bắt đầu còi quần.

Hôm ấy, Thuận được một phen ngượng chín người. Những đoạn video quay cảnh Thuận nằm dạng chân ngơ ngẩn dưới đất được share với tốc độ chóng mặt. Cả trường đều biết đến tên Thuận, biết mặt Thuận. Lũ biến thái không ngừng bàn ra tán vào về việc một cậu trai mười tám tuổi đầu tự nhiên tụt quần nhảy nhót. Thuận may mắn vì đã gặp ảo giác chứ không phải đái dầm thật. Chứ nếu đái thật thì có lẽ Thuận phải bỏ xứ mà đi không chừng!

Tuy nhiên, Thuận không chỉ phải đối mặt với bạn bè và thầy cô. Thuận phải về gặp bố mẹ ngay sau khi cô chủ nhiệm gọi điện cho họ để bàn luận về "chứng tâm thần theo chu kì" của cậu con trai duy nhất. Ngồi ngoài phòng khách, trước ánh mắt sốt sắng lo âu của bố và bàn tay không ngừng xoa nắn cộng thêm nước mắt vắn dài của mẹ, Thuận không khỏi mủi lòng. Hai người không tài nào hiểu được rằng thằng quý tử ấy ra nông nổi này chẳng phải vì học hành nhiều quá đâm ra tẩu hỏa nhập ma, mà là vì đã bỏ thuốc độc, dùng dao đâm, cắt cổ, bóp cổ, siết cổ, thắt cổ, trấn nước, thiêu sống... người yêu cũ.

Vậy là, Thuận quyết định kể cho Vy mọi chuyện.

Giờ này ngồi đây, bên trong quán cà phê hôi hám mùi khói thuốc lá, Thuận nhận ra mình đã thành con nghiện. Thuận chỉ bắt đầu hút từ khi giết Oanh lần thứ ba. Mỗi ngày một điếu. Rồi hai điếu. Và bây giờ là hai bao. Thuận hút không ngưng nghỉ. Như thể khói thuốc sẽ bọc lấy Oanh và đưa cô bay biến khỏi thế giới này. Bỗng nhiên, Thuận bật cười. Anh thấy mình điên thật. Ngồi ở đây, lẽ ra người anh nghĩ tới phải là Vy chứ không phải Oanh. Vy và anh đã liên lạc với nhau liên tục, chia sẻ mọi thứ. Trừ việc Thuận cứ tới đến là giết Oanh. Không biết Oanh và Vy có nói chuyện với nhau không nhỉ? Oanh có nói xấu Thuận không? Oanh có nhớ ra đêm hôm qua Thuận đã mổ bụng moi gan Oanh thế nào không? Nếu Vy biết, Vy có ghê tởm Thuận không?

Oanh có ghê tởm Thuận không? Thuận nhớ cái hôm mình nằm phơi háng cho mấy chục cặp mắt soi mói, Oanh đã không thèm nhìn. Nhìn làm gì nữa? Oanh chẳng nhìn chán vạn lần rồi!

Thuận thờ dài nhìn đồng hồ. Anh nhắc cốc cà phê loãng toẹt làm một hơi dài rồi bước ra quầy tính tiền. Vy không tới. Cô không nghe máy. Thuận còn ngồi đây làm gì nữa?! Nghĩ thế, anh lại lò dò mò đến nhà Oanh.

Quả đúng như Thuận đoán, một cốc nước bạc hà lại được đưa ra trước mặt anh. Oanh ngồi xuống, ôm trán ra vẻ mệt mỏi.

- Em có chuyện muốn nói. -Oanh ngả đầu ra sau, bắt đầu câu chuyện bằng tiếng thờ dài.

Thuận định rút con dao ra xiên cho Oanh một nhát toi ngay, nhưng câu nói của Oanh làm Thuận chết điếng không cử động nổi:

- Ba tháng qua, ngày nào em cũng bỏ thuốc độc vào cốc nước của anh. Anh đã chết rồi. Nhưng sáng nào em cũng thấy anh đi học. Tối anh lại tới đây. Em đã muốn nói chia tay, em sẽ làm mẹ đơn thân, em sẽ đi du học ở Đức... Nhưng việc anh theo đuổi Vy, em không chấp nhận được...

Vừa nói, Oanh vừa khóc. Vẻ xanh xao trên mặt Oanh càng khiến Thuận mủi lòng.

Thì ra, trong lúc Thuận giết Oanh, thì Oanh cũng hạ độc Thuận. Cuối cùng cả hai chẳng được gì. Những thứ họ chuốc vào thân là vô vàn rắc rối. Áo giáp. Nỗi lo sợ bị phát hiện. Nửa tỉnh nửa điên nửa mơ nửa thức.

Thuận ném con dao lên bàn. Anh thờ dài nhìn vào cái bụng đã bắt đầu to ra của Oanh. Hình như Oanh đang mệt lắm. Vì cô càng ngày càng ốm o gầy mòn. Phải chăng vì đứa bé? Phải chăng vì cảm giác tội lỗi suốt những ngày giết bố của con mình?

Thuận nhìn quanh căn nhà khang trang thêm một lần nữa. Ba tháng, hơn chín mươi ngày anh tìm đến đây. Lần nào anh cũng cảm thấy tất thảy đồ vật trong nhà đều căm thù mình. Nhưng không. Giờ đây Thuận đã hiểu. Con người chính xác là một loại sinh vật ngu si. Thậm chí còn ngu hơn cả đồng đồ vật vô tri vô giác. Những bức tranh, những nhạc cụ, những nốt nhạc phát ra từ đĩa than đều mang theo một sứ mệnh: làm cho thế giới cảm nhận được đủ thất tình lục dục một cách tinh tế nhất. Nhưng Thuận và Oanh lại giết hại nhau trong chính ngôi nhà này. Không ai chết. Nhưng đã có những thứ bị nghiền nát. Như tình yêu, sự thành thật, sự vị tha, sự chung thủy hay đơn giản là cảm giác chùn tay khi chuẩn bị sát sinh.

Lời nguyên Samsara hóa ra chỉ dành cho kẻ có tội. Oanh và Thuận lại vừa là thủ phạm, vừa là nạn nhân. Cả hai đều bị nguyên rủa phải hứng chịu những thay đổi đáng sợ về mặt tinh thần.

Thuận nhìn Oanh lần nữa. Anh dõi theo những giọt nước mắt chảy dài trên má Oanh. Oanh khóc. Chưa bao giờ Thuận thấy cô khóc. Hình như Thuận cũng đang khóc theo. Bài hát "Huyền thoại thành đô" Oanh viết là lời tỏ tình của chàng trai đối với cô gái anh yêu. Thuận chưa thuộc. Nhưng hôm nay, Thuận sẽ về nghe lại. Oanh cũng sẽ nghe lại. Không phải họ có ý định tái hợp. Gương vỡ vốn khó lành. Cả hai chỉ muốn dẹp sạch tất cả vụn vỡ, và thử xem trong đó có sót lại chút gì quan trọng chẳng? Biết đâu, họ chẳng lấy những đẹp đẽ còn lại để gieo trồng, để cả thế giới trong lòng họ lại hồi sinh?

Mùi thơm của bạc hà lại nồng nàn, bám theo ngọn gió đi khắp thành phố Minh Đô.

Có lẽ hôm nay Thuận sẽ ngủ lại trong ngôi nhà này, và mơ giấc mơ đẹp nhất, thuần khiết nhất trong đời.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chị Vi

"Chị Vi ma quái
Chị đang ở đâu?"
Em muốn thấy chị,
"Hãy hiện ra mau!"
Chị Vi ma quái
Đã đến tìm em,
"Mày hãy nhìn xem,
Người ở bên cạnh..."
Chị Vi ma quái
"Ngay trước mặt mày"
Chị có trăm tay,
Nghìn chân, vạn mắt.
Chị Vi ma quái
"Chị ở đằng sau.
Nhắm mắt, quay đầu,
Nhìn vào bóng tối."
"Chị Vi ma quái,
Xin hãy đi đi!
Em không thích chị!
Không thích chị Vi!"
Chị Vi ma quái,
Đầu, mình, chân, tay,
Xương, tóc, da, thịt,
Cốt, chặt, bằm, xay.
Chị Vi ma quái,
Chị thích ở đây.
"Mày mau mở cửa,
Chị đến rồi này."

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Tàn sát

[Chương cuối.]

Điểm danh xong một lượt rồi Phượng mới ngẩng đầu lên. Cô chưa kịp hỏi câu hỏi quen thuộc "Còn ai chưa có tên không?" thì đã thấy một cánh tay giơ lên. Người đó đứng khuất sau đám sinh viên phía trước, trông rụt rè như một con thỏ đế.

- Cậu tên là gì ấy nhỉ? - Phượng soát lại thêm một lần nữa.

- À, tôi là Nguyễn Lan Anh.

- Ủa? Đoàn mình làm gì có ai tên bắt đầu bằng chữ A?

Phượng hỏi như vậy, bởi lần thực hành này cô biết rằng nhà trường đã xếp danh sách theo thứ tự alphabet. Đoàn của Phượng có từ chữ M đến chữ X. Sao tự dưng lại lòi ra một Nguyễn Lan Anh ở đâu?

- Tôi xin phép thầy cô cho đổi địa điểm thực hành nên vào đoàn này. - Lan Anh lấy tay che những tia nắng mùa đông đang chiếu xuống, khiến khuôn mặt cô trở nên mờ mờ ảo ảo. - Trong danh sách cậu cảm không có tên tôi đâu.

Từ xa vọng lại tiếng gọi của đám sinh viên lúc này đã xếp đầy vali và túi xách lên vỉa hè:

- Phượng ơi! Đi thôi nào!

Phượng không nản nã thêm. Cô chỉ kịp ghi thêm tên Lan Anh vào cuối danh sách rồi hỏi:

- Thế cậu đã chọn nhóm chưa?

- Chưa. Bây giờ danh sách có đến hai mươi người rồi thì chia để ấy mà.

- Thế à? Có một nhóm bốn người đấy. Cậu chọn nhóm đấy cũng được. - Phượng vừa nói, vừa nhìn thẳng phía trước. Đôi mắt cô vô thức né tránh bộ mặt nhợt nhạt của Lan Anh. Hình như cô sợ rằng nếu mình nhìn Lan Anh thì sẽ phát hiện ra bộ mặt cô ta trắng toát, không có mắt mũi gì cả.

- Ừ.

Sau tiếng ừ hờ hợt nhẽo của Lan Anh, hai người đều cùng đặt mình vào trạng thái im lặng. Hình như có một điều gì đó không ổn đang diễn ra trong không khí ở vùng bán sơn địa này.

Những cái vali, túi xách, chăn đệm nặng trĩu dần được chuyển lên tầng hai. Căn phòng 100m² vừa đủ sức chứa hai chục người. Đoàn sinh viên của Học viện Jane Addams toàn là nữ, không có nam. Mỗi người chiếm một chỗ nằm, xếp từ ngoài cửa vào.

- Mọi người đã lên hết...

Chưa kịp nói dứt câu, Phượng đã bị tiếng cửa mở ken két làm cho giật mình. Lan Anh đang đứng ở ngoài hành lang. Thấp thoáng sau lưng cô là những cái bóng đen. Hình ảnh ấy lướt qua mắt mọi người và cũng rất nhanh chóng biến mất.

Phượng nuốt khan. Hình như cổ họng cô có cái gì chặn lại.

Đêm thứ nhất, Phượng nằm trằn trọc không sao ngủ được. Cô thấy trong bụng mình như có hòn than âm ỉ cháy. Ngoảnh đầu nhìn sang bên cạnh, Phượng thấy ánh đèn hắt ra từ điện thoại đã tắt hết. Mọi người đã ngủ cả rồi. Hình như chỉ còn mình Phượng chưa ngủ.

Phượng chưa ngủ, cho nên cô mới thấy được qua ánh trăng mùa đông chiếu hắt vào qua khe cửa sổ, có hai bóng đen đang từ từ ngòai dậy. Cái bóng thứ nhất, nằm gần chỗ của Phượng là Vân. Còn cái bóng kia Phượng chỉ thấy nó đen thù lù, không ra hình dạng con người. Vân đứng dậy, đi theo cái bóng còn lại trước đôi mắt ngạc nhiên lẫn lo âu của Phượng.

Phượng nằm quay mặt vào tường, cố xua đi những ý nghĩ đen tối.

Tiếng cửa lạch cạch mở ra rồi lại đóng vào. Cứ như thế cho đến sáng.

Điều đầu tiên Phượng làm khi mở mắt là đếm lại xem còn bao nhiêu người trong phòng. Chẳng hiểu sao cô cứ bị ám ảnh bởi chuyện đêm qua.

Đúng như Phượng lo ngại, có ba người đã biến mất, trong số đó có Vân, người mà đêm qua Phượng đã thấy đi theo cái bóng đen bí ẩn. Tuy thế, cô không dám hỏi mọi người trong phòng. Nếu như Phượng lên tiếng, mọi người sẽ biết rằng cô là nhân chứng. Và nếu như Phượng chứng kiến Vân bị ai đó dắt đi, tại sao cô không can lại mà để xảy ra chuyện như thế này?

- Hay là... báo cho cô My đi! - Xuyên gọi ý.

Oanh lại đưa ra ý kiến khác:

- Đừng có báo cho cô My vội! Không khéo cô lại trừ điểm chuyên cần của chúng nó đấy!

San cũng đồng tình với ý kiến của Oanh:

- Hay bọn mình cứ thử gọi điện, nhắn tin cho chúng nó đã.

Phượng thờ dãi, ngồi vò đầu bứt tai:

- Mười phút nữa phải có mặt rồi mà cái bọn này đi đâu không biết! Gọi điện không nghe, nhắn tin không trả lời! Facebook không tìm thấy đâu!

- Chắc là chúng nó trốn rồi nên mới khóa điện thoại. Sợ bị mình chửi đấy mà! - San ngao ngán. - Mà lạ thật, đồ đạc của chúng nó cũng ở đây cơ mà...

Mặc dù còn đang rất lo lắng, mọi người cũng buộc phải vào trong cơ sở thực hành. Mới ngày đầu đã thiếu người, bên cơ sở chắc chắn sẽ có ấn tượng không tốt. Về phần Phượng, thật sự trong lòng cô rất muốn báo mất tích. Nhưng chưa đủ hai mươi tư giờ làm sao mà mò ra công an báo mất tích cho được?

Tất cả mọi người đều tỏ ra lo lắng, chỉ có mình Lan Anh là không nói gì. Cô bước trong làn sương mờ mờ, đi trước những người còn lại trong nhóm một đoạn. Phượng để ý thấy Lan Anh bước tuy chậm nhưng cô lại lướt rất nhanh khiến người đằng sau không thể nào đi đến gần được. Sương mù càng lúc càng dày hơn, bóng hình Lan Anh thoát ẩn, thoát hiện như một con ma giữa ban ngày.

Vùng này tuy không nghèo nàn nhưng so với thành phố thì dân cư khá thưa thớt. Cửa hàng nhu yếu phẩm thì nhiều, mặt hàng nông sản vừa rẻ vừa phong phú cơ mà lại không có các dịch vụ giải trí, ăn uống. Buổi sáng, sắp đến giờ học sinh đi học mà cũng chẳng thấy mấy người đi lại trên đường. Chiều hôm qua mọi người đã thử ra chợ cho biết, giờ tan tầm mà cũng không đông đúc tí nào.

Mãi suy nghĩ, Phượng chợt nhận ra đoạn đường trước mặt không quen chút nào. Hình như cô và mọi người đã vô tình đi quá mất một quãng đường ngắn. San lầm bầm:

- Mãi nói chuyện, lại đi quá mất rồi. Quay lại đi.

- Ê! Từ từ! Nhìn kia! - Oanh gọi giật.

Tất cả cùng quay đầu lại nhìn theo hướng Oanh chỉ. Đó là một khoảng đất rộng lớn đang chìm trong sương mù. Không có một ngôi nhà nào được xây ở đó. Tất cả đều là mộ bia đủ thước đủ cỡ. Quang cảnh ấy khiến cả đám nổi gai ốc đầy mình. Mọi người đã đi lạc. Lạc vào đất của người chết. Lạc mà không hay biết là mình lạc.

- Này! Ở đây này!

Tiếng gọi của Lan Anh kéo mọi người trở lại thực tại. Họ thấy bóng Lan Anh ở đằng sau mình không biết từ lúc nào. Một tay cô vẫy vẫy ra hiệu, tay kia chỉ vào bên cạnh.

Khi đã nhìn thấy cổng Trung tâm bảo trợ xã hội Thị Ân trước mặt, cả đám mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa kịp đúng giờ họ mở cửa. Ai nấy chỉnh đốn lại quần áo, đầu tóc rồi bắt đầu chia nhóm như đã xếp sẵn.

- Ủa? Đâu mất rồi? - San thốt lên.

- Cái gì? Sao mà mất? - Phượng hỏi lại.

- Không phải cái gì mất! - San quay nhìn bốn phương tám hướng. - Không thấy con Oanh đâu cả! Mới lúc nãy tao còn nói chuyện với nó cơ mà!

Vậy là đã có bốn người biến mất. Phượng nhắm tính lại, còn mười sáu người. Oanh, Vân, Tuyền và Sương không biết đã biến đi đâu. Cô đề nghị:

- Chia lại nhóm đi. Chia làm ba nhóm thôi. Những đứa kia tính sau. Đằng nào người ta cũng không biết nhóm nào với nhóm nào mà. Thiếu người thì... thì hy vọng là người ta không đếm!

Cả đám đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý với đề nghị của Phượng.

Mọi người về lại nhà trọ khi đồng hồ điểm mười một giờ trưa. Vừa đi, cả bọn vừa kiểm tra điện thoại xem có ai trong số bốn đứa vừa trốn việc kia có ai online không? Thật kỳ lạ. Oanh cũng đã tạm khóa Facebook. Bấy giờ thì mọi người thấy lo hơn là giận giữ. Phượng lầm bầm:

- Không biết là chúng nó đâu mất rồi?

Trời đã về trưa, nhưng sương mù hình như không có vẻ gì là muốn tan đi mà càng lúc lại càng dày đặc. Vừa đi, mọi người vừa cúi xuống chân nhìn đường bởi cách một cánh tay không nhìn rõ mặt người nữa. Ở phía ngôi nhà trọ, Phượng mơ hồ thấy có khói bốc lên. Chắc là không phải cháy nhà đâu, đó không phải khói bốc ra từ đám cháy.

Chợt từ trong sương mù, Phượng thấy có bốn bóng người đang đứng cứng đờ như bốn con bù nhìn ruộng dưa. Họ không đứng trong tư thế bình

thường. Từ chi họ đang đề ở những vị trí hết sức kỳ quái, cứ như những con búp bê bị người ta bẻ gãy hết tay chân. Phụng túm lấy cánh tay người bên cạnh và lấp bắp:

- Mày... nhìn xem! Đây là... là cái gì thế kia?

Người bị Phụng túm lấy là Xuyên. Xuyên cũng nhìn thấy mấy cái bóng kia. Cả hai đứng như trời trồng. Nhưng những cái bóng cứng đờ hình như đang trôi theo sương mù, lờ lờ tiến về phía họ.

Một trận gió không biết từ đâu thổi tới làm bụi đường lẫn với lá khô bay tung lên, tạt vào mặt hai người. Phụng và Xuyên vội quay mặt đi để tránh. Khi gió đã tan, hai người lại không thấy bốn cái bóng quái dị đâu nữa. Những người còn lại trong đoàn cũng đã đi qua từ lúc nào. Phụng kéo Xuyên đi nhanh. Cô muốn vào phòng càng nhanh càng tốt. Mãn sương này quá sức kỳ lạ và ma quái. Mới đến đây chưa được hai ngày mà Phụng đã chứng kiến không biết bao nhiêu thứ rùng rợn.

Phụng và Xuyên lần mò về đến nhà trọ. Tầng dưới cùng của ngôi nhà này được chia làm hai. Một nửa cho thuê làm tạp hóa. Một nửa là cầu thang, chất thêm các loại hàng hóa của chủ nhà nên lối lên tầng hai rất hẹp và tăm tối. Ban ngày thì không sao, chứ ban đêm mà không có đèn thì có các vầng Phụng cũng không dám đứng từ trên tầng hai nhìn xuống. Có lẽ vì hôm nay trời quá nhiều sương nên trong nhà cũng tối đen. Phụng thoáng thấy ở góc nhà có một vật rất to, kêu lên những tiếng ư ừ. Chắc là một con chó. Nhà trọ mà nuôi chó thì chắc con chó ấy cũng không cần người.

Chỉ khi đến gần, Phụng mới nhận ra đó không phải một con chó. Đó là một thân thể người đã bị biến dạng nặng nề. Chân tay người ấy gãy nát. Cái đầu đã bị phạt đứt từ hàm trên trở lên, làm cái lưỡi thè ra phất ra tiếng hồng học như chó thò. Cả thân người vặn xoắn ấy lê lét dưới gầm cầu thang.

Phụng thét lên vì kinh sợ. Xuyên! Xuyên đâu rồi? Cô không quan tâm đến sự biến mất của Xuyên nữa mà chạy thục mạng lên phòng. Tiếng thò hồng học, tiếng rên rĩ đuôi sát sau lưng cô.

Một tầng.

Hai tầng.

Ba tầng.

Phụng điên cuồng nhìn sang hai bên hành lang. Phòng trọ của đoàn sinh viên Học viện Jane Addams nằm trên tầng ba. Nhưng từ chỗ này nhìn xuống, Phụng có thể biết chỗ cô đang đứng là tầng hai.

Cô đã leo qua ba tầng cầu thang, leo đến độ ruột gan cô muốn lộn tung ra ngoài. Lẽ ra giờ Phụng phải ở tầng bốn mới đúng.

Sao lại là tầng hai?

Sương mù trắng đục tràn lan trên hành lang, biến thể giới quanh Phụng thành một địa ngục mờ ảo. Cô co rúm lại, lùi từng bước run rẩy về phía căn phòng cuối dãy hành lang. Cánh cửa dẫn ra cầu thang đen thui, tăm tối. Chỉ vài giây nữa thôi, cái thân hình nát bét kia sẽ bò lên được đây, cánh tay gãy nát của nó sẽ tóm lấy Phụng.

- Này, Phụng!

Nghe giọng nói quen thuộc, Phụng mừng hóm. Cô quay lưng lại, định xem ai là người gọi mình nhưng không. Đó không phải là người. Đó là bảy cái thi thể bị hủy hoại nặng nề. Cái thì mất đầu. Cái thì cụt chân tay. Cái thì mặt mày trầy trụa, xây xát hết cả. Ghê nhất là trong số đó có San, Trà và Xuyên, những người bạn cùng phòng với Phụng giờ đã thành xác chết.

Phụng thấy trái tim mình như ngừng đập. Bảy cái xác cứ liên tục co giật như đang lên đồng. Máu ứa ra từ những vết thương khủng khiếp của chúng văng cả lên người Phụng.

Vừa khi ấy, Phụng lại nghe thấy từ đằng sau lưng có tiếng gọi giật lại:

- Phụng! Vào đây mau lên!

Đó là Lan Anh. Lan Anh đang thò cánh tay trắng xanh ra vẫy Phụng. Bây giờ thì Phụng mặc kệ Lan Anh có là người hay là ma. Trong thời khắc sống còn này, cô cần một vị cứu tinh.

Khi Phụng đã chạy tọt vào trong phòng, cô nhận ra đây đúng là phòng trọ của mình. Đồ đạc ngổn ngang, bàn bẻ thì dựa mặt ngơ ngác, dựa lại trông xanh như đất nhái. Phụng ôm chặt lấy Lan Anh mà gào khóc nức nở:

- Chúng nó chết rồi! Chết rồi! Hiện... hiện về rồi!

- Ai chết? Ai hiện về? - Yến gặng hỏi.

- Tất cả... những đứa... mấy đứa mất tích! Bảy đứa!

Thấy tình hình có vẻ không ổn, Lan Anh bèn hỏi:

- Danh sách đoàn thực hành đâu rồi? Tôi sẽ điểm danh lại xem thiếu những ai.

- Ở trong... trong đấy. Trong vali của tôi.

Hí hoáy một lúc, Lan Anh cũng lôi ra được một tập giấy A4. Từ đầu tiên ghi tên hai mươi sinh viên thực hành ở Trung tâm bảo trợ xã hội Thi Ân. Lan Anh bắt đầu điểm danh:

- Lan Anh rồi này... Miên đâu?

- Miên đây!

- Oanh?

- ...

Cứ như thế, Lan Anh gọi tên đủ hai mươi người, nhưng khi kiểm tra lại thì chỉ còn mỗi mười ba người trả lời. Bảy người bị thiếu là Oanh, San, Suong, Trà, Tuyền, Vân và Xuyên. Từ đêm qua đến nay đã có bảy người biến mất như tan vào trong không khí. Điện thoại, Facebook, Zalo gì cũng không tìm thấy, không liên lạc được.

Phượng lại đưa ra đề nghị là nên báo công an. Vy thờ dãi:

- Mà muốn báo công an cũng được, nhưng đã đủ hai mươi tư giờ kể từ khi vụ mất tích đầu tiên xảy ra đâu?

Miên cũng chen vào:

- Với cả bọn mình chưa biết là chúng nó đã xảy ra chuyện hay là chỉ trốn đi đâu đó chơi thôi.

- Không! - Phượng rít rít. - Chính mắt tao đã thấy bảy... bảy cái xác! Đứng ra là bảy con ma. Biến dạng hết rồi... Nát bét rồi... Nhưng tao nhận ra! Tao nhận ra bọn nó!

- Cũng có thể mày gặp ảo giác đấy! - Miên lại an ủi Phượng. - Vì nãy mày đi trong sương mù mà.

- Chúng mày nhớ lại đi. Lúc ở trong trung tâm chỉ mới thấy thiếu có bốn đứa. San, Trà với Xuyên lúc đấy... lúc đấy bọn nó còn sống! Xuyên còn đi về cùng tao. Xong tao thấy... tao thấy có một cái xác ở chỗ cầu thang, nó lết theo tao. Sau đó Xuyên mới mất tích. Nếu như những thứ tao thấy không phải sự thật thì thử hỏi làm sao mà tao biết có những ai biến mất trước khi Lan Anh điểm danh?

Căn phòng chìm vào trong im lặng. Mặc dù những điều Phượng vừa nói không phải là không có lý nhưng dù sao vẫn rất khó tin. Hơn nữa, khi bị nhấn chìm trong một biển sương mù, sống giữa một vùng vắng vẻ và xa lạ, không ai muốn có thêm một chuyện gì không may xảy ra nữa là chuyện giết người hàng loạt.

Lan Anh giục mọi người:

- Thôi, mọi người đi tắm rửa dần dần đi. Tôi hy vọng là những người bạn kia không gặp vấn đề gì nghiêm trọng. Nếu họ tự đi thì họ tự về, còn nếu họ đã xảy ra chuyện thì đăng nào cũng xảy ra rồi.

Giọng Phượng run run:

- Hay là... mình báo cho cô My?

- Tao thấy ý kiến báo cho cô My được đấy. - Miên gật gù. - Đăng nào chuyện chúng nó tự ý bỏ buổi làm việc hôm nay cũng đáng bị trừ điểm rồi. Cứ gọi cho cô, giải quyết cho xong đi, đỡ phải lo lắng nữa.

Chỉ chờ có thế, Phượng lấy điện thoại ra ngay. Nhưng cái điện thoại không biết tại sao lại vỡ nát cả màn hình, linh kiện bên trong cũng lộ ra. Sao lại vỡ được nhỉ? Phượng hốt hoảng:

- Ủa? Lúc nãy... lúc nãy tao đâu có thấy va quệt vào đâu?

- Thôi, chắc nãy mày ngã nên vỡ điện thoại rồi. Để tao gọi cho. - Miên vỗ vai Phượng, tỏ ra ân cần.

Tới lượt Miên thì điện thoại của cô lại mất sóng. Những cái điện thoại khác trong phòng cũng chịu chung số phận. Hoặc là không kết nối được, hoặc là vỡ tan vỡ nát. Ai nấy vừa lo âu, vừa ngạc nhiên. Nếu không có điện thoại thì coi như mọi liên lạc bị cắt đứt. Chưa kể là chi phí sửa chữa hoặc thay điện thoại mới cũng khá chất so với sinh viên. Cả bọn bắt đầu xôn xao bàn tán. Nỗi lo âu dần dần dâng lên.

- Không biết sao mà lại vỡ hết điện thoại thế nhỉ?

- Nếu bảo là có ai phá thì vô lý lắm vì bọn mình lúc nào chẳng mang điện thoại theo người!

- Tao sợ quá! Tao muốn về nhà!

- Tao cũng thế! Tao chẳng muốn ở đây đâu! Chỗ này như bị ma ám ấy!

Tâm đưa ra một suy đoán để cầu may:

- Hay là do sương mù nhỉ? Tao thấy trời mà ẩm thấp thì đồ điện tử dễ hỏng hóc lắm.

Miên phản đối:

- Hồng thì cũng chỉ bị ẩm ướt, han rỉ thôi. Đẳng này vỡ toác ra như bị đập ấy!

Bị đập ư? Ai đập? Tại sao lại đập? Đập kiểu gì?

Bổng Quỳnh cầu nhàu một câu không liên quan:

- Sao con Trinh tắm lâu thế nhỉ? Nó tắm từ lúc mới về đến phòng mà giờ chẳng thấy đâu!

Mỗi khi nghe thấy việc có một người bị tách ra và biến mất, Phụng lại như có lửa đốt trong lòng. Không thèm hỏi ý ai, Phụng chạy phăm phăm tới trước cửa nhà tắm và gõ thật mạnh:

- Trinh! Mày tắm xong chưa?

Điều mà Phụng sợ nhất đã xảy ra: cô hoàn toàn không nghe được một lời hồi đáp nào từ Trinh. Phụng lại gọi thêm lần nữa, lần này thì cô đập thật mạnh vào cửa khiến tấm bản lề như muốn bung ra:

- Trinh! Sao mày ở trong đấy lâu thế?

Sau đó vẫn là một sự im lặng khủng khiếp. Phụng đang sợ hãi. Cô sợ tới độ không dám đặt tay lên nắm đấm cửa.

- Để tao mở cho! - Trâm nhẹ nhàng chen vào. Cô thử vặn nắm đấm cửa. Không bị chốt. Trâm thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong phòng tắm có một lớp sương. Không phải hơi nước nóng mà là sương mù cực kỳ dày và lạnh lẽo. Ở giữa khung cảnh trắng xóa, có một đồng đen đen đỏ đỏ nằm trên sàn.

Đó là tóc. Mái tóc rất dài của Trinh còn dính cả da đầu, máu me be bét dưới sàn như bị một bàn tay vô hình nhô tung ra. Mọi người thấy cảnh đấy thì không khỏi khiếp hãi. Một số đứa cúi gập người xuống ỏi. Những đứa còn lại hoặc quay đi, hoặc ôm nhau. Chỉ trừ có Phụng và Lan Anh đang nhìn chăm chăm vào đồng tóc trên sàn phòng tắm. Phụng khẽ liếc sang Lan Anh. Mặt cô ta trắng như vôi bột, cộng thêm lớp sương bay lơ lửng càng khiến cái mặt ấy trông trắng hơn. Trên cái mặt mà ấy không biểu lộ một chút cảm xúc nào.

Nguyễn Lan Anh... Nguyễn Lan Anh...

Sao cái tên này nghe quen thế nhỉ?

Phụng chợt rùng mình khi nhớ đến câu chuyện mà cô từng được nghe hồi năm thứ hai đại học. Đó là chuyện về một nữ sinh năm thứ ba tên Nguyễn Lan Anh đi thực hành tại Trung tâm bảo trợ xã hội Thị Ấn. Trong quá trình đi đến cơ sở thực hành, chiếc xe ô tô mà cả đoàn thuê đã bị trục trặc. Đến đoạn đường nổi tiếng nhiều tai nạn giao thông, cái xe bỗng nhiên trở chứng. Người tài xế tính xuống kiểm tra, nhưng Lan Anh lại bảo mọi người rằng có một thứ gì đó bám ở sau xe, không cho mọi người đi.

Thứ gì đó mà Lan Anh nhắc đến chẳng ai biết là gì. Sau đó Lan Anh cũng không giải thích cho ai biết. Chính xác là Lan Anh không thể giải thích được.

Vừa nói xong, Lan Anh đã bảo tài xế mở cửa. Người đó không biết cô định làm gì nhưng vẫn để cô xuống xe.

Mọi người chỉ kịp nghe thấy tiếng Lan Anh hét lên:

- Tránh ra cho chúng tôi đi!

Rồi sau đó là một tiếng va đập, tiếng gậy vỡ, tiếng xe ô tô phanh gấp.

Lan Anh đã bị một chiếc xe đâm chết. Điều kỳ lạ là không biết cái xe ấy là xe nào. Không ai thấy được nó. Không có một bằng chứng nào cho thấy cái xe gây tai nạn từng tồn tại, trừ xác chết bị cán nát của Lan Anh.

Hôm đó cũng là một ngày rất nhiều sương.

Phụng nhìn chăm chăm vào Lan Anh. Hình như Lan Anh cũng nhận ra được ánh mắt khó chịu của Phụng nên cô ta quay lưng bỏ lại vào trong phòng.

- Giờ thì chúng ta phải báo công an thôi! - Miên thở dài. - Đây đâu phải truyện trinh thám. Không thể tự phá án được.

- Bảy người mất tích đi đâu không biết. Một người đang tắm tự nhiên biến mất. Mới chỉ có một ngày... - Quỳnh run rẩy. - Tao không muốn ở đây nữa.

- Giờ thì chúng ta không thể ra ngoài được. Sương dày lắm. - Quyên chỉ ra ngoài cửa. - Hay là cứ ra ngoài hành lang, gọi to lên xem. Khu nhà trọ này nhiều người mà.

Mọi người đều đồng tình với ý của Quyên. Phụng đợi đi đầu, nhưng không ai cho cô đi. Ai cũng biết Phụng đang bị khủng hoảng nặng nề.

Phấn và Miên quyết định ra ngoài, mỗi người một bên hành lang.

Một phút.

Rồi mười phút.

Rồi một tiếng đồng hồ sau.

Không ai dám nói gì cả.

Phụng thất thần nhìn ra ngoài cửa. Sương không tràn vào phòng, khiến Phụng có cảm giác căn phòng này được cô lập khỏi màn sương quái đản xung quanh. Những người bị lạc trong sương sẽ phải chết đau đớn. Họ sẽ không bao giờ trở về nữa.

Mọi người bắt đầu lục đục đi nấu mì ăn.

Đây không phải là những gì Phụng tưởng tượng ra. Cô đã nghĩ về những ngày sống ở đây, cô sẽ làm quen với những người cô chưa quen lắm. Cô nghĩ tới những người già cô độc trong trung tâm, những đứa trẻ mồ côi, những cán bộ vừa hồng vừa chuyên. Thế mà...

Màn sương mù dày đặc kia đang ẩn giấu điều gì?

Không ai sử dụng phòng tắm nữa. Mọi sinh hoạt đều gói gọn trong phòng. Cái chỗ dùng để rửa bát thì mọi người đứng tắm. Toàn tắm chung. Ai cũng sợ phải ở một mình. Ngoài sự sợ hãi ra, mọi người còn cảm thấy nghi ngờ.

Lúc nào cũng chỉ có đoàn sinh viên thực hành ở với nhau. Vậy mà đã có cả chục người hoặc chết hoặc biến mất.

Đến đêm hôm đó sương vẫn không tan. Phụng không dám ra ngoài, chỉ đứng sát ngưỡng cửa nhìn vào khoảng không trắng đục. Cô hy vọng rằng nếu như mình không liên lạc về nhà, gia đình cô và các bạn khác sẽ liên hệ với nhà trường. Nhà trường sẽ báo cho trung tâm, cho bên công an. Rồi những người sống sót sẽ được tìm thấy.

- Mày đừng lo, rồi... rồi mọi người sẽ tìm thấy bọn mình mà. - Quỳnh an ủi bạn, cho dù chính cô cũng rất sợ.

- Ừ, tao cũng tin như thế. - Phụng mỉm cười méo mó.

Đột nhiên cả căn phòng tối sầm lại. Theo phản xạ, Phụng tóm cứng lấy tay Quỳnh để khỏi bị lạc mất bạn. Quỳnh run run:

- Hình như... mất điện rồi.

- Không, không. Chắc là chập thôi. - Phụng nhanh chóng trấn an Quỳnh.

Mấy cái bóng đèn trong phòng liên tục chớp tắt.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Phụng thấy hơn mười cái thi thể nát nhừ đang đứng giật giật giữa phòng, lẫn lộn với những người còn sống. Một trong số các xác chết có một cái đầu trọc lóc. Chắc hẳn đó là Trình. Trình đã chết và hiện về cùng những người chết khác.

Khi đèn sáng, Phụng buông vội Quỳnh ra. Cánh tay Quỳnh rơi xuống đất. Chỉ còn mỗi một cánh tay đầy những máu.

Trong phòng, Quyên, Thoa và Trâm cũng đã không còn ở đó nữa.

Lan Anh thì đứng lù lù ở một góc phòng, hai bàn tay còn nhuốm đầy những máu.

Phụng gào lên:

- Mày là cái loại gì thế?

- Tôi tin chắc là Phụng biết tôi là ai. - Lan Anh điềm nhiên đáp.

Vy, Xuân, Yến và Tâm cùng đứng về phía Phụng. Họ nhìn Lan Anh từ đầu tới chân.

Đây là kẻ duy nhất không bị lạc trong sương mù.

Đây là kẻ duy nhất không cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy người chết.

Đây là kẻ duy nhất không có trong danh sách ngay từ đầu.

Đây, đây là kẻ đã chết từ nhiều năm về trước. Cô ta bị cán chết trong sương mù. Cô ta đã bám theo mọi người đến tận đây, giết chết từng người một.

Không kịp suy nghĩ gì thêm, Phụng lao ra ngoài, mặc kệ sương mù vây quanh mình như một tấm lưới của ma quỷ.

Phụng cứ chạy, thấy hành lang như dài ra vô tận. Đất dưới chân Phụng mềm ra, ẩm ẩm, ướt ướt.

Phụng nhận ra mình đang ở trong một khu rừng đầy những sương. Trời đang sáng.

Bỗng cô gục xuống. Cô thấy đầu mình đau buốt.

Giọng nói của Lan Anh đều đều vang bên tai Phụng:

- Rất nhiều năm về trước, tôi đã chết ở cung đường cách đây cỡ ba cây số. Tôi là một người có linh lực. Tôi đã nhìn thấy một bóng đen bản thủ bám sau xe tôi.

- ...

- Tôi xuống xe, tính đuổi cái bóng ấy đi. Nhưng tôi đã bị lừa. Thứ bám theo sau xe chúng tôi là một cái xe hồn ma. Cái xe ấy bị tai nạn, người tài xế không được siêu độ nên cứ loanh quanh ở đây gây tai nạn, không lâu sau đó thì hóa thành quỷ.

- ...

- Tôi đã phát hiện ra các cô ở đây.

Trong đầu Phụng đột ngột bùng lên một mảng ký ức hỗn loạn.

Chiếc xe ba mươi lăm chỗ đi trên đoạn đường đầy sương mù. Phụng đang ngồi cạnh Trinh, hai đứa ngồi xem một đoạn video clip hài trên điện thoại thì cái xe đột nhiên dừng lại.

- Anh lái xe ơ? Sao thế anh?

Chợt từ bên mạn phải xe có một bóng đen đâm sầm vào. Đó là một cái xe hồn rất lớn. Lực đâm quá mạnh khiến chiếc xe mọi người đang ngồi bị ép bẹp dí.

Phụng mở mắt ra, thấy xung quanh ngổn ngang những người. Bạn bè cô người thì còn hấp hối, người thì đã chết. Chân tay gãy nát. Tóc của Trinh bị cuốn vào một bộ phận nào đó chỗ ghế lái, khiến da đầu cô bị lột ra một mảng.

Phụng nhớ rằng, khi cô lết được ra ngoài, cô chỉ nghĩ tới việc gọi người tới cứu. Nhưng cái điện thoại trên tay cô đã vỡ nát. Phụng thở hổn hển, cố nén cơn đau từ trên đầu và cái cẳng chân đầy máu rồi bảo:

- Tao... sẽ gọi người đến giúp. Đợi tao... đợi tao nhé! Tao sẽ... quay lại!

Phụng cứ thế đi trong sương mù. Không biết đường, Phụng lạc vào một vùng rừng tăm tối. Sương trắng bao phủ, che mất Phụng. Phụng như nửa tỉnh nửa mê. Cô không ngừng lâm bầm:

- Đợi... đợi tao. Tao sẽ gọi người đến giúp. Chúng mày... ở đâu? Mọi người ơ? Mọi người ở... đâu?

Phụng gục xuống lúc nào không biết.

Lúc này, khi đã nhớ ra mọi chuyện, Phụng mới thấy nước mắt chảy dài trên má. Lớp sương dưới chân Phụng tan đi, để lộ một vật màu trắng bị chìm dưới đất ẩm và lá cây. Đó là một bộ xương, bên cạnh là chiếc điện thoại đã vỡ nát của Phụng.

Phụng đã nằm đây không biết bao nhiêu năm. Không ai tìm thấy cô cả. Những người khác dù được gia đình đem đi táng, nhưng họ cũng không rời khỏi được nơi này. Họ vẫn đợi Phụng quay lại.

"Đợi tao nhé, tao sẽ quay lại."

Cánh lái xe kẻ rằn vào những đêm sương mù, họ thường nghe thấy tiếng gọi của phụ nữ vọng ra từ trong rừng:

- Mọi người ơi... Có ai không? Giúp... chúng... tôi... với...

Những người già sắp chết ở Trung tâm bảo trợ xã hội Thị Ân cũng như những đứa trẻ có đôi mắt trong sáng thường nhìn thấy một đoàn nữ sinh đi trong sương. Chủ nhân ngôi nhà trọ mà đoàn sinh viên đó đã đặt chỗ trước cũng thường nhìn thấy những bóng người thoát ẩn thoát hiện. Vì chủ nhà không biết, nên căn phòng không có ban thờ mà vẫn cứ thấp nhang khói. Mùi nhang dẫn những bóng ma cứ vô thức bị cuốn vào. Họ cứ quanh quẩn ở trần thế, mãi không thể siêu sinh.

Lan Anh đặt một tay lên vai Phụng, chỉ cho Phụng một vết tím:

- Đây là con đường luân hồi. Cậu có thấy xung quanh có gì không?

Phụng lau nước mắt, trước mặt cô là một đoàn gần hai chục người đang vẫy tay:

- Phụng ơi!

- Phụng! Bọn tao ở đây Phụng ơi!

- Bọn tao đây này Phụng!

Phụng vừa khóc vừa cười sung sướng. Cô hét lớn:

- Tao thấy chúng mày rồi!

Lan Anh gật đầu:

- Các cậu đi được rồi.

Phụng ngoái nhìn Lan Anh một lần nữa để cảm ơn rồi chạy vụt về phía ánh sáng, nơi bạn bè đang đợi. Lan Anh đứng lại phía sau, tìm đường rời khỏi khu rừng.

Bống sương mù xung quanh Lan Anh cũng tan dần. Cô sững sờ nhìn về phía trước.

Một vết tím khác vừa hiện ra.

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Mấy câu cuối

Sau mấy năm chầy bừa, cuối cùng tôi cũng viết xong bộ truyện "Tàn sát". Không phải nói chắc các bạn cũng biết đây là bộ truyện tôi thích nhất.

Vậy còn các bạn thì sao?

1. Bạn thích chương truyện nào nhất? Vì sao bạn lại thích nó?

2. Bạn ghét chương truyện nào nhất? Vì sao bạn không thích nó?

Bạn đang đọc truyện [*Bóng Tối Ánh Sáng I*] *Tàn Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.